821 gur
F97

Cornelia FUNKE

STĂPÂNUL HOȚILOR

3
TREI

Culture 2000

Pentru Rolf –
și Bob Hoskins,
care arată exact ca Victor.

Cornelia Funke

Stăpânul hoților

roman
Cu ilustrațiile autoarei

Traducere din limba germană de:
Reiner Wilhelm

3
TREI

Editori:
MARIUS CHIVU
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Coperta colecției:
DINU DUMBRĂVICIAN

Ilustrația copertei:
COSTIN CHIOREANU

Redactor:
DANIELA ȘTEFĂNESCU

Tehnoredactarea computerizată:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FUNKE, CORNELIA
Stăpânul hoților / Cornelia Funke ; trad.: Reiner Wilhelm. - București : Editura Trei, 2004
(COOLt)
ISBN 973-8291-94-1

I. Wilhelm, Reiner (trad.)

821.112.2-31=135.1

Această carte a fost tradusă după
Herr der Diebe de Cornelia Funke,
Cecilie Dressler Verlag, Hamburg, 2000

Copyright © Cecilie Dressler Verlag, Hamburg, 2000

Copyright © Editura Trei, 2004,
pentru ediția în limba română

C.P. 27-40, București
Tel./Fax: +4 021 224 55 26
e-mail: office@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 973-8291-94-1

Adulții nu-și amintesc cum era
să fii copil.
Chiar dacă susțin așa.
Ei nu mai știu. Crede-mă.
Au uitat totul.
Cu cât li se părea pe atunci lumea mai mare.
Că putea fi o treabă anevoioasă să urci pe un scaun.
Cum era să privești mereu în sus?
Au uitat.
N-o mai știu.
Și tu vei uita.
Uneori, adulții vorbesc despre cât de frumos era
să fii copil.
Chiar visează să fie din nou copii.
Dar ce au visat când erau copii?
Știi?
Cred că visau să fie în sfârșit adulți.

COOLt

CLIENTELĂ PENTRU VICTOR

Era toamnă în Orașul Lunii, când Victor auzi pentru prima oară despre Prosper și Bo. Soarele se oglindea în canale și acoperea cu aur zidurile vechi, dar vântul sufla cu răceala gheții dinspre mare, de parcă ar fi vrut să le amintească oamenilor că venea iarna. Pe străduțe aerul avea dintr-o dată gustul zăpezii, iar soarele de toamnă le încălzea doar îngerilor și dragonilor de sus de pe acoperișuri aripile de piatră.

Casa în care locuia și lucra Victor se afla aproape de marginea unui canal, atât de aproape, încât apa clipocea lovindu-se de ziduri. Uneori Victor visa noaptea cum casa se scufunda în valuri, cu oraș cu tot, cum marea spulbera digul, de care Veneția era agățată de uscat ca o ladă plină de aur de o ață subțire, și înghițea totul: casele și podurile, bisericile și palatele, pe care oamenii le construiseră cu atâta tupeu pe fața mării.

Dar încă stăteau toate ferm pe picioare de lemn, iar Victor, rezemat de tocul ferestrei lui, privea afară prin geamul prăfuit. Nici un alt loc de pe lume nu se putea făli atât de nerușinat cu frumusețea sa cum o făcea Orașul Lunii. Lumina soarelui făcea să se întreacă în strălucire vârfurile și arcadele, cupolele și turnurile. Fluierând, Victor întoarse spatele către fe-

reastră și se postă înaintea oglinzii. „Era tocmai vremea bună pentru a încerca barba cea nouă", se gândi el, în timp ce soarele îi încălzea ceafa puternică. Abia ieri își cumpărase bijuteria: o mustață enormă, atât de închisă la culoare și stufoasă, încât ar fi stârnit invidia unei morse. Și-o lipi cu grijă sub nas, se ridică pe vârfurile picioarelor, pentru a părea ceva mai înalt, se întoarse la stânga, apoi la dreapta... și era atât de adâncit în imaginea lui din oglindă, încât auzi pașii de pe scări abia când se opriră înaintea ușii sale. Clientelă. La naiba. Trebuia să îl deranjeze cineva tocmai acum?

Se așeză cu un oftat la biroul său. Înaintea ușii cineva șușotea. „Probabil că îmi admiră firma", se gândi Victor. Era neagră și lucioasă, numele lui era scris cu litere aurii: *Victor Getz, detectiv. Investigații de tot felul.* Comandase inscripția în trei limbi, la urma urmei veneau la el frecvent clienți din alte țări. Victor tocmai lustruise în dimineața aceea ciocanul de bătut în ușă de lângă firmă, un cap de leu cu un inel de alamă în bot.

„Ce mai așteaptă cei de afară?" se gândi el și bătu darabana cu degetele pe speteaza scaunului.

— *Avanti*! strigă el nerăbdător.

Ușa se deschise, și în biroul lui Victor, care era în același timp camera lui de zi, intrară un bărbat și o femeie. Priviră suspicioși în jur, îi examinară cactușii, colecția de bărbi, cuierul din garderobă cu șepcile, pălăriile și perucile, harta imensă a orașului de pe perete și leul înaripat, așezat pe birou în chip de prespapier.

— Vorbiți engleza? întrebă femeia, cu toate că italiana ei nu suna deloc rău.

— Bineînțeles! răspunse Victor și arătă spre scaunele dinaintea biroului său. Engleza este limba mea maternă. Cu ce vă pot fi de folos?

Ezitând, cei doi se așezară. Bărbatul își încrucișă cu o expresie morocănoasă brațele pe piept iar femeia se uită fix la mustața de morsă a lui Victor.

— Oh. Asta. Este doar o deghizare nouă! explică el și își desprinse mustața de pe buza superioară. În meseria mea, așa ceva este absolut necesar. Cu ce vă pot fi de folos? S-a pierdut, sau furat ceva, a fugit cineva?

Fără un cuvânt, femeia își deschise poșeta. Avea părul blond-cenușiu și un nas ascuțit, iar gura ei nu arăta de parcă ar folosi-o prea des pentru zâmbete. Bărbatul era un uriaș, cu cel puțin două capete mai mare decât Victor. Pe nasul lui se cojea pielea arsă de soare iar ochii lui erau mici și incolori. Probabil că nu înțelege de glumă, se gândi Victor și depuse fețele celor doi în memoria sa. Avea dificultăți în a ține minte numere de telefon, dar nu uita niciodată o față.

— Am pierdut ceva, spuse femeia și împinse pe birou o poză în direcția lui.

Engleza ei era mai bună decât italiana.

Doi băieți îl priviră pe Victor, unul blond și mic, cu un zâmbet larg pe față, celălalt mai în vârstă, serios, cu păr de culoare închisă. Cel mare își așezase brațul pe umerii celui mic, de parcă ar fi vrut să îl protejeze — de tot ce este rău în lume.

— Copii? Mirat, Victor ridică capul. A trebuit să dau de urma multor lucruri: valize, soți, câini, șopârle fugite de acasă, dar dumneavoastră sunteți primii care vin la mine, pentru că v-ați pierdut copiii, domnule și doamnă ..., și îi privi întrebător pe cei doi.

— Hartlieb, răspunse femeia. Esther și Max Hartlieb.

— Și nu sunt copiii noștri, constată bărbatul ei.

Soția lui cu nas ascuțit îi aruncă o privire supărată.

— Prosper și Bonifazius sunt fiii surorii mele decedate, explică ea. I-a crescut singură. Prosper tocmai a împlinit doisprezece ani, Bo are cinci.

— Prosper și Bonifazius, murmură Victor. Nume neobișnuite. Prosper nu înseamnă „cel fericit"?

Esther Hartlieb își înălță iritată sprâncenele.

— Într-adevăr? Ei bine, consider că sunt nume stranii, pentru a mă exprima amabil. Sora mea avea o predilecție pentru tot ce e straniu. Când a murit în mod surprinzător acum trei luni, soțul meu și cu mine am cerut imediat custodia pentru Bo, căci noi înșine nu avem din păcate copii. Era imposibil să-l mai luăm la noi și pe fratele lui mai mare. Orice om rațional înțelege asta, dar Prosper a fost teribil de neliniștit. S-a purtat ca un nebun! Spunea că îi furăm fratele! Când colo ar fi putut să-l viziteze pe Bo o dată pe lună!

Fața ei deveni și mai palidă decât fusese până atunci.

— Au fugit de mai bine de opt săptămâni, continuă Max Hartlieb. Din casa bunicului lor de la Hamburg, unde fuseseră duși provizoriu. Prosper îl poate convinge pe fratele său mai mic să facă orice prostie, și totul indică faptul că el l-ar fi adus pe Bo aici, la Veneția.

Victor își înălță neîncrezător sprâncenele.

— De la Hamburg la Veneția? E un drum lung pentru doi copii. V-ați adresat deja poliției de aici?

— Firește. De indignare, Esther Hartlieb avea respirația întretăiată. N-au fost deloc săritori. N-au descoperit nimic, și doar nu poate fi atât de greu să găsești doi copii care, singuri-singurei...

— ...din păcate, datorită serviciului trebuie să mă întorc urgent acasă, o întrerupse soțul ei. De aceea am dori să vă însărcinăm pe dumneavoastră, domnule Getz, cu găsirea băieților. Portarul hotelului nostru v-a recomandat serviciile.

— Drăguț din partea lui, mormăi printre dinți Victor și își petrecu degetele prin barba falsă. Așezată lângă telefon, arăta ca un șoarece mort. Dar cum de sunteți atât de siguri că cei doi au venit la Veneția? Doar n-au venit să se plimbe cu gondola...

— Mama lor este de vină. Esther Hartlieb își strânse buzele și aruncă o privire pe geamul prăfuit al lui Victor. Un porumbel zburlit stătea pe grilajul balustradei balconului, cu penele ciufulite de vânt. Sora mea le povestea tot timpul băieților despre acest oraș. Că aici sunt lei cu aripi și că există o biserică din aur, că pe acoperișuri stau îngeri și dragoni, și treptele de la canale arată de parcă noaptea ar urca pe ele duhurile apelor, pentru a face o plimbare pe uscat. Dădu supărată din cap. Sora mea putea povesti așa ceva într-o manieră, încât eram și eu gata-gata s-o cred. Veneția, Veneția, Veneția! Bo desena neîntrerupt lei cu aripi iar Prosper oricum sorbea fiecare cuvânt al mamei sale. Probabil că s-a gândit că el și cu Bo or să aterizeze direct în țara basmelor, dacă vin încoace! Doamne.

Strâmbă din nas și privi disprețuitoare afară la casele vechi, pe care se fărâmița tencuiala.

Soțul ei își potrivi cravata.

— Ne-a costat bani mulți să le luăm urma până aici, domnule Getz, spuse el. Iar cei doi sunt aici, vă asigur. Undeva...

— ...în harababura asta, încheie Esther Hartlieb fraza.

— Ei bine, cel puțin aici nu sunt mașini care să-i poată călca, murmură Victor, își îndreptă privirea spre harta orașului și examină hățișul de străzi înguste și canale. Apoi se întoarse din nou și, adâncit

în gânduri, zgârie cu prespapierul omuleți în placa biroului. Până ce Max Hartlieb tuși.

— Domnule Getz, acceptați această misiune?

Victor privi încă o dată poza, cele două fețe atât de diferite, expresia serioasă a celui mai vârstnic și zâmbetul lipsit de griji al celui mai tânăr și încuviință din cap. Da, o preiau, spuse el. Îi găsesc eu pe cei doi. Chiar că arată a fi cam prea tinerei pentru a se descurca singuri. Ați fugit și dumneavoastră vreodată de acasă când erați mici?

— Doamne ferește, nu!

Esther Hartlieb îl privi consternată. Soțul ei doar scutură batjocoritor din cap.

— Eu, da. Victor prinse poza celor doi băieți sub leul înaripat. Dar singur. Din păcate, n-am avut frați. Nici mai mare, nici mai mic. Lăsați-mi adresa și numărul de telefon și să trecem la onorariul meu.

În timp ce soții Hartlieb se chinuiră din nou să coboare pe scara îngustă, Victor ieși pe balcon. Vântul rece îl lovi peste față, avea gust de sare de la marea apropiată, iar Victor se sprijini luat cu frig de balustrada ruginită și privi cum soții Hartlieb păşeau pe podul care se arcuia la două case depărtare peste canal. Era un pod frumos, dar ei nu aveau ochi pentru asta. Îl trecură cu fețe morocănoase, fără a-i arunca o privire câinelui zbârlit care îi lătra de pe o barcă ce trecea prin apropiere. Firește că nici nu scuipară peste parapet, așa cum făcea Victor de fiecare dată.

„Mda, cine spune că trebuie să-i placi pe cei care-ți dau misiuni!" bombăni el și se aplecă peste cele două broaște țestoase ale lui, care-și înălțară gâturile ridate din cutia lor de carton. „Asemenea părinți tot sunt mai buni decât nici unul. Nu? Ce ziceți? De fapt, au țestoasele părinți?" Adâncit în gânduri, Victor privi în lungul canalului, pe lângă toate casele

ale căror picioare de piatră erau scăldate zi și noapte în apă. Trăia deja de mai bine de cincisprezece ani la Veneția, dar tot nu cunoaștea toate ungherele ascunse ale orașului. Nimeni nu le cunoștea. N-avea să fie ușor să îi găsească pe cei doi băieți, dacă ei nu voiau să fie găsiți. Atât de multe străduțe, atât de multe ascunzători, străzi înguste cu nume pe care nimeni nu le putea ține minte. Unele nici nu aveau nume. Biserici părăsite cu ușile barate de scânduri bătute în cuie, case nelocuite. Era de-a dreptul o invitație pentru jocul de-a v-ați ascunselea.

„Ce să-i faci, și mie mi-a plăcut mereu să mă joc de-a v-ați ascunselea", se gândi Victor, „și până acum i-am găsit pe toți." Deja de opt săptămâni cei doi se descurcau singuri. Doamne Dumnezeule. Atunci când el fugise de acasă, suportase libertatea doar preț de o după-amiază. Pe înserat se furișase plin de căință acasă, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Țestoasele ciuguliră din frunza de salată pe care le-o întinse.

„Cred că la noapte trebuie să vă iau în casă", spuse Victor. „Vântul ăsta miroase a iarnă."

Lando și Paula îl priviră cu ochii lor lipsiți de gene. Uneori le confunda, dar lor nu părea să le pese. Le descoperise în piața de pește, pe care o scruta din priviri în căutarea unei pisici persane. Victor o pescuise pe distinsa doamnă pisică dintr-un butoi de sardine împuțite, și când reușise în fine să o depoziteze la fereală de ghearele ei într-o cutie de carton, le văzuse pe cele două țestoase — cum se urneau impasibile printre toate acele picioare de oameni. Abia când le culese Victor se ascunseră speriate în carapacele lor.

„Unde încep eu să-i caut pe băieți?" se gândi Victor. „La casele de copii? La spitale? Locuri triste. Dar

probabil că pot să mă lipsesc de vizitele făcute acolo. Soții Hartlieb precis că au rezolvat asta demult." Se aplecă deasupra balustradei balconului și scuipă în canalul de culoare închisă.

„Bo și Prosper. Frumoase nume", se gândi, „chiar dacă sunt stranii."

TREI COPII

Soții Hartlieb aveau dreptate. Prosper și Bo reușiseră într-adevăr să ajungă până la Veneția. Făcuseră un drum lung, lung de tot, zile, nopți în șir, au stat ghemuiți în trenuri huruitoare și s-au ascuns de conductori și bătrâne doamne curioase. S-au închis în WC-uri duhnind și au dormit prin colțuri întunecoase, lipiți unul de altul, flămânzi, obosiți și înghețați. Dar reușiseră și erau în continuare împreună.

Când mătușa lor Esther luă loc pe scaunul dinaintea biroului lui Victor, cei doi stăteau rezemați de intrarea unei case, la câțiva pași de podul Rialto. Vântul rece le sufla și lor pe la urechi și le șoptea că se terminase cu zilele călduroase. Dar Esther se înșela într-o privință. Prosper și Bo nu erau singuri. Alături de ei stătea o fată slăbuță, cu păr castaniu, pe care îl purta împletit într-o coadă care îi atârna subțire ca un ghimpe până la talie. Acestei cozi îi datora numele: Viespe. Nici nu voia altul.

Cerceta încruntată un bilet mototolit, în timp ce oamenii treceau înghesuindu-se și îi înghionteau spatele cu genți și pungi pline de cumpărături.

— Cred că avem totul, spuse ea cu vocea înceată și aspră pe care Prosper o plăcuse pe loc, chiar și când încă nu înțelegea nici un cuvânt din limba

străină pe care ea o vorbea atât de repede și cu atâta ușurință. Mai lipsesc doar bateriile pentru Mosca. Unde am putea să facem rost de ele?

Prosper își dădu la o parte de pe frunte părul închis la culoare.

— Acolo în spate, pe strada laterală, am văzut un magazin de electrice, spuse el și îi ridică fratelui său mic gulerul de la jachetă, când văzu cum Bo își trăsese înfrigurat capul între umeri. Apoi se înghesuiră din nou printre oamenii grăbiți. Era zi de târg la Rialto iar străzile înguste erau și mai animate ca în alte zile. Bătrâni și tineri, bărbați, femei și copii se strecurau cu pașii încetiniți printre standuri, se înghesuiau trecând unii de alții, încărcați cu genți și pungi. Femei bătrâne care nu părăsiseră niciodată orașul și călători care veneau doar pentru o zi în oraș, pentru a-l privi cu admirație. Mirosea a pește, a flori de toamnă și ciuperci uscate.

— Viespe? Bo o apucă de mână și îi dărui zâmbetul său cel mai luminos. Îmi cumperi una din prăjiturile alea mici?

Viespe îl ciupi tandră de obraz, dar scutură din cap.

— Nu! spuse ea hotărât și îl împinse mai departe.

Magazinul de electrice pe care îl descoperise Prosper era minuscul. În vitrină erau pe lângă automate de cafea și prăjitoare de pâine și niște jucării, în fața cărora Bo se opri fascinat.

— Dar mi-e foame!, bombăni el și își apăsă palmele de sticlă.

— Ție mereu ți-e foame, constată Prosper, deschise ușa și se opri cu Bo lângă intrare, în timp ce Viespe se duse la tejghea.

— *Scusi*, spuse ea către bătrâna întoarsă cu spatele, care ștergea praful de pe niște aparate de radio.

Îmi trebuie niște baterii. Două bucăți, pentru un aparat mic de radio.

Femeia i le împachetă într-o pungă și împinse spre ea pe tejghea un pumn de bomboane.

— Ce dulce e micuțul, spuse ea și îi făcu cu ochiul lui Bo. Blond ca un înger. E fratele tău?

— Nu. Viespe scutură din cap. Sunt verii mei. Sunt aici doar în vizită.

Prosper îl împinse pe Bo în spatele lui, dar Bo se strecură pe sub brațul lui și își luă bomboanele de pe tarabă.

— *Grazie*! spuse el, îi zâmbi femeii bătrâne și se întoarse țopăind la Prosper.

— *Un vero angelo*! spuse vânzătoarea, în timp ce depuse banii lui Viespe în casa de bani. Dar mama lui ar trebui să-i coasă pantalonii și ar mai trebui să înceapă să-l îmbrace cu haine mai groase. Vine iarna. N-ați auzit astăzi vântul șuierând în hornuri?

— O să-i transmitem, spuse Viespe și își înghesui bateriile în punga ei burdușită de cumpărături. Ziua bună, signora.

— *Angelo*! Prosper dădu ironic din cap, în timp ce, aflați din nou afară, înaintau încet prin înghesuială. Cum de îi prostești pe toți cu părul tău blond și fața ta rotundă, Bo?

Dar fratele său mai mic îi scoase doar limba, își îndesă o bomboană în gură și porni înainte sărind. Atât de repede, încât cei doi mari îl urmară cu greu. Sprinten ca un pește, el se strecura printre toate burțile și picioarele.

— Bo, nu așa repede! strigă Prosper supărat în urma lui, dar Viespe doar râdea.

— Mai lasă-l și tu! spuse ea. Nu-l pierdem noi. Vezi, e acolo în față.

Bo făcu o grimasă către ei și încercă să sară într-un picior în jurul unei portocale căzute pe jos, dar

se împiedică și se trezi în mijlocul unui grup de turiști japonezi. Se sculă grăbit și zâmbi larg, când două femei îndreptară spre el aparatele de fotografiat. Înainte ca ele să apuce să apese declanșatorul, Prosper îl apucase deja brutalde guler pe micul său frate și îl târâse mai departe.

— De câte ori să-ți mai zic să nu te lași fotografiat? șuieră el.

— Da, da. Bo se smuci din mâna lui și sări peste un pachet gol de țigări. Dar erau chinezi. Mătușa Esther doar nu se uită la pozele chinezilor, nu? În afară de asta, doar are deja de mult un alt copil. Chiar tu ai zis-o.

Prosper încuviință din cap.

— Da, da, și asta e adevărat, murmură el.

Dar privi în jurul lui, de parcă ar fi suspectat că mătușa lor se ascundea undeva în îmbulzeală și abia aștepta să-l înhațe pe Bo.

Viespe observase privirea lui Prosper.

— Iar te gândești la mătușa voastră, nu? spuse ea cu voce joasă, cu toate că Bo era prea departe pentru a-i putea auzi. Uit-o, nu vă mai caută ea. Și dacă o face, atunci nu aici.

Prosper dădu din umeri și scrută cu o senzație neplăcută niște femei aflate în trecere.

— Probabil că nu, murmură el.

— Sigur că nu, insistă Viespe încet. Încetează o dată să-ți mai faci griji.

Prosper încuviință din cap. Cu toate că știa că nu putea înceta. Bo dormea liniștit ca un pisoi, dar Prosper o visa pe Esther aproape în fiecare noapte. Esther cea morocănoasă, veșnic agitată, năclăită de fixativ.

— Hei, Prop! Bo apăruse dintr-o dată înaintea lor și îi vârî sub nas lui Prosper un portofel rotofei. Uite, l-am găsit.

Speriat, Prosper i-l luă din mână și-l trase pe Bo din înghesuială, la adăpostul unui coridor cu arcade. Se opri doar odată ajuns în spatele unei stive de lăzi de fructe goale, printre care ciuguleau porumbeii.

— De unde ai asta, Bo?

Bo își scoase îndărătnic în afară buza inferioară și își sprijini capul de brațul lui Viespe.

— L-am găsit! Doar ți-am spus. I-a căzut unui chel din buzunarul de la pantalon. N-a observat nimic și eu am găsit portofelul.

Prosper gemu.

De când erau pe cont propriu, el trebuise să învețe să fure, mai întâi câte ceva de mâncare, apoi și bani. Ura treaba asta. Îi era atât de teamă când o făcea, încât îi tremurau degetele. Bo însă se distra de parcă ar fi fost un joc palpitant. Dar Prosper îi interzisese să fure și îl făcea de fiecare dată cu ou și cu oțet când îl prindea asupra faptului. La urma urmei, nu voia ca Esther să poată spune că el, Prosper, făcuse un hoț din fratele său mic.

— Hai, nu te enerva, Prop, spuse Viespe și îl strânse pe Bo de ea. Doar ți-a spus că nu l-a furat. Iar proprietarul e dispărut de mult. Uită-te măcar cât e acolo.

Prosper deschise ezitând portofelul. În mulțimea de străini care veneau la Orașul Lunii pentru a privi uimiți palatele și bisericile, se pierdea mereu câte ceva. De cele mai multe ori erau doar evantaie de plastic sau măști de carnaval ieftine, pe care le puteai cumpăra la orice colț de stradă. Dar din când în când se mai rupea și cureaua câte unui aparat de fotografiat, un teanc de bancnote mărunte îi aluneca cuiva din haină, sau un asemenea portofel burdușit. Prosper cercetă cu degete nerăbdătoare compartimentele, dar printre chitanțe mototolite, note de pla-

tă de la restaurante și bilete de *vaporetto*, abia dacă găsi câteva hârtii de o mie de lire.

— Mda, ar fi fost frumos. Viespe nu-și putu ascunde dezamăgirea, când Prosper aruncă portofelul într-o ladă goală. Casieria noastră este aproape goală, să sperăm că Stăpânul hoților o poate umple din nou diseară.

— Firește că poate! Bo o privi pe Viespe de parcă ea ar fi tăgăduit că pământul este rotund. Iar cândva o să-l ajut și eu! Cândva, voi deveni și eu un mare hoț! Mă va învăța Scipio!

— Doar peste cadavrul meu! mârâi Prosper și îl trase brutal pe Bo înapoi în stradă.

— Of, lasă-l să vorbească! îi șopti Viespe lui Prosper, în timp ce Bo, cu o expresie jignită, mergea înaintea lor călcând apăsat. Sau chiar ți-e teamă că Scipio ar putea să-l ia cu el?

Prosper scutură din cap, dar fața lui îngrijorată nu se înseninâ. Era atât de greu să ai grijă de Bo. De când se furișaseră din casa bunicului lor, Prosper se întreba de cel puțin trei ori pe zi dacă fusese o decizie corectă să-l ia cu el și pe fratele său mai mic. Cât de obosit fusese în acea noapte Bo, mergând pe lângă el cu pași împleticiți! Nu dăduse drumul nici măcar o singură dată mâinii lui Prosper, tot drumul lung spre gară. Să ajungă la Veneția fusese mai ușor decât se așteptase Prosper. Dar când ajunseră în oraș, era deja toamnă, iar aerul nu era cald și blând, cum și-l imaginase el. Îi întâmpină un vânt umed în timp ce coborâră treptele de la gară, unul lângă altul, în haine mult prea subțiri, cu nimic altceva la ei decât un rucsac și o geantă mică. Banii de buzunar ai lui Prosper s-au dus rapid și deja după cea de-a doua noapte petrecută pe străzile înguste și umede, Bo începu să tușească, atât de groaznic, încât Prosper îl luă de mână și porni în căutarea primului polițist întâlnit în cale. „*Scusi*", voia să-i zică, cu puținele cuvinte în italiană pe care le știa pe atunci, „noi am fugit de acasă, dar fratele meu este bolnav. Ați vrea să o sunați pe mătușa mea, ca să vină să-l ia?"

Atât de disperat fusese. Dar apoi apăruse Viespe.

I-a luat pe Bo și Prosper cu ea în ascunzătoare, unde erau Riccio și Mosca, unde au primit niște haine uscate și ceva cald de mâncare. Iar ea i-a explicat lui Prosper că deocamdată se terminase cu foamea și cu furatul, pentru că Scipio, Stăpânul hoților, avea să aibă grijă de ei. Așa cum o făcea pentru Viespe și prietenii ei, pentru Riccio și Mosca.

— Ceilalți precis ne așteaptă deja.

— Vocea lui Viespe îl trezi atât de brusc pe Prosper din gândurile sale, încât pentru o clipă nu știu unde se afla. Între case mirosea a cafea, a dulciuri și a murdărie de șoarece. Acasă mirosurile fuseseră cu totul altele.

— Exact. Mai trebuie să și facem curățenie, spuse Bo. Lui Scipio nu-i place când totul este plin de mizerie.

— I-auzi cine vorbește! îl luă peste picior Prosper. Cine a răsturnat ieri în ascunzătoare găleata cu apă din canal?

— Și le pune pe ascuns brânză șoarecilor. Viespe chicoti, când cotul lui Bo o înghionti pe ascuns. Unde mai pui că Stăpânul hoților urăște mai presus de orice răhățeii de șoarece. Din păcate, ascunzătoarea minunată de care ne-a făcut rost este plină de ei, și mai e și greu de încălzit. Poate că o ascunzătoare mai puțin domnească ar fi fost mai practică, dar Scipio nici nu vrea să audă de așa ceva.

— Ascunzătoarea stelelor, corectă Bo și alergă în urma celor doi mai mari pe când aceștia cotiră într-o stradă îngustă pe care nu mișunau oamenii. Scipio spune că i se zice „ascunzătoarea stelelor".

Viespe își dădu ochii peste cap.

— Ai grijă, în curând Bo nu te mai ascultă pe tine, ci numai de ce zice Scipio, îi șopti ea lui Prosper.

— Ei, și? Ce pot să fac? replică Prosper.

Bo știa foarte bine că îi datorau doar lui Scipio faptul că nu mai trebuiau să doarmă pe stradă, acum când noaptea ceața plutea deasupra canalelor și trecea umedă și cenușie pe străzile înguste. Scipio umpluse în incursiunile sale de pradă punga de bani, cu care cumpăraseră astăzi tăiței și fructele. Făcuse rost de pantofii care îi încălzeau lui Bo picioarele reci — chiar dacă îi erau puțin prea mari. Scipio purta de grijă ca ei să poată mânca, fără să trebuiască să fure. Numai datorită lui aveau ei dintr-o dată din nou un cămin, fără Esther. Dar Scipio era hoț.

Străzile pe care treceau deveneau tot mai înguste. Între case se instaură liniștea, și curând erau în inima tainică a orașului, unde doar rareori dădeai de străini. Pisicile se strecurau tiptil la auzul pașilor copiilor. Porumbeii uguiau de pe acoperișuri, iar pe sub sute de poduri clipocea apa, lingea bărcile și stâlpii de lemn și le arătă caselor fețele lor bătrâne în oglinda sa neagră. Tot mai adânc pătrunseră alergând copiii în păienjenișul străduțelor, trecând pe lângă case atât de apropiate unele de celelalte, de parcă s-ar apleca asupra lor asemeni unor ființe de piatră, care îi invidiau pentru picioarele lor.

Casa în care era ascunzătoarea lor se afla printre celelalte asemeni unui copil între adulți, plată și lipsită de podoabe printre toate celelalte frontoane mai înalte. Casa privea către stradă cu ferestre astupate cu scânduri bătute în cuie. Pe ziduri erau lipite afișe de film decolorate și un oblon lat și ruginit bara intrarea. Deasupra atârnau în strâmb litere mari din tuburi de neon. STELLA. Nu mai lumina demult numele cinematografului părăsit, care părea să nu se

potrivească deloc cu vechiul oraș. Dar asta le convenea celor pe care îi adăpostea acum.

Viespe aruncă o privire vigilentă la stânga și la dreapta, Prosper se asigură că nu îi privea nimeni de sus de la ferestre, apoi dispărură unul după altul în trecerea îngustă care se căsca printre case, la depărtare de doar câțiva pași de intrarea principală a cinematografului.

Erau din nou acasă.

ASCUNZĂTOAREA STELELOR

Un șobolan-de-apă se strecură speriat când copiii coborâră în gangul îngust pipăind pereții. Drumul ducea spre un canal, asemeni multor străzi și ganguri ale orașului, dar Viespe, Prosper și Bo îl urmară doar până la o ușă metalică, ce se afla pe partea dreaptă în zidul lipsit de ferestre. Cineva scrisese pe ea cu trăsături stângace de pensulă *vietato l'ingresso*, accesul interzis. Pe vremuri aceasta fusese una dintre ieșirile de incendiu ale cinematografului, acum în dosul ușii se afla tăinuită o ascunzătoare, despre care știau doar șase copii.

Prosper trase de două ori zdravăn de șnurul ce atârna lângă ușă, așteptă o clipă și mai trase apoi o dată. Acesta era semnul lor, dar trecu ceva vreme până să deschidă cineva. Bo călcă deja nerăbdător de pe un picior pe altul, când auziră în sfârșit cum era tras zăvorul. Ușa se deschise doar cu o crăpătură mică.

— Parola? întrebă o voce circumspectă.

— Haide, Riccio, doar știi că n-o putem ține minte niciodată! șopti Prosper supărat.

Iar Viespe înaintă un pas către crăpătură și șuieră înăuntru:

— Vezi pungile din mâna mea, ariciule? Le-am cărat din piața Rialto până aici. Mai e un pic și mi se lungesc brațele ca la maimuță, așa că fă bine și deschide o dată!

— Da, da, bine. Dar vai mie dacă Bo mă pârăște iar lui Scipio, ca ultima dată!

Riccio deschise ușa cu o expresie îngrijorată. Era slab și cu un cap mai mic decât Prosper, cu toate că nu era cu mult mai tânăr. Cel puțin asta susținea Riccio. Părul său castaniu era atât de zbârlit, încât îi adusese porecla: Riccio – ariciul.

— Nici unul dintre noi nu poate ține minte parolele lui Scipio! spuse cu năduf Viespe, în timp ce se strecură pe lângă el. Doar e suficient semnalul de sonerie.

— Uite că Scipio e de altă părere.

Riccio trase din nou cu grijă zăvorul.

— Atunci să născocească parole pe care să le poți ține minte mai ușor. *Tu* o mai știi pe cea de data trecută?

Riccio își scărpină capul ciufulit.

— Ia stai – *Catago dideldum est*. Sau așa ceva.

Bo chicoti iar Viespe dădu ochii peste cap.

— Am început deja să facem curat, povesti Riccio, în timp ce le lumina cu lanterna drumul prin holul cufundat în întuneric. Dar n-am făcut cine știe ce. Mosca nu vrea decât să mestereasă la radioul său, și până cu vreo oră în urmă ne-am pierdut vremea în fața palatului Pisani. De ce și-o fi ales Scipio tocmai acest palat pentru următoarea sa incursiune de pradă e o enigmă pentru mine. Aproape în fiecare seară se întâmplă ceva acolo, petreceri, recepții, cred că toate familiile distinse ale orașului se adună acolo. Cum o vrea Scipio să intre acolo vreodată neobservat?

Prosper doar dădu din umeri. Pe el și pe Bo Stăpânul hoților încă nu-i trimisese în recunoaștere, cu toate că Bo se milogea mereu de Scipio. De cele mai multe ori porneau Riccio și Mosca atunci când era vorba de observarea palatelor cărora Scipio voia să le facă o vizită nocturnă. Pe cei doi îi numea ochii săi, în timp ce competența lui Viespe era ca banii rezultați din vânzarea prăzii sale să nu fie cheltuiți prea repede. Lui Prosper și Bo, fiind cei mai recenți protejați ai Stăpânului hoților, li se permisese până acum să vină și ei cel mult când era vândută prada sau trebuiau făcute cumpărături așa ca astăzi. Lui Prosper îi convenea de minune. Dar lui Bo i-ar fi făcut foarte multă plăcere să se furișeze în casele distinse ale orașului, pentru a fura toate acele lucruri minunate pe care Stăpânul hoților le aducea cu el din incursiunile sale de pradă.

— Scipio intră oriunde, vesti Bo, în timp ce făcea sărituri mici pe lângă Riccio. Două salturi pe piciorul stâng, două sărituri pe cel drept — rareori se mișca Bo înainte fără să o facă țopăind sau alergând. A furat ceva din Palatul Dogilor, și nu l-a prins nimeni. Tocmai pentru că este Stăpânul hoților.

— Da, spargerea de la Palatul Dogilor. Cum am putea s-o uităm! Viespe îi aruncă o privire plină de zeflemea lui Prosper. Cu siguranță că până și voi ați auzit deja de o sută de ori povestea, nu?

Prosper rânji doar.

— Eu unul aș putea s-o ascult de o mie de ori, spuse Riccio și dădu la o parte o perdea de culoare închisă, cu miros greu. Sala de cinema din spatele ei încă nu era foarte veche și totuși într-o stare mai proastă decât multe case ale orașului, care se aflau acolo deja de multe sute de ani. Acolo unde odinioară atârnaseră candelabre mari de cristal, din perete se mai iteau doar cabluri prăfuite. Copiii instalaseră câteva felinare ce luminau slab sala, dar chiar și în lumina lor sărăcăcioasă se putea vedea că din tavan se desprindea în multe locuri tencuiala. Rândurile de scaune fuseseră cândva demontate și duse în altă parte, mai rămăseseră doar primele trei rânduri, și din fiecare mai lipseau câteva scaune rabatabile. Șoarecii își făcuseră cuib în pernele roșii moi, iar cortina brodată cu stele, în spatele căreia se ascundea ecranul, era mâncată de molii. Cortina își păstrase totuși vechea splendoare. Firul auriu de pe stofa bleu pal scânteia în continuare atât de ispititor, încât Bo își petrecea cel puțin o dată pe zi mâna peste stelele brodate.

Pe podeaua goală de dinaintea cortinei ședea un băiat și meșterea la un aparat vechi de radio. Era atât de cufundat în treabă, încât nu observă cum Bo se furișă până la el. Abia când Bo îi sări în spate, Mosca se întoarse speriat.

— La naiba, Bo! strigă el. Era să-mi înfig șurubelnița în mână.

Dar Bo se îndepărta deja în salturi, chicotind. Se cățără cu dexteritatea unei veverițe peste scaunele rabatabile.

— Ei lasă, șobolan-de-apă mic ce ești! urlă Mosca, în timp ce încercă să-i taie calea. Dacă te prind, de data asta o să te tot gândil până plesnești!

— Prop, ajută-mă! strigă Bo, dar Prosper doar stătu rânjind și nu mișcă un deget când Mosca îl prinse pe fratele său mic ca pe un pachet sub braț.

Mosca era cel mai mare și puternic dintre ei toți, și oricât ar fi dat din picioare și s-ar fi zbătut Bo, Mosca nu-i dădu drumul. Calm, îl duse înapoi la ceilalți.

— Ce ziceți, să-l gândil sau să-l las să moară de foame sub brațul meu? întrebă el.

— Dă-mi drumul, față de praf de cărbune ce ești! țipă Bo.

Pielea lui Mosca era atât de închisă la culoare, încât Riccio susținea mereu că nu avea decât să se pună în umbră și nimeni nu-l va mai găsi niciodată.

— Bine, te mai iert o dată, piticule! spuse Mosca, când Bo se zbătea tot mai disperat, pentru a se elibera din strânsoarea lui. Ați adus vopseaua pentru barca mea?

— Nu. O cumpărăm când aduce Scipio pradă nouă, răspunse Viespe și își descărcă pungile pe unul dintre scaunele rabatabile. Pe moment e prea scumpă.

— Dar mai avem destul la pușculița de urgențe! Mosca îl așează pe Bo din nou pe propriile-i picioare și își încrucișă supărat brațele pe piept. Ce vrei să faci cu toți banii aceia?

— De câte ori să vă mai explic? Banii aceia sunt pentru vremuri grele. Viespe îl trase pe Bo alături de ea. Ce zici, reușești să duci proviziile în lada din față?

Bo dădu din cap și țâșni atât de rapid, încât aproape că plonjă în nas. Cără pungile una după alta la marea ușă dublă, prin care se înghesuiseră odinioară spectatorii în sala de cinema. În holul de la intrare din spatele ei se mai afla și acum lada pentru gheață și băuturi. Nu mai funcționa de mult, dar mai putea fi folosită ca ladă de provizii.

În timp ce Bo ducea afară pungile grele, Mosca îngenunchea din nou dezamăgit înaintea radioului său.

— Prea scumpă! ocărî el. Dacă mai așteptăm mult cu vopsitul, barca mea va putrezi. Dar ce vă pasă vouă, toți sunteți niște oameni de uscat cu frica apei. Pentru cărțile lui Viespe există mereu bani.

Viespe nu mai răspunse de data aceasta. Începu să adune în tăcere de pe podea hârtii și alte gunoaie, în timp ce Prosper mătură murdăriile de șoarece. Viespe avea într-adevăr multe cărți. Iar din când în când mai cumpăra câte una, era adevărat, dar cele mai multe erau ediții ieftine de buzunar, pe care le aruncaseră turiștii. Viespe le pescuia din pubele și coșuri de hârtii, le găsea pe sub scaunele bărcilor *vaporetto* sau la gară. Salteaua ei abia se vedea, atât de înaltă era stiva de cărți din fața ei.

Toți aveau locurile de dormit în partea din spate a cinematografului, unul lângă celălalt, căci noaptea, după ce stingeau luminile și suflau în ultima lumânare, marea sală lipsită de ferestre era învăluită de un asemenea întuneric, încât se simțeau cu toții mici ca niște gândaci și pierduți. Singura apărare împotriva acestui sentiment era căldura celorlalți.

Salteaua lui Riccio era acoperită de broșurele zdrențuite cu benzi desenate, iar în sacul lui de dormit erau atât de multe animale de pluș, încât abia dacă mai încăpea și el. Patul lui Mosca putea fi recunoscut după lada de unelte și undițele între care dormea. În afară de asta, sub perna lui se afla cea mai mare comoară a sa, talismanul lui: un căluț de mare din cupru, leit cu căluții de mare ce împodobeau majoritatea gondolelor. Mosca se jură că nu-l furase pe al său de pe o gondolă, ci că l-ar fi pescuit din canalul din spatele cinematografului. „Talismanele furate", spusese el, „nu aduc decât ghinion. Asta o știe oricine."

Bo și Prosper își împărțeau o saltea. Dormeau pe ea strânși unul într-altul. Lângă capul saltelei se afla înșiruită cu grijă colecția de evantaie de plastic a lui Bo: șase bucăți, toate încă în bună stare. Cel mai frumos i se părea în continuare lui Bo a fi acela pe care îl găsise Prosper la gară în ziua sosirii lor.

Stăpânul hoților nu dormea niciodată la protejații săi în ascunzătoarea stelelor. Nici unul dintre ei nu știa unde își petrecea Scipio nopțile, iar el nu vorbea despre asta. Din când în când făcea aluzii misterioase despre o biserică părăsită, dar când Riccio pornise odată furișându-se în urmărirea lui, Scipio îl prinsese și se înfuriase atât de rău, încât de atunci nu mai îndrăznise nimeni nici măcar să se uite în urma lui atunci când îi părăsea. Se obișnuiseră cu asta: liderul lor venea și pleca după cum dorea. Uneori apărea trei zile consecutiv, apoi se întâmpla iar să nu-l vadă aproape o săptămână.

Dar astăzi voia să vină. Făcuse o promisiune fermă. Iar când Scipio anunța că vine, atunci și venea. Nu se știa niciodată, ce-i drept, când anume. Când Bo aproape că adormise în poala lui Prosper, iar arătătoarele de pe deșteptătorul lui Riccio aproape că arătau ora unsprezece, se băgară cu toții sub pături le lor, iar Viespe începu să le citească. De obicei făcea asta ca să îi adoarmă, pentru a alunga teama de visele care îi pândeau în întuneric. Dar în seara aceasta Viespe citea pentru a-i ține treji până ce avea să vină în sfârșit Scipio. Ea căută povestea cea mai palpitantă din munții ei de cărți, în timp ce ceilalți aprinseră lumânările care se aflau în sticle și scrumiere între saltele. Riccio puse în singurul sfeșnic pe care-l aveau cinci lumânări nou-nouțe, lungi și subțiri, din ceară de culoare palidă.

— Riccio? întrebă Viespe, când toți stăteau deja întinși în jurul ei, așteptând povestea. De unde ai lumânările?

Riccio își ascunse jenat fața între animalele sale de pluș.

— Din biserica Salute, murmură el. Zac acolo cel puțin o sută sau o mie dintr-astea, așa că desigur nu e nici o scofală dacă mai iau și eu din când în când

câteva. De ce să cheltuim pe ele banii noștri frumoși? Pe cuvânt de onoare..., rânji el către Viespe, mereu îi trimit Maicii Domnului câte-o bezea pentru fiecare lumânare.

Viespe își ascunse oftând fața în mâini.

— Of, hai, începe să citești, spuse Mosca nerăbdător. Nici un *carabiniere* nu-l va aresta pe Riccio pentru că fură câteva lumânări, nu?

— Poate că da! murmură Bo și se lipi căscând de Prosper, care se străduia să coasă găurile din pantalonii fratelui său mai mic. Pentru că îngerul păzitor al lui Riccio n-are voie să-l păzească atunci când face asta. În timp ce șterpelește lumânări de la biserică, vreau să spun. Nu, sigur că n-are voie s-o facă.

— Ei, i-auzi! Prostii. Înger păzitor! Riccio se strâmbă disprețuitor, dar vocea lui suna totuși puțin neliniștită.

Viespe le citi aproape o oră, în timp ce afară noaptea devenea tot mai neagră și toți cei care umpluseră ziua orașul cu larmă erau de mult în paturile lor. Dar la un moment dat îi alunecă și ei cartea din mână și i se închiseră ochii. Astfel că dormeau cu toții adânc când veni Scipio.

STĂPÂNUL HOȚILOR

Prosper nu știa ce îl trezise, mormăitul lui Riccio din somn sau pașii ușori ai lui Scipio. Când se ridică brusc în capul oaselor, silueta subțire se desprinse din întuneric de parcă ar fi ieșit dintr-un vis urât. Culoarea deschisă a bărbiei și gurii contrasta puternic cu masca neagră ce ascundea ochii lui Scipio. Nasul lung, coroiat îi dădea înfățișarea unei păsări fantomatice. Măști asemănătoare purtaseră medicii Veneției, când cu mai mult de trei sute de ani în urmă ciuma făcea ravagii în oraș. Păsările morții. Zâmbind, Stăpânul hoților își scoase masca înspăimântătoare.

— Bună, Prop, spuse el și petrecu lumina lămpii sale de buzunar peste fețele dormind ale celorlalți. Îmi pare rău că s-a făcut atât de târziu.

Prosper îndepărtă cu grijă brațul lui Bo de pe pieptul său și se ridică în capul oaselor.

— Odată și odată o să mai sperii de moarte pe cineva cu masca asta, spuse el cu voce înceată. Cum de te-ai strecurat iar aici înăuntru? De data aceasta chiar că am zăvorât totul.

Scipio dădu din umeri și își petrecu degetele subțiri prin părul negru ca smoala. Era atât de lung, încât și-l prindea de cele mai multe ori într-o coadă.

— Știi doar: unde vreau eu să intru, intru.

Scipio, Stăpânul hoților.

Era doar cu puțin mai în vârstă decât Prosper, cu toate că îi plăcea să facă pe adultul, și mai mic de stat decât Mosca, chiar și în cizmele cu toc înalt pe care le purta mereu. Erau mult prea mari pentru el, dar mereu lustruite, cizme negre de piele, negre ca și strania haină neagră fără de care nu-l vedeai niciodată. Pulpanele îi ajungeau până la genunchi.

— Trezește-i pe ceilalți! comandă Scipio în tonul condescendent pe care Viespe îl ura atât de mult. Prosper pur și simplu nu-l băgă în seamă.

— Pe mine m-ați trezit deja, bombăni Mosca în spatele lor și se sculă căscând în picioare printre unditele sale. Tu nu dormi niciodată, Stăpân al hoților?

Scipio nu răspunse. Păși ca un cocoș prin sala de cinema, în timp ce Mosca și Prosper îi scuturau pe ceilalți trezindu-i din somn.

— Văd că ați făcut curat!, strigă el. Bun. Ultima oară arăta aici ca într-o cocină.

— Bună, Scip!

Bo se târî atât de grăbit din sacul său de dormit, încât aproape că se împiedică de mâinile sale. Alergă desculț spre Scipio. Bo era singurul care avea voie să-l numească Scip pe Stăpânul hoților, fără să fie întâmpinat de o privire rece ca gheața.

— Ce ai furat de data asta? întrebă emoționat.

Sărea în jurul lui Scipio asemeni unui cățeluș. Stăpânul hoților luă zâmbind un săculeț negru de pe umăr.

— Le-am spionat pe toate bine de data asta? întrebă Riccio și ieși dintre animalele sale de pluș. Zi o dată.

— Într-o bună zi o să-i sărute și cizmele, murmură Viespe, atât de încet, încât auzi doar Prosper. În ce mă privește, aș fi bucuroasă dacă distinsul domn n-ar apărea atât de des în creierii nopții. Îi aruncă lui Scipio o privire nu prea prietenoasă, în timp ce își trase cizmele peste picioarele subțiri.

— A trebuit să-mi schimb pe nepusă masă planurile! vesti Scipio, imediat ce toți se adunaseră în jurul său, și îi aruncă lui Riccio un ziar împăturit. Citește. Pagina patru. Sus de tot.

Curios, Riccio se lăsă în genunchi pe podea și frunzări paginile mari. Mosca și Prosper se aplecară peste umerii săi, dar Viespe rămase deoparte jucându-se cu codița ei.

— *Spargere spectaculoasă la Palazzo Contarini*, citi Riccio poticnindu-se. *S-au furat bijuterii prețioase și diverse obiecte de artă. Nici urmă de făptași!* Ridică mirat capul. Contarini? Dar noi am spionat la Palazzo Pisani.

Scipio dădu din umeri.

— Asta e, m-am răzgândit. Palazzo Pisani umează mai târziu. Doar nu fuge, nu? La Palazzo Contarini..., agită el sacul adus înaintea nasului lui Riccio, ...am avut și aici ce lua.

Preț de o clipă savură expresiile fețelor curioase din jurul lui, apoi se așeză turcește înaintea cortinei înstelate și deșertă conținutul sacului înaintea lui pe podea.

— Bijuteriile le-am vândut deja, explică el, în timp ce ceilalți se apropiară cu multă atenție. Mai aveam niște datorii de achitat și îmi mai și trebuiau unelte noi, dar acestea sunt pentru voi.

Pe podeaua proaspăt măturată scânteiară linguri de argint, un medalion, o lupă, pe al cărei mâner se încolăcea un șarpe cu solzi de argint, și un cleștișor

de aur încrustat cu pietre prețioase minuscule, al cărui mâner era lucrat asemeni unui trandafir.

Bo se aplecă cu ochi mari asupra prăzii lui Scipio. Cu grijă, de parcă lucrurile prețioase ar fi putut să i se spargă între degete, luă în mână una după alta piesele, le pipăi și le așeză din nou la celelalte.

— Toate-s veritabile, nu? întrebă el și-l privi pe Scipio.

Acesta doar dădu din cap ironic, își întinse brațele în sus, mulțumit de el și de lume, și se lungi apoi pe jos.

— Ei, ce spuneți? Sunt eu Stăpânul hoților?

Riccio doar dădu din cap cucernic și nici măcar Viespe nu putu ascunde faptul că era impresionată.

— Doamne, odată și odată tot o să te prindă, murmură Mosca, în timp ce admiră lupa cu șarpe.

— Eh! Scipio se rostogoli pe spate și privi spre tavan. Recunosc, de data asta era cât pe ce... Sistemul de alarmă nu era chiar atât de demodat pe cât mă așteptasem, iar proprietara s-a trezit tocmai când îi culegeam medalionul de pe noptieră. Dar eu am fost mai rapid pe acoperișul casei învecinate decât s-a săltat doamna din pat.

— Îi făcu semn cu ochiul lui Bo, care se sprijini plin de admirație de genunchiul său.

— La ce servește asta? întrebă Viespe și ridică cleștișorul cu trandafir. La smuls firele de păr din nas?

— Doamne, nu! Scipio se înălță într-un braț și îi luă cleștișorul dintre degete cu o mișcare bruscă. Este un cleștișor pentru zahăr.

— Ce le știi tu pe toate! Riccio îl scrută pe Scipio cu un amestec de admirație și invidie.

— Doar ai crescut și tu la orfelinat, la fel ca și mine, dar nouă maicile nu ne-au povestit niciodată nimic despre cleștișori pentru zahăr și chestii d-astea.

— Ei, a și trecut ceva vreme de când am fugit de la orfelinat, răspunse Scipio și își scutură praful de pe haina neagră. În plus, spre deosebire de tine, nu stau toată ziua cu nasul în broșuri cu benzi desenate...

Jenat, Riccio își fixă privirea în podea.

— Hai că eu nu citesc doar benzi desenate, spuse Viespe și cuprinse cu brațul umerii lui Riccio. Totuși n-am auzit niciodată de un cleștișor pentru zahăr, și dacă aș fi auzit, sigur n-aș fi atât de neroadă încât să fiu încrezută!

Scipio își drese glasul și îi evită privirea. Apoi murmură:

— N-am vrut să spun asta, Riccio. Răzbești prin viață și fără să știi ce e un cleștișor pentru zahăr. Dar vă spun că chestia asta mică are o valoare. De aceea aveți grijă că de data asta Barbarossa să vă facă un preț mai bun pentru lucruri, ați înțeles?

— Păi, cum? Mosca schimbă o privire dezorientată cu ceilalți. Ultima dată chiar că ne-am dat silința, dar pântecosul este pur și simplu prea șiret pentru noi.

Îl priviră spășiți pe Scipio. De când era liderul și susținătorul lor, furatul era preluat de el, iar sarcina lor era să transforme prada sa în bani. Ce-i drept, Scipio le spusese cui trebuiau să se adreseze, dar acțiunea în sine rămânea în seama lor. Singurul din oraș care făcea afaceri cu o bandă de copii era Ernesto Barbarossa, Barbă roșie cel gras, care le vindea kitsch ieftin turiștilor în magazinul său de antichități și făcea pe lângă asta cât mai pe neobservate comerț cu lucruri mai de valoare, care de cele mai multe ori erau furate.

— Nici unul nu poate asta, continuă Mosca. Să negociem și să ne târguim și chestii d-astea. Iar Barbă roșie profită cu nerușinare de asta, dacă vreți să știți.

Scipio se încruntă și-și petrecu gânditor printre degete sfoara săculețului său gol.

— Prop știe să se târguiască bine, spuse Bo dintr-o dată. Chiar foarte bine. Înainte, când vindeam ceva la talcioc, făcea mereu așa o față de piatră, că...

— Taci din gură, Bo! îl întrerupse Prosper pe fratele său mai mic. I se înroșiseră ochii de jenă. Să vinzi jucării vechi e altceva decât asta...

Nervos, îi luă lui Bo medalionul din mână.

— De ce să fie altceva? Scipio îl privi atent, de parcă ar fi putut citi pe fața lui Prosper dacă Bo avea sau nu dreptate.

— Eu unul aș fi foarte bucuros dacă preiei asta, Prop, spuse Mosca.

— Da. Viespe se scutură. Mie mi se face rău numai când se uită Barbă roșie la mine cu ochii lui mici porcini. Mă gândesc mereu că râde de noi sau cheamă imediat poliția sau face altă măgărie. De fiecare dată abia aștept să ies iar din prăvălia lui.

Prosper se scărpină jenat după ureche.

— Bine, dacă ziceți voi, murmură el. La târguit chiar că mă pricep. Dar Barbarossa ăsta e un tip viclean. Doar am fost și eu de față ultima dată când Mosca i-a vândut ceva...

— Încearcă. Fără un alt cuvânt, Scipio sări în picioare și își atârnă săculețul gol din nou pe umăr. Trebuie să o pornesc. Mai am o întâlnire în noaptea asta. Dar vin din nou mâine. Cândva..., își trase masca peste față,... după-amiaza târziu. La urma urmei, vreau să aud ce v-a plătit Barbă roșie pentru lucruri. Dacă oferă mai puțin de..., privi gânditor peste prada sa, să zicem mai puțin de două sute de mii de lire, atunci vă întoarceți cu boarfele.

— Două sute de mii?

De uimire, Riccio rămase cu gura căscată.

— Lucrurile sigur valorează mult mai mult, murmură Prosper.

Scipio se întoarse.

— Probabil, spuse el peste umăr. Arăta înspăimântător, cu nasul de pasăre negru și lung. Felinarele îi proiectau uriaș umbra pe peretele cinematografului. Pa, spuse el. Și se mai întoarse o dată înainte de a dispărea în spatele cortinei cu iz de mucegai. Ne trebuie o parolă nouă?

— Nu, răspunseră toți repede într-un glas.

— Bun. A, da, Bo... Scipio se mai întoarse o dată. În spatele cortinei e o cutie de carton. Sunt acolo doi pisoi mici pentru tine. Cineva a vrut să-i înece în canal. Ocupă-te tu de ei, da? Noapte bună tuturor.

Prăvălia în care multe prăzi ale Stăpânului hoților se transformaseră în bani peșin se afla pe o stradă îngustă în apropierea bazilicii San Marco, lipită de o *pasticceria*, în a cărei vitrină erau îngrămădite bunătăți de patiserie și cofetărie în toate formele și de toate mărimile.

— Hai o dată, spuse Prosper nerăbdător, pe când Riccio își turtea nasul de geamul vitrinei, iar Riccio se lăsa târât fără voie, cu nările pline de mirosul de migdale.

În prăvălia lui Barbarossa, mirosul nu era nici pe jumătate atât de bun. Văzută din afară, abia dacă se deosebea de toate celelalte dughene ale Orașului Lunii. *Ernesto Barbarossa — Ricordi di Venezia* era scris cu înfloriturii pe geamul vitrinei. Dincolo de el, tronau pe catifeaua roasă vaze și sfeșnice masive, înconjurate de gondole și insecte din sticlă. Articole din porțelan subțire își disputau locurile cu teancuri de cărți vechi, poze în rame de argint oxidat erau sprijinite alături de măști din hârtie. La Barbarossa găsea fiecare ce-i poftea inima, iar dacă Barbă roșie nu avea ceva în rafturile sale, făcea rost. Dacă era nevoie, chiar și pe căi sinuoase.

Când Prosper deschise ușa prăvăliei, sunară duzini de clopoței de sticlă deasupra capului său. Niște turiști se înghesuiau printre rafturile ticsite. Șușoteau între ei, atât de încet și atenți, de parcă s-ar fi aflat într-o biserică. Poate că era din cauza candelabrelor ce atârnau din tavanul obscur al prăvăliei și sunau din florile de sticlă colorată sau a lumânărilor ce ardeau în sfeșnice greoaie, cu toate că afară strălucea soarele. Cu capetele plecate, Prosper și Riccio trecură înghesuindu-se pe lângă străini. Unul dintre ei ținea în mână o statuetă pe care Mosca i-o vânduse lui Barbă roșie cu două săptămâni înainte. Când Prosper văzu eticheta cu prețul lipită sub soclul statuetei, aproape că răsturnă figurina mare de ipsos care se afla în mijlocul prăvăliei.

— Mai știi cât ne-a plătit Barbarossa pentru figurina de acolo? îl întrebă pe Riccio.

— Nu. Știi că nu reții numerele.

— Eh, în orice caz, acum sunt cu două zerouri mai mult la capătul numărului, șopti Prosper. Nu-i o afacere rea pentru Barbă roșie, nu?

Se apropie de tejghea și apăsă pe butonul soneriei de lângă casa de bani, în timp ce Riccio se strâmbă în direcția doamnei mascate care le zâmbea dintr-un tablou. Nu scăpa niciodată distracția, pentru că în masca neagră a doamnei se ascundea o gaură prin care Barbarossa se uita să vadă dacă îl fura clientela.

Trecură doar câteva secunde, apoi perdeaua de mărgele din colț foșni și Ernesto Barbarossa apăru în persoană. Barbă roșie era atât de gras, încât Proser se minuna de fiecare dată de iuțeala cu care se deplasa prin prăvălia ticsită.

— Sper că de data asta aveți ceva mai bun pentru mine, le spuse încet, dar nici lui Prosper, nici lui Riccio nu le scăpă că fixa cu o privire atât de lacomă geanta pe care Prosper o strângea la piept, de parcă ar fi fost un motan flămând față în față cu un șoarece gras.

— Cred că veți fi mulțumit, răspunse Prosper.

Riccio nu spuse nimic, avea privirea pironită asupra bărbii roșii ca vulpea a lui Barbarossa, de parcă s-ar fi așteptat ca în clipa următoare să iasă vreo gânganie de acolo.

— Ce te holbezi așa la barba mea, dihorule? mârâi Barbă roșie.

— Ah, eu, eu... Riccio se bâlbâi, mă întrebam doar dacă e adevărată. Culoarea, vreau să spun.

— Firește! Poate vrei să spui că o vopsesc? se răsti Barbarossa la el. Ce idei caraghioase aveți voi, piticilor. Își petrecu degetele groase pline de inele prin barbă și dădu ușor din cap către turiștii care continuau să stea șușotind între rafturi. O să scap cât pot de repede de ăștia, spuse el încet. Duceți-vă în biroul meu, dar să nu atingeți nimic, ați înțeles?

Prosper și Riccio aprobară din cap și dispărură în dosul perdelei de mărgele.

Biroul lui Barbarossa arăta complet diferit de prăvălia sa. Acolo nu erau candelabre, lumânări arzând sau gândaci de sticlă. Lumina încăperii lipsite de ferestre provenea de la un tub de neon, iar în afară de masa mare de scris și fotoliul imens de piele din spatele ei, mai existau doar două scaune, rafturi până la tavan pline de lăzi purtând inscripții și un afiș al muzeului Accademia, ce atârna de peretele alb și gol dindărătul fotoliului.

Sub gaura de observație a lui Barbarossa se afla o banchetă capitonată. Riccio se urcă pe ea și privi în prăvălie.

— Trebuie să vezi asta, Prop, șopti el. Barbă roșie toarce ca un motan gras prin preajma turiștilor! Cred că nu iese nimeni din prăvălia asta fără să fi cumpărat ceva.

— Da, și sigur că la suprapreț. Prosper așează geanta cu prada lui Scipio pe un scaun și privi în jur.

— Precis că o vopsește, murmură Riccio, fără să-și ia ochiul de la gaura de observație. — Am pariat cu Viespe pe trei broșuri cu benzi desenate că o face. Capul lui Barbarossa era chel ca un glob de Crăciun, dar barba lui creștea deasă și creață. Și era roșie ca blana de vulpe. Cred că după ușa de-acolo e o baie. Poți să te uiți dacă are acolo ceva de vopsit?

— Dacă-i musai.

Prosper se duse la ușa îngustă de pe care zâmbea tabloul unei madone și își băgă capul în baie.

— Doamne, aici e aproape la fel de multă marmură ca la Palatul Dogilor, îl auzi Riccio spunând. Cea mai distinsă budă pe care am văzut-o.

Riccio își apropie din nou un ochi de gaura de observație.

— Prosper, ieși de acolo! strigă el încet. Barbă roșie îi scoate deja afară pe ușă și încuie.

Dar Prosper nu veni.

— O vopsește, Riccio! strigă el. Sticla e lângă loțiunea lui împuțită de ras. Puh, pute ca naiba! Să vopsesc ca dovadă o bucată de hârtie igienică?

— Nu! Ieși!! Riccio sări de pe banchetă. Repede, se întoarce, ce naiba.

Perdeaua de mărgele zăngăni — iar Prosper și Riccio stăteau cu fețe nevinovate pe scaunele pliante dinaintea mesei de scris a lui Ernesto Barbarossa.

— Vă voi scădea astăzi banii pentru un gândac de sticlă, vesti Barbă roșie, în timp ce se lăsă să cadă în fotolul său imens. Fratele tău mic, îi aruncă el o privire dezaprobatoare lui Prosper, mi-a spart unul data trecută.

— N-a spart nimic, protestă Prosper.

— Ba l-a spart, răspunse Barbarossa fără să-l privească și luă o pereche de ochelari din sertarul mesei sale de scris. Deci ce aveți astăzi să-mi oferiți? Sper că nu doar niște mică galbenă și linguri de argint lipsite de valoare?

Prosper își goli cu o față inexpresivă geanta pe masa de scris. Barbarossa se aplecă, apucă cu degetele butucănoase cleștișorul pentru zahăr, medalionul, lupa, le învârti și suci, le privi din toate părțile, în timp ce băieții îl observau. Expresia feței sale nu se schimbă, mai puse un lucru deoparte, îl mai apucă o dată, îl împinse mai încolo, îl privi din nou, până ce Prosper și Bo începură să-și târșâie nerăbdători picioarele pe podea. În cele din urmă, Barbarossa se lăsă cu un oftat pe speteaza fotoliului, își așeză ochelarii pe masa de scris și își trecu mâna peste barbă, de parcă ar fi scărpinat ușor blana unui animal.

— Ofertă sau solicitare? întrebă el.

Prosper și Riccio schimbară rapid o privire.

— Ofertă, spuse Prosper și încercă să arate de parcă ar ști exact ce valoare avea de data aceasta prada lui Scipio.

— Ofertă, repetă Barbarossa, își împreună vârfurile degetelor și închise pentru un moment ochii. Bine, recunosc, de data asta sunt și două–trei lucruri foarte drăguțe, de aceea vă ofer..., deschise din nou ochii,... o sută de mii de lire. Pentru că e vorba de voi.

Riccio își reținu plin de respect respirația. Vedea înaintea lui toate prăjiturile pe care le primeai pentru o sută de mii de lire. Munți de prăjituri. Dar Prosper scutură din cap.

— Nu, spuse el și îl privi fix în ochi pe Barbă roșie. Cinci sute de mii, altfel nu batem palma.

Pentru o clipă, Barbarossa nu-și putu ascunde surprinderea, dar se controlă din nou rapid și își

compuse ca prin vrajă o expresie de cea mai sinceră indignare pe fața sa rotofeie.

— Ai înnebunit, băiete? izbucni el. Vă fac o ofertă generoasă, o ofertă mult prea generoasă, iar tu vii cu o asemenea solicitare demențială? Transmiteți-i Stăpânului hoților să nu mai trimită încă o dată băieți proști dacă vrea să facă în continuare afaceri cu Barbarossa!

Riccio își trase capul între umeri și îi aruncă o privire îngrijorată lui Prosper, dar acesta nu făcu decât să se scoale fără un cuvânt în picioare, își deschise geanta și îndesă din nou în ea una câte una toate piesele prăzii.

Barbarosa îl privi nemișcat. Dar când Prosper se întinse după cleștișorul de zahăr, îi apucă mâna, atât de brusc, încât Prosper tresări.

— Gata cu jocul, murmură Barbă roșie. Ești un pici viclean. Cam prea viclean pentru gustul meu. Dar Stăpânul hoților și cu mine am făcut până acum afaceri bune împreună, și de aceea vă plătesc patru sute de mii, cu toate că majoritatea lucrurilor pe care le aveți sunt lipsite de valoare. Cleștișorul îmi place. Transmiteți-i Stăpânului hoților să îmi ofere mai des ceva de felul acesta și o să rămânem în afaceri, chiar dacă curierii săi sunt atât de neruşinați ca tine. Îl scrută pe Prosper cu o privire în care se amestecau supărarea și respectul. Ar mai fi ceva. Își drese glasul: Întrebați-l pe Stăpânul hoților dacă ar accepta o comandă…

— O comandă? Cei doi băieți se priviră.

— Un client important de-al meu…, Barbarossa strânse câteva hârtii pe masa lui de scris, … caută un om talentat, care să îi…, să zicem, să îi facă rost de ceva, un lucru în a cărui posesie clientul meu vrea neapărat să intre. Din câte am înțeles, obiectul se află aici în Veneția. Desigur, e o joacă de copil pentru cineva căruia îi place să se numească…, Barbarossa zâmbi batjocoritor,… Stăpânul hoților. Nu?

Prosper nu răspunse. Barbă roșie încă nu-l văzuse niciodată pe Scipio și credea cu siguranță că avea de-a face cu un adult. Habar n-avea că Stăpânul hoților era de-o vârstă cu curierii pe care-i trimitea.

Dar Riccio nu părea să-și facă probleme.

— OK, îl întrebăm, spuse el.

— Excelent. Zâmbind satisfăcut, Barbarossa se lăsă pe speteaza fotoliului. Cleștișorul de zahăr îl ținea în mână. Își petrecu aproape tandru degetele groase peste marginea fin arcuită. Dacă vrea să preia comanda, să trimită pe unul dintre voi cu răspunsul. Voi aranja apoi o întâlnire cu clientul meu. Plata…, Barbarossa își coborî confidențial glasul,… va fi foarte generoasă, după cum mă asigură clientul meu.

— După cum a spus deja Riccio, o să-i transmitem, repetă Prosper. Dar acum am vrea banii noștri.

Barbarossa râse atât de tare și răsunător, încât Riccio tresări.

— Da, da, îți primești banii!, gâfâi el și se săltă cu greutate din fotoliu. Nici o grijă. Dar acum afară cu voi. Doar n-o să-mi deschid seiful cu hoții lângă mine.

— Ce zici, o să accepte Scipio comanda? îi șopti Riccio lui Prosper, în timp ce stăteau rezemați de tejgheua prăvăliei și-l așteptau pe Barbarossa.

— Cel mai bine ar fi să nici nu-i povestim, răspunse Prosper și scrută tabloul cu doamna mascată.

— De ce?

Prosper dădu din umeri. „Nu știu. E doar așa, un sentiment. N-am încredere în Barbă roșie."

În clipa aceea Barbă roșie trecu din nou prin perdeaua zăngănitoare.

— Aici, spuse el și le întinse un teanc gros de bancnote. Ia vedeți să nu vi-i fure careva pe drumul de întoarcere. Știți doar, toți străinii de afară cu aparatele lor foto și portofelele grase atrag hoții ca mușstele.

Băieții nu acordară atenție rânjetului său ironic. Prosper luă teancul de bani și-l privi nehotărât.

— Nu trebuie să-i numeri, spuse Barbarossa, de parcă ar fi ghicit gândurile lui Prosper. — E bine. N-am făcut decât să scad gândacul de sticlă pe care l-a spart fratele tău cel mic. Semnează-mi chitanța de aici. Sper că știi să scrii, nu?

Prosper îi aruncă o privire supărată și-și mâzgăli numele pe chitanțierul pe care i-l întinse Barbă roșie. La numele de familie ezită un pic, apoi scrise unul fals.

— Prosper, bombăni Barbă roșie. Nu ești din Veneția, așa-i?

— Nu, răspunse Prosper, își aruncă geanta goală peste umăr și se duse spre ușa prăvăliei. Vino, Riccio.

— Să-mi dați cât mai repede cu putință de știre pentru comandă! strigă Barbarossa în urma lor.

— Se face, răspunse Prosper, cu toate că era ferm hotărât să nu-i spună nici un cuvânt lui Scipio; apoi trase ușa prăvăliei în urma lui.

De îndată ce ieșiră din prăvălia lui Brabarossa, Riccio îl trase pe Prosper, înainte ca acesta să poată protesta, la *pasticceria*, prin a cărei vitrină privise cu atâta poftă înainte de vizita lor la Barbă roșie. Iar în timp ce vânzătorul aștepta răbdător comanda lor, îl convinse pe Prosper să schimbe o bancnotă — două din teancul de bani de la Barbarossa și să cumpere pentru toți prăjituri, cum ar veni pentru a sărbători ziua.

Prosper se minună de fiecare dată cu câtă grijă brutarii din Veneția își ambalau prăjiturile. Nu îți erau oferite peste tejghea în pungi, ci în cutii minunat de frumoase, care erau legate cu o panglică.

Pe Riccio părea să-l lase rece atâta grijă. Abia ieșiră din nou pe strada îngustă, că își și scoase nerăbdător briceagul și tăie panglica colorată.

— Ce faci? întrebă Prosper și îi luă cutia. Credeam că vrem să le ducem celorlalți?

— Ei, o să le rămână destul. Riccio se uită pofticios sub capac. În afară de asta, meritățm acum o răsplată. *Madonna*, niciodată n-a mai reușit cineva dintre noi să stoarcă de la Barbă roșie fie și o singură liră în plus peste ce voia el să plătească, iar la tine a scos de patru ori suma. Chiar și eu pot să socotesc asta. Scipio n-o să mai trimită niciodată pe altcineva cu prada lui.

— Ei, precis că lucrurile valorau cu mult mai mult. Prosper își luă o prăjitură acoperită cu un strat atât de gros de zahăr pudră, încât îl ninse alb pe jachetă la prima mușcătură. Riccio avea deja lipită de nas niște glazură de ciocolată. În orice caz, ne prind bine banii, continuă Prosper. Casieria noastră este din nou bine umplută și mai rămâne ceva și pentru lucruri de care avem neapărată nevoie, acum când vine iarna. Bo și Viespe nu au haine călduroase, iar pantofii tăi arată de parcă i-ai fi pescuit dintr-un canal.

Riccio își linse ciocolata de pe nas și privi spre pantofii lui de sport uzați.

— Oh, dar mai sunt buni, spuse el. Poate am putea să ne cumpărăm și un televizor mic de tot la mâna a doua. Mosca ar reuși cumva să-l conecteze.

— Visezi.

Prosper se opri înaintea unei prăvălii în care se vindeau ziare, cărți poștale și jucării. Nu-ți iei cu tine jucării când ești pe fugă. Bo nu avea nici măcar un animal de pluș, în afară de leul jerpelit pe care i-l cedase Riccio.

— Ce-ai zice să-i faci cadou lui Bo indienii de colo? Riccio își sprijini bărbia lipicioasă de umărul lui Prosper. Se potrivesc bine cu cowboyii de plută pe care i i-a construit Viespe.

Prosper se încruntă și pipăi teancul de bani din buzunarul jachetei sale.

— Nu, spuse el, îi pasă lui Riccio cutia cu prăjituri și merse mai departe. Avem nevoie de bani pentru alte lucruri.

Cu un oftat, Riccio porni agale în urma lui.

— Știi ceva? spuse el. Dacă Scipio nu vrea comanda despre care a povestit Barbă roșie..., își coborî vocea,... atunci o preiau eu. Doar ai auzit ce-a spus grasul despre plată. Și nici eu nu sunt un hoț neprice-

put, cu toate că în ultima vreme am avut cam puțin exercițiu. Firește că aș împărți cu voi, Bo ar primi indienii, Viespe cărți noi, Mosca vopseaua aia nenorocită pentru barca lui, pentru care face tot timpul scandal, eu un televizor mic de tot iar tu... Îl privi curios pe Prosper dintr-o parte: Ce-ți dorești tu de fapt?

— N-am nevoie de nimic. Prosper înălță din umeri și privi neliniștit în jur, de parcă i-ar fi intrat vântul rece la ceafă. Termină acum cu vorbitul despre șterpelit. Ai uitat deja cum erau să te prindă ultima dată?

— Da, da, murmură Riccio și privi în urma unei femei cu cercei imenși cu perle; chiar că nu voia să-și amintească de asta.

— Iar lui Scipio nu-i povestești nimic despre comandă! spuse Prosper. Ne-am înțeles?

Riccio se opri.

— Prostii. Nu înțeleg ce ai! Normal că îi povestesc! De ce să fie treaba asta mai periculoasă decât o spargere la Palatul Dogilor? Când doi îndrăgostiți ținându-se de mâini se întoarseră mirați către el, își coborî repede glasul. Sau la Palazzo Contarini!

Prosper scutură doar din cap și merse mai departe. Nu știa nici el de ce nu îi plăcea comanda lui Barbarossa. Poate se temea că Scipio o să înceapă să devină imprudent. Evită îngândurat două femei care se certau zgomotos pe stradă și aproape că se izbi de un bărbat, care ieșea dintr-un bar, cu o bucată de pizza în mână. Era un bărbat bine făcut și mic de stat, cu o mustață de morsă, de care era lipită niște brânză. Se întoarse indignat — și se holbă la Prosper, de parcă ar fi fost o fantomă.

— *Scusi*, murmură Prosper și se strecură grăbit mai departe, spre înghesuiala care te făcea atât de repede invizibil.

— Hei, ce fugi așa? Riccio îl ținu de jachetă, cu cutia de prăjituri aproape goală sub braț.

Prosper se uită în jur.

— M-a privit unul atât de ciudat. Urmări neliniștit oamenii care treceau înghesuindu-se. Dar bărbatul cu mustața de morsă nu era nicăieri de văzut.

— Te-a privit? Riccio dădu din umeri. Ei, și? Măcar ți s-a părut cunoscut tipul?

Prosper scutură din cap. Și privi încă o dată în jur.

Câțiva elevi, un bătrân, trei femei cu coșuri burdușite de cumpărături, un grup de maici…

Îl prinse pe Riccio de braț și-l târî mai departe.

— Ce e? De spaimă, Riccio aproape că scăpă cutia cu prăjituri.

— Tipul ne urmărește. Prosper alergă mai repede, tot mai repede, cu mâna pe banii lui Barbarossa, ca să nu-i alunece din buzunar.

— Ce tot spui? strigă Riccio în urma lui.

— Ne urmărește, îngăimă Prosper. A încercat să se ascundă, dar l-am văzut.

Riccio privi în urmă încercând să descopere pretinsul urmăritor, dar tot ce vedea erau fețe plictisite care își pironeau privirile în vitrine, și copii de școală, care se îmbrânceau chicotind.

— Prop, asta e o prostie! Îl ajunse din urmă pe Prosper și îi bară calea. Liniștește-te, da? Ai năluciri.

Dar Prosper nu-i răspunse.

— Vino cu mine, șuieră el – și-l târî după el pe Riccio pe o străduță care era atât de îngustă, încât Barbarossa ar fi rămas înțepenit în ea. Vântul le sufla în față, de parcă ar fi fost în elementul lui în strâmtoarea obscură. Riccio știa încotro ducea acest gang neîmbietor: într-o curte ascunsă și de acolo într-un labirint de străduțe în care se putea rătăci chiar și un venețian. Nu era o cale proastă pentru a scăpa de un urmăritor. Dar Prosper se oprise din nou, se lipise de zid și observa oamenii care treceau încet pe stradă.

— Ce mai e acum? Riccio se sprijini lângă el de zid și își trase cu frisoane mânecile puloverului peste degete.

— O să ți-l arăt când trece.

— Și apoi?

— Dacă ne descoperă, fugim.

— Ce plan grozav, murmură Riccio și își împinse nervos limba în golul dintre dinții știrbi. Dintele lipsă îl pierduse tot în timpul unei urmăriri.

— Vino, hai să dispărem pur și simplu, îi șopti lui Prosper. Ceilalți ne așteaptă deja. Dar Prosper nu se urni.

Școlarii trecură sărind pe lângă ascunzișul lor, apoi urmară maicile îmbrăcate în negru. Și apoi apăru un bărbat: mic de stat și îndesat, cu picioare mari și o mustață de morsă. Privi căutând în jurul lui, se ridică în vârfurile picioarelor, întinse gâtul și înjură.

Cei doi băieți abia îndrăzniră să respire. Apoi, în sfârșit, străinul porni mai departe.

Riccio se urni primul.

— Îl cunosc pe tip, articulă el cu greu. Să dispărem înainte să se mai întoarcă!

Cu inima bătându-i puternic, Prosper porni împleticindu-se în urma lui, trăgând cu urechea la zgomotul propriilor pași, părându-i că-l trădau prin răsunetul lor. Fugiră de-a lungul străduței, trecură printr-o piațetă înconjurată de case, peste un pod, apoi din nou de-a lungul unei străzi. Curând, Prosper nu mai știu unde erau, dar Riccio fugea înainte, de parcă ar fi putut să se descurce și cu ochii legați în păienjenișul de străzi înguste și poduri. Apoi năvăliră dintr-o dată în lumina soarelui iar înaintea lor se întindea Canal Grande, marele canal. Pe malul lui

se înghesuiau oamenii, iar pe apa scânteietoare era o puzderie de bărci.

Riccio îl târî pe Prosper la o stație de *vaporetto*, unde se ascunseră între oamenii care așteptau acolo barca următoare. *Vaporetti* erau autobuzele plutitoare ale Veneției, îi duceau pe venețieni la lucru iar pe turiști de la un muzeu la altul, când picioarele lor obosite se săturaseră de umblat.

Prosper scrută cu privirea pe fiecare trecător, dar cel ce-i urmărea nu-și făcu apariția. Când acostă în sfârșit un *vaporetto*, băieții se lăsară împinși la bord de mulțimea pasagerilor care așteptaseră la mal, iar în timp ce ceilalți se înghesuiau spre puținele locuri încă libere în partea acoperită a bărcii, Prosper și Riccio se sprijiniră de balustradă și nu scăpară din ochi malul canalului.

— N-avem bilete, șopti Prosper îngrijorat, când barca plină porni de lângă ponton.

— Nu-i nimic, îi răspunse Riccio tot în șoaptă. Oricum coborâm la stația următoare. Dar ia uite cine stă acolo. Arătă spre stația pe care tocmai o lăsaseră în urma lor. Îl vezi?

Oh, da, Prosper îl vedea foarte bine. Iat-o, mustața de morsă.

Privea cu ochii mijiți în urma bărcii legănate de ruliu. Riccio îi făcu ironic semn cu mâna.

— Ce faci? Prosper îi trase speriat brațul în jos.

— Ce? Crezi că pornește înot în urma noastră? Sau că ajunge barca din urmă cu picioarele lui scurte? Nu, dragul meu. Asta-i partea bună la orașul ăsta. Dacă te urmărește unul, n-ai decât să schimbi malul canalului, și tipul e terminat. Firește că trebuie să ai grijă să nu fie vreun pod prin apropiere. Dar peste Canal Grande există doar două poduri, asta ar trebui s-o știi între timp chiar și tu.

Prosper nu răspunse. De mult nu se mai vedea nimic din urmăritorul lui, dar Prosper continuă să scruteze atât de îngrijorat celălalt mal, de parcă străinul ar putea reapărea acolo în orice moment, între coloanele grațioase ale palatelor, pe balconul unui hotel sau pe una dintre bărcile care veneau spre ei.

— Hei, nu te mai uita așa, am scăpat de el! Riccio îl scutură pe Prosper de umăr, până ce acesta se întoarse spre el. I-am mai scăpat o dată printre degete tipului, știi? La naiba! Privi descumpănit în jurul lui. Cred că am pierdut cutia cu prăjituri în toată goana asta.

— Îl cunoști pe tip? Prosper îl privi neîncrezător.

Riccio se sprijini de balustradă.

— Da. E detectiv. Le caută turiștilor poșetele pierdute și portofelele dispărute. Pe mine aproape că m-a prins o dată cu așa ceva. Riccio se trase de ureche și chicoti. Nu e cine știe ce rapid. Dar ce-o fi căutat de data asta... Îl privi curios pe Prosper: Știi că eu mă țin de regula noastră: nu interesează pe nimeni ce-a fost. Dar... chiar că pare că tipul ar fi pe urmele tale. Știi pe cineva care i-ar plăti bani unui detectiv ca să te caute?

Prosper privi spre celălalt mal. *Vaporetto* păstra lenes direcția către următoarea stație.

— S-ar putea, răspunse el fără a-l privi pe Riccio.

Un cârd de pescărușI se înălță țipând de pe apa de culoare întunecată, când barca pluti spre locul de acostare.

— Hai să coborâm, spuse Riccio. Unul după altul săriră pe uscat, în timp ce următorii pasageri se înghesuiau deja la bord.

— Doamne, ceilalți or să creadă că ne-am luat tălpășița cu prada lui Scipio, spuse Riccio, în timp ce îi întoarseră din nou spatele lui Canal Grande. Drumul de întoarcere spre ascunzătoarea noastră nu s-a

scurtat prin mica noastră călătorie cu barca. Îi aruncă o privire curioasă lui Prosper: Ai chef să-mi povestești cine asmute detectivul asupra ta? Ce ai făcut? Ai șterpelit cuiva ceva ce vrea înapoi?

— Nicidecum. Știi că eu nu fur. Dacă pot să evit s-o fac. Prosper își băgă mâna sub jachetă și o scoase din nou liniștit. Banii lui Barbarossa mai erau acolo.

— Așa este. Riccio se încruntă și își coborî vocea. E cumva vreun... așa, vreun traficant de copii pe urmele voastre? Vă caută unul d-ăsta?

Prosper îl privi speriat.

— Nu! La naiba, nu, nu e nici chiar atât de grav. Se uită spre un chip strâmbat sculptat în piatră, care îi pironi cu privirea de pe bolta unei porți. Cred că ne caută mătușa noastră. Esther, sora mamei noastre. Ar avea destui bani. N-are copii, iar când a murit mama noastră, a vrut să-l ia pe Bo. Pe mine a vrut să mă bage la un internat. Atunci noi am fugit. Ce era să fac altceva? Doar este fratele meu. Prosper se opri. Crezi că Esther l-ar fi întrebat pe Bo dacă o vrea ca mamă nouă? Nu poate s-o sufere! Spune că ea miroase ca o vopsea otrăvită. Și că..., trebui să zâmbească,... arată ca una dintre păpușile de porțelan pe care le colecționează ea. Prosper se aplecă și ridică de pe jos unul dintre evantaiele de plastic ce zăceau înaintea pragului unei case. Mânerul era rupt, dar asta cu siguranță că n-avea să-l deranjeze pe Bo. Bo crede că eu pot să-l apăr de toate, spuse el și băgă obiectul găsit în geanta goală. Dar dacă nu ne-ar fi găsit Viespe...

— Hai, să nu-ți mai faci griji din cauza copoiului ăstuia! Riccio îl trase mai departe. N-o să te mai găsească el încă o dată. E foarte simplu, îi vopsim lui Bo în negru părul de înger, iar ție îți pictăm fața, de zici că ești frate geamăn cu Mosca.

Prosper izbucni în râs. Riccio îl putea face să râdă chiar și când nu-i ardea deloc de așa ceva.

— Îți dorești și tu uneori să fii adult? întrebă el, în timp ce treceau peste un pod care se oglindea neclar în apă.

Riccio scutură uimit din cap.

— Nu, de ce? Doar e destul de practic să fii mic. Nu prea atragi atenția, te saturi mai repede. Știi ce spune Scipio mereu? Părăsi podul în pas săltăreț. Copiii sunt omizi iar adulții sunt fluturi. Și nici un fluture nu-și mai amintește cum era să fii omidă.

— Probabil că nu, murmură Prosper. Nu-i povesti nimic lui Bo despre detectiv, da?

Riccio doar dădu din cap.

GHINIONUL LUI VICTOR

Când Victor pricepu că îi scăpase Prosper, trase un șut în primul pilon de lemn întâlnit în cale, care se ițea din apa murdară a canalului. Apoi trebui să meargă șchiopătând până acasă.

Jumătate din drum nu făcu decât să ocărască, atât de tare, încât oamenii se întoarseră după el. Dar Victor nici nu-i observă în furia sa. „Ca un începător", se certă el singur. „S-au descotorosit de mine ca de un ageamiu. Cine era de fapt celălalt? Prea mare pentru fratele mai mic. La naiba. La naiba. La naiba. Mă trezesc cu băiatul sub nas iar eu îl las să scape. Idiot ce sunt!" Lovi cu piciorul într-o cutie de țigări și i se strâmbă fața de durere. „E vina mea", mârâi el. „Da, e vina mea. Să prinzi copii, așa ceva nu face un detectiv ca lumea. Mâncarea pentru țestoase aș fi putut s-o plătesc și fără misiunea asta nenorocită."

Piciorul continuă să-l doară când Victor descuie ușa casei. „Ei bine, măcar știu acum că sunt în oraș", bombăni el, în timp ce urca șchiopătând scara. „Unde-i cel mare, e și cel mic. Asta-i sigur."

Ajuns în locuință, își scoase mai întâi pantofii din picioarele dureroase și șchiopătă până pe balcon, pentru a hrăni țestoasele. În biroul său continua să miroasă a fixativul lui Esther. Puh, nu mai reușea să-și scoată mirosul din nas. Și nici băieții din cap. N-ar fi trebuit să le atârne poza de perete. Îl priveau tot timpul. Oare unde or fi dormind noaptea? Seara se făcea acum îngrozitor de frig, imediat ce soarele dispărea pe după case. Iar în iarna din urmă plouase atât de mult, încât orașul fusese inundat de vreo duzină de ori. Într-adevăr, era întortocheat ca o vizuină veche de vulpe, pentru doi copii cu siguranță că se găsea mereu câte un loc uscat în vreo casă neocupată sau una dintre nenumăratele biserici. La urma urmei, nu mișunau peste tot turiștii.

„O să-i găsesc eu", mârâi Victor. „Ar fi și culmea."

Când se săturară țestoasele, își umplu el însuși stomacul flămând cu munți de spaghetti și cârnați fripți. Apoi își dădu cu niște unguent pe piciorul dureros, se așeză la masa de scris și rezolvă câte ceva din hârțogăriile acumulate. În definitiv, mai avea și alte comenzi decât căutarea acestor băieți.

„Cred că în zilele următoare ar trebui să mă plasez mai des în piața San Marco", gândi Victor. „Comand o cafea și hrănesc porumbeii, până ce or să apară odată și odată. Cum se spune: oricine se află în Veneția vine cel puțin o dată pe zi în piața San Marco. De ce n-ar fi valabil și pentru copiii fugiți de acasă?

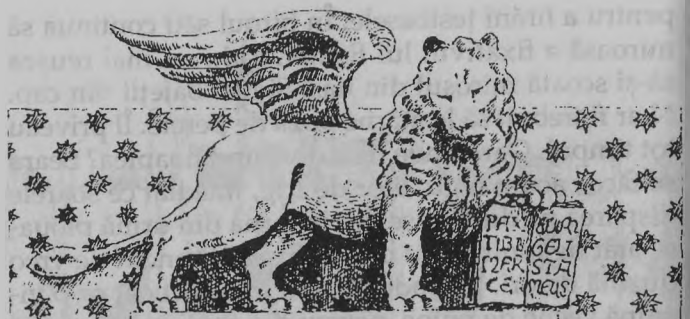

RĂSPUNSUL LUI SCIPIO

Când Prosper și Riccio se întoarseră în sfârșit în ascunzătoarea stelelor, Bo le alergă nerăbdător în întâmpinare, așa că deocamdată nu le povestiră nici celorlalți nimic despre urmăritorul care îi oprise din drum. Întârzierea lor fu oricum uitată când Prosper scoase din jachetă banii pentru care se tocmise cu Barbă roșie. Ceilalți stăteau muți de admirație în jurul lui, în timp ce Riccio le povesti cu amănuntul cu cât sânge rece Prosper îl înfruntase pe Barbarossa.

— Și, în afară de asta, vesti Riccio în încheiere, grăsanul totuși își vopsește barba, iar eu primesc trei broșurele nou-nouțe de benzi desenate de la tine, Viespe. Sau ai uitat deja de pariul nostru?

La nici două ore după întoarcerea lui Prosper și Riccio, se auzi soneria de la ieșirea de urgență, iar în fața ușii stătea Stăpânul hoților, așa cum promisese. Ca o excepție, înainte ca luna să planeze deasupra acoperișurilor orașului. Bineînțeles că Mosca deschise fără a întreba de parolă și se alese pentru asta cu un scandal monstru, dar când Bo îi alergă emoționat în întâmpinare cu teancul de bani de la Barbarossa, chiar și Scipio se văzu redus la tăcere. Luă banii cu o expresie neîncrezătoare și îi numără pe toți, fiecare bancnotă în parte.

— Ei, Scip, ce spui? Te uiți de parcă ai fi văzut o stafie, îl ironiză Mosca. Poți să-i spui acum lui Viespe să-mi cumpere în sfârșit vopsea pentru barca mea?

— Barca ta? Da, da, sigur. Scipio încuviință absent din cap și se întoarse spre Prosper și Riccio. I-a plăcut ceva în mod deosebit lui Barbarossa?

— Da, cleștișorul pentru zahăr, ăla l-a dat gata, răspunse Riccio. A zis că poți liniștit să-i oferi mai des lucruri atât de fine.

Scipio se încruntă.

— Cleștișorul pentru zahăr, murmură el. Da, se poate spune că era destul de valoros. Scutură din cap, de parcă ar fi vrut să scape de niște gânduri neplăcute. Riccio, spuse el. Cumpără-ne măsline și salam picant. Trebuie să sărbătorim. Nu am prea mult timp, dar pentru asta e suficient.

Riccio își îndesă prompt în buzunarul pantalonilor două bancnote din banii lui Barbarossa și porni în viteză. Când se întoarse, cu o pungă de plastic plină de măsline, pâine, salam roșu cu boia și o pungă de *mandorlati*, bomboanele învelite în hârtiuțe colorate care îi plăceau atât de mult lui Scipio, ceilalți așternuseră deja pături și perne pe podeaua dinaintea perdelei. Bo și Viespe adunaseră toate lumânările pe care le aveau, iar flăcările lor tremurânde umpleau cinematograful cu mii de umbre dansând.

— În cinstea câtorva luni lipsite de griji! spuse Viespe, când toți se așezaseră în cerc și turnă vin în cupele din sticlă roșie, pe care Scipio le adusese la penultima sa incursiune de pradă. Apoi își ridică paharul și-l închină în sănătatea lui Prosper. În cinstea lui, pentru că l-ai făcut pe Barbă roșie să scoată atâ-

ția bani, cu toate că de obicei îi sunt lipiți de degete de parcă ar fi gumă de mestecat.

Riccio și Mosca își ridicară și ei paharele, iar Prosper nu știa încotro să-și îndrepte privirea, dar Bo se sprijini mândru de fratele lui mare și îi puse pe genunchi unul dintre pisoii dăruiți de Scipio.

— Da, în cinstea ta, Prop!, spuse Scipio și închină ultimul în sănătatea lui Prosper. Prin aceasta te numesc vânzătorul meu de pradă. Totuși..., trecu cu degetele peste teancul de bani,... mă gândesc, dacă după o pradă așa bogată nu ar fi indicat să facem o pauză pentru o vreme. Tăcu un moment, apoi continuă: Un hoț n-are voie niciodată să se lăcomească, altfel este prins.

— Oh nu, doar nu tocmai acum! Riccio se făcea că nu observă privirea plină de avertisment a lui Prosper. Barbarossa ne-a povestit astăzi ceva interesant.

— Ce anume? Scipio își aruncă o măslină în gură și scuipă sâmburele în mână.

— Un client de-al lui caută un hoț. Plata ar fi foarte bună, iar noi să te întrebăm dacă ești interesat.

Scipio îl privi surprins pe Riccio. Și tăcu.

— Sună bine, nu?

Riccio își îndesă o felie de salam în gură. Iuțeala făcu să-i lăcrimeze ochii. Îi întinse repede lui Viespe paharul său gol.

Scipio tot nu spusese nimic. Își trecu distrat mâna peste părul lins și își pipăi panglica codiței. Apoi își drese glasul.

— Interesant, spuse el. O comandă pentru un hoț. De ce nu? Și ce trebuie furat?

— Habar n-am. Riccio își șterse de pantaloni degetele unsuroase. Probabil că nici Barbă roșie nu știe deocamdată prea multe despre asta. Dar pare să fie de părere că Stăpânul hoților e tocmai omul potrivit pentru asta. Riccio rânji. Grăsanul precis că-și imaginează un malac, cu un ciorap tras peste cap, care se furișează ca o pisică printre coloanele Palatului Dogilor. În orice caz, vrea un răspuns rapid.

Toți îl priviră pe Scipio. Acesta stătea și se juca cu masca. Își petrecu gânditor degetele peste nasul lung, arcuit. Se auziră pârâind flăcările lumânărilor, atât de liniște era.

— Ba da, e cu adevărat interesant, murmură el. Da, de ce nu?

Prosper îl privi neliniștit. Avea în continuare sentimentul că se apropia de ei ceva înspăimântător — necazuri, pericol...

Scipio păru să-i ghicească gândurile.

— Ce părere ai, Prop? întrebă el.

— Deloc bună, răspunse Prosper. Pentru că n-am încredere în Barbarossa. Doar nu putea să spună: pentru că nu am o părere deloc bună despre șterpelit. În fond, el trăia de pe urma faptului că Scipio era un maestru în asta. Scipio încuviință din cap.

Dar tocmai Bo îl atacă acum pe la spate pe fratele lui mare.

— Eh, lasă, spuse el și se lăsă în genunchi lângă Scipio, cu ochii lucind de emoție. Doar e un mizilic pentru tine. Nu, Scip? Nu?

Scipio trebui să zâmbească. Îi luă lui Bo pisoiul pe care acesta îl ținea pe braț, și-l așeză în poală și îi scărpină urechile micuțe.

— Iar eu te ajut! Bo se trase mai aproape de Scipio. Da, Scip? Vin și eu.

— Bo! Nu mai spune tâmpenii d-astea! se răsti Prosper la el. Nu te duci absolut nicăieri cu nimeni, clar? Ca să nu mai vorbim de ceva care ar putea fi periculos.

— Ba vin! Bo se strâmbă către fratele său și își încrucișă îndărătnic pe piept brațele scurte.

Scipio tot nu spusese nimic.

Mosca netezi cu degetul hârtiuțele colorate strălucitoare în care fuseseră învelite *mandorlati*, iar Riccio își înfipse limba în știrbitura dinților săi, fără să-l scape din priviri pe Scipio.

— Sunt de aceeași părere cu Prosper, spuse Viespe în tăcerea care se lăsase. Nu există nici un motiv să riscăm din nou. Doar avem acum destui bani deocamdată.

Scipio își privi masca și bagă un deget în găvanele goale.

— Voi accepta comanda, spuse el. Riccio, te duci chiar mâine la Barbarossa și îi transmiți răspunsul meu.

Riccio dădu din cap. Toată fața lui slabă se luminase.

— Iar de data asta ne iei și pe noi, da? întrebă el. Te rog, vreau și eu să văd o dată pe dinăuntru o casă din asta distinsă.

— Corect. Asta aș vrea și eu. Mosca privi visător în susul perdelei ce scânteia în lumina lumânărilor, de parcă ar fi fost acoperită cu fire de păianjen aurii. Mi-am imaginat deja de multe ori cum arată înăuntru. Am auzit odată că în unele podeaua e de aur, iar pe clanțe sunt diamante veritabile.

— Du-te la Scuola di San Rocco, dacă vrei să vezi așa ceva! Viespe îi privi supărată pe ceilalți. Scipio doar tocmai a spus-o el însuși. Ar trebui să facă o pauză pentru o vreme. La urma urmei, precis că încă e căutat hoțul care a pătruns în Palazzo Contarini. O altă spargere ar fi nechibzuită, o prostie! Se întoarse către Scipio: Dacă Barbarossa ar ști că Stăpânul hoților n-are nici un fir de barbă și că nu-i ajunge nici cu tocuri înalte la umeri, atunci oricum nu l-ar fi întrebat niciodată…

— Ah, da? Scipio își îndreptă spatele, de parcă ar fi putut să-i demonstreze lui Viespe contrariul. Știi că Alexandru cel Mare era mai mic decât mine? Au trebuit să-i împingă o masă înaintea tronului Persiei, ca să se cațere pe el! Rămâne așa. Transmiteți-i lui Barbarossa că Stăpânul hoților acceptă comanda. Trebuie să plec acum, dar mâine vin din nou.

Dădu să se întoarcă, dar Viespe îi ținu calea.

— Scipio, spuse ea încet. Ascultă-mă. Poate că ești într-adevăr un hoț mai bun decât toți hoții adulți din acest oraș, dar dacă te vede Barbarossa cu tocurile tale înalte și fițele tale de adult, o să râdă de tine.

Ceilalți îl priviră încurcați pe Scipio. Niciodată nu îndrăznise vreunul dintre ei să-i vorbească astfel. Scipio stătea nemișcat și o privea fix pe Viespe.

Apoi gura sa se strâmbă brusc într-un zâmbet ironic.

— Dar Barbă roșie nu mă va vedea, spuse el și își trase masca peste ochi. Și dacă va îndrăzni vreodată să râdă de mine, îl voi scuipa în fața lui rotofeie și o să râd de două ori mai tare de el, pentru că nu este decât un bătrân lacom și gras, eu însă sunt Stăpânul hoților. Îi întoarse smucit spatele lui Viespe și porni cu pași mari. Mâine o să se facă târziu! strigă el peste umăr.

Apoi îl înghițiră umbrele pe care lumânările nu reușiseră să le alunge din sală.

NOAPTEA, EȘTI MIC

În toiul nopții, când ceilalți dormeau de mult, Prosper se sculă încă o dată. Îi trase lui Bo pătura peste picioarele dezvelite, își luă lanterna de sub pernă, își trase hainele și se furișă pe lângă ceilalți. Riccio se zbătea neliniștit în somn, Mosca își ținea strâns căluțul de mare, iar pe perna lui Viespe dormea unul dintre pisoii lui Bo, cu capul în părul ei castaniu.

Când Prosper deschise ușa ieșirii de urgență, se cutremură de frig, atât de rece era valul de aer nocturn care-l întâmpină. Cerul limpede era presărat de stele, iar în canalul din spatele cinematografului se oglindea luna.

Casele de pe malul opus erau cufundate în întuneric. Doar în spatele unei ferestre ardea lumina. Încă cineva care nu poate dormi, gândi Prosper. Câteva trepte largi și uzate coborau spre apă. Scara arăta de parcă s-ar fi putut coborî pe ea direct până în fundul canalului. Tot mai adânc, până într-o altă lume. Odată, când șezuse la canal cu Bo și Mosca, Bo zisese că scara fusese cu siguranță construită de duhuri ale apelor și sirene, iar Mosca îl întrebase cum de urcau treptele alunecoase cu cozile lor de pește. Lui Prosper îi veni să zâmbească, amintindu-și asta. Se așeză pe treapta de sus și privi apa luminată de lună. Casele vechi se oglindeau estompat în ea. Așa cum se oglindiseră și pe când Prosper încă nu era născut, pe când părinții săi încă nu erau născuți, pe când nici măcar bunicii săi nu se născuseră. Când mergea prin oraș, își plimba deseori degetele de-a lungul zidurilor caselor. Simțea altfel pietrele din Veneția, totul era altfel. Altfel decât ce? Altfel decât înainte.

Prosper încercă să nu se gândească la asta. Cu toate că nu îi era dor de casă. De mult nu-i mai era. Nici măcar noaptea. Aici era acum casa lui. Orașul Lunii îi întâmpinase ca un animal mare și blând pe Bo și pe el, îi ascunsese în străduțele sale întortocheate, îi vrăjise cu mirosurile și zgomotele sale exotice. Le procurase chiar și prieteni. Prosper nu mai voia să plece niciodată. Niciodată. Se obișnuise atât de mult să audă apa gâlgâind și lingând lemn și piatră. Dar dacă vor trebui să plece din nou? Din cauza bărbatului cu mustața de morsă.

Riccio și el tot nu le povestiseră celorlalți despre cel ce-i urmărise. De fapt, erau cu toții în pericol, căci dacă acest detectiv le lua urma lui Bo și Prosper, atunci avea să găsească și ascunzătoarea stelelor. Iar ceilalți: Mosca, cel care nu voia să se întoarcă la familia lui, pentru că ea nu-i ducea lipsa, Riccio, pe care-l aștepta doar casa de copii, Viespe, care nu povestea nimic despre căminul ei dinainte, pentru că o întrista prea mult — și Scipio. Prosper avu un frison și își strânse brațele în jurul genunchilor trași la piept. Ce era dacă detectivul pornit pe urmele lui Bo și ale lui îi dădea de urmă și Stăpânului hoților? Halal răsplată pentru faptul că îi luase sub protecția sa.

Pe treptele umede zăcea un bilet rupt de *vaporetto*. Prosper îi dădu drumul să cadă fluturând în canal și privi cum era luat de curentul apei.

„N-am încotro, trebuie să le povestesc despre detectiv", se gândi el. Dar cum să facă asta, fără ca Bo să afle? Bo, care se simțea atât de în siguranță și îl crezuse când îi spusese că Esther nu avea să-i caute niciodată aici, în Veneția.

În casa de dincolo de canal se mișcă o umbră în dosul ferestrei luminate. Apoi lumina se stinse. Prosper se ridică. Treptele de piatră erau umede și reci, iar lui îi era frig. „Acum, pe loc, în timp ce Bo doarme", se gândi el, „acum pe loc o să le povestesc celorlalți despre mustața de morsă. Poate că Scipio își va scoate atunci din cap și comanda lui Barbarossa." Dar poate că, iar Prosper nu îndrăzni să urmărească până la capăt gândul, poate că Scipio le spunea să plece, lui și lui Bo. Și atunci, ce era de făcut?

Cu inima grea, Prosper se întoarse la cinematograful părăsit.

— Viespe, scoală! Prosper doar o scutură foarte ușor de umăr, dar Viespe tresări atât de speriată, încât pisoiul se rostogoli ca o minge de pe perna ei.

— Ce e? murmură ea și își frecă somnoroasă ochii.

— Nimic. Doar că trebuie să vă povestesc ceva.

— În mijlocul nopții?

— Da. Prosper se îndreptă pentru a-l trezi pe Mosca, dar Viespe îl opri.

— Așteaptă, povestește-mi mai întâi mie ce se întâmplă, înainte să-i trezești și pe ceilalți.

Prosper privi în direcția lui Mosca; acesta se cuibărise atât de adânc în pătura sa, încât i se vedea doar părul scurt și creț. Bine, Riccio oricum știe despre ce e vorba.

Se așezară unul lângă altul pe scaune pliante, cu două pături strânse în jurul umerilor. Încălzirea din cinematograf funcționa la fel de puțin ca și lumina, iar sobele de încălzit procurate de Scipio abia dacă alungau frigul din marea sală.

Viespe aprinse două lumânări.

— Zi, spuse ea și-l privi în așteptare pe Prosper.

— Când Riccio și cu mine ne întorceam de la Barbarossa..., Prosper își cufundă bărbia în pătură, m-am ciocnit de un bărbat. La început, mi-a atras atenția doar faptul că m-a fixat atât de ciudat cu privirea, dar apoi am observat că venea în urma mea. I-am scăpat, am fugit la Canal Grande și am trecut cu un *vaporetto* pe celălalt mal, pentru a ne descotorosi de el. Dar Riccio l-a recunoscut. Zice că e un detectiv. Iar după cum par a sta lucrurile, este pe urmele mele. Ale mele și ale lui Bo.

— Un detectiv adevărat? Viespe scutură incredulă din cap. Am crezut că există doar în cărți și filme. Riccio e foarte sigur?

Prosper încuviință din cap.

— Da, dar e la fel de posibil să fi fost pe urmele lui Riccio. Doar știi că nu se poate lăsa de furat.

— Nu. Prosper suspină și își înălță privirea spre tavan, unde întunericul atârna în nori negri. Ăla era pe urmele mele. Cum s-a uitat la mine... o să ne găsească, iar mătușa mea precis că stă deja într-unul din hotelurile bune și așteaptă să-l ia cu ea pe Bo. Iar pe mine mă bagă în vreun internat și-l văd pe Bo o dată pe lună iar de la un moment dat încolo doar vara sau de Crăciun. Greața îi cuprinse stomacul, atât de tare, încât își încrucișă brațele și le strânse apăsându-și burta. Închise ochii, de parcă ar ar fi putut alunga astfel frica, dar firește că nu reuși.

— Lasă, cum să vă găsească aici? Viespe își așează mâna pe spatele lui Prosper și-l privi îngrijorată. Hai, nu te înnebuni singur acum.

Prosper își îngropă fața în mâini. În spatele sălii, Riccio murmură ceva în somn. Avea deseori somnul agitat. De parcă i-ar fi stat cineva pe piept.

Prosper își îndreptă din nou spatele.

— Să nu cumva să-i spui ceva lui Bo, da? Să creadă mai departe că suntem în deplină siguranță aici. Dar Mosca și Scipio trebuie să afle. În definitiv, puteți da cu toții de necaz dacă ne dă de urmă copoiul…

— Fleacuri! N-o să ne dea el de urmă. Viespe își frecă nasul. Avem aici o ascunzătoare bună. Cea mai bună. Fir-ar să fie. Iar o să mă aleg cu o răceală. Nu poate Scipio să mai fure și o sobă de încălzit mai bună, în loc de cleștișori pentru zahăr și linguri de argint?

Prosper îi dădu batista sa mototolită, iar ea își suflă recunoscătoare nasul.

— Riccio vrea să-i vopsească părul lui Bo, iar eu să-mi înnegresc fața, ca să nu ne recunoască tipul, spuse Prosper.

Viespe râse încet.

— Cred că e suficient dacă îți tai părul perie, dar în ce-l privește pe Bo, e o idee bună. Îi povestim pur și simplu că bătrânele n-or să-l mai mângâie atât de des pe cap, dacă are păr negru. Nu-i place deloc.

— Zici că o să ne creadă?

— Dacă nu, atunci Scipio trebuie să-i spună că dacă ai păr blond nu poți deveni un hoț renumit. Bo ar încerca și să zboare, dacă i-ar cere-o Scipio.

— Corect. Prosper zâmbi, cu toate că simți cum îl împunse gelozia ca un ghimpe ascuțit.

— Lui Scipio o să-i placă treaba cu detectivul. Viespe își frecă înfrigurată brațele. Cel mult, va fi dezamăgit că detectivul nu este pe urmele sale. Doar ar fi o sarcină palpitantă pentru un detectiv: să afle unde doarme Stăpânul hoților. Coboară el oare în

zori de pe crenelurile Palatului Dogilor, după ce a petrecut noaptea într-o carceră plăcut amenajată? Doarme el oare sus, în *piombi*, unde erau lăsați odinioară dușmanii Veneției să nădușească, sau jos, în *ponti*, unde au putrezit? Vezi, acum te-am făcut să zâmbești! Viespe se sculă cu o expresie mulțumită și îi ciufuli lui Prosper părul.

— Mâine dimineață te alegi cu o frizură nouă, spuse ea, iar acum nu-ți mai face griji din cauza acelui detectiv.

Prosper aprobă din cap.

— Atunci… nu ești de părere…, întrebă el ezitând, că vă punem în pericol? Nu zici că ar fi mai bine să plecăm, Bo și cu mine?

— Rahat! Viespe își scutură nerăbdătoare capul. Cum așa? Poliția l-a căutat de multe ori pe Riccio. L-am dat oare afară pentru asta? Nu. Și ce zici de Scipio? Nu ne pune el în pericol, la câte nebunii face între timp cu spargerile? Viespe îl trase în sus pe Prosper de pe locul său. Vino, ne culcăm, spuse ea. Cerule, ce tare sforăie Mosca.

Prosper se dezbrăcă și se băgă din nou sub pătură alături de Bo. Dar mai trecu multă vreme până să adoarmă.

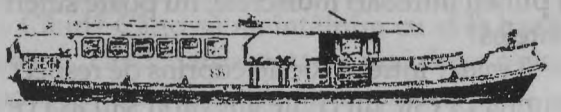

VESTEA

Riccio se duse imediat a doua zi dimineața la Barbarossa, pentru a-i transmite răspunsul Stăpânului hoților. Așa cum îl însărcinase Scipio.

— Primește? Bun, asta o să-l bucure foarte mult pe clientul meu, spuse Barbă roșie cu un zâmbet mulțumit. Dar trebuie să aveți ceva răbdare. Nu este foarte simplu să-i transmit un mesaj. Acest om nu are nici măcar telefon.

În cele două zile ce urmară, Riccio făcu degeaba drumul la prăvălia lui Barbarossa, dar în cea de-a treia zi, Barbă roșie avu în sfârșit vestea pe care o așteptaseră.

— Clientul meu se va întâlni cu voi la bazilică, la Basilica San Marco, explică Barbarossa, în timp ce stătea înaintea oglinzii din biroul său și își aranja barba cu un foarfece minuscul. Lui *il conte* îi cam place să facă pe misteriosul, dar n-ai probleme cu el în ce privește afacerile. Mi-a mai vândut niște piese foarte frumoase și mereu cu un preț corect. Doar să nu-i puneți întrebări indiscrete, nu poate suferi asta, s-a înțeles?

— *Il conte*? întrebă Riccio cuprins de respect. Asta înseamnă că este un conte adevărat sau așa ceva?

— Într-adevăr. Sper că Stăpânul hoților știe să se poarte în mod corespunzător.

Barbarossa își smulse cu o expresie gravă un fir de păr dintr-o nară. Când vă întâlniți cu *il conte*, veți vedea că nu poate încăpea îndoială privitor la descendența sa nobilă. Nu mi-a spus nici până astăzi numele său, dar presupun că este un Vallaresso. Unii membri ai acestei venerabile familii nu sunt tocmai binecuvântați de noroc. Se vorbește chiar și de un blestem. Mda. Barbă roșie se mai apropie un pic de oglindă și trase de un fir deosebit de îndărătnic. Oricum ar fi, ei se numără totuși printre familiile vechi, știi tu, toți acei Correr, Vendramin, Contarini, Venier, Loredan, Barbarigo și cum s-or mai numi toți, care conduc de secole destinele acestui oraș, fără ca unul ca noi să afle vreodată ce se petrece. Nu-i așa?

Riccio se mulțumi să aprobe respectuos, dând din cap. Firește că auzise deja numele pe care Barbă roșie le înșirase atât de solemn, cunoștea palatele și muzeele ce purtau aceste nume, dar nu știa nimic despre oamenii de la care li se trăgeau numele.

Barbarosa făcu un pas înapoi și își examină mulțumit de sine imaginea din oglindă.

— Deci, cum am zis, adresați-vă lui pur și simplu cu „conte", și va fi mulțumit. Stăpânul hoților sigur că se va înțelege de minune cu el, la urma urmei și liderului vostru îi place să se învăluie în mister. Lucru indicat de altfel, la profesia lui. Corect?

Riccio dădu încă o dată din cap. Aștepta plin de nerăbdare ca grasul să revină la subiect și să le poată aduce celorlalți vestea pe care o așteptau. Călca nerăbdător de pe un picior pe altul.

— Când? Când să ne întâlnim cu el la bazilică? întrebă el, când Barbarossa se mai duse o dată la oglindă, pentru a-și tunde pe la sprâncene.

— Mâine după amiază, la trei fix. Contele vă așteaptă în primul confesional de pe partea stângă. Și fără întârzieri, vă rog! Acest om e mereu mai mult decât punctual.

— E-n regulă, murmură Riccio. Ora trei, confesional, punctual.

Se întoarse și dădu să plece.

— Stai, stai, nu te grăbi așa, cap de arici! Barbarossa îi făcu nerăbdător semn cu mâna să se întoarcă. Transmite-i Stăpânului hoților că *il conte* vrea să-l întâlnească personal. Ca însoțitor, poate să aducă pe cine vrea, maimuțe, elefanți sau pe voi, copilașii. Dar trebuie să apară și el personal. *Il conte* vrea mai întâi să-și facă o idee despre el, înainte de a-i încredința mai multe despre comandă. La urma urmei..., fața lui împrumută o expresie jignită,... nu mi-a destăinuit nici măcar mie alte amănunte.

Pe Riccio asta nu-l miră, dar dorința lui *il conte* de a-l vedea pe Scipio făcu să-i bată mai tare inima.

— Asta, asta..., bâigui el,... n-o să-i placă deloc lui Sci..., Stăpânului hoților.

— Ei bine, Barbarossa ridică din umerii grași, atunci nu va primi această comandă. Ziua bună, micuțule.

— Asemenea, murmură Riccio, scoase limba către spatele lui Barbarossa și porni neliniștit pe drumul de întoarcere.

Victor ședea în piața San Marco, înconjurat de o sută de măsuțe și o mie de coloane, și își bea cea de-a treia ceașcă de espresso. Neagră și cu trei cuburi de zahăr. Greu de învârtit linguriță în ceșcuța minusculă. Și atât de scumpă, încât mai bine nu se gândea la asta. De mai bine de o oră stătea pe scaunul tare, rece și examina fețele oamenilor care treceau pe lângă el înghesuindu-se. Victor firește că nu purta mustața pe care o purtase când Prosper îl îmbrâncise. De data asta renunțase complet la o barbă falsă, dar avea cocoțați pe nas o pereche de ochelari groși din sticlă, cu care arăta cam tembel și complet inofensiv. Se examină mulțumit. Perfect, se gândi el, un camuflaj perfect: Victor, turistul. Cu șapcă și un aparat foto mare atârnându-i pe piept. Era una dintre deghizările sale preferate. Ca turist putea să fotografieze liniștit, fără ca asta să i se pară cuiva suspect. Sau să se amestece într-unul din aceste grupuri de turiști, care coborau împleticindu-se de pe vapor, parcurgeau grăbiți orașul în cinci ore, timp în care fotografiau tot ce arăta vechi și avea niscaiva aur pe fronton.

„Da, așa îmi place munca!" gândi Victor și clipi privind soarele. Razele sale făceau să sclipească fe-

restrele bazilicii, de parcă sticla s-ar fi topit la soare. Pe coama acoperișului se întindeau spre cer îngerii, cu aripi aurite, iar deasupra intrării principale, printre sute de stele orbitoare, încremenise în mers leul înaripat.

Majoritatea oamenilor care ieșeau pentru prima dată în piață venind dinspre străduțele înguste priveau pentru început uimiți în jur, de parcă s-ar fi așteptat cel mult în visele lor la un asemenea loc mirific. Unii se opreau vrăjiți, ca și cum n-ar mai fi vrut să plece niciodată. Alții își redobândeau expresiile de copil, în timp ce rămâneau cu privirile pironite pe sticla orbitoare și leul dintre stele. Doar foarte puțini se făceau că nu-i atingea acest exces de frumusețe și porneau agale mai departe, cu fețele împietrite, mândri că nu-i mai uimea nimic de pe această lume. Victor nu știa niciodată sigur dacă să-i compătimească pe acești oameni sau să se teamă de ei.

În timp ce își rotea în ceașcă linguriță prea mică pentru degetele sale, nenumărați oameni ieșiră în piața San Marco, iar Victor îi scrută răbdător, pe rând. Dar cele două fețe pe care le căuta nu se aflau printre ele. „Mda, poate că mă încred totuși prea mult în norocul meu", se gândi Victor, își suflă nasul de o răceală de acum alarmantă, și îi mai comandă o cafea chelnerului ce trecea grăbit pe lângă el. Să stea aici era oricum mai bine decât alergătura interminabilă a zilelor din urmă. Fusese la *carabinieri*, la orfelinate, spitale, la gară. Vorbise cu cârmaci și controlori de bilete de pe *vaporetto*, le ținuse sub nas poza cu Prosper și Bo și întâmpinase scrâșnind din dinți cea de-a suta negare. Dacă nu ar fi intrat Prosper în el, Victor ar fi început să aibă îndoieli că cei doi frați poposiseră vreodată în Veneția.

S-a terminat. Victor simți din nou cum supărarea pricinuită de ocazia ratată îi strânse stomacul. Da,

da, ar fi trebuit doar să întindă mâna, haț, și deja l-ar fi avut pe băiat! Asta e. Victor își aplică plictisit un strop de cafea pe vârful nasului. Era evident că unui bărbat de la masa vecină nu îi plăceau asemenea glume, îl scruta dezaprobator pe Victor deasupra ziarului pe care-l citea. Victor se strâmbă la el și își șterse cu mâneca stropul de cafea de pe nas. Gata cu prostiile. Era timpul să se gândească din nou cum să câștige niște bani. Una dintre țestoase răcise, strănuta neîncetat, sărăcuța, iar veterinarii erau scumpi.

Un porumbel făcea pași mici sub măsuța lui Victor, unul dintre miile care umblau ciugulind prin piață, și se apucă să tragă de șireturile sale. Când Victor își întoarse pe dos buzunarele sacoului, oferindu-i ciocului frenetic firimiturile micului său dejun, porumbelul îl tratâ drept mulțumire cu un găinat plasat pe vârful pantofului. Ce mai zi.

Victor scoase un oftat adânc și își privi ceasul. Trei fără ceva. E timpul să mai primesc și altceva decât cafea în stomac, gândi el și trebui să-și sufle încă o dată nasul. Brusc depistă șase copii de partea cealaltă a pieței, la măsuțele cafenelei de vizavi. Îi atrăseseră atenția pentru că erau în mod evident grăbiți și pentru că băiatul, pe care ceilalți îl urmau, de parcă ar fi fost conducătorul lor, purta o mască de culoare închisă, care îi conferea aspectul unei păsări de pradă. Se îndreptau în direcția bazilicii. Printre ei se numărau și o fată și un băiat destul de mic, dar nu era blond. Victor ridică ziarul și privi copiii peste marginea lui, fără să atragă atenția. Cel slab cu părul ciufulit, care se ținea scai de conducător, i se păru cunoscut, dar înainte ca Victor să-l poată privi mai atent, cei șase dispărură brusc, înghițiți de un grup imens de turiști canadieni cu rucsacuri de un roșu țipător. S-ar fi putut umple un *vaporetto* întreg cu toți oamenii aceștia. „La o parte, păsări călătoare!" mâ-

râi Victor și își înălță supărat gâtul scurt. Iată. Iată-i din nou acolo în spate: patru băieți și o fată, fără a-l pune la socoteală și pe conducătorul mascat. Și iată-l și pe flăcăiașul slăbănog care i se părea atât de cunoscut. La naiba, părul acesta ciufulit de arici... firește! Victor se ridică. Își plătise deja cele patru cafele, un detectiv plătește mereu pe loc. La urma urmei, nu poate risca să scape un suspect, pentru că n-are timp chelnerul. Victor porni agale în direcția bazilicii și își căută în apropierea ei o măsuță nouă, fără să piardă din ochi copiii.

„Da, el este!" se gândi Victor și își potrivi pe nas ochelarii falși. Acesta este băiatul care a fost cu Prosper. Iar acela ... „Întoarce-te!", murmură Victor și-l ține sub observație prin vizorul aparatului său foto pe băiatul brunet care rămase acum ceva în urmă. Cât de prevăzător își petrecuse brațul în jurul celui mai mic. Da, acesta trebuia să fie el, Prosper... „Uită-te la mine!" șuieră Victor. „Uită-te aici, te rog, Prosper!"

La masa din dreapta lui se întoarse spre el o femeie și-l privi suspicioasă. Victor îi zâmbi jenat. Oare de ce nu reușea să se dezobișnuiască să vorbească singur?

Da. În sfârșit. Brunetul privea în jur.

„La naiba, el e!" Victor bătu triumfător cu degetele darabana pe măsuță. „Prosper, cel fericit. Mda, băiete, tocmai te părăsește norocul, iar Victor îl va culege. Ți-ai tăiat părul? Regret, dar așa ceva nu-l poate induce în eroare pe Victor. Și ce e cu cel mic, pe care îl cuprinzi atât de frățește cu brațul? Are părul atât de negru, de parcă ar fi căzut într-un butoi de cerneală."

Cerneală. Firește.

Victor fredonă voios o melodie în timp ce făcea poză după poză, cu bazilica, cu leul înaripat și — cei doi frați.

O dată pe zi trece oricine din Veneția prin piața San Marco. Trebuie doar să ai răbdare. Răbdare. Perseverență. Noroc. Un car de noroc. Și ochi buni...

Nu lipsea mult și Victor ar fi început să toarcă asemeni unui motan gras, mulțumit.

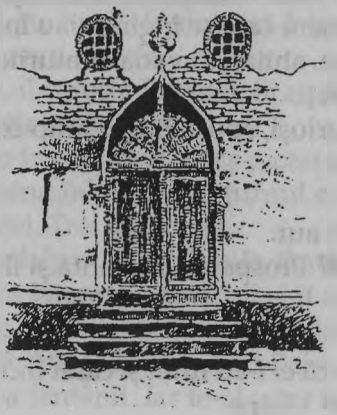

ÎNTÂLNIRE ÎN CONFESIONAL

— Bo, vino, îl îmboldi Prosper. E aproape trei. Hai o dată.

Dar Bo stătea înaintea marelui portal al bazilicii și privi în sus la cai. De fiecare dată când venea în piața San Marco, se oprea acolo, își dădea capul pe spate și privea în sus la ei. Patru cai, cai uriași de aur, tropăind și nechezând acolo sus. Bo se minuna de fiecare dată că încă nu săriseră jos, atât de vii arătau.

— Bo!

Prosper îl trase nerăbdător mai departe prin ciorchinii de oameni care se înghesuiau înaintea intrării biserici uriașe, ahtiați să vadă straturile de aur de pe tavane și pereți.

— Sunt furioși, spuse Bo, în timp ce întorcea mereu privirea.

— Cine?

— Caii de aur.

— Furioși? Prosper se încruntă și îl trase mai departe.

— De ce?

— Pentru că ei i-au furat și cărat încoace, șopti Bo. Mi-a povestit Viespe.

Strângea cu putere mâna lui Prosper, în timp ce ocoliră bazilica, pentru a nu se pierde în înghesuială de fratele lui mai mare. Nu s-ar fi temut de asta pe străzile înguste, dar îl încerca teama în această piață imensă. Bo o numea piața leului, știa că de fapt piața se numea altfel, dar așa o botezase el. Peste zi, fiecare piatră din pavajul de aici aparținea porumbeilor și turiștilor. Noaptea însă, Bo era foarte sigur, când porumbeii dormeau pe acoperișirile din jur iar oamenii erau de mult în paturile lor, piața aparținea cailor de aur și leului înaripat, care stătea între stele.

— Au trecut deja o mie sau câteva sute de ani, de când ei i-au cărat încoace, spuse Bo.

— Pe cine? întrebă Prosper și se strecură pe lângă o pereche de proaspăt căsătoriți, care pozau înaintea bazilicii.

— Pe cai! Bo întoarse încă o dată privirea după ei, dar nu-i mai putu vedea. Venețienii i-au furat dintr-un oraș aflat departe, departe, pe care l-au cucerit și jefuit. Venețienii au fost odată foarte puternici, spune Viespe, și destul de războinici. Tot aurul din balizică l-au cumpărat din prada lor de război. Sau l-au furat. Înainte să-l lipească acolo înăuntru de pereți și tavan.

— Bazilică, îl corectă Prosper. Și se numesc venețieni, nu venețienești.

Privi în sus la cadranul uriaș pictat în albastru și auriu, ce domina falnic de pe turnul cu ceas latura de nord a pieței. Trei fără cinci.

Scipio și ceilalți stăteau deja la fântâna cu lei dinaintea intrării laterale a bazilicii și îi așteptau. Scipio își scosese masca și se juca nerăbdător cu ea.

— Ei, în sfârșit!, spuse el, când Bo se așeză lângă el pe marginea fântânii. Iar te-ai uitat la cai?

Bo își privi jenat picioarele. Viespe îi cumpărase pantofi noi. Erau cam mari, dar cu adevărat frumoși. Și călduroși.

— Auziți! Scipio le făcu celorlalți semn cu mâna să se apropie și își coborî vocea, de parcă se temea ca cineva dintre oamenii din jur să nu tragă cu urechea. Nu vreau să apar cu un alai întreg la această întâlnire, așa că o să facem în felul următor: când o să intru, Prosper și cu Mosca vin cu mine, voi ceilalți trei așteptați aici la fântână.

Bo și Riccio se priviră dezamăgiți.

— Dar nu vreau să aștept aici!

Lui Bo începu să-i tremure în mod suspect buza inferioară. Viespe îi mângâie consolator părul, dar Bo își retrase capul.

— Bo are dreptate! strigă Riccio. De ce nu putem veni cu toții? De ce numai Mosca și cu Prosper?

— Pentru că noi trei nu suntem destul de buni să facem parte din alaiul marelui Stăpân al hoților, răspunse Viespe, înainte ca Scipio să poată spune ceva. Bo este prea mic, tu abia dacă arăți și tu mai mare de opt ani, iar eu sunt fată, așa că oricum nu se pune problema. Nu, noi trei nu putem decât să-l facem de râs, așa-i, Stăpân al hoților?

Scipio își strânse furios buzele. Fără a spune un cuvânt, trecu țanțoș pe lângă ea și coborî treptele de la fântână.

— Veniți, le spuse lui Mosca și Prosper, dar cei doi ezitară. Abia când Viespe spuse „Hai, mergeți", îl urmară.

Riccio stătea pe loc și înghițea lacrimi de decepție, în timp ce privea în urma lor, dar Bo se porni să plângă cu sughițuri, atât de tare, încât Prosper se mai întoarse o dată în fugă la el, în ciuda expresiei sumbre a lui Scipio.

— Doar nici nu-ți place bazilica, îi șopti el lui Bo. Ți se pare înfricoșătoare, așa că nu te mai purta așa. Stai aici la fântână, ai grijă de Viespe și nu te mișca de pe loc.

— Dar o să mă plictisesc groaznic, murmură Bo și își trecu mâna peste laba de piatră a unuia dintre leii de la fântână.

— Prosper, hai o dată! strigă supărat Scipio din intrarea laterală a bazilicii.

— Pe curând, spuse Prosper și îi urmă pe Mosca și pe Stăpânul hoților în biserica uriașă.

„Peștera de aur", așa botezase Bo bazilica, atunci când Prosper intrase pentru prima oară cu el acolo. Mozaicurile aurii reprezentând îngeri, regi și sfinți, ce împodobeau pereții și tavanele, străluceau însă doar la anumite ore, când lumina soarelui pătrundea pieziș de sus prin ferestrele bisericii. Acum totul era cufundat în obscuritate. Iar imaginile, alcătuite din mii de fragmente scânteietoare de sticlă, erau estompate de penumbra ce învăluia bolțile uriașe. Lumina și căldura rămăseseră afară în piață, de parcă nici n-ar fi existat.

Cei trei băieți înaintară ezitând pe culoarul larg de mijloc, pașii lor răsunau pe podeaua de piatră. Deasupra capetelor lor se arcuiau bolțile aurii, al căror fast era cuprins de întuneric. Printre coloanele înalte de marmură care le purtau, băieții se simțeau mici ca niște gândaci, încât se strânseră involuntar mai aproape unii de alții. Clarobscurul din jurul lor era îmbibat cu liniște, cu voci șoptite, susur și zvon cucernic și cu târșâitul tălpilor pe piatra rece.

— Unde sunt confesionalele? șopti Mosca și privi în jurul lui, stăpânit de o senzație neplăcută. N-am fost de prea multe ori aici. Nu-mi plac bisericile. Mi se par înfricoșătoare.

— Știu unde sunt, spuse Scipio și își trase din nou masca peste față.

Sigur de el asemeni unuia dintre ghizii care le arătau grupurilor de turiști minunile bazilicii, el o luă înaintea celorlalți. Confesionalele se aflau ceva mai deoparte, în nava laterală a marii biserici. Primul, din partea stângă, nu se deosebea prin nimic de celelalte, un dulap din lemn de culoare întunecată, acoperit cu perdele de un roșu închis, cu o ușă la mijloc, prin care preotul se putea strecura în despărțitură. El lua apoi loc pe o băncuță îngustă și își lipea urechea de un gemuleț, prin care oricine voia putea să-i șoptească păcatele proprii, pentru a-și ușura astfel sufletul de ele.

Firește că exista o perdea și pentru păcătoși, care îi ascundea de privirile curioase, în partea laterală a confesionalului. Iar Scipio dădu la o parte această perdea, după ce își potrivise o ultimă dată masca și își drese încă o dată nervos glasul. Stăpânul hoților se străduia din răsputeri să dea impresia că era întruchiparea calmului, dar Prosper și Mosca simțeau că inima lui Scipio bătea la fel de tare ca și a lor, când îl urmară după perdea.

Când Scipio remarcă băncuța joasă, ezită pentru un moment, dar apoi îngenunche. Doar așa avea la nivelul ochilor fereastra mică, prin care putea fi văzut de oricine ar fi stat în confesional. Prosper și Mosca se postară îndărătul lui asemeni unor gărzi de corp. Scipio însă stătea în genunchi, cu masca întunecată peste față, și aștepta să se petreacă ceva în spatele gemulețului acoperit.

— Poate că încă nici nu e aici. Să ne uităm? șopti Mosca nesigur.

Dar în clipa asta cineva trase deoparte perdeaua gemulețului. Din obscuritatea ce domnea în confesional luciră doi ochi, rotunzi și luminoși, lipsiți de pupile. Prosper se cutremură și realiză abia la a doua privire că erau lentile de ochelari în care se oglindea lumina slabă.

— Într-o biserică n-ar trebui purtată o mască, așa cum nu trebuie să intri cu pălăria pe cap, spuse o voce aspră, ce suna de parcă ar fi aparținut unui bărbat foarte bătrân.

— Într-un confesional nici n-ar trebui să se vorbească despre furturi, răspunse Scipio. Iar asta urmează să facem, nu?

Lui Prosper i se păru că aude un râs slab.

— Ești deci cu adevărat Stăpânul hoților, spuse încet străinul. Ei bine, păstrează-ți masca, dacă nu vrei să-ți arăți fața. Văd și așa că ești foarte tânăr.

Stând în genunchi, Scipio își îndreptă spatele.

— Într-adevăr. Iar dumneavoastră sunteți foarte bătrân, judecând după voce. Joacă vârsta vreun rol în afacerea noastră?

Prosper și Mosca schimbară o privire rapidă. Scipio nu putea schimba faptul că avea corpul unui copil, dar îi era atât de ușor să se exprime asemeni unui adult, încât nu înceta să-i umple de admirație.

— Nicidecum, răspunse bătrânul cu voce înceată. Trebuie să-mi ierți uimirea cu privire la vârsta ta. Când Barbarossa mi-a povestit despre Stăpânul hoților, recunosc că nu mi-am imaginat un băiat de doisprezece sau treisprezece ani. Dar să nu mă înțelegi greșit: sunt întru totul de părerea ta, în acest caz vârsta ta nu joacă nici un rol. Eu însumi a trebuit să muncesc ca un adult deja de la vârsta de opt ani, cu toate că trupul meu era mic și slab. Asta n-a interesat pe nimeni.

— În meseria mea, un corp mic este chiar de folos, *il conte*, spuse Scipio. Doar trebuie să vă numesc așa, nu?

— Așa poți să mă numești, da. Bărbatul din confesional își drese glasul. După cum ți-a relatat Barbarossa, sunt în căutarea cuiva care să-mi procure ceva ce am căutat de ani de zile și am găsit în sfârșit acum. Din păcate, acest obiect se află în prezent în posesia unei străine. Bătrânul își drese din nou glasul. Lentilele sale se apropiară acum foarte mult de gemuleț, iar lui Prosper i se păru că distinge conturul unei fețe. Dacă te numești „Stăpânul hoților", ai pătruns cu siguranță la un moment dat în una din casele distinse ale acestui oraș, fără să fii prins, corect?

— Firește. Scipio își frecă pe neobservate genunchii dureroși. N-am fost prins niciodată. Iar dintre casele distinse ale acestui oraș, o cunosc pe dinăuntru pe fiecare a doua. Fără să fi fost invitat.

— Așa, așa. Degete puternice, acoperite de pete de bătrânețe, potrivită ochelarii. Bun, atunci intrăm în afaceri. Casa pe care urmează să o vizitezi pentru mine se află la Campo Santa Margherita nr. 423 și aparține unei signora Ida Spavento. Nu e o casă deosebit de fastuoasă, dispune totuși de o grădină minusculă, ceea ce, după cum cu siguranță știi, la Veneția este echivalentul unei comori. Îți voi lăsa în acest confesional un plic, în care găsești toate informațiile necesare împlinirii comenzii mele: un plan al Casei Spavento, câteva lămuriri asupra obiectului pe care urmează să-l furi, precum și o fotografie a lui.

— Foarte bine. Scipio dădu din cap. Va fi de ajutor și ne va mai scuti de ceva muncă, pe mine și pe ajutoarele mele. Atunci ar trebui să vorbim acum despre plată.

Din nou, Prosper îl auzi pe bătrân cum râde încet.

— Văd că ești om de afaceri. Răsplata voastră este în valoare de cinci milioane de lire, plătibile la momentul predării prăzii.

Mosca îi strânse atât de tare brațul lui Prosper, încât pe acesta îl cuprinse durerea. Scipio nu spuse nimic pentru o vreme, iar când vorbi din nou, avu vocea voalată.

— Cinci milioane, repetă el încet. Pare... un preț bun.

— Mai mult n-aș putea să-ți dau, nici dacă aș vrea, răspunse *il conte*. Și vei vedea că ceea ce urmează să furi pentru mine, reprezintă doar pentru mine o valoare, deoarece nu este nici din aur, nici din argint, ci doar din lemn. Deci am căzut de acord?

Scipio trase aer în piept.

— Da, spuse el. Am căzut de acord. Când să vă predăm prada?

— Oh, dacă arta ta de hoț o permite, cât mai repede posibil. Sunt un om bătrân și mi-ar plăcea să mai apuc sfârșitul lungii mele căutări. Nu mai am nici o altă dorință în această viață, decât să țin în mâini ce urmează să furi tu pentru mine.

Cât de mult dor răzbătea din vocea sa. „Ce-o fi?", se gândi Prosper. „Ce poate fi atât de minunat, încât să-ți fie un asemenea dor?" Doar urmau să fure un obiect oarecare pentru bătrân. Nimic viu. Putea să-ți fie atât de dor după ceva lipsit de viață?

Scipio dădu din cap, în timp ce rămase gânditor cu privirea fixată pe geamul obscur.

— Cum să vă dau de știre că am reușit? întrebă el. Barbarossa a spus că sunteți greu de contactat.

— E adevărat. Din întuneric se auzi o tuse ușoară. Vei găsi însă tot ce îți trebuie în acest confesional, imediat după ce voi pleca. De cum voi trage perdeaua din nou înaintea geamului, vă rog să numărați până la cincizeci, înainte să luați ce las pentru voi. Și

mie îmi place să-mi păstrez secretele, dar pe mine nu mă ajută nici o mască. Daţi-mi de ştire despre reuşita voastră, iar a doua zi veţi găsi la Barbarossa răspunsul meu, în care vă comunic când facem schimbul prăzii contra răsplăţii hoţului. Mai bine îţi spun de pe acum locul, prea mult îi place lui Barbarossa să deschidă scrisorile altora, iar tranzacţia asta aş vrea s-o efectuez fără el. Ţine deci bine minte: ne vom întâlni din nou la Sacca della Misericordia, golful mic din nordul oraşului. Vei mai afla exact unde anume. Dacă nu cunoşti Sacca, o găseşti pe orice hartă a Veneţiei. Îţi urez noroc, Stăpân al hoţilor. Inima mea tânjeşte deja de atât de multă vreme după ce vei fura tu pentru mine, încât a obosit de atâta dor.

Contele apucă perdeaua cu o smucitură, acoperind geamul mic. Scipio se ridică în picioare şi trase cu urechea. Un grup de turişti trecu de confesional târşâindu-şi picioarele, în timp ce un ghid le explica pe un ton scăzut mozaicurile de deasupra capetelor lor.

— Patruzeci şi opt, patruzeci şi nouă, cincizeci, spuse Mosca, când grupul se îndepărtă în sfârşit, iar glasul ghidului mai pătrundea doar încet până la ei.

Scipio îi aruncă o privire ironică.

— Da' ştiu că trebuie să fi numărat repede, spuse el şi dădu perdeaua la o parte.

Ieşiră prudent unul după altul.

— Uită-te tu, Prosper, şopti Scipio, în timp ce el şi Mosca se postară în chip de pavăze înaintea confesionalului.

Prosper deschise ezitând uşa destinată preotului şi se strecură în despărţitura obscură. Pe banca îngustă de sub geam găsi un plic sigilat şi un coş cu capac împletit. Când Prosper ridică coşul, înăuntru se auzi un foşnet. De spaimă, era să scape coşul din mână. Scipio şi Mosca aveau priviri destul de mirate, când el ieşi din confesional cu obiectul găsit.

— Un coş? Ce-i înăuntru?, şopti Mosca suspicios.

— În orice caz, ceva ce foşneşte. Prosper ridică prudent capacul, dar Mosca îl apăsă cu o faţă speriată din nou la loc. Aşteaptă! şuieră el. Foşneşte? Poate că e un şarpe înăuntru?

— Un şarpe? spuse Scipio ironic. De ce ne-ar da *il conte* un şarpe? Idei d-astea îţi vin numai de la poveştile pe care vi le citeşte mereu Viespe. Îşi apropie urechea de capac. Corect, foşneşte, dar se aud şi nişte bătăi, murmură el. S-a mai auzit de un şarpe cu bătăi?

Scipio se încruntă şi deschise capacul doar cât să arunce repede o privire.

— Ptiu, drace! spuse şi închise repede capacul. E un porumbel.

TRAS DE LIMBĂ

„Ce or face ăştia în bazilică?", se gândi Victor, când observă cum Prosper şi Mosca dispărură cu Scipio prin portalul lateral. Era mai mult decât improbabil ca cei trei să aibă intenţia de a privi mozaicurile. Să sperăm că nu îi fură pe turişti, gândi Victor, atunci mai trebuie să-l şi răscumpăr pe Prosper de la *carabinieri*. Ei bine, lui Esther Hartlieb probabil că asta i-ar fi indiferent. Ar fi demonstrat doar cât de multă dreptate avea în privinţa fiului mai mare al surorii ei. Dar dacă micuţul era prins ca hoţ, precis că ar fi o lovitură grea pentru ea.

Micuţul... Victor privi discret pe deasupra ziarului în direcţia fântânii leilor. Prosper îl lăsase în grija fetei şi a capului de arici. Se părea că avea încredere în cei doi, altfel precis că nu i-ar fi lăsat să-l păzească pe preţiosul său frăţior. Fata vorbea cu Bo, în mod evident încerca să-l facă să râdă, dar micuţul arăta destul de bosumflat. Exact ca şi capul de arici. Acesta fixa atât de sumbru apa din fântână, de parcă voia să se înece numaidecât în ea.

„Ce mă fac acum?" se gândi Victor. Se încruntă şi împături ziarul. „Aş putea să-l înhaţ pe micuţ, dar înainte să-mi pot scoate legitimaţia de detectiv, probabil că aş fi deja linşat drept hoţ de copii. Nu, prea mulţi oameni."

Victor nu recunoscu faţă de el însuşi, dar mai exista şi un alt motiv, complet lipsit de raţiune, pentru care nu voia să pună mâna pe Bo. Era prea ridicol, dar el pur şi simplu nu voia să-i facă una ca asta lui Prosper, să constate că fratele său cel mic nu mai era atunci când ieşea din bazilică.

Victor scutură capul şi oftă.

„N-ar fi trebuit să accept comanda", gândi el. „Ce-o să mai iasă de aici? Când te joci de-a v-aţi ascunselea n-ai voie să ai milă. Şi nici la joaca de-a prinselea. Terminat."

Doar o să-i prinzi! susură o voce uşor în capul lui. Nu aici însă, în faţa atâtor martori, ci în linişte. Foarte discret. Aşa ceva trebuie pregătit cu grijă.

„Exact!", bombăni Victor. „Mai întâi o să-mi procur nişte informaţii. De exemplu, despre această mică bandă, cu care îşi fac veacul cei doi." Îşi trase ceva mai adânc peste faţă şapca, se asigură că filmul din aparatul foto încă nu era plin şi porni agale spre centrul pieţei mari. Nu prea departe, doar cât să îl poată vedea Bo dinspre fântâna cu lei.

Victor îşi cumpără apoi o pungă de porumb de la unul din vânzătorii ambulanţi care împânzeau locul, îşi umplu cu boabe buzunarele hainei, îşi vârî amândouă mâinile în ele şi se postă cu braţele întinse pe Piazza.

„Pui, puipuipui!", gânguri el şi împrumută zâmbetul său cel mai inofensiv. „Veniţi, căcăcioşi mici. Atât vă trebuie, să-mi murdăriţi mânecile."

Şi veniră. Firește. Se înălţă un stol întreg de porumbei — un nor de pene cenuşii şi ciocuri galbene. Dând din aripi, se apropiară în volte de Victor şi aterizară pe el, pe umerii săi, pe braţele sale, chiar şi pe capul lui, unde ciuguliră curioşi din şapca lui. Nu

era plăcut. Victor trebui să recunoască teama care îl încerca față de tot ce fâlfâia și ciugulea cu cioc ascuțit. Dar cum să trezești altfel atenția unui băiat de cinci ani?

Așa că Victor zâmbi, gânguri și îi dădu înainte cu pui-pui — și ținu sub observație copiii de la fântână.

Între timp, capul de arici se ghemuise îmbufnat deoparte și fixa cu o expresie sinistră viermuiala oamenilor. Fata își băgă nasul într-o carte. Iar Bo se plictisea.

— Uită-te încoace, micuțule, șopti Victor, în timp ce porumbeii îi lipăiau pe cap. Haide, uită-te o dată la nerodul care face doar pentru tine pe sperietoarea.

Bo se trase de firele părului său vopsit, își frecă nasul, căscă — și apoi, brusc, îl descoperi pe Victor. Victor, suportul de porumbei. Bo îi aruncă repede o privire fetei, văzu că era complet adâncită în cartea ei, și se dădu jos de pe marginea fântânii.

În sfârșit! Victor gemu ușurat și își umplu mâinile de pe acum goale cu alte boabe. Bo porni agale în direcția lui. Din când în când mai întoarse privirea la ceilalți doi, trecu pe lângă trei fete care goneau țipând niște porumbei poposiți pe părul lor și se opri înaintea lui Victor, pe care-l privi cu capul înclinat.

Când porumbelul de pe capul lui Victor își îndoi gâtul și bătu cu ciocul sticla ochelarilor săi falși, Bo chicoti.

— *Buon giorno*, spuse Victor și alungă de pe capul său orătania obraznică. Imediat poposi acolo alt porumbel.

Bo miji ochii și își înclină capul pe cealaltă parte.

— Doare?

— Ce?

— Păi, ghearele. Și când îți ciugulește ochelarii.

Italiana vorbită de micuț suna aproape la fel de bine ca cea vorbită de Victor. Poate chiar mai bine.

Victor dădu din umeri, porumbeii zburară fâlfâind spre cer — și poposiră din nou pe el.

— Eh, bombăni el. Nu-i chiar atât de rău. Îmi place când zburătăcesc așa în jurul meu. Ce ditamai minciună babană, întreit neobrăzată. Victor fusese însă dintotdeauna bun la minciuni. Încă de mic. Când era un băiețel mult prea scund, minciunile fuseseră cele mai bune prietene ale sale.

— Știi, spuse Victor, în timp ce Bo îl scruta cu privirea, când fâlfâie toate aripile acestea în jurul meu, atunci îmi imaginez că îmi iau și eu imediat zborul. Până sus la caii de aur de colo.

Bo se întoarse și privi în sus la copitele tropăind de deasupra portalului bazilicii.

— Da. Sunt grozavi, nu? Ce mi-ar mai plăcea să încalec odată pe unul. Viespe spune că a trebuit să le taie capetele ca să-i aducă aici. Când i-au furat. Și apoi le-au lipit invers.

— Da? Victor trebui să strănute, pentru că îi zburase o pană în nas. Mi se pare că de fapt arată exact cum trebuie. Dar sunt oricum còpii. Cei autentici stau de mult la muzeu, ca să nu-i roadă și mai mult aerul salin. Îți plac porumbeii?

— Nu cine știe ce, răspunse Bo. Din cauza fâlfâitului. Și fratele meu mai zice că faci viermi dacă pui mâna pe ei. Chicoti. Acum ți-a trântit unul un găinaț pe umăr.

— Orătănii blestemate! Victor își smuci atât de supărat brațele în sus, încât porumbeii se împrăștiară zburătăcind. Suduind, își șterse cu un șervet vechi găinațul de pe umăr. Zice fratele tău asta? Pare să aibă foarte bine grijă de tine.

— Da. Dar câteodată are un pic prea multă grijă. Bo privi în sus la porumbeii care se roteau în zbor,

apoi aruncă o privire înapoi la fântâna leilor, unde fata citea în continuare în cartea ei, iar capul de arici își plimba mâna prin apa murdară a fântânii. Se întoarse liniștit din nou spre Victor. Îmi dai și mie niște boabe?

— Sigur. Victor băgă mâna în buzunar și îi strecură câteva boabe în mânuță.

Bo întinse prudent brațul — și își trase speriat capul între umeri, când un porumbel poposi pe brațul lui. Dar când porumbelul începu să-i ciugulească dintre degete, râse. Atât de vesel, încât Victor uită pentru o clipă de ce stătea acolo și ținea boabe pentru porumbei în mâini. Abia mirosul de fixativ, pe care-l simți când o femeie tânără cu o față posacă trecu pe tocuri pe lângă el, îi aminti din nou de misiunea sa.

— Cum te cheamă? întrebă Victor și își culese o pană cenușie de pe haină. „Cine știe, poate că mă înșel", se gândi. Fețele astea rotunde de copii doar își seamănă ca zece ouă într-un cofrag. Poate că părul negru ca cerneala este autentic, poate că micuțul este aici doar cu prietenii săi și se întoarce diseară la mama sa. Italiana sa chiar că este destul de bună.

— Pe mine? Mă cheamă Bo. Da' pe tine? Bo chicoti, când porumbelul porni cu pași mărunți și repezi în sus pe brațul său.

— Victor, răspunse Victor. Și nu lipsi mult ca să se pălmuiască singur. Draci și demoni, ce-l apucase să-i spună micuțului numele său adevărat? Îi ciuguliseră oare porumbeii bruma de creier ce-o avea?

— Nu ești puțin cam prea tânăr, Bo, să umbli singur prin aglomerația asta? întrebă el într-o doară și mai presără câteva grăunțe în mâna lui Bo. Nu le e frică părinților tăi că te pierzi printre toți oamenii aceștia?

— Păi fratele meu este aici, răspunse Bo și observă încântat cum un al doilea porumbel poposi pe brațul său. Și prietenii mei. De unde vii? Din America? Vorbești ciudat. În orice caz nu ești venețiștean, nu?

Victor își pipăi nasul. Avea senzația că îl are ciugulit.

— Nu, răspunse el și își potrivi pe cap șapca. Sunt din multe locuri. Un pic de pretutindeni. Tu de unde ești? Victor se uită spre fântână. Fata ridicase capul și arunca priviri iscoditoare în jur.

— Cam de departe, spuse Bo. Dar acum locuiesc aici. Lungise mult cuvântul „departe", de parcă ar fi vrut să-l lămurească pe Victor asupra depărtării la care se afla acel loc din care venea. Aici e mult mai frumos, mai adăugă el și le zâmbi porumbeilor de pe brațul său. Peste tot sunt lei cu aripi și balauri și îngeri, Prosper spune că au grijă de Veneția și de noi, dar nu prea au cu ce să ne poarte de grijă, pentru că aici nu circulă mașini. De aceea se și aude mai bine. Se aud apa și porumbeii. Și nu trebuie să-ți fie niciodată teamă că te calcă mașina.

— Da, e corect. Victor își suprimă un rânjet. Trebuie doar să ai puțină grijă să nu cazi în vreun canal. Se întoarse. Acolo în spate, la fântână — sunt prietenii tăi?

Bo dădu din cap.

— Cred că te caută fata, spuse Victor. Fă-i semn cu mâna, altfel își face griji.

— E Viespe. Bo îi făcu semn cu mâna pe care nu avea porumbei.

Viespe se așeză liniștită din nou pe marginea fântânii. Dar își închise cartea și nu îl mai scăpă din ochi pe Bo.

Victor hotărî să mai facă o dată pe suportul de porumbei. Era lucrul care trezea cele mai puține suspiciuni.

— Locuiesc într-un hotel direct la Canal Grande, spuse el, în timp ce porumbeii poposiră din nou pe el. Tu unde stai?

— Într-un cinematograf.

Bo se retrase speriat, pentru că una dintre păsări voia să se țină cu ghearele de părul său.

— Într-un cinematograf? Victor își coborî neîncrezător privirea asupra lui. De invidiat. Atunci poți să te uiți toată ziua la filme.

— Nu, nu se poate. Nu mai e proiectorul, spune Mosca. Nici cele mai multe scaune. Iar ecranul este atât de mâncat de molii, încât nu mai poate fi folosit.

— Mosca? E și el unul dintre prietenii tăi? Locuiești împreună cu prietenii tăi?

— Da, locuim cu toții împreună. Bo dădu mândru din cap.

Victor îl examină gânditor. Putea fi adevărat? „Poate că piticul doar se preface că e atât de inocent!", se gândi el. „Iar în timp ce eu mă las prostit de fața lui de înger, mă minte de îngheață apele." O grămadă de copii care trăiau singuri? Se spunea că există așa ceva. Dar cei de aici nu arătau de parcă ar suferi de foame sau ar dormi pe sub poduri. Bine, genunchii de la pantalonii lui Bo erau peticiți, și nu într-o manieră tocmai pricepută, iar puloverul pe care-l purta nu strălucea de curățenie, dar asta se întâmpla și la alți copii. Micuțul arăta în orice caz de parcă cineva îl pieptăna și îi spăla urechile cu regularitate. Fratele său?

„Poate că îmi povestește ceva mai mult", se gândi Victor și își coborî brațele. Porumbeii porniră dezamăgiți în zbor, iar Victor își frecă umerii dureroși.

— Ce părere ai, Bo? întrebă el într-o doară. Vrei să meregem împreună să mâncăm o înghețată la cafeneaua de acolo?

Privirea lui Bo deveni suspicioasă. Pe loc.

— Nu mă duc nicăieri cu străinii, răspunse el disprețuitor și făcu un pas înapoi. Nu fără fratele meu mai mare.

— Firește că nu, spuse Victor repede. Foarte deștept din partea ta.

Fata de la fântână se ridicase în picioare. Arăta cu degetul în direcția lui și Victor văzu acum că cei trei se întorseseră. Cel mascat purta un coș, iar Prosper avea fața îngrijorată când aruncă o privire iscoditoare spre Victor.

„Nu mă poate recunoaște", se gândi Victor, „imposibil. Aveam mustața aia de morsă pe față." Se simțea totuși inconfortabil.

— Trebuie să plec, Bo, spuse el grăbit, în timp ce Prosper se îndrepta spre ei cu o expresie de neîncredere pe față. A fost plăcut să stau de vorbă cu tine. Îți mai fac repede o poză. Ca amintire, da?

Bo zâmbi și pozâ, în continuare cu un porumbel pe mână. Când Victor ridică aparatul foto, Prosper își accelerâ pașii. Aproape că alerga.

Victor apăsă pe declanșator, derulă, fotografie încă o dată.

— Mulțumesc, micuțule. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, spuse el și își trecu mâna prin părul negru ca cerneala al lui Bo. Da, era vopsit, nu încăpea nici o îndoială.

Prosper mai era la depărtare de doar câțiva pași. Se ridica în vârful picioarelor, își croia grăbit drum printre oameni, fără a-l scăpa din ochi pe Victor.

— Rămâi cu bine și să nu te mai lași invitat de străini la înghețată! îi strigă Victor lui Bo. Apoi făcu repede câțiva pași înapoi, se înghesui în urmă-

torul grup mai numeros ce traversa agale piața, își trase capul între umeri și se lăsă purtat de grup. Deja era invizibil. Da, în această piață putea deveni oricine invizibil, dacă proceda cu ceva pricepere. Victor își îndesă repede șapca în buzunarul stâng al pantalonilor, își luă ochelarii de pe nas și pescui din buzunarul drept o mustață mică și o pereche de ochelari de soare. Și-i potrivi pe nas și porni apoi, prudent și fără grabă, înapoi spre locul în care cei doi băieți stăteau în continuare înconjurați de un stol de porumbei. Fără să atragă atenția, Victor trecu foarte aproape de ei, înghesuit între cinci doamne grase.

„De data aceasta nu vor reuși să se descotorosească de mine", se gândi. „Oh, nu. De data aceasta sunt pregătit." Și dacă Prosper îl recunoștea totuși? Prostii. Cum era să-l recunoască? Băiatul doar nu era vreun copil-minune. Ce fel de băiat era de fapt?

Mătușa lui precis că nu știa. Pe Esther Hartlieb o interesa doar micuțul cu fața de înger. Probabil că ea și cu soțul ei considerau că despărțirea fraților nu era cu nimic mai grav decât separarea gălbenușului de albuș. Victor observă prin ochelarii fumurii de soare cum Prosper îl cuprinse cu brațul pe fratele său mai mic și îi vorbi insistent, cum își petrecu ușurat mâna prin părul lui și îl trase apoi după el, în timp ce privea mereu în urmă.

Într-adevăr, acest drac de om era suspicios.

„E indicată prudența la urmărire!", se gândi Victor, în timp ce îi urma neobservat pe cei doi. „N-ai voie s-o dai din nou în bară. Și orice ar spune mătușa lui despre el, acesta e un băiat isteț."

Ascuns după un grup de japonezi ce admirau turnul cu ceas, Victor își scoase haina și o întoarse pe dos. Acum avea culoarea gri în loc de roșu.

Când Victor reapăru din spatele japonezilor, Prosper și Bo li se alăturaseră deja celorlalți. Cei șase vorbiră scurt împreună, apoi dispărură pe una din străzile înguste ce duceau spre piață.

„La treabă, domnule detectiv", murmură Victor. „Ia să vedem noi acum unde au acești șoareci gaura lor." Victor încă nu încercă să se gândească la ce avea să facă atunci când va afla unde se ascundeau. „Mai târziu", își spuse el doar. „Mai târziu."

Și apoi urmări copiii în hățișul străduțelor.

O PRESIMȚIRE REA

— La naiba, Bo, nu poți să faci nici măcar ceea ce ți se spune? îl certă Scipio, când Prosper se întoarse cu Bo.

— Ați lipsit o veșnicie!, mârâi Bo. Și m-am plictisit. Se uită în jur, dar Victor, omul cu porumbei, nu era nicăieri de văzut.

— M-am uitat tot timpul la el, Scip, spuse Viespe. Așa că nu te agita.

— Ce e în coș? Bo își băgă curios degetele sub capac, dar Prosper îi trase înapoi mâna.

— Un porumbel călător, așa că să nu te atingi de el, da?

— Haideți, să ajungem o dată la ascunzătoare. Scipio îi întoarse pieței mari spatele și le făcu celorlalți un semn nerăbdător cu mâna. Astăzi n-am timp de pierdut.

— Ce-i cu comanda? strigă Bo și porni emoționat în pas săltăreț în urma lui. Ce trebuie să furăm?

— Bo, la naiba! Mosca îi acoperi gura cu mâna. Încă nu știm, e clar?

— *Il conte* ne-a dat un plic, îi explică Prosper cu voce scăzută lui Bo. Dar Scipio vrea să-l deschidă abia după ce ajungem la ascunzătoare.

— Iar Scipio e cel care hotărăște aici, murmură Riccio. Mergea pe lângă ceilalți, cu o față posomorâtă, cu mâinile îngropate adânc în buzunarele de la pantaloni, de parcă toată treaba l-ar interesa mai puțin decât pietrele de pavaj de sub pantofii săi.

— Cum era de fapt acest conte? Viespe îl trase încet pe Scipio de codița lui, cu toate că știa că lui nu-i plăcea asta deloc. Ia povestiți un pic, dacă tot n-am avut voie să fim și noi de față. Cum arăta? Înfricoșător?

Mosca râse.

— Înfricoșător? Habar n-am. Noi nu l-am văzut. Sau ai reușit tu să-i vezi fața, Scip?

Scipio doar scutură din cap.

Prosper mergea imediat în urma lui, strângându-l de mână pe Bo, și privea mereu în urmă peste umăr.

— Scipio... Vocea lui Prosper suna voalată de emoție. Probabil... probabil că o să mă crezi nebun, dar..., privi încă o dată în urma lui, tipul acela din piață, cel care a vorbit cu Bo...

— Da? Scipio se întoarse. Ce era cu el? Părea un turist, dacă mă întrebi.

— Știu. Dar — Viespe doar ți-a povestit în drum spre bazilică despre acest detectiv, care ne-a urmărit pe mine și pe Riccio...

Scipio se încruntă.

— Da, da, n-am înțeles eu prea multe, dacă mă întrebi...

— Dar e adevărat. Tocmai tipul acela... Prosper își căută disperat cuvintele, în timp ce Scipio îl privi neîncrezător. Cred că iar era el. Arăta într-adevăr ca un turist, dar când a fugit, atunci...

— Ce fel de detectiv? îl întrerupse Bo pe fratele său.

Prosper îi aruncă o privire nefericită. Ajunseră la un pod iar Scipio scrută cu răceală oamenii care se înghesuiau în urma lor urcând treptele.

— Nu trebuie să te uiți atât de neîncrezător, spuse Riccio. Lui Victor copoiul îi place să se deghizeze, poate că a fost chiar el, și atunci…

— Omul cu porumbei se numea și el Victor, îl întrerupse Bo și se aplecă peste balustrada podului.

— Ce? Prosper îl întoarse iute cu fața spre el. Ce-ai spus tu adineauri, Bo? Jos, pe apă, se legănau câteva gondole goale. Cârmacii lor își așteptau la capul podului clientela, iar Bo privea fascinat cum insistau pe lângă trecători.

— Se numea și el Victor, repetă Bo, fără să-și ia ochii de pe gondolieri. Omul cu porumbei. Apoi se smuci de lângă Prosper și coborî în fugă treptele podului, pentru a privi un *gondoliere* cum își împingea barca de la malul canalului.

Prosper rămase țintuit locului pe pod.

— Victor, copoiul, îngăimă Riccio, se înălță pe vârfuri și scrută îngrijorat viermuiala oamenilor care se îndreptau spre pod.

Prosper se întoarse însă, alergă în urma lui Bo, îl trase de lângă gondole, atât de grăbit, încât Bo era să cadă, și fugi cu el în următoarea străduță.

— Hei, Prosper, așteaptă! strigă Scipio și se năpusti în urma celor doi. După doar câțiva metri îl ajunse din urmă pe Prosper.

— Ce fugiți ca neghiobii? îl certă Scipio și îl ținu de braț.

Bo se descotorosi de mâna lui Prosper și i se alătură lui Scipio.

— Veniți cu mine, spuse Prosper și îi împinse fără a mai spune ceva în prima prăvălie de suveniruri. Mosca, Riccio și Viespe se îngrămădiră în urma lor.

— Prefaceți-vă că vă uitați la ceva, șușoti Scipio, când vânzătoarea le aruncă o privire suspicioasă. Dacă tipul din piața San Marco a fost cu adevărat acest detectiv, atunci nu ne folosește la nimic să fugim pur și simplu, îi spuse cu glas scăzut lui Prosper. La câtă lume e aici doar nici nu vedeți dacă vă urmărește!

Se lăsă pe vine înaintea lui Bo și îi puse mâinile pe umeri.

— Victor ăsta … ți-a pus întrebări? În piață, când le-ați dat boabe la porumbei?

Bo își încrucișă brațele la spate.

— M-a întrebat cum mă cheamă…

— I-ai spus?

Ezitând, Bo aprobă din cap.

Prosper gemu și își trecu mâna peste față.

— Ce i-ai mai povestit, Bo? șopti Viespe.

Vânzătoarea privea tot mai des către ei, dar spre norocul lor intră un grup de turiști care îi oferi pentru moment o ocupație.

— Nu mai știu, murmură Bo, în timp ce privi în sus către Prosper. Detectivul vine din partea lui Esther? Buza lui inferioară începu să-i tremure.

Scipio se ridică cu un oftat și îl privi pe Prosper.

— Cum arată acest detectiv? Victor, copoiul.

— Dar tocmai asta e! Prosper își coborî vocea când observă cum se întorceau spre ei turiștii. De data asta arăta complet diferit! N-avea barbă, și avea ochelari, și abia dacă i se vedeau ochii, pentru că avea o șapcă. L-am recunoscut doar pentru că a fugit. Își mișcă atât de ciudat umerii când aleargă. Ca un… buldog.

— Hm. Scipio pipăi prin jachetă plicul primit de la *il conte*, care rămăsese nedesfăcut acolo, și privi gânditor strada prin geamul vitrinei aglomerate. Dacă a fost cu adevărat acest detectiv, murmură el,

BIBLIOTECA PUBLICĂ „C. PETRESCU"

și ne-a urmărit, atunci îl ducem direct la ascunzătoarea noastră, dacă nu reușim să ne descotorosim de el.

Ceilalți se priviră unii pe alții, cuprinși de o senzație neplăcută. Mosca ridică coșul contelui și aruncă o privire furișă pe sub capac. Porumbelul începu să devină neliniștit în închisoarea sa.

— E vremea să mai și iasă de aici, șopti Mosca. Precis că îi e foame. Știți ce se dă de mâncare la porumbei?

Întreabă-l pe Bo, tocmai a hrănit câteva duzini de porumbei.

Scipio își pipăi încă o dată plicul din buzunarul său. Pentru o clipă, Prosper crezu că vrea să îl deschidă, dar spre surprinderea lui, Scipio își scoase dintr-o dată jacheta și panglica ce îi ținea părul strâns în coadă și îi luă lui Mosca șapca de pe cap.

— Ce poate el, pot și eu, spuse el și își puse șapca. Nu e cine știe ce să faci să arăți altfel. Îi aruncă lui Prosper jacheta lui. Tu rămâi aici cu Bo. Dacă acest copoi e cu adevărat pe urmele voastre, va sta undeva pe acolo afară și va aștepta să ieșiți din nou. Puneți-vă liniștiți la geam, așa ca să puteți fi văzuți prin vitrină. Mosca, tu duci deocamdată porumbelul și plicul la ascunzătoare.

Mosca aprobă din cap și băgă cu grijă plicul contelui în buzunar.

— Riccio, Viespe. Scipio le făcu celor doi semn cu mâna să meargă la ușă. Aruncăm o privire pe afară, cine știe, poate îl descoperim pe tip. Cu ce era îmbrăcat?

Prosper se gândi.

— O jachetă roșie, pantaloni de culoare deschisă și un pulover ciudat în carouri. De gât avea atârnat un aparat foto. Mai avea și ochelari cu lentile groase și o șapcă pe care scria ceva gen *I love Venice*, sau cam așa…

— …și ceasul lui. Bo își rodea îngrijorat unghia degetului mare. Avea o lună pe el.

Scipio se încruntă.

— Bun. Ați ținut minte?

Viespe, Mosca și Riccio aprobară din cap.

— Atunci, la treabă.

Unul după altul, cei patru se strecurară din nou afară. Prosper și Bo priviră prin geam îngrijorați în urma lor.

— Dar era drăguț, murmură Bo.

— Nu-ți dai seama imediat, dacă cineva e cu adevărat drăguț, spuse Prosper. Și nici nu se vede pe cineva dacă e drăguț. De câte ori să-ți mai spun asta?

Victor stătea la o depărtare de doar câțiva metri. Pentru a nu atrage atenția, întorsese spatele prăvăliei în care dispăruseră copiii. Ținea însă sub observație ușa prăvăliei, privind imaginea ei oglindită în vitrina magazinului aflat peste drum.

„Ce fac atâta acolo?" se gândi Victor, în timp ce călcă nerăbdător de pe un picior pe altul. Vor să-și cumpere evantaie de plastic? Sau își cumpără mascatul o mască nouă? Atunci Victor văzu dintr-o dată fata ieșind pe ușa prăvăliei. Bo îi spusese Viespe. Fata aruncă o privire plictisită în jur, se uită atent la gondolele de la locul de acostare de lângă pod și porni agale spre ele. Nici un minut mai târziu, băiatul brunet părăsi magazinul. Porni cu un coș mare în mână în direcția opusă. Fir-ar să fie. Ce era asta? De ce se despărțeau acum? Oricum, cele două personaje principale sunt în continuare în prăvălie, gândi Victor și își potrivi pe nas ochelarii de soare. Următorul era capul de arici. Sări într-un picior în direcția *pasticceriei*, care răspândea miresme ademenitoare la câțiva metri depărtare pe stradă, și își lipi nasul de geam. Probabil că ceilalți se duceau acum acasă, să-și facă temele, să mănânce de prânz. Basmul lui Bo despre prietenii ce locuiau împreună într-un cinematograf nu fusese decât un basm. Cu atât mai bine. Să dispară liniștiți, unul după altul; cei doi, pe care îi căuta Victor, aveau să rămână — pentru că nu aveau o casă în care să se ducă.

— Locuiesc într-un cinematograf. Cu prietenii mei.

Ei aș. Nimic de spus, micuțul chiar că se pricepea la turnat povești. Victor își privi amuzat imaginea reflectată în geam. Stai, cine ieșea din prăvălie? Alt prichindel.

Care lipsea? Firește, mascatul. Dar arătase complet altfel, nu? Victor se încruntă. Băiatul se opri o clipă înaintea ușii prăvăliei, se uită în jur cu o față inexpresivă și se aplecă pentru a-și lega un șiret. Apoi se ridică, privi clipind din ochi soarele și porni încet și fluierând spre gondolierii ce continuau să ademenească clienți la capătul podului. „*Gondola, gondola!*", strigau ei încet. Mda, și Victor ar fi preferat să meargă cu gondola, în loc să stea de pomană. Pernele erau atât de moi și legănatul bărcii înaintând domol provoca o somnolență minunată. Auzeai doar zgomotul lin al apei, pleoscăitul și gâlgâielile micilor valuri lovindu-se de ziduri și piloni, zvonul bătrânului oraș. Victor închise pentru o clipă oftând ochii — și îi deschise din nou larg, speriat.

— *Scusi*! spuse o voce în spatele lui.

Victor se întoarse repede.

Băiatul care tocmai privise gondolele se afla direct în fața lui. Și rânjea la el. Avea o față prelungă și ochi de culoare foarte închisă, erau aproape negri. Victor își luă de pe nas ochelarii de soare, pentru a-l vedea mai bine. Era acesta mascatul care o luase semeț ca un cocoș înaintea celorlalți în piața San Marco?

— Îmi puteți spune cât e ceasul?, întrebă băiatul în timp ce privea puloverul în carouri al lui Victor.

Victor își privi încruntat ceasul.

— Șaișpe și treișpe, mârâi el.

Băiatul dădu din cap.

— Mulțumesc. Ce ceas frumos aveți. Arată și cât e ora pe lună?

Cu câtă ironie îl examina cu ochii săi negri pe Victor. „Ce vrea ăsta de la mine?" se întrebă Victor. Și-a pus el ceva în gând! Aruncă rapid o privire spre prăvălia cu suveniruri și constată liniștit că Prosper și Bo stăteau în continuare în spatele vitrinei și priveau atenți kitschul de acolo, de parcă ar fi fost comorile din Palatul Dogilor.

— Sunteți englez?

— Nu, sunt eschimos, nu se vede? răspunse Victor, își trecu mâna peste mustața subțire falsă — și simți cum aceasta se desprinse.

— Eschimos? Ce interesant. Nu prea se rătăcesc ei pe-aici, spuse băiatul, se întoarse și se îndepărtă agale. Timp în care Victor stătu locului ținându-și cu mâna mustața.

— La naiba! murmură el, se întoarse repede cu spatele și își culese blestemăția de pe buză. Apoi văzu în geam cum fata se strecură înapoi în prăvălie. Nici ariciul nu mai stătea lipit de vitrina *pasticceriei*. Iar băiatul cu ochii negri nu mai era nicăieri de văzut. „Nu se poate să mă fi recunoscut!", gândi Victor. Imposibil. Și văzu uimit în sticla geamului ce-i servea drept oglindă cum cei trei ieșeau liniștiți din magazinul cu suveniruri. Cu Prosper și Bo la mijloc. Nici unul din cei cinci nu privi în direcția lui, dar râdeau și șușoteau între ei, iar Victor avu sentimentul neplăcut că era vorba despre el. Porniră fără grabă în direcția Rialto-ului.

Victor aruncă o privire descumpănită imaginii sale din geam și îi urmă, prudent, la o distanță sigură, dar tocmai cât să nu-i piardă din vedere. Nu era obișnuit să urmărească niște copii. Era o sarcină a naibii de neplăcută, după cum constată. Erau atât de mici, mult mai ușor de trecut cu vederea, și totuși iuți de picior. Străduța pe care mergeau era lungă, și nu dădeau semne că ar vrea să cotească pe alta. Din când în când unul dintre ei se uita în urmă, dar Victor rămase în gardă. Totul părea să meargă extrem de bine, până când ieșiră niște bătrâne grase dintr-o cafenea, râzând și discutând, și astupară cu fundurile lor generoase străduța, încât de abia mai aveai pe unde trece. Victor se înghesui, strecurându-se cu câteva cuvinte amabile pe lângă ele, își întinse gâtul căutându-i din priviri pe copii și se lovi împleticindu-se de fată. Fata care la fântână fusese atât de adâncită în carte. Fata care ieșise cu o figură atât de plictisită din prăvălie, fără a-l învrednici nici măcar cu o privire pe Victor. Da. Bo o numise Viespe.

Ea îl privi fix cu ochi dușmănoși de culoare cenușie și înainte ca Victor să priceapă ce avea ea de gând să facă, se aruncă deodată asupra lui, îi lovi cu pumnii ca pe o tobă puloverul său în carouri și țipă cu voce stridentă:

— Dă-mi drumul, porcule! Nu, nu vreau să vin cu tine! Nu!

Victor era atât de uluit, încât rămase pe moment locului de parcă ar fi prins rădăcini și se holbă la ea. Apoi încercă să o dea la o parte, dar ea nu-i dădu drumul la haină și continuă să-i bombardeze pieptul cu pumnii. În jurul lor, oamenii se întoarseră spre el și îi priviră fix, pe el și fata țipând.

— N-am făcut absolut nimic! strigă Victor descumpănit. Nimic, absolut nimic!

Și văzu îngrozit cum un câine se năpusti lătrând asupra lui. Iar copiii dispăreau în prima străduță laterală.

— Stai! urlă Victor. Stați locului, draci mincinoși!

Încercă încă o dată să o dea la o parte pe fată, dar atunci ceva îl lovi cu atâta putere din spate la cap, încât se clătină. Și înainte să se dezmeticească, bătrânele grase îl înconjurară și îl plesniră înfuriate peste cap cu poșetele lor uriașe. Victor urlă indignat la ele, își feri capul cu brațele, dar fata continuă să țipe din răsputeri, și femeile îl băteau, și cîinele își încleștase mârâind colții în haina lui Victor. Mulțimea indignată din jurul lui se îngroșa mereu. „O să mă strivească!", gândi Victor nevenindu-i să creadă și simți cum cineva îi smulse un nasture de la haină. „O să mă strivească ca pe un păduche de pe o plantă din ghiveci!" Dar tocmai când căzu în genunchi, un *carabiniere* răzbătu prin mulțime până la el și îl smulse de jos ridicându-l în picioare. Iar în timp ce o sută de glasuri își strigară în același timp explicațiile cu privire la cauza agitației, Victor constată că fata dispăruse fără urmă.

La fel ca și cei patru prieteni ai ei.

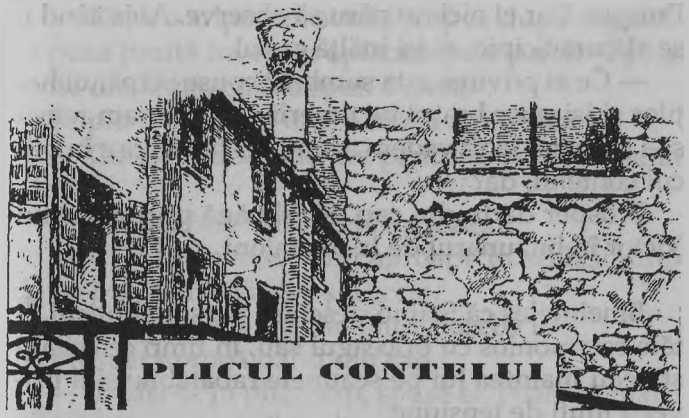

PLICUL CONTELUI

— I-am arătat noi lui, spuse Viespe, când ajunseră cu toții din nou în siguranță în ascunzătoare. Avea o zgârietură adâncă pe obraz, iar de la jacheta ei groasă tricotată lipseau doi nasturi, dar toată fața îi era luminată de un zâmbet. Și ia vedeți pe ce am pus mâna în înghesuială. Scoase mândră portofelul lui Victor din jachetă și i-l aruncă lui Prosper. Te rog să nu te enervezi, poate că așa afli mai multe despre tip.

— Mulțumesc, murmură Prosper și examină fără a ezita prea mult compartimentele: câteva note de plată de la vreo *rosticceria* din San Polo, un bon de la un supermagazin, un bilet de intrare la Palatul Dogilor. Aruncă totul pe jos. Până ce ținu în mână legitimația de detectiv a lui Victor. O privi fix, cu fața împietrită.

Viespe se uită peste umărul lui.

— Deci e pe bune detectiv, spuse ea. Un detectiv autentic, adevărat.

Prosper dădu din cap. Arăta atât de disperat, încât Viespe nu știa încotro să se uite.

— Lasă, hai uită-l acum pur și simplu, spuse ea încet, își întinse ezitând mâna și mângâie fața lui

Prosper. Dar el nici nu păru să observe. Abia când li se alătură Scipio, el își înălță capul.

— Ce ai privirea asta sumbră? spuse Stăpânul hoților și își puse brațul pe umerii săi. Doar am reușit să-i scăpăm. Ia să vedem acum, în sfârșit, ce e în plicul contelui, da?

Prosper dădu din cap. Și își băgă portofelul lui Victor în buzunarul de la pantaloni.

Bineînțeles că Scipio deschise personal plicul. Îl tăie ceremonios cu briceagul său, în timp ce ceilalți stăteau înaintea lui pe scaunele rabatabile și îl priveau muți de tensiune.

— Da' unde e porumbelul, Mosca? întrebă Scipio și scoase din plic o fotografie și o hârtie împăturită.

— Tot mai stă în coș, dar i-am fărâmițat niște pâine înăuntru, răspunse Mosca. Nu ne mai ține așa în tensiune, la naiba. Citește ce scrie pe foaie.

Scipio zâmbi, aruncă pe podea plicul gol și despături foaia.

— Casa pe care urmează să o vizitez se află la Campo Santa Margherita, spuse el. Iar aici e planul casei. Interesează pe cineva?

— Dă-l o dată încoace! spuse Viespe, iar Scipio îi înmână foaia.

Viespe o privi scurt și i-o dădu apoi mai departe lui Mosca. Scipio examină în acest timp poza care fusese și ea în plic. Se uită cam nedumerit, de parcă n-ar înțelege ce vedea.

— Ce e acolo? Ricio se ridică nerăbdător de pe scaunul lui. Hai, zi o dată, Scipio!

— Arată ca o aripă, murmură Scipio. Sau ce ziceți voi că e?

Poza făcu turul tuturor, și toți o priviră la fel de nedumeriți ca Stăpânul hoților însuși.

— Da, e o aripă, constată Prosper, după ce privise poza ținută invers și aplecată pe o parte. Și pare să fie din lemn, cum a spus *il conte*.

Scipio îi luă poza din mână și o privi fix.

— Cinci milioane de lire pentru o aripă de lemn ruptă?

Mosca scutură din cap neîncrezător.

— Cât? Întrebarea veni aproape în același timp de pe buzele lui Viespe și Riccio.

— E o grămadă de bani, nu? întrebă Bo.

Prosper aprobă dând din cap.

— Ia uită-te în plic, Scip, spuse el. Poate că mai e ceva acolo ce explică toată treaba.

Scipio dădu din cap și ridică plicul. Se uită înăuntru — și scoase un cartonaș mic, scris pe ambele fețe cu rânduri dese.

— *Aripa de pe fotografia alăturată*, le citi Scipio, *este perechea aripii pe care o caut. Altminteri se aseamănă ca două picături de apă. Amândouă sunt lungi de aproximativ șaptezeci de centimetri și late de treizeci. Culoarea albă cu care a fost vopsit odinioară lemnul a pălit, iar aurul de pe marginile penelor probabil că s-a cojit și la a doua aripă, cu excepția câtorva resturi. La inserția aripii trebuie să se afle două tije metalice lungi cu un diametru de aproximativ doi centimetri.*

Scipio înălță capul. Fața lui îi trădă dezamăgirea. În mod evident, Stăpânul hoților nu se așteptase ca lucrul pe care urma să-l fure pentru *il conte*, și care făcea să-i tremure acestuia vocea de dor după el, să fie o bucată de lemn vechi.

— Poate că *il conte* are unul dintre îngerii aceia sculptați, minunat de frumoși, spuse Viespe. Știți voi, cum sunt în marile biserici. Un asemenea înger e foarte prețios, dar numai dacă are două aripi, și probabil că a pierdut-o cumva pe una.

— Nu știu ce să spun. Mosca își scutură capul pradă îndoielilor și se duse lângă Scipio, pentru a privi încă o dată poza. Ce se vede în fundal? întrebă el. Arată ca un căluț de lemn, dar e atât de neclar…

Scipio privi cealaltă față a cartonașului și se încruntă.

— Stați, mai e ceva. Ascultați: *Încăperile din Casa Spavento se află, după cum mi s-a spus, în majoritatea lor la etajul întâi. Probabil că acolo e păstrată și aripa. Nu mi s-a spus nimic despre vreo alarmă, dar s-ar putea să fie câini în casă. Grăbește-te, prietene! Aștept vești și ard de nerăbdare. Hrănește porumbelul cu cereale și dă-i posibilitatea să zboare puțin liber prin casa ta. Sofia e o ființă prietenoasă și de încredere.*

Scipio coborî gânditor mâna în care ținea cartonașul.

— Sofia, iată un nume drăguț, spuse Bo și privi precaut în coșul cu porumbița.

— Da, dar ar trebui să-ți ții pisicile la depărtare de Sofia, spuse Mosca ironic. Să știi că o mănâncă, chiar dacă are un nume drăguț.

Bo îl privi speriat. Apoi se aplecă, verifică dacă pisoii stăteau deja la pândă pe sub scaunul rabatabil pe care se afla coșul și își ținu preventiv mâinile apăsate pe capacul împletit.

— Un înger de lemn! Riccio strâmbă din nas și își băgă degetul în gură. Avea deseori dureri de măsea, dar astăzi erau mai puternice ca de obicei. Ce spun eu, nici măcar un înger, doar o aripă. Și așa ceva să valoreze cinci milioane de lire?

Viespe dădu din umeri și se sprijini de cortina înstelată.

— Cumva nu-mi place treaba asta, spuse ea. Toată secretoșenia asta, și apoi mai e băgat și Barbă roșie.

— Nu, nu, Barbarossa e doar cutia poștală. Scipio continuă să privească poza. Dacă l-ați fi auzit pe *il conte*, murmură el. E înnebunit, se dă în vânt după aripa asta. Nu suna de parcă ar fi vorba doar de bani, de o sculptură pe care vrea s-o vândă… Nu. Trebuie să fie vorba de mai mult. Mai ai jacheta mea, Prop?

Prosper dădu din cap și i-o aruncă. Scipio se strecură oftând în mânecile prea lungi.

— Uite, păstrați astea cu grijă, cel mai bine în ascunzătoarea noastră pentru bani, spuse el și îi dădu lui Viespe cartonașul, poza și planul casei primite de la *il conte*. Trebuie să pornesc. Lipsesc trei zile din oraș. Până ce mă întorc, faceți niște muncă de recunoaștere pe la casă. Trebuie să știm totul: cine intră și iese, ce obiceiuri au locatarii, câte vizite, când stă casa goală, pe unde se intră fără a atrage atenția și ce-i cu câinii. Știți voi, ca de obicei. Verificați dacă ușile sunt trecute corect pe planul casei. Casa cică are o grădină, asta ar putea fi de folos. Și, Prosper… Scipio se mai întoarse o dată către el, tu și cu Bo să ieșiți în următoarele zile cât mai puțin din ascunzătoare. Cred că am scăpat de detectiv, dar nu se știe niciodată…, încheie Scipio și își trase masca peste față.

— Ascultă, spuse Riccio și îi ținu calea, când Scipio se întoarse ca să plece. Am putea să te ajutăm în această misiune? Vreau să spun, nu doar la recunoaștere, ci chiar la incursiunea de pradă… Nu vrei să faci o excepție și să ne iei și pe noi? Noi, noi…, Riccio se încurcă de emoție, doar am putea să stăm de pază sau să te ajutăm la cărat. Precis că e grea aripa asta, nu e un cleștișor pentru zahăr sau un lănțișor sau așa ceva, nu poți s-o bagi pur și simplu în săculeț! Ce… ce zici?

Scipio îl ascultase nemișcat, cu fața acoperită de mască. Chiar și când Riccio terminase și îl privea temător și plin de speranță, nu spuse nici un cuvânt. Apoi dădu din umeri și spuse:

— În regulă!

Riccio era atât de surprins, încât se holbă la el cu gura căscată.

— Da, de ce nu? continuă Scipio. Hai să facem împreună incursiunea de pradă! Bineînțeles că e valabil doar pentru cei care vor să participe. Îi aruncă o privire lui Prosper, dar acesta tăcu.

— Eu o să particip în orice caz! strigă Bo și sări entuziasmat în jurul lui Scipio. Știu să mă strecor prin găuri în care voi v-ați înțepeni și pot să mă furișez mult mai bine decât voi, pot...

— Bo, termină! Vocea lui Prosper sună atât de dur, încât Bo se întoarse speriat către el.

— Eu nu voi participa, Scip, spuse Prosper. Nu pot să fac așa ceva. În afară de asta trebuie să am grijă de Bo, doar înțelegi, nu?

Scipio aprobă din cap.

— E clar, spuse el, dar părea dezamăgit.

— În ce îl privește pe acest detectiv, zise Prosper cu voce încărcată. Am găsit în portofelul său o carte de vizită a mătușii mele. Astfel e dovedit că ne urmărea pe mine și pe Bo. Iar Riccio a avut dreptate în privința numelui, se numește Victor Getz și locuiește dincolo, la San Polo.

— Prostii. Locuiește la Canal Grande, spuse Bo și îi aruncă o privire sumbră fratelui său mai mare. Iar eu tot o să mă duc să fur aripa asta. Nu poți să hotărăști mereu totul, nu ești mama mea.

— Ei, ce spui prostii, Bo! Viespe îi așează din spate mâinile pe umeri. Prosper are dreptate. Așa o incursiune de pradă e o treabă periculoasă. Nici eu nu știu încă dacă voi participa. Dar cum de crezi că detectivul locuiește într-un hotel la Canal Grande?

— Mi-a povestit el. Pleacă! Bo îi împinse mâinile la o parte și trase aer în piept, pentru a nu izbucni în plâns. Sunteți toți niște răi, foarte, foarte răi! Când Mosca îl gâdilă, pentru a-l face să râdă, Bo îl ciupi de mână.

— Măi, ia ascultă-mă! Prosper se lăsă pe vine înaintea fratelui său și, cu o față îngrijorată, îl întoarse spre el. Voi doi păreți să vă fi înțeles de minune tot discutând. I-ai mai povestit ceva despre noi acestui detectiv? De exemplu, despre ascunzătoarea noastră?

Bo își înfipse dinții în buza inferioară.

— Nu, mormăi el, fără a-l privi pe Prosper. Doar nu sunt tâmpit.

Ușurat, Prosper se întoarse spre ceilalți.

— Vino, Bo, spuse Viespe și îl trase după ea. Ajută-mă să fierb niște tăiței. Mi-e foame.

Bo se luă după ea cu o față posacă. Dar nu înainte de a le mai scoate pe săturate celorlalți limba.

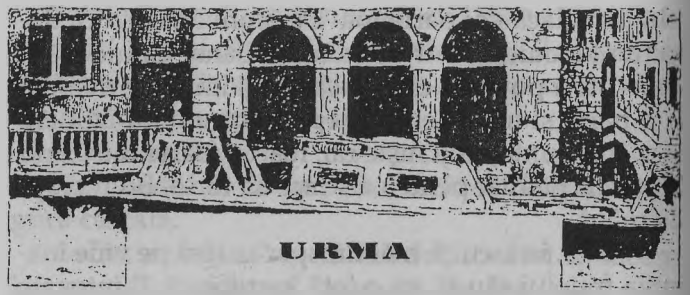

Trei zile l-a durut capul pe Victor. Dar o durere mai mare, mult mai mare decât cucuiele din cap i-a pricinuit-o mândria sa rănită. Păcălit de o bandă de copii! Scrâșnea din dinți de fiecare dată când se gândea la asta. *Carabinieri* îl căraseră la secție ca pe un infractor de drept comun, îl trataseră ca pe un pedofil, îl îmbrânciseră, îl înjuraseră, iar când, spumegând de furie, a vrut să le vâre sub nas legitimația sa de detectiv, a trebuit să constate că micii șobolani îi mai furaseră și portofelul.

S-a terminat. S-a terminat cu compasiunea pe care o avusese pentru ei. S-a terminat.

În timp ce Victor își oblojea cucuiele cu gheață și ținea țestoasa răcită la căldura unui bec roșu, nu se gândea la nimic altceva decât la cum putea găsi din nou banda. Victor trecu în revistă fiecare cuvânt scos de Bo, până ce un cuvânt anume declanșă în capul lui o reacție asemănătoare reverberațiilor produse de un clopot de biserică.

Cinematograf.

Locuim într-un cinematograf.

Și dacă era totuși adevărat? Și dacă nu erau doar scornelile unui băiețel?

Victor nu povestise nimic poliției despre indiciul bizar oferit de Bo, cu toate că și poliția îi căuta acum pe copii, după ce se dovedise că portofelul lui Victor

dispăruse iar el era într-adevăr detectivul drept care se prezentase. Dar Victor nu voia ca poliția să-i prindă pe micii hoți. „Oh, nu, pe ăștia o să pun eu însumi mâna", se gândi el, în timp ce stătea așezat pe covor și le mângâia țestoaselor capetele ridate. Or să vadă ei că nu sunt eu atât de ramolit pe cât cred ei!

La naiba! Una dintre țestoase chiar că strănuta de nu se mai oprea. Dacă nu se înșela, era Paula. Veterinarul era sigur că Lando nu avea să se molipsească. Așa că țestoasele erau în continuare în aceeași cutie de carton, firește că nu afară, pe balconul lui Victor, unde nopțile erau tot mai reci, ci sub masa de scris din biroul său. E și mai bine că nu trebuie să le despart, se gândi Victor, altfel probabil că s-ar mai prăpădi amândouă de singurătate.

Un cinematograf...

Ce povestise Bo? Că lipseau scaunele și că nu mai era nici un proiector... Trebuia deci să fie un cinematograf care nu mai era în stare de funcționare. Firește. Un cinematograf care era închis și pe care proprietarul îl lăsa așa, pentru că încă nu știa ce să facă cu el. Nu erau multe cinematografe în Veneția. Victor deschise cartea de telefon, o luă la mână și pe cea de anul trecut, și sună la fiecare cinematograf pe care îl putu găsi, chiar și la cele aflate la mai mare depărtare, la Lido sau în Burano. De cele mai multe ori era întrebat dacă dorea să facă rezervări de bilete, dar la unul din numere, la FANTASIA, nu răspunse nimeni la telefon, iar la altul nu era trecută nici o adresă alături de denumire. Se numea STELLA, iar numărul era trecut doar în cartea de telefon de anul trecut.

„STELLA și FANTASIA, poftim, avem deja două candidate!", se gândi Victor și puse la încălzit ce mai rămăsese din *risotto*-ul de ieri. Apoi se mai duse o dată la veterinar cu țestoasa răcită și se abătu pe dru-

mul de întoarcere la FANTASIA, unde nu răspunse-se nimeni la telefon.

Când Victor ajunse la cinematograf, tocmai se deschidea pentru reprezentația de după-amiază. Nu prea se îmbulzea lumea, doar doi copii își cumpărară câte un bilet, și o pereche de îndrăgostiți, care dispărură imediat în sala cufundată în întuneric. Victor se duse la casierie și își drese glasul.

— Mai în față sau mai în spate? îl întrebă vânzătoarea de bilete și își îndesă o gumă de mestecat între dinți. Unde vreți să stați?

— Nicăieri, răspunse Victor. Dar aș vrea să știu dacă ați auzit vreodată de un cinematograf numit STELLA.

Guma de mestecat din gura vânzătoarei de bilete se transformă într-un balonaș care creștea înaintea buzelor ei rujate cu roșu și apoi plesni.

— STELLA? E închis. Deja de câteva luni.

Inima lui Victor făcu un salt, un salt mic și plin de emoție.

— Da, sperasem asta, spuse el și răspunse privirii uimite a vânzătoarei de bilete cu un zâmbet mulțumit. Știți din întâmplare care e adresa...

Își așeză lângă casierie cutia de carton cu țestoasa sa bolnavă.

Vânzătoarea de bilete mai lăsă să plesnească un balonaș de gumă de mestecat și scrută cu o privirea curioasă cutia.

— Ce aveți acolo?

— O țestoasă răcită, răspunse Victor. Dar se simte deja mai bine. Deci știți adresa?

— Pot s-o văd un pic? întrebă vânzătoarea.

Victor trase oftând la o parte prosopul pe care îl așezase în chip de protecție față de vântul rece deasupra cutiei de carton. Paula își înălță capul ridat, clipi speriată și dispăru în carapacea ei.

— Ce drăguță e! suspină vânzătoarea și își aruncă în coșul de gunoi guma de mestecat. Nu, nu știu adresa. Dar l-ați putea întreba pe *dottor* Massimo. El e proprietarul acestui cinematograf, iar STELLA a fost tot al său. Ar trebui deci să mai știe unde se află, nu?

— Cam așa ceva. Victor își scoase blocnotesul. Unde îl găsesc pe acest *dottor* Massimo?

— Fondamenta Bollani, răspunse plictisită vânzătoarea de bilete. Căscă. Nu mai știu numărul, dar casa cea mai mare pe care o puteți găsi, aia e a lui. E un om foarte bogat proprietarul nostru. Păstrează cinematografele doar pentru a se distra, dar a închis totuși STELLA.

— Așa, așa, murmură Victor și întinse cu grijă prosopul la loc peste cutia de carton în care era Paula. Bine, apoi o să-i fac imediat o vizită acestui *dottor* Massimo. Sau aveți întâmplător numărul său de telefon?

Vânzătoarea de bilete mâzgăli numărul pe un bilet și îl împinse spre Victor.

— Dacă vorbiți cu el, zise ea, spuneți-i vă rog că s-au vândut aproape toate biletele la această reprezentație, da? Altfel îi vine ideea să mai închidă și FANTASIA.

Victor privi în jurul lui în cinematograful gol.

— Nici nu știu ce v-a venit. Coada e până în stradă, spuse el și porni în căutarea unui telefon public.

Bateria mobilului său era din nou descărcată. N-ar fi trebuit să-și cumpere niciodată așa ceva.

— *Pronto*, răsună o voce groasă de cusurgiu în urechea lui Victor, când găsi în cele din urmă un telefon care să funcționeze.

— Vorbesc cu *dottor* Massimo, proprietarul vechiului cinematograf STELLA? întrebă Victor. Paula

se foia în cartonul ei de parcă ar fi căutat o ieșire din închisoarea plicticoasă de carton.

— Da, într-adevăr, răspunse *dottor* Massimo. Vă interesează cinematograful? Atunci treceți pe la mine. Fondamenta Bollani 233. Mai sunt de găsit cam o jumătate de oră.

Clac!, se auzi în urechea lui Victor. Privi surprins receptorul. „Ce să spun, ăsta nu pierde deloc vremea!", se gândi, în timp ce își croi drum cu cutie cu tot din celula telefonică. O jumătate de oră, iar următoarea stație de *vaporetto* era departe. Nu rămânea altceva decât să apeleze la picioarele-i dureroase.

Casa lui *dottor* Massimo nu era doar cea mai mare de pe Fondamenta Bollani ci și cea mai frumoasă. Coloanele ce o împodobeau arătau ca niște flori transformate în pietre, balustradele balcoanelor păreau să fie făcute din dantelă de marmură, iar grilajele din fier forjat dinaintea ferestrelor de la parter și porții de la intrare se încolăceau alcătuind flori și frunze, de parcă nimic nu era mai simplu decât să lucrezi în fier.

O servitoare îi dădu drumul înăuntru lui Victor și îl duse printre coloane până într-o curte interioară, din care o scară exterioară abruptă ducea la etajul întâi. Fata urcă atât de repede treptele late, încât lui Victor abia dacă îi rămase timp să arunce niște priviri în jur. Când se aplecă peste balustradă, pentru a mai arunca o privire fântânii din curte, ghidul său se întoarse cu nerăbdare către el.

— *Dottor* Massimo mai poate vorbi doar zece minute, declară ea înțepată.

— Ce treburi atât de urgente are *il dottore*? nu se putu abține Victor să întrebe.

Fata îl privi atât de neîncrezătoare, de parcă ar fi întrebat-o ce culoare aveau chiloții lui *dottor* Massimo. Iar Victor o urmă mai departe, cât să n-o piardă din ochi în labirintul de holuri și uși prin care ea îl conducea. „Ce mai teatru pentru o adresă", se gândi. „Trebuia pur și simplu să mai sun o dată."

În cele din urmă, când el începuse deja să respire greu iar Paula să aibă rău de mare în cutia ei, fata se opri și ciocăni la o ușă care ar fi fost destul de înaltă și pentru un uriaș.

— Da, poftiți! strigă aceeași voce sonoră care îi răsunase lui Victor în ureche la telefon.

Dottor Massimo ședea la masa lui de scris imensă într-o cameră de lucru care era mai mare decât întreaga locuință a lui Victor și îl primi pe vizitatorul său taxându-l cu o privire rece.

Victor își drese glasul. Se simțea ridicol în această încăpere fastuoasă, purtând sub braț cutia cu țestoasa și încălțat cu pantofi al căror aspect trăda drumurile lungi parcurse pe jos. În plus, în încăperi al căror tavan era la o înălțime atât de mare, avea mereu sentimentul neplăcut că se micșora.

— Bună ziua, *dottore*, spuse el. Victor Getz. Tocmai am vorbit la telefon. Din păcate ați pus atât de repede receptorul în furcă, încât nici n-am apucat să vă explic despre ce e vorba. Nu sunt aici pentru a vă cumpăra cinematograful vechi, ci...

Înainte ca Victor să apuce să continue, în spatele lui se deschise ușa.

— Tată, spuse o voce de băiat. Cred că pisica e bolnavă...

— *Scipio*! Fața lui *dottor* Massimo se coloră de supărare. Vezi doar că am un vizitator. De câte ori să-ți mai spun să bați la ușă. Dacă erau deja aici domnii de la Roma? Cum ar arăta dacă fiul meu ar da buzna în discuție din cauza unei pisici bolnave?

Victor se întoarse, iar privirea lui întâlni o pereche de ochi negri speriați.

— Chiar că nu-i merge bine, murmură fiul lui *dottor* Massimo și își plecă repede capul, dar Victor îl recunoscuse pe loc... părul lui era prins într-o coditță, iar ochii săi negri nu mai aveau aceeași expresie arogantă ca la cea din urmă întâlnire a lor, dar nu încăpea îndoială: era băiatul care îi ajutase pe Prosper și Bo să scape, băiatul care îl întrebase atât de inocent pe Victor cât era ceasul, înainte ca el și prietenii săi să-l păcălească cu atâta perfidie.

Lumea era plină de surprize.

— O fi bolnavă pentru că tocmai a făcut pui, vesti *dottor* Massimo cu voce plictisită. În cazul ăsta nu merită să plătești un veterinar. Dacă se prăpădește, primești una nouă... Fără a-i mai acorda atenție fiului său, *il dottore* i se adresă din nou lui Victor. Deci continuați, signor...

— Getz, repetă Victor, în timp ce Scipio continua să stea țeapăn ca un băț în spatele lui. Deci, după cum am zis, nu vreau nicidecum să cumpăr STELLA. Victor văzu din colțul ochilor cum Scipio tresări când auzi numele cinematografului. Scriu un articol despre cinematografele orașului, aș vrea să includ și STELLA, și de aceea am nevoie de permisiunea dumneavoastră pentru a-l vizita.

— Interesant, spuse *il dottore* și aruncă o privire pe fereastră, de unde se vedea cum pe canal acosta un taxi de apă. Scuzați-mă, dar cred că tocmai sosesc vizitatorii mei de la Roma. Firește că aveți permisiunea mea de a vizita STELLA. Se află pe Calle del Paradiso. Scrieți că e o rușine pentru acest oraș că a trebuit închis un cinematograf atât de bun. E evident că aici mai dăinuie doar lucrurile care sunt de interes pentru turiști.

— De ce a fost închis? întrebă Victor.

Scipio stătea în continuare la ușă și asculta cu o față temătoare cele discutate de Victor și tatăl său.

— Un expert a declarat că e în pericol să se prăbușească! *Dottor* Massimo se sculă de la masa lui de scris, se duse la un dulap cu nenumărate sertare și trase unul afară. Pericol de prăbușire! Tot orașul e în pericol de prăbușire, constată el disprețuitor. Mi s-a cerut o renovare la costuri imposibil de achitat. Ar fi costat enorm! Unde e cheia? Administratorul meu doar a adus-o cu luni în urmă. Căută nerăbdător prin sertar. Scipio, vino să mă ajuți, dacă tot stai pe aici.

Victor avu impresia că Scipio tocmai se hotărâse s-o șteargă. Apăsase deja clanța, dar când *il dottore* îi făcu semn cu mâna să vină la el, trecu palid pe lângă Victor și merse ezitând la tatăl său.

— *Dottore*! Capul servitoarei se iți din dosul ușii. Vă așteaptă vizitatorii de la Roma. Îi primiți pe domni în bibliotecă sau să-i conduc aici?

— Vin la bibliotecă, răspunse *dottor* Massimo aspru. Scipio, să-ți dea domnul Getz o chitanță pentru cheie. Doar o să faci față acestei sarcini, nu? De breloc atârnă o plăcuță cu numele cinematografului.

— Știu, murmură Scipio, fără să-l privească pe tatăl său.

— Trimiteți-mi o copie a articolului dumneavoastră, de cum apare, spuse *il dottore*, când trecu grăbit pe lângă Victor.

După plecarea sa, în încăpere se lăsă o liniște de mormânt. Scipio stătea lângă sertarul deschis și îl observă pe Victor așa cum șoarecele observă pisica. Apoi se năpusti brusc spre ușă.

— Stai, stai! strigă Victor și îi bară calea. Unde vrei să te duci? Poate să-i avertizezi pe prietenii tăi? Nu e nevoie. N-am de gând să-i înfulec. Nici măcar n-o să-i dau pe mâna poliției, cu toate că mi-ați șterpelit portofelul. Nici măcar nu mă interesează că în mod evident îți ții o mică bandă în cinematograful

vechi al tatălui tău. N-ai decât! Pe mine mă interesează doar cei doi frați, pe care i-ați primit la voi: Prosper și Bo.

Scipio îl privi fix, fără să scoată un cuvânt.

— Copoi mizerabil, șopti el disprețuitor. Apoi se aplecă și trase de covorul pe care stătea Victor, atât de puternic, încât Victor își pierdu echilibrul și aterizâ forțat pe fund. Abia reuși să nu scape din mâini cutia cu țestoasa. Scipio țâșni ca o nevăstuică pe lângă el în direcția ușii. Victor se aruncă într-o parte, pentru a-i prinde picioarele, dar băiatul sări pur și simplu peste el, și înainte ca Victor să stea din nou în picioare, dispăruse deja.

Clocotind de mânie, Victor se năpusti în urma lui, cât de repede îl purtară picioarele sale scurte. Când ajunse respirând din greu la balustradă, Scipio sărea deja în jos pe ultimele trepte.

— Oprește-te, șobolan mic! urlă Victor în urma lui. Vocea lui răsună atât de puternic în casa imensă, încât două servitoare veniră alergând speriate în curte. Oprește-te! Victor se aplecă atât de mult peste balustradă, încât îl luă cu amețeală. Vă găsesc eu! Ai auzit?

Dar Scipio doar se strâmbă la el și fugi din casă.

— Deci să recapitulăm, murmură Mosca și se aplecă peste planul casei, pe care îl primiseră de la *il conte*. Până acum am văzut intrând și ieșind trei oameni: menajera grasă, soțul ei și femeia vopsită blond...

— Signora Ida Spavento, explică Riccio. La început am crezut că grasa era signora Spavento, iar cea cu părul galben fiica ei. Dar bărbatului care are chioșcul de ziare pe Campo Santa Margherita îi place să vorbească, și vorbește mult. Și mi-a povestit că cea mai tânără e Ida Spavento și că grasa doar face treaba-n casă. Această Ida Spavento locuiește singură în casă și se spune că umblă mult. Bărbatul de la chioșc zice că e fotografă. Chiar mi-a vârât sub nas o revistă cu poze din Veneția, care cică ar fi făcute de ea. În orice caz, ea vine și pleacă fără nici un program fix. Menajera pornește spre casă seara între șase și șapte, iar soțul ei se pare că vine în general pe la prânz și nu rămâne niciodată mult — spre norocul nostru; tipul arată de parcă ar devora copilași la micul dejun.

— Așa-i, spuse Mosca și râni.

— Deci în timpul zilei e aproape întotdeauna cineva în casă, continuă Riccio, iar seara, oftă el, mda, seara din păcate situația e aceeași, pentru că acestei signora Spavento se pare că-i place să plece doar ziua. Se pare că nu are aproape niciodată program seara. Dar cel puțin se culcă devreme. Cel târziu la zece se stinge lumina sus, în dormitorul ei.

— Dacă e cu adevărat dormitorul ei, spuse Viespe. Nu părea prea entuziasmată de raportul lui Riccio. Dacă, dacă, dacă… dacă aripa se află la etajul întâi, dacă signora Spavento doarme la etajul al doilea, dacă într-adevăr nu există nici un sistem de alarmă… sunt cam mulți de dacă, în ce mă privește. Ce-i cu câinii?

— Potăi mici. Riccio desprinse o gumă de mestecat din știrbitura dinților săi. Și, în afară de asta, probabil că sunt ai menajerei. De cele mai multe ori îi ia seara cu ea acasă.

— De cele mai multe ori! Viespe își dădu ochii peste cap.

— Ei, și dacă nu, Mosca dădu disprețuitor din mână, atunci le aruncăm niște cârnați.

— Măi, dar ce priceput ești tu, murmură Viespe și se jucă nervoasă cu codița. Furase și ea una alta, în magazine, în stații de *vaporetto*, în înghesuiala străduțelor. Dar să te furișezi într-o casă străină, asta era cu totul altceva, și chiar dacă Riccio și Mosca se purtau de parcă ar considera totul o mare aventură, Viespe știa că cei doi aveau aceleași temeri ca și ea.

— I-a dat cineva de mâncare porumbelului? întrebă ea și își culese o pană de pe pantaloni. Pretutindeni erau împrăștiate pene, de când pasărea zburătăcea prin ascunzătoarea lor. Mosca îi atârnase ca înlocuitor de cuib sus de perete un coș vechi împletit. Porumbelul stătea de multe ori acolo și observa pisoii lui Bo.

— I-am dat de mâncare, strigă Bo, care juca într-un colț cărți cu Prosper. E foarte blând. Trebuie doar să întinzi mâna, și vine în zbor.

— Poate că ar trebui să-i dăm mai puțin de mâncare orătaniei, mârâi Riccio. Se cacă peste tot, chiar și pe broșurile mele cu benzi desenate.

Mosca stătea în continuare aplecat asupra planului, își trecea cu degetul de-a lungul holurilor, pentru a se asigura că nu avea să se rătăcească atunci când se va furișa cu lanterna prin casa străină.

— Oare de unde o avea *il conte* planul? murmură el.

Viespe dădu din umeri.

— Poate să-mi dea cineva ceașca cu nasturi?

Riccio i-o aduse.

— Dacă nu pui mâna să-ți mai speli pantalonii, spuse Viespe și băgă o ață în ac, atunci data viitoare n-ai decât să-ți coși singur nasturele.

Riccio își privi jenat picioarele goale.

— Păi, am doar perechea asta. Cealaltă are o gaură.

— De când îți pasă ție de așa ceva? întrebă Mosca ironic și se ridică în picioare. Ia faceți liniște, șopti el. N-a sunat adineauri?

Toți ascultară. Mosca avea dreptate. Cineva suna la ieșirea de urgență.

— Scipio a zis că vine abia mîine, șopti Viespe. Și, în afară de asta, el se strecoară mereu pe căile sale secrete.

— O să întreb de parolă, spuse Prosper și sări în picioare. Bo, tu rămâi aici. Soneria se auzi iar și iar, în timp ce Prosper cobora în fugă pe holul neiluminat care ducea la ieșirea de urgență. În urma incidentului cu detectivul, Mosca făcuse în ușă o gaură ce servea drept vizor, dar afară se lăsa deja întunericul, iar Prosper abia dacă reuși să distingă ceva

când își apăsă ochiul de gaură. Stropii de ploaie se izbeau cu putere în ușă, iar cineva lovea cu pumnii metalul.

— Nu mă auziți? Lăsați-mă înăuntru! insistă o voce. Lăsați-mă o dată să intru, la naiba. Lui Prosper i se păru că aude un plâns cu sughițuri.

— Scipio? întrebă el neîncrezător.

— Da, fir-ar să fie.

Prosper trase grăbit zăvoarele.

Scipio, ud leoarcă, trecu de el poticnindu-se.

— Zăvorește ușa, repede! spuse cu respirația întretăiată. Hai o dată.

Prosper execută zăpăcit.

— Noi am crezut că o să vii abia mâine, spuse el. De ce nu te-ai furișat ca și în alte dăți?

Scipio își sprijini umărul de perete și respiră cu greutate.

— Trebuie să plecați, articulă el anevoie. Pe loc. Sunt toți aici?

Prosper aprobă din cap.

— Ce înseamnă asta? întrebă el răgușit. Ce înseamnă asta că trebuie să plecăm?

Dar Scipio alerga deja în lungul holului obscur. Prosper îl urmă, cu inima bătându-i puternic. Când Scipio intră împletindu-se în sala cinematografului, ceilalți se holbară la el ca la un străin.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă Mosca descumpănit. Ai căzut într-un canal? Și cum de ești îmbrăcat cu țoale atât de fine?

— N-am timp acum să vă explic nimic! țipă Scipio. De emoție, i se frânse vocea. Copoiul știe că sunteți aici. Luați-vă sub braț cele mai importante lucruri și apoi să ne luăm tălpășița.

Ceilalți îl priviră înspăimântați.

— Nu vă mai holbați așa la mine! urlă Scipio. Nu-l mai văzuseră niciodată atât de supărat. Tipul

va intra imediat fluierând pe ușa din față, e clar? Poate că vom putea reveni vreodată, dar vă rog, acum trebuie să plecați de aici!

Nu se mișca nimeni. Riccio se holba cu gura căscată la Scipio. Mosca se încruntă sceptic, iar Viespe îl cuprinse cu brațul pe Bo, care era speriat.

Prosper se urni primul.

— Ia-ți pisicile, Bo, spuse el. Și pune-ți haina impermeabilă. Afară toarnă cu găleata. Parcurse rapid cei câțiva pași până la salteaua pe care dormeau Bo și cu el și îndesă într-o sacoșă puținele lucruri pe care le aveau. Atunci se urniră și ceilalți.

— Unde mergem? strigă Riccio disperat. Ați auzit doar, plouă. Și e atât de frig. Nu înțeleg nimic. Cum de ne-a găsit copoiul?

— Riccio, calmează-te! se repezi Viespe la el. Lasă-mă să mă gândesc. Își luă brațul de pe umărul lui Bo și se întoarse către Mosca. Așază-te în față la ghișeul de bilete și dă-ne de știre imediat ce auzi ceva suspect în fața intrării. Troacele pe care le-am îngrămădit înaintea ușii o să-l oprească o vreme, dar din păcate nu pentru mult timp.

— M-am dus.

Mosca își băgă grăbit la brâu planul casei și se făcu nevăzut prin marea ușă batantă.

— Mă duc să iau banii care au mai rămas, murmură Scipio, fără să privească pe cineva și alergă în urma lui Mosca.

Bo puse fără un cuvânt pisoii somnoroși în cutia lor. Când văzu că Riccio stătea ghemuit pe salteaua lui și plângea cu sughițuri, se duse stingherit la el și îi mângâie capul ciufulit.

— Unde să ne ducem? plângea Riccio necontenit. Unde să ne ducem, la naiba?

Viespe trebui să-şi şteargă mereu lacrimile de pe faţă, în timp ce îndesa cărţile ei preferate într-o pungă de plastic. Dintr-o dată se opri.

— Ia staţi! spuse ea şi se întoarse către ceilalţi. Mi-a venit o idee nebunească. Vreţi s-o auziţi sau mai bine să-mi ţin gura?

ÎN CAPCANĂ

Victor n-ar fi crezut că mai era în stare să alerge atât de repede. Din fericire ştia unde se afla Calle del Paradiso şi nu trebuise să caute mai întâi strada pe harta oraşului, dar Scipio avea totuşi un avans apreciabil.

Şi pun pariu că se măreşte cu fiecare metru, gândi Victor, în timp ce se năpustea gâfâind pe străduţe. Doamne, ce n-aş da acum să mai am picioarele mele rapide din copilărie! Avea sentimentul că traversase pe puţin o sută de poduri, când coti în sfârşit cu genunchii tremurând pe strada pe care se afla cinematograful lui *dottor* Massimo. Iată-le, marile litere ale firmei luminoase, dintr-un L lipsea o bucată, dar numele mai putea fi citit deslușit: STELLA. Un afiş de film îngălbenit de vreme atârna într-un avizier. Cineva desenase o inimă în murdăria de pe sticlă.

Respirând cu greu, Victor urcă cele două trepte spre uşa de la intrare. Încercă să arunce o privire prin geam, dar era acoperit pe dinăuntru cu un carton. Oricum, au şters-o demult, se gândi Victor, în timp ce inima sa continua să bată mult prea repede. Conducătorul lor precis că i-a avertizat demult. Cum se potrivea cu ceilalţi fiul bogatului *dottor* Massimo? Victor şi-ar fi pariat colecţia de bărbi că erau cu to-

ții fugiți de acasă: micul și slăbănogul cap de arici cu dinții stricați, brunetul mare, căruia îi erau prea scurți pantalonii, și fata cu gura tristă. Fugari, ca și cei doi frați pe care îi căuta Victor. Ce aveau ăștia de-a face cu odrasla lui *dottor* Massimo?

„Ce contează!", mormăi Victor, puse cutia cu țestoasa lângă ușă și scoase din buzunar o legătură de șperacle. Deschise repede lacătul, dar broasca ușii îi prilejui niște dificultăți. Când reuși în cele din urmă să o descuie, Victor constată că ușa era baricadată cu munți de troace. Înjură atât de tare, încât la casa de vizavi se deschise o fereastră și un bătrân își scoase îngrijorat capul.

— *Buona sera*, strigă Victor. *Va tutto bene, signore. Soltanto… ăă, soltanto una revisione.*

Bătrânul mormăi ceva neinteligibil și își închise fereastra trântind-o.

„O să dureze ore întregi să răzbat pe aici", gândi Victor, și se aruncă cu toată greutatea asupra ușii. După cinci încercări îl durea umărul, dar ușa era deja întredeschisă atât, încât reuși să se înghesuie înăuntru. În lumina slabă a lanternei sale își croi drum prin troacele împrăștiate, trecu peste scaune răsturnate, cutii de fructe și panouri distruse. Era beznă în spatele ușii blocate, iar lui Victor aproape că i se opri inima de spaimă când se ciocni de un tip de carton care stătea lângă casieria prăfuită și ațintea spre el o pușcă mitralieră.

Îl împinse la o parte înjurând cu voce coborâtă și se furișă spre ușa dublă, în dosul căreia trebuia să se afle sala de cinema. Deschise prudent ușa și trase cu urechea la întunericul dinăuntru. Nici un sunet, oricât și-ar fi ciulit urechile. Își auzea doar propria răsuflare, tot mai gâfâia de la alergătura interminabilă. „Firește!", se gândi Victor. „Cum am bănuit eu. Au șters-o cu toții."

Făcu ezitând câțiva pași în interiorul sălii cufundate în beznă. Și crezu că aude un foșnet. Unul foarte ușor. „Probabil sunt șoareci", se gândi el și se cutremură. Lui Victor îi plăceau șoarecii, dar nu și când foșneau invizibili în întuneric. Plimbă încet conul de lumină al lanternei sale. Rânduri de scaune. O perdea. Într-adevăr, un cinematograf veritabil. Lumină curios cu lanterna de-a lungul pereților. Brusc, ceva porni fâlfâind spre el, ceva alb-cenușiu, niște aripi îi atinseră fața. Scoase un țipăt, scăpă lanterna, începu să pipăie frenetic podeaua în căutarea ei și îndreptă raza de lumină asupra lucrului care zburătăcea fără vreo direcție anume… un porumbel! Un nenorocit de porumbel. Victor își trecu mâna peste față, de parcă ar fi putut șterge sperietura. Pasărea părea la fel de ușurată și ateriză liniștită pe un coș ce atârna de perete.

„Încă așa o surpriză", gândi Victor, „și biata mea inimă nu mai face față." Trase adânc aer în piept și porni mai departe. Această sală mare, cufundată în beznă, era într-adevăr o ascunzătoare bizară pentru niște copii fără căpătâi. Da, nu exista altă explicație. Tânărul Massimo pesemne că îi adăpostise aici, în cinematograful gol al tatălui său. Perdeaua dinaintea ecranului sclipi, când Victor îndreptă lumina asupra lui. Dacă se ascunseseră pe-acolo pe undeva? Mai făcu un pas și atinse cu vârful pantofului o saltea. În spatele scaunelor era un întreg depozit de saltele; pături, perne, cărți și broșuri cu benzi desenate, Victor descoperi chiar și un rețou mic.

„Măi să fie. Micuțul nu mi-a turnat povești!", gândi el. E așa cum a spus Bo: locuiește într-un cinematograf, cu fratele său mare și prietenii săi. Reprezentație pentru copii. Adulții n-au acces.

Lumina lanternei căzu asupra unui ursuleț de pluș, unui iepure din stofă, unei undițe, unei truse

de scule, unor vrafuri de cărți și unei săbii de plastic, care se ițea dintr-un sac de dormit. De perete și pe speteaza scaunelor erau lipite fotografii, tăiate din reviste și broșuri cu benzi desenate. Afișe. Stele luminoase. Autocolante. Deasupra unei saltele erau pictate pe perete flori, mari și colorate, pești, bărci, un steag al piraților.

Se afla într-o cameră pentru copii. O cameră imensă pentru copii. „Eu aș fi luat una după ceafă, dacă mi-aș fi tras pe tapet un steag al piraților", gândi Victor. Preț de o clipă scurtă simți dorința nebună să se întindă pe una din aceste saltele, să aprindă câteva dintre lumânările care erau pretutindeni și să uite tot ce se întâmplase între cea de-a noua aniversare a lui și ziua de astăzi. Atunci auzi din nou un zgomot.

Lui Victor i se zburli părul de pe ceafă.

Era cineva acolo. Foarte sigur. Și era un om. Prezența unui om era resimțită altfel decât cea a unui animal, altfel decât cea a unui porumbel sau șoarece.

Victor uită de saltele și se furișă în direcția scaunelor rabatabile. Erau chiar atât de proști, încât să se joace cu el de-a v-ați ascunselea? Credeau că el nu mai stăpânea acest joc, doar pentru că era adult?

— O să vă dezamăgesc, spuse Victor cu glas tare. Am fost dintotdeauna un căutător a-ntâia la v-ați ascunselea. Și pe urmă i-am prins pe toți. În ciuda picioarelor mele scurte. Așa că puteți la fel de bine s-o lăsați baltă de pe acum. Vocea lui suna straniu, în timp ce se propaga prin sala de cinema. Ce credeți? strigă el, în timp ce lumina spațiile dintre șirurile de scaune roșii. Credeți că puteți continua așa la nesfârșit? Ce faceți ca să aveți ce mânca? Furați? Cât credeți că o să mai țină figura? Ei bine, asta nu-i treaba mea. Oricum, mă interesează doar doi dintre voi.

Pentru cel mare e pregătit un loc la internat, pentru cel mic chiar un loc căruia îi va spune „acasă". Un cămin adevărat. Mâncare pe săturate, paturi, o viață normală. Pentru asta, poți să faci abstracție de niște miros de fixativ.

„La naiba, ce tot spun eu aici?", se gândi Victor și se opri. Nu sună prea ademenitor. În afară de asta sunt prea bătrân pentru a mă juca de-a v-ați ascunselea cu o bandă de copii, într-un cinematograf cufundat în beznă.

— Hei, Victor, prinde-mă! strigă deodată un glas. O voce sonoră. Victor o cunoștea. Perdeaua sclipitoare lăsă dintr-o dată să se vadă o umflătură. Ai pistol? întrebă vocea din spatele materialului cusut cu stele, iar capul negru de cerneală al lui Bo ieși dintre falduri.

— Firește! Victor își băgă mâna în haină, de parcă ar da să-și apuce revolverul. Vrei să te uiți la el?

Bo ieși încet din ascunzătoarea sa. Își înclinase capul într-o parte și îl privea pe Victor. Unde era Prosper, fratele său mai mare? Victor se uită în stânga, în dreapta, peste umăr, dar pretutindeni îl privea doar întunericul cu fața sa neagră.

— Nu mi-e frică, spuse Bo. Precis că e doar un pistol din cauciuc.

— Așa, deci așa zici tu. Victor își reprimă un rânjet. Ce să spun, ești isteț foc. Nu-l scăpă din ochi pe micuț. Din păcate, astfel ieșiră din câmpul lui vizual șirurile de scaune de lângă el. Și când simți cum se mișca ceva între scaunele rabatabile din stânga și dreapta sa, era deja prea târziu. Înainte să-și dea seama ce se întâmpla cu el, cinci copii se aruncară asupra lui. Îl răsturnară, îl trântiră la podea ca pe un sac cu boabe de cafea și se așezară pe burta lui. Oricât s-ar fi zbătut dând din mâini și din picioare, Victor nu reușea să se elibereze. Lanterna îi căzuse din bu-

zunar și se rostogolea pe podea, aruncându-și lumina ba într-o parte, ba în alta. Lui Victor i se păru că o recunoaște pe fata care asmuțise asupra lui femeile cu poșetele. Ea îi ținea strâns brațul drept, capul de negru pe cel stâng, iar alți doi, probabil că Prosper și ariciul, se agățaseră de picioarele sale. Iar pe pieptul lui Victor, cu un zâmbet răutăcios pe chipul prelung, cu ochii negri mijiți ironic, trona Scipio și strângea genunchii în coastele prizonierului ca la un cal nărăvaș.

— Bastard mic nenorocit! urlă Victor. Tu...

Mai mult n-apucă să spună. Scipio pur și simplu îi îndesă o cârpă între dinți. O cârpă umedă, împuțită, care mirosea a blană de pisică.

— Ce faci? N-ar trebui să-l descoasem mai întâi? întrebă uimit băiatul brunet. Nici nu știm dacă îi vrea cu adevărat doar pe Prosper și Bo.

— Exact! Ariciul se scobea nervos cu vârful limbii între dinți. Hai să-l întrebăm cum ne-a găsit, Scipio.

— Ce să-ți spun, oricum ne va turna doar minciuni, răspunse Scipio. Mai bine îl legați.

Ezitând, ceilalți aduseră tot ce putură găsi în materie de frânghii și curele. Îl legară pe Victor până ce arăta ca un vierme de mătase. Nu mai putea decât să-și rotească furios privirile.

— Doar nu faceți să-l doară, nu? Era Bo. Se aplecă îngrijorat asupra lui Victor. Dintr-o dată chicoti. Arăți atît de ciudat, Victor, constată el. Chiar ești detectiv?

— Da, este, Bo. Prosper îl împinse ușor la o parte pe fratele lui mai mic, se aplecă și controlă buzunarele lui Victor. Un telefon, spuse el, și... într-adevăr, ridică prudent revolverul lui Victor, priviți, și eu care credeeam că doar se dă mare.

— Dă-l încoace, să-l ascund. Viespe îi luă cu atâta grijă lui Prosper din mâini pistolul, de parcă s-ar fi temut că îi putea exploda între degete.

— Ia uitați-vă ce mai are la el! porunci Scipio și se ridică de pe pieptul lui Victor. Stătu gânditor și își privi prizonierul. Mda, domnule detectiv, spuse el cu voce înceată, amenințătoare. Nu vă puneți cu Stăpânul hoților. Atunci le făcu celorlalți semn cu mâna. Hai, gata, duceți-l în WC-ul bărbaților.

VIZITĂ NOCTURNĂ

Aşternură o pătură pe gresia rece. Măcar atât. Totuşi nu stătea prea comod. Prins şi legat, asta nu i se mai întâmplase niciodată. Închis într-un vechi WC pentru bărbaţi, de o bandă de copii! Iar distinsul fiu al lui *dottor* Massimo îi băgase atât de repede căluşul în gură, încât nici nu apucase să le spună micilor bastarzi că afară, în faţa uşii, era într-o cutie şubredă o biată ţestoasă răcită.

Orele trecură, iar Victor se gândea mereu la un singur lucru: „Ar fi trebuit s-o ştiu! Ar fi trebuit s-o ştiu atunci, când Esther asta cu nasul ascuţit a venit în biroul meu cu paltonul ei de culoarea gutuilor. Galbenul a fost dintotdeauna culoarea mea cu ghinion."

Tocmai încerca zadarnic pentru a douăzecea oară să ajungă la pantoful său, deoarece în tocul acestuia se aflau câteva mijloace ajutătoare utile pentru cazuri de urgenţă, când în spatele lui se deschise dintr-o dată uşa. Foarte încet, de parcă cel care se furişa înăuntru avea de gând să facă ceva ce trebuia să rămână neobservat. Ce mai însemna şi asta? Probabil că nimic bun. Neliniştit, Victor încercă să se întoarcă.

O lanternă îi lumină faţa iar cineva se lăsă în genunchi lângă el pe pătura aspră. Prosper.

Victor oftă uşurat. Nu ştia nici el de ce, pentru că Prosper îl fixă cu o privire deloc amabilă. Dar cel puţin îl eliberă de căluşul urât mirositor. Victor scuipă mai întâi, pentru a scăpa de gustul scârbos din gură.

— A permis asta şeful vostru cu ochii negri? întrebă el. Pun pariu că a vrut să mă otrăvească cu cârpa asta.

— Scipio nu e şeful nostru, răspunse Prosper şi îl ajută pe Victor să se aşeze.

— Nu? Dar aşa se poartă. Victor se sprijini gemând cu spatele de peretele cu faianţă. Îl dureau toate oasele. Nu-mi eliberezi mâinile, aşa-i?

— Arăt eu a prost?

— Nu. Dar probabil că nu eşti nici pe jumătate atât de dur pe cât te porţi, mârâi Victor, de aceea du-te şi adu înăuntru cutia din faţa cinematografului.

Prosper îl privi neîncrezător, dar aduse cartonul. Nici n-am ştiut că ţestoasele fac parte din echipamentul detectivilor, spuse el, aşezând cutia pe podea lângă Victor.

— Vai, ce glumeţ mai eşti! Scoate-o afară! Sper că-i merge bine, altfel aţi încurcat-o rău de tot cu mine.

— N-am făcut-o deja? Prosper ridică cu grijă ţestoasa din nisipul pe care Victor i-l presărase în cutie. Arată cam uscată.

— Aşa arată mereu, mormăi Victor. Dar are nevoie de salată proaspătă, apă şi o plimbare mică. Hai, las-o să-şi vadă de drum pe podea.

Prosper îşi reprimă un zâmbet, dar făcu ce îi ceruse Victor.

— O cheamă Paula, iar soţul ei stă Victor-singurel în cutia sa de sub biroul meu şi îşi face griji. Victor îşi mişcă degetele de la picioare, chinuite de dureri înţepătoare. Aşa că trebuie să vă îngrijiţi şi de el,

dacă vreți să mă puneți aici la păstrare ca pe o scrumbie rulată.

Prosper nu mai putu rezista acum și rânji. Își întoarse fața, dar Victor îl văzu totuși.

— Altceva?

— Nu. Victor încercă să se așeze într-o poziție mai comodă, dar nu reuși mare lucru. Să începem discuția. Doar de aceea ai venit, nu?

Prosper își petrecu mâna prin părul brunet și trase cu urechea în direcția ușii. Se auzi un sforăit ușor.

— Acela e Mosca, îi spuse Prosper. Ar trebui de fapt să stea de pază, dar doarme adânc ca un bebeluș.

— Cum așa, să stea de pază? Victor nu-și putu opri un căscat. Unde să mă duc, împachetat ca un vierme de mătase?

Prosper dădu din umeri. Așează lanterna lângă el pe podea și își privi concentrat unghiile mâinilor.

— Ne căutați pe mine și pe fratele meu, așa-i? întrebă el, fără a-l privi pe Victor. V-a pus mătușa mea.

Victor dădu din umeri.

— Mica ta prietenă doar mi-a furat portofelul. Precis că ai găsit înăuntru cartea de vizită.

Prosper dădu din cap.

— Cum a aflat Esther că suntem în Veneția? Își lăsă fruntea pe genunchii trași la piept.

— După cum mi-a povestit unchiul tău, a costat ceva timp și mulți bani. Victor se surprinse privindu-l compătimitor pe băiat.

— Dacă nu m-aș fi ciocnit de dumneavoastră, nu ne-ați fi găsit niciodată.

— Se prea poate. Ascunzătoarea voastră e destul de neobișnuită.

Prosper privi în jur.

— A găsit-o Scipio. Scipio se mai și îngrijește să avem bani destui pentru a trăi. Fără el, am duce-o

greu cu toții. Înainte, Riccio fura mult, Mosca, Viespe și cu el se cunosc de mai demult. Cred că le mergea destul de greu până ce l-au întâlnit pe Scipio. Nu le place să vorbească despre asta. Mai târziu ne-a cules Viespe de pe străzi pe mine și pe Bo, iar Scipio ne-a primit. Prosper înălță capul. De fapt, de ce vă povestesc toate acestea? Doar sunteți detectiv, precis că ați aflat deja totul, nu?

Dar Victor își scutură capul.

— Prietenii tăi nu mă interesează, spuse el. Treaba mea e să fac în așa fel ca voi, tu și fratele tău, să aveți din nou un cămin. N-ai constatat și tu între timp că Bo e prea mic pentru a se descurca fără părinți? Ce se întâmplă dacă acest Stăpân al hoților, cum se pare că se numește, nu vă mai poartă de grijă? Sau dacă dă poliția de voi aici? Vrei ca Bo să se trezească într-un orfelinat? Iar în ce te privește pe tine, n-ar fi mai simplu să sâcâi profesorii în vreun internat, decât să faci pe adultul la doisprezece ani?

Fața lui Prosper împietri.

— Am bine grijă de Bo, răspunse el supărat. Sau pare el cumva nefericit? Aș câștiga și bani pentru noi, dacă aș fi lăsat.

— O s-o faci și pe asta destul de curând, răspunse Victor.

Prosper își ascunse fața în brațele sale încrucișate.

— Ce n-aș da să fiu deja adult, murmură el.

Victor își rezemă cu un oftat adânc capul de peretele rece.

— Adult, așa deci. Doamne, vrei să-ți spun un secret? Și acum mă mai minunez când mă uit în oglindă și văd fața mea bătrână. Victor, mă gândesc uneori, da' știu că te-ai făcut mare. Când eram copil, voiam și eu mereu să fiu adult. Chiar mi-am pregătit o dată o licoare magică, din cremă de bărbierit,

bere și alte lucruri cu miros iute, pe care le folosea cu precădere tata. N-a avut efect. Doamne, ce rău mi-a fost atunci. Dar fratele tău cred că se distrează de minune să fie copil, nu?

— L-ar învăța Esther minte să-i treacă, răspunse Prosper. N-are ea o părere prea bună despre distracție. Iar de bărbatul ei ce să mai vorbim.

— Aici s-ar putea să ai dreptate. Victor oftă. Presupun că mama voastră nu prea se asemăna cu sora ei, nu?

Prosper își scutură capul.

— Hei, unde-i țestoasa? întrebă el îngrijorat, se sculă și deschise ușa unicei cabine de toaletă. Lumină cu lanterna căutând prin spațiul îngust. Vino încoace, îl auzi Victor chemând-o încet. Unde crezi că te duci, aici nu-i nimic de descoperit.

— Cred că ar trebui să punem capăt plimbării Paulei, spuse Victor, când Prosper se întoarse cu țestoasa în mână. Nu face decât să-i se răcească picioarele pe gresie. Precis nu-i bine pentru răceala ei.

— Așa e, murmură Prosper, o așează cu grijă pe Paula la loc în cutie și se lăsă din nou pe vine lângă Victor pe pătură. Aveți și dumneavoastră un frate? întrebă el.

Victor clătină din cap.

— Nu. N-am avut frați. Dar nu-i așa că se pare că frații pot fi și o belea pe capul omului?

— Se poate. Prosper dădu din umeri. Bo și cu mine ne-am înțeles mereu bine. Mă rog, aproape mereu. Fir-ar să fie. Își șterse ochii cu mâneca. Acum mai încep să și plâng.

Victor își drese glasul.

— Mătușa ta spune că ați venit aici pentru că mama voastră v-a povestit atât de mult despre Veneția.

Prosper își suflă nasul.

— Așa e, spuse el cu voce voalată. Așa a făcut. Și e totul așa cum a povestit ea. Când ne-am dat jos din tren la gară, Bo și cu mine, mi s-a făcut deodată teamă că ea a născocit doar totul, casele pe cătălige, străzile de apă, leii înaripați. Dar era totul adevărat. Lumea e plină de minuni, ne spunea ea mereu.

Victor închise pentru o clipă ochii.

— Ascultă-mă, Prosper, spuse el obosit. Poate că mai pot să vorbesc o dată cu mătușa ta... ca să vă ia pe amândoi...

Prosper îi apăsă mâna pe gură.

Cineva era la ușă. Și nu era Mosca. Sforăitul lui se auzea în continuare foarte bine.

— Bo! șuieră Prosper, când în ușă apăru un cap negru ca cerneala. Ce cauți aici? Du-te pe loc iar la culcare!

Dar Bo se strecurase deja la ei.

— Ce faci aici, Prop? murmură el somnoros. Vrei să-l arunci pe Victor în canal?

— Cum de-ți trece așa ceva prin cap? Prosper îl privi descumpănit pe fratele său. Hai, du-te înapoi în pat.

Bo trase încet ușa după el închizând-o.

— La cum stă Mosca de strajă, aș putea să fac și eu, spuse el și aproape călcă în cutia cu țestoasa. Speriat, își trase piciorul înapoi.

— Permiteți să vă prezint? spuse Victor. Ea e Paula.

— Bună, Paula, murmură Bo și se lăsă pe vine pe pătură între Prosper și Victor. Se scobi gânditor cu degetul în nas și îl privi fix pe Victor. Ești un mincinos destul de bun, așa-i? spuse el. Chiar vrei să ne prinzi pentru Esther? Să știi că nu suntem ai ei.

Victor își privi stânjenit vârfurile pantofilor.

— Ce să-i faci, copiii trebuie să aibă și ei un loc al lor, să fie ai cuiva, mormăi el.

— Tu ești al cuiva?

— E altceva.

— Pentru că ești mare, nu-i așa? Bo aruncă o privire curioasă în cutia cu țestoasa, dar din Paula se vedea doar carapacea. Are Prosper grijă de mine, spuse Bo. Și Viespe. Și Scipio.

— Așa deci, Scipio, mormăi Victor. Mai e aici, Scipio ăsta?

— Nu, el nu doarme aici. Bo scutură cu atâta dispreț din cap, de parcă Victor ar fi trebuit să știe asta. Scipio are mult de lucru. E atâât de șiret. De aceea el a și primit..., Bo se aplecă în direcția lui Victor și îi șopti conspirativ,... comanda de la *il conte*. Prosper nu vrea să participe, dar eu...

— Ține-ți gura, Bo! interveni Prosper. Sări în picioare și-l apucă pe Bo de mână. Asta nu vă interesează, spuse el către Victor. Ați spus și dumneavoastră că ceilalți nu vă interesează. Așa că ce-i cu întrebările despre Scipio?

— Stăpânul hoților ăsta al vostru... , începu Victor.

Dar Prosper îi întoarse spatele.

— Vino, Bo, e vremea să dormi, spuse el și îl trase pe fratele lui mai mic spre ușă. Dar Bo se opuse și își smulse mâna. Ia stai. Am o idee!, strigă el. De ce nu-l dezlegăm pe Victor și el merge la Esther și îi spune că din păcate noi am căzut de pe un pod și că ea nu mai trebuie să ne caute, pentru că doar suntem morți. Precis că oricum îi dă bani, pentru că nu-i vina lui că noi suntem atât de proști și cădem de pe un pod. Nu e bine, Prop?

— Doamne, Bo! Prosper gemu. Îl împinse brutal pe Bo în direcția ușii. Nu-l va arunca nimeni în canal, dar nici nu putem să-i dăm drumul, chiar dacă ne promite cu cerul, cu pământul că nu ne dă de gol. Nu poți să ai încredere în așa un om.

— Așa un om? Foarte amabil! strigă Victor în urma celor doi, dar Prosper deja închisese ușa după el. Iar Victor rămase singur în urma lor, cu întunericul și faianța rece de la spatele lui. „Deci nu mă vor arunca în canal", se gândi el. „Câtă mărinimie. Mda, măcar am scăpat de căluș." La chiuveta de deasupra capului său picura robinetul. Iar afară continua să sforăie Mosca, cel care stătea de strajă. „M-ar crede Esther Hartlieb că cei doi au căzut de pe pod?" gândi Victor. Precis că nu.

Și atunci chiar că adormi.

— Așadar, ce facem cu copoiul? întrebă Riccio.

Prosper cumpărase pâine proaspătă pentru micul dejun, dar nici unul nu putu înghiți mai mult de un dumicat. Singurii care dormiseră bine fuseseră Bo și Mosca, care sforăise pașnic pe locul său de strajă până ce venise Riccio să-l schimbe. Viespe își turna deja a treia ceașcă de cafea. Toată noaptea o chinuise același coșmar: o haită de câini grași minusculi o fugăriseră printr-o casă străină, iar în spatele fiecărei uși pe care o deschidea aștepta un *carabiniere* imens rânjind sardonic, care arăta ca Victor, copoiul.

— Stinge țigara, Riccio, mârâi ea obosită. Nu e bine pentru Bo, de câte ori să-ți mai spun?

Riccio strivi posomorât chiștocul pe podea.

— Deci ce facem? întrebă el. N-am închis un ochi toată noaptea, pentru că tipul ăla zace în veceu.

— Ce să facem? Mosca dădu din umeri. Îi dăm drumul abia când Scipio a găsit o ascunzătoare nouă pentru noi. Scip spune că, dacă vrem, ne putem cumpăra cu banii de la *il conte* o insulă proprie în lagună.

— Dar eu nu vreau nici o insulă! Riccio se strâmbă scârbit. Vreau să rămân aici, la oraș, sau crezi că vreau să merg în fiecare zi cu așa o barcă, una care se leagănă? Huo!

— Spune-i lui Scipio, îl întrerupse nerăbdătoare Viespe și se uită la ceasul ei. Peste două ore ne întâlnim cu el, ai uitat?

— Deci mie mi-ar plăcea o insulă! Mosca se ridică oftând. Am putea să ne prindem singuri peștii. Și să cultivăm legume...

— Să prindem pește, ce să-ți spun! Riccio strâmbă disprețuitor din nas. N-ai decât să ți-i mănânci singur. Eu nu mănânc nici un pește din lagună. Sunt otrăviți de la toate mizeriile pe care fabricile de pe uscat le pompează în mare.

— Da, da. Mosca se strâmbă la el și se sculă. Ia să-i duc o cafea prizonierului nostru. Sau să-i dăm doar apă și pâine mucegăită?

— Ar fi încă prea bine pentru ăla! strigă Riccio. Cum de sunteți cu toții atât de al naibii de amabili cu tipul ăsta? Numai din cauza lui trebuie să ne căutăm o ascunzătoare nouă! Iar asta e..., se opri din vorbă,... casa noastră. Cel mai bun cămin pe care l-am avut vreodată. Iar el a stricat totul! Și pentru asta mai primește și o cafea?

Ceilalți tăcură abătuți. Pentru toți era un gând teribil să trebuiască să părăsească pentru totdeauna cinematograful. Riccio avea dreptate, se simțeau în siguranță aici, cu toate că noaptea sala se umplea de umbre negre și deja de pe acum se făcea uneori atât de rece, încât răsuflarea le rămânea plutind albă în aer. Dar era ascunzătoarea stelelor, era a lor, refugiul lor față de ploaie și frig și față de noapte. Sigură ca o cetate, cel puțin asta e ce crezuseră.

— O să găsim noi ceva nou, murmură Mosca, în timp ce turnă pentru Victor restul cafelei într-un pahar. Ceva la fel de bun. Poate chiar mai bun.

— Ah, da? Riccio fixă cu o privire sumbră cortina. Dar eu nu vreau să găsesc ceva mai bun. De ce nu-l aruncăm pur și simplu pe tip în canal? Da, ăsta ar fi cel mai bun lucru! Ce își bagă nasul în treburile noastre?

— Riccio! Viespe îl privi înspăimântată.

— Dar așa e! Vocea lui Riccio deveni stridentă de furie. În ochii lui luceau lacrimi. Numai din cauza împuțitului ăstuia ne pierdem ascunzătoarea stelelor. N-o să mai găsim niciodată așa ceva! Indiferent ce debitează Scipio despre bani mulți și o insulă. Tâmpenii! Copoiul ăsta intră pur și simplu aici, iar noi trebuie să ne împachetăm lucrurile și să ieșim din nou în stradă. E o nebunie.

Ceilalți tăcură. Nici unul dintre ei nu știa ce să spună.

— O dată ce vine iarna, murmură Mosca în cele din urmă, precis că o să fie al naibii de frig aici.

— Ei și? Precis nu la fel de frig ca afară! Riccio plângea în hohote și își ascunse capul în mâini.

Ceilalți se priviră consternați.

— Hei, Riccio, încetează, spuse Viespe; se așeză lângă el și îl cuprinse consolator de după umeri. Principalul e că rămânem împreună, nu?

Dar Riccio o respinse.

— Victor oricum nu ne trădează, vesti Bo și le turnă lapte pisoilor săi. Precis că n-o face.

— Of, Bo, suspină Mosca.

Prosper nu spusese nimic în tot acest timp, dar acum își drese glasul.

— Nu trebuie să-l aruncați în canal pe copoi, pentru ca să putem rămâne aici, spuse el cu greu. Dacă Bo și cu mine dispărem, nu mai are nici un motiv să-și vâre nasul pe aici. Noi v-am băgat în belea, așa că vom pleca. Oricum trebuie să plecăm, să plecăm departe. Acum, că mătușa noastră știe că suntem în Veneția.

Bo se holbă cu gura căscată la fratele său. Iar Viespe se întoarse și ea cu o privire descumpănită către Prosper.

— Prostii! strigă ea. Numai tâmpenii. Unde vrei să te duci? Doar suntem împreună. Necazul vostru e și necazul nostru.

— Exact. Mosca aprobă din cap. Necazul vostru e și necazul nostru. Corect, Riccio? Îl împunse dintr-o parte cu cotul pe Riccio, dar Riccio nu spuse nimic.

— Voi rămâneți aici iar Victor, copoiul, rămâne în veceul pentru bărbați, continuă Viespe, vom face cum a spus Scipio. Ne strecurăm în casa signorei Spavento, furăm aripa aceea din lemn, i-o dăm contelui și ducem o viață frumoasă cu cele cinci milioane undeva pe una din insulele din lagună, unde nu ne găsește nimeni. Nici măcar acest detectiv. Precis că te poți obișnui cu mersul cu barca. Sper, adăugă. Lui Viespe i se făcea la fel de repede rău pe apă, ca și lui Riccio.

— Atunci trebuie să-i dăm însă de mâncare bărbătușului-țestoasă, spuse Bo. Ca să nu moară de foame, până ce îi dăm drumul lui Victor.

— Bărbătușul-țestoasă? Mosca aproape că se înecă cu cafeaua sa rece.

— Locuiește sub masa de scris a lui Victor, murmură Prosper și se jucă pierdut în gânduri cu unul dintre evantaiele de plastic ale lui Bo. Femela-țestoasă e într-o cutie la Victor, la veceu. Trebuie să aveți grijă să nu călcați pe ea, când intrați.

Mosca se holbă la el neîncrezător.

— Ei, n-am dreptate?, strigă Riccio indignat. Unde s-a mai pomenit așa ceva, că trebuie să ai grijă de animalele de casă ale prizonierilor? Ați mai văzut vreodată un film, în care gangsterul să dea de mâncare țestoasei sau pisicii cuiva?

— Dar noi nu suntem gangsteri, îl întrerupse Viespe supărată. Și de aceea nici nu lăsăm să moară de foame o țestoasă nevinovată. Haide, du-i o dată tipului cafeaua, Mosca.

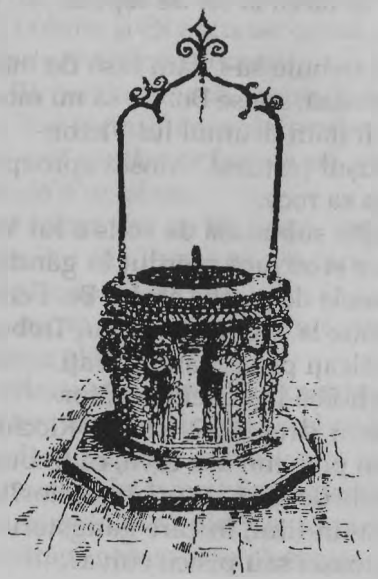

Când Riccio și Viespe porniră la drum, pentru a se întâlni după cum stabiliseră cu Scipio la Campo Santa Margherita, Prosper li se alătură.

Nu ieșise de mai mult de două zile din ascunzătoare, de frica lui Victor, și tânjea după aerul proaspăt. Mosca rămase de bunăvoie cu prizonierul, pentru că tot îl mai mustra conștiința din cauza somnului din straja de noapte. Iar Bo voia neapărat să aibă grijă de țestoasa singuratică, pentru că n-avea chef să facă tot drumul acela lung până la Campo Santa Margherita.

— Bine, atunci poți să mai ai grijă și ca pisoii tăi să nu fugăreească iar porumbelul, spuse Viespe, înainte să îi dea un pupic de rămas-bun. Mai avem nevoie de el.

— Știu, știu, mormăi Bo, iar porumbița Sofia, care stătea înfoiată pe speteaza unui scaun rabatabil, scăpă, ca pentru a confirma cuvintele lui Viespe, o grămăjoară albă de murdărie pe scaun.

Mosca luă oftând o cârpă și se apucă de curățat.

Era într-adevăr cale lungă până la Campo Santa Margherita. Piața se afla în Dorsoduro, cartierul cel mai sudic al Veneției, dincolo de Canal Grande. Ca-

sele care-o împrejmuiau poate că nu erau la fel de fastuoase și plăcute vederii ca cele din alte piețe ale orașului, dar multe fuseseră ridicate de mai mult de cinci sute de ani. Existau prăvălii, cafenele, restaurante, în fiecare dimineață o piață de pește, iar în mijlocul pieței chioșcul de ziare, de la al cărui proprietar Riccio aflase atât de multe despre Ida Spavento. La Campanile din Santa Margherita veghea un dragon de piatră, iar Riccio susținea că la picioarele sale fuseseră vânați odinioară tauri și urși, ca și pe Campo San Polo în nordul orașului.

Piața altminteri atât de animată era aproape pustie când cei trei copii intrară în ea. Era o zi rece, ploioasă, iar scaunele din fața cafenelelor erau goale, doar câteva femei împingând cărucioare cu copii treceau pe lângă mese. Pe băncile de sub pomii desfrunziți ședeau moșnegi și priveau prost dispuși spre cer, care arăta astăzi de parcă cineva ar fi întins un cearșaf cenușiu peste oraș. Chiar și zugrăvelile caselor păreau murdare și lipsite de viață și nu-și puteau ascunde vârsta în această zi mohorâtă.

Casa căreia voiau să-i facă în curând o vizită nocturnă și al cărei plan nu doar Mosca îl știa de pe-acum și în somn părea și ea să viseze la zile mai bune. Nu arăta deloc de parcă ar ascunde în spatele zidurilor sale culoarea ocrului o comoară, pentru care cineva era dispus să plătească cinci milioane de lire. Grădina din spatele casei, ascunsă în îngrămădirea caselor, o găsea doar cine știa de ea. Se ajungea la ea printr-o străduță obscură, cu aspect de tunel, a cărei intrare ca o gaură neagră trecea aproape neobservată între Casa Spavento și clădirea învecinată.

Riccio cercetase deja străduța, împreună cu Mosca. Se cățăraseră chiar pe zidul în spatele căruia se afla grădina și zăriseră jos straturi de flori pustiite de iarnă și poteci cu pietriș. Iar astăzi Riccio voia să se furișeze încă o dată acolo împreună cu Scipio. Dar Scipio nu venea. Timpul trecea, iar Riccio, Prosper și Viespe tot mai așteptau înaintea chioșcului de ziare. Îi adulmecau câinii, pisici se furișau pândind porumbei grași, iar femei cărau sacoșe grele de cumpărături peste pavajul ud, dar Scipio nu apărea.

— Ciudat, spuse Viespe sărind cuprinsă de frig de pe un picior pe altul. N-a mai întârziat niciodată atât de mult, când aveam întâlnire pe undeva.

— De fapt, de ce voia să se întâlnească aici cu voi? întrebă Prosper. Vrea să se uite ziua în amiaza mare la broasca ușii?

— Prostii! Ultima trecere în revistă a locului faptei, sau așa ceva, murmură Riccio. De unde să știm? În plus, lumina de la zid e și în timpul zilei destul de slabă, iar Mosca și cu mine n-am întâlnit încă pe nimeni acolo. V-a povestit Scipio cum i-a tras la Palazzo Falier unei femei inelele de pe degete, în timp ce ea dormea?

— Da, da, cunoaștem fiecare poveste în parte a lui Scipio, exact ca și tine. Viespe oftă și privi încruntată în jurul ei. Nici urmă de el. Ce se întâmplă?

— Hei, ia uite acolo! Riccio o apucă de braț. Vine menajera lui Spavento de la cumpărături!

O femeie grasă traversă greoi piața, ținând într-o mână lesele a trei câini, în cealaltă două sacoșe pline de cumpărături. Câinii lătrau la oricine ajungea în apropierea boturilor lor mici iar grasa trebui să-i tragă mereu cu smucituri înapoi lângă ea.

— Măi, ce coincidență, șopti Riccio și privi curios în urma ei.

— Câinii ăia nu-mi plac deloc, spuse Viespe cu voce joasă. Ce se întâmplă dacă vor fi totuși în casă atunci când ne furișăm noi înăuntru? Nu sunt chiar atât de mici.

— Lasă, ne descurcăm noi cu ei. Riccio puse la loc în stand o revistă pe care o frunzărise, își netezi părul zbârlit și le făcu celorlalți semn cu ochiul. Așteptați aici.

— Ce ai de gând? șopti Viespe îngrijorată. Să nu faci vreo prostie.

Dar Riccio traversa deja piața agale și fluierând. Părea să se uite pretutindeni, cu excepția direcției menajerei signorei Spavento, care avea în mod vădit greutăți în a ține pasul cu viteza câinilor ei.

— La o parte! trâmbiță grasa.

Dar lui Riccio nici prin cap nu-i trecea. Tocmai când ea își croi drum pe lângă Riccio, el i se puse atât de repede în drum, încât ea nu mai putu să-l evite. Cei doi se ciocniră, sacoșele pline aterizară pe pavajul pieței, iar câinii porniră să urmărească în salturi mere și căpățâni de varză, care se rostogoleau peste pietrele ude.

— La naiba, ce are de gând ariciul? îi șopti Viespe lui Prosper.

Riccio sărea zelos în urma verzelor, în timp ce signora se aplecă ocărând pentru a culege merele.

— Au dat dracii-n tine, de mi te-ai băgat așa în drum? o auziră pe grasă certându-l.

— *Scusi*! Riccio îi zâmbi atât de larg, încât își dezveli toți dinții stricați. Caut doar cabinetul doctorului Spavento, dentistul. E în casa de acolo?

— Prostii! răspunse grasa aspru. Aici nu locuiește nici un dentist. Chiar dacă ai avea nevoie urgent de unul. E casa signorei Ida Spavento, e singura care locuiește acolo, și acum dă-te din calea mea, înainte să arunc cu o varză după tine.

— Chiar că-mi pare rău, signora. Riccio avea o față atât de pocăită, încât aproape că îi păcăli și pe Prosper și Viespe, care se apropiaseră neobservați la câțiva pași. Să vă ajut să duceți sacoșele în casă?

— Ei, ia te uită — un cavaler adevărat! Grasa își dădu la o parte de pe frunte o șuviță căruntă și îl privi deja ceva mai binevoitoare pe Riccio. Dar apoi se încruntă dintr-o dată.

— Ia stai. Te pomenești că vrei să mai și câștigi ceva de pe urma acestui mic accident, poznașule?

Riccio scutură jignit din cap.

— Nici vorbă, signora!

— *Va bene*, atunci accept oferta! Menajera signorei Spavento îi întinse lui Riccio sacoșele și își petrecu lesele câinilor strâns peste încheietura durdulie a mâinii. La urma urmei, n-am prea des norocul să dau de un cavaler.

La distanță sigură, Viespe și Prosper porniră agale în urma celor doi. Și văzură cum Riccio se întoarse încă o dată spre ei cu un zâmbet triumfător, înainte să dispară în casa Idei Spavento.

A durat ceva vreme până să iasă din nou. Se opri ca un mic conte în ușa de la intrare, mulțumit de el și de lume, și linse înghețata imensă pe care o primise ca răsplată pentru atât de multă muncă grea. Apoi trase lejer de ușă închizând-o și alergă înapoi lângă Viespe și Prosper.

— Nici un zăvor pe dinăuntru, le spuse el încet cu o expresie conspirativă. Nici măcar lacăte. Această signora Spavento nu prea pare să se teamă de spărgători.

— Era și ea acasă? întrebă Prosper și privi la balconul de deasupra ușii de la intrare.

— N-am văzut-o. Riccio o lăsă pe Viespe să lingă din înghețata sa. Dar bucătăria e exact acolo unde e trecută pe planul casei, i-am cărat grasei sacoșele până acolo. Atunci probabil că e adevărat și că dormitorul e sub acoperiș. Vă spun, dacă signora Ida Spavento merge într-adevăr atât de devreme la cul-

care, după cum se pare, totul o să fie mai ușor decât șutitul lumânărilor.

— Da, da, ia nu te bucura prea devreme, murmură Viespe și scrută cu o senzație de disconfort ferestrele străine, în ale căror geamuri se oglindea cenușiu cerul.

— Stai, ce-i mai tare abia urmează, șopti Riccio. De la bucătărie duce o ușă dosnică în grădină. Nici măcar nu era trecută în plan. Și — țineți-vă bine — n-are nici aia zăvoare. Signora Spavento asta chiar că e foarte nechibzuită, nu?

— Uiți mereu de câini, replică Viespe. Și dacă totuși nu sunt ai menajerei și nu le plac cârnații tăi?

— Lasă, tuturor câinilor le plac cârnații, așa-i, Prop?

Prosper aprobă din cap și se uită la ceasul lui.

— La naiba. E deja aproape unu, murmură el îngrijorat, iar Scipio tot nu-i aici. Sper că nu i s-a întâmplat nimic!

Așteptară încă o jumătate de oră. Apoi chiar și Riccio se convinse că Stăpânul hoților nu mai avea să vină. Cu fețe abătute, porniră la drum spre locuința prizonierului lor, pentru a-i hrăni țestoasa părăsită.

— Nu înțeleg, spuse Riccio, când ajunseră la ușa casei lui Victor. Ce s-o fi întâmplat?

— Eh, probabil că nu s-a întâmplat nimic, spuse Viespe, în timp ce se chinuiau să urce scara abruptă spre biroul lui Victor. La urma urmei, când ne dădeam întâlnire la ascunzătoare, a mai venit cu întârziere. Dar avea o privire la fel de neliniștită ca ceilalți doi.

Bărbățușul-țestoasă al lui Victor arăta într-adevăr foarte singuratic. Când Prosper și Viespe se aplecară peste cutia lui de carton, îndrăzni cu greu să-și

scoată capul din carapace; abia când Prosper îi întinse o frunză de salată, își întinse gâtul cu falduri.

Riccio ignoră țestoasa. Considera în continuare că era rizibil să te ocupi de animalul de casă al unui prizonier. În schimb, probă în fața oglinzii mustățile false ale lui Victor.

— Hei, ia uite, Prop! strigă el și își lipi sub nas mustața de morsă a lui Victor. N-avea chestia asta pe față, când te-ai ciocnit de el?

— Se prea poate, răspunse Prosper și examină din priviri masa de scris a lui Victor. Sub leul care servea drept prespapier era înțepenită o poză cu cele două țestoase, iar lângă mașina de scris erau mai multe foi acoperite de scris și un măr mușcat.

— Și cum arăt acum? întrebă Riccio și își netezi o barbă blond roșcată care-i acoperea tot obrazul.

— Ca un gnom de pădure, răspunse Viespe, scoase o carte din raftul în care Victor colecționa romanele sale polițiste uzate de atâta citit și se instală cu ea comod pe unul din scaunele destinate vizitatorilor. Prosper se așeză pe scaunul lui Victor și examină sertarele mesei de scris. Nimic în afară de bilețele și agrafe de birou, o tușieră, un foarfece, chei, cărți poștale, trei pungi diferite de bomboane.

— Are din întâmplare țigări? Riccio probă un nas fals.

— Nu fumează ăsta, doar suge bomboane, răspunse Prosper și închise la loc sertarele. — Ați văzut pe undeva acte? Doar trebuie să aibă acte despre cazurile sale.

— Ei, ăsta s-a făcut detectiv doar pentru că îi place să se deghizeze. Precis că n-are nimic care să semene a acte. Riccio își lipi niște sprâncene stufoase deasupra ochilor, își îndesă o pălărie peste părul ciufulit și încercă să confere feței sale o expresie plină de demnitate.

— Ce ziceți? O să arăt cam așa peste câțiva ani? Doar că mai mare, firește.

— Doar trebuie să-și noteze câte ceva.

Prosper tocmai descoperise dosarele în unicul dulap al lui Victor, când sună telefonul. Viespe nici măcar nu înălță capul.

— Lasă-l să sune, murmură ea. Precis nu e pentru noi.

Îl lăsară să sune. Riccio probă toate pălăriile, mustățile și perucile și își fotografie imaginea din oglindă până umplu filmul din aparatul lui Victor, în timp ce Prosper ședea la masa de scris și se uita pe dosarele lui Victor. După zece minute telefonul sună din nou, tocmai când Prosper descoperise într-o învelitoare din plastic transparent o poză cu el și cu Bo. O privi fascinat.

Viespe își ridică ochii din carte.

— Ce-i aia?

— Doar o poză. Cu mine și Bo. A făcut-o mama mea, când am împlinit unsprezece ani.

Telefonul sună strident încă o dată. Și amuți din nou.

Prosper privi poza. Fără să-și dea seama, degetele sale se strânseră în pumni.

Viespe își întinse mâna peste masa de scris și îi mângâie degetele crispate.

— Ce-a notat copoiul despre voi? întrebă ea.

Prosper își băgă poza în jachetă și împinse spre ea însemnările mâzgălite ale lui Victor.

— Abia dacă pot fi descifrate.

— Ia să vedem. Viespe își puse cartea deoparte și se aplecă peste masa de scris. Oh, se pare că nici el n-o consideră foarte simpatică pe mătușa ta. Cred că îi spune „nas ascuțit", iar unchiului tău „dulap de haine". *Nu-i interesează băiatul mai mare*, citi ea. *Nu prea mai arată ca un ursuleț de pluș.* Viespe îi zâmbi lui

Prosper. Nu, chiar că nu mai arăți. Nu-i chiar atât de prost copoiul ăsta. Iar sună telefonul. Doamne Dumnezeule, n-aș fi crezut că ciudatul are atâția clienți. Exasperată, Viespe apucă receptorul. *Pronto*, spuse cu voce prefăcută.

— Biroul Victor Getz. Cu ce vă pot fi de folos?

Riccio își apăsă mâna peste gură, pentru a nu izbucni în râs, dar Prosper ascultă cu o față îngrijorată.

— Care e numele? Viespe îi făcu semn lui Prosper. Hartlieb?

Prosper tresări, de parcă l-ar fi lovit cineva peste față. Viespe apăsă un buton de la telefon, iar vocea lui Esther răsună prin birou. Nu vorbea foarte repede, dar italiana ei era bună.

— ...,încerc de câteva zile să dau de domnul Getz. Doar mi-a zis că le-a dat de urmă băieților. Chiar m-a anunțat că-mi trimite o poză cu cei doi, pe care a făcut-o în piața San Marco...

Viespe îi aruncă lui Prosper o privire speriată.

— Nu știu nimic despre asta, bâigui ea. Asta, ăă, s-ar putea să fi fost o eroare. Pentru că ieri a urmărit o pistă nouă. Complet nouă. Domnul Getz crede acum că băieții nu mai sunt aici, nu la Veneția, vreau să spun. Alo?

De cealaltă parte a firului era doar tăcere.

Cei trei copii din biroul lui Victor abia dacă îndrăzniră să facă o mișcare.

— Foarte interesant, spuse Esther cu voce dură. Dar aș prefera să primesc această informație de la domnul Getz personal. Vă rog să-l chemați imediat la aparat.

— El, el..., Viespe se bâlbâi, de emoție uită să-și prefacă vocea,... nu e aici. Eu sunt doar secretara lui. Tocmai e plecat pentru a investiga alt caz.

— Cine sunteți? Vocea lui Esther suna acum iritată. Din câte știu, domnul Getz n-are secretară.

— Firește că are o secretară! Vocea lui Viespe suna sincer indignată. Da' ce credeți, la naiba? Domnul Getz vă va povesti același lucru ca și mine, dar pe moment e pe teren. Mai încercați peste o săptămână.

— Ia ascultați-mă, oricine ați fi... Vocea lui Esther deveni și mai tăioasă. I-am transmis deja și pe robotul telefonic domnului Getz mesajul, dar nu strică dacă îi transmiteți încă o dată în plus. Soțul meu are peste două zile din nou afaceri de rezolvat la Veneția și îl aștept pe domnul Getz marțea la *Sandwirth*. Și anume fix la ora trei. Vă urez o zi bună.

Apoi se auzi un clic pe fir.

Viespe așeză cu o expresie abătută receptorul în furcă.

— Cred că nu m-am descurcat prea bine, suspină ea.

— Trebuie să plecăm, spuse Prosper și duse la locul lor dosarele pe care le verificase. Viespe îi aruncă o privire îngrijorată. Apoi fugi la raftul lui Victor și își mai îndesă repede câteva cărți sub pulover.

— Mamă, n-ar fi grozav dacă cineva drăguț s-ar da așa în vânt să dea de tine? Riccio își propti adâncit în gânduri limba în știrbitură. Vreun unchi sau bunic drăguț, putred de bogat, ca în poveștile pe care ni le citește mereu Viespe.

— Esther e bogată, spuse Prosper.

— Adevărat? Riccio îndesă mustățile lui Victor în rucsacul său. Adăugă și nasul fals. Ei, poate o întrebi atunci o dată dacă mă ia pe mine în locul lui Bo. Doar nu sunt cu mult mai mare, iar pretenții nu prea am să fie cine știe ce drăguță cu mine. Câtă vreme nu mă bate prea des...

— Nu face ea așa ceva, murmură Prosper și examină încă o dată sertarele. Despre ce fotografie vorbea? La naiba, știam eu că tipul l-a fotografiat pe Bo în timp ce hrăneau porumbeii. Riccio, ia aparatul cu tine, poate că filmul mai e înăuntru.

Riccio își atârnă de gât aparatul foto și se puse încă o dată înaintea oglinzii lui Victor.

— Bună ziua, signora Esther, spuse el și zâmbi cu buzele strânse, ca să nu i se vadă știrbitura. Vreți să fiți noua mea mamă? Am auzit că nu dați bătaie și se spune că aveți și bani.

— Las-o baltă, ariciuș, spuse Viespe și se uită peste umărul lui. Mătușa lui Prosper vrea un ursuleț de pluș drăguț și nu un arici cu dinții stricați. Haideți, s-o ștergem de aici. Mai bine luăm și bărbătușul-țestoasă cu noi, altfel trebuie să venim aici în fiecare zi, cât timp copoiul e prizonierul nostru.

— Poate că Scipio a apărut între timp în ascunzătoare, spuse Riccio plin de speranță, când traseră în urma lor ușa locuinței lui Victor.

— Poate, spuse Prosper.

Dar nu prea le venea s-o creadă nici unuia dintre ei.

FURIE ȘI CEARTĂ

Bo deschise ușa când ei se întoarseră la ascunzătoare.

— Unde-i Mosca? întrebă Prosper. Doar ți-am spus să nu deschizi ușa!

— Dar a trebuit, pentru că Mosca n-are timp, răspunse Bo. Victor tocmai îi arată cum se repară radioul său.

Apoi plecă sărind de pe un picior pe altul și fluierând.

Ușa spre WC-ul bărbaților era deschisă când Prosper, Viespe și Riccio ajunseră acolo și îl auziră pe Mosca râzând.

— Nu pricep, îl certă Riccio și se postă în ușa deschisă. Ce dracu faci aici, Mosca? Așa-ți închipui tu că stai de pază? Cine ți-a spus să-l dezlegi?

Speriat, Mosca se întoarse spre el. Stătea în genunchi pe pătură lângă Victor și tocmai îi dădea o șurubelniță din trusa lui de scule.

— Calmează-te, Riccio. Mi-a dat cuvântul lui de onoare că nu fuge, spuse el. Victor se pricepe foarte bine la radiouri, cred că îi dă de capăt.

— Fac ceva pe radioul tău! strigă Riccio. Și fac ceva pe cuvântul lui de onoare. Îl legăm iar imediat.

— Ia ascultă, ariciuș. Victor se ridică țeapăn în picioare. Nu faci ceva pe cuvântul meu de onoare, s-a înțeles? Nu știu cum consideri tu, dar pe cuvântul de onoare al lui Victor poți să te bazezi sută la sută.

— Exact. Bo se puse înaintea lui Victor, de parcă ar fi vrut să-l protejeze. Pentru că acum e prietenul nostru.

— Prieten? Riccio rămase fără aer. Bine măi, bebelușule, ai înnebunit de tot? E prizonierul nostru, dușmanul nostru!

— Termină, Riccio, spuse Viespe. Să-l legăm e o tâmpenie, putem la fel de bine să-l încuiem. Și ca să se cațere pe geamul de la WC, e prea gras și prea mare, nu?

Riccio nu răspunse. Cu o expresie sumbră, își încrucișă brațele pe pieptul îngust.

— O să vedeți voi ce o să spună Scipio! amenință el. Poate că pe el îl ascultați.

— Dacă mai apare vreodată, spuse Prosper.

— Cum așa, doar era vorba să vă întâlniți cu el? Mosca se ridică mirat.

— Am așteptat mai mult de două ore la chioșc, spuse Viespe. Dar n-a venit.

— Așa deci, mormăi Victor și se lăsă din nou pe vine lângă aparatul de radio. Deci așa. Dar sper că n-ați uitat de țestoasa mea.

— Nu. Chiar am și adus-o cu noi. Prosper se uită la el. Ce vrei să spui cu „deci așa"?

Victor dădu din umeri și strânse un șurub.

— Hai, dă-i drumul o dată! se răsti Riccio la el. Sau țestoasa ta nu mai vede strop de mâncare!

Victor se întoarse spre el cu o încetineală amenințătoare.

— Chiar că ești un flăcăiaș încântător, mârâi el. Ce știți voi de fapt despre liderul vostru?

Viespe deschise gura, dar Victor ridică mâna.

— Da, da, nu e deloc conducătorul vostru. Am priceput deja. Dar nu asta a fost întrebarea mea. Încă o dată, ce știți despre el?

Copiii se priviră unii pe alții.

— Cum așa, păi ce să știm despre el? Mosca se rezemă de peretele cu faianță. Cu toții nu vorbim prea multe despre ce a fost înainte. Scipio a crescut la orfelinat, exact ca și Riccio, ne-a povestit asta odată, dar la opt ani a fugit și de atunci se descurcă singur. O vreme s-a ocupat de el un bătrân hoț de pietre prețioase, el l-a învățat tot ce trebuie știut în viață. Când bătrânul a murit, Scipio a furat cea mai frumoasă gondolă de pe Canal Grande, l-a așezat înăuntru pe bătrânul hoț și a lăsat-o să plutească pe lagună. Și de atunci își vede de-ale lui.

— Și își spune Stăpânul hoților, zise Victor. Trăiește deci din furat, iar voi la fel.

— Asta o să ți-o spunem tocmai ție, spuse ironic Riccio. Și dacă ar fi așa? Nu l-ai prinde niciodată pe Scipio, chiar și dacă ai încerca de o sută de ori. El e Stăpânul hoților. Nimeni nu-l poate păcăli. Barbarossa ne-a plătit ultima dată patru sute de mii de lire pentru prada sa! Te miri, așa-i?

Mosca îl înghionti ca avertisment în coaste, dar era prea târziu.

— Așa deci, Barbarossa, vulpea bătrână. Victor încuviință din cap. Deci îl cunoașteți și pe acesta. Știți ceva? Pariez pe țestoasele mele contra radioului de aici că pot să vă spun de unde a furat Scipio lucrurile.

Riccio își strânse suspicios sprâncenele.

— Ei și? La urma urmei, a scris și în ziar.

Mosca îl mai înghionti o dată în coaste, dar Riccio era mult prea indignat pentru a observa.

— În ziar? Victor își arcui sprâncenele. Ah, te referi probabil la spargerea de la Palazzo Contarini? Râse. Prostii. V-a povestit Scipio cumva că el a fost acela?

— Ce vrea să însemne asta, la naiba? Riccio își strânse pumnii, de parcă ar fi vrut să se năpustească asupra lui Victor, dar Viespe îl reținu.

— Asta înseamnă, răspunse Victor degajat, că Scipio al vostru, ce-i drept, e flăcău rafinat și un mincinos cu o imaginație incredibilă, dar nu-i în nici un caz cel drept care îl luați voi.

Riccio se smulse cu un țipăt de lângă Viespe. Prosper îl apucă abia după ce pumnul slab al lui Riccio lovise deja nasul lui Victor.

— Gata, Riccio! strigă Prosper și îl imobiliză pe Riccio care clocotea în continuare de furie. Lasă-l să termine. Iar dumneavoastră, se răsti el la Victor, nu mai vorbiți în dodii! Altfel îi dau iar drumul lui Riccio.

— Ce mai amenințare, mormăi Victor. Bo, dă-mi batista ta.

Bo o scoase grăbit din buzunarul pantalonilor.

— Bine, să v-o spun pe șleau, zise Victor și își curăță nasul dureros. Cel puțin, nu îi sângera. Cum l-ați cunoscut pe Scipio? Fără a acorda atenție fețelor descumpănite ale copiilor, adună câteva șuruburi și le aruncă în cutia de scule a lui Mosca.

Riccio se înroșise.

— Hai, zi o dată, spuse Mosca.

— I-am furat ceva, mârâi Riccio. Adică, am încercat, dar m-a prins. Atunci l-am amenințat că o să aibă de-a face cu banda mea, dacă nu-mi dă drumul și el a zis că-mi dă drumul dacă îi prezint banda.

— Pe atunci ne aveam sălașul în beciul unei case dărăpănate, explică Mosca. Riccio, Viespe și cu mine. Dincolo, în Castello, acolo găsești mereu un adăpost,

pentru că nu mai vrea nimeni să locuiască acolo. Era al naibii de umed, eram tot timpul bolnavi și nici nu prea aveam ce mânca…

— Zi liniștit că o duceam rău de tot, îl întrerupse Riccio nerăbdător. „Doar nu puteți locui în așa o gaură de șobolani!", a spus Scipio și ne-a adus aici, în ascunzătoarea stelelor. A spart lacătul de la ieșirea de urgență și ne-a spus să baricadăm intrarea din față. Și de atunci… ne-a mers bine. Până ce ai apărut tu.

— Da, da, bine. Victor, cel care le strică pe toate. Victor îl privi pe Prosper. Iar când Viespe v-a cules pe tine și pe Bo, îi spuse, Stăpânul hoților v-a mai ținut și pe voi.

— Ne-a făcut rost chiar și de jachete și pături. Iar pe ei, tot Scip mi i-a dăruit. Bo se așează lângă Victor și îi ține sub nas pe unul dintre pisoii săi. Victor îl mângâie peste urechi până ce începu să toarcă și să-i lingă degetel cu limba aspră.

— De ce ai spus că Scipio e mincinos? întrebă Viespe.

— Eh, uitați ce-am zis. Victor îi mângâie lui Bo părul negru. Mai explicați-mi un singur lucru. Bo mi-a povestit că în curând veți avea foarte mulți bani… era vorba de-o comandă… doar nu aveți de gând să faceți cine știe ce prostii mari?

— La naiba, Bo, iar n-ai putut să-ți ții meliția aia nenorocită?

Riccio se smulse de lângă Prosper, dar acesta îl prinse imediat din nou în strânsoare.

— Hei, Riccio, nu vorbești așa cu fratele meu mai mic, s-a înțeles, spuse el.

— Atunci să ai tu mai multă grijă de el! strigă Riccio supărat și împinse la o parte mâinile lui Prosper. O să-i spună totul tipului!

— Bo, tu nu mai povestești nimic, e clar? spuse Prosper, fără să-l scape din ochi pe Riccio.

Dar Bo îi aruncă doar o privire îndărătnică fratelui său și îi șopti lui Victor la ureche:

— O să dăm cu Scipio o spargere într-o casă. Dar nu trebuie să furăm decât o aripă de lemn ciudată.

— Bo! strigă Viespe.

— Să dați o spargere undeva? Victor se sculă din nou în picioare. Ați înnebunit? Vreți să ajungeți cu toții la căminul de copii? Se postă plin de reproș înaintea lui Prosper. Așa ai tu grijă de fratele tău mai mic? Învățându-l să se strecoare în case străine?

— Prostii! Prosper păli în jurul nasului. Bo nu participă la spargere.

— Ba da! strigă Bo.

— Ba n-ai să vii și tu! se răsti Prosper la el.

— Încetați! țipă Riccio și arătă tremurând de furie spre Victor. Numai el e de vină! Numai el! Totul era în ordine, totul era cum nu se poate mai bine. Dar pentru că și-a băgat ăsta nasul aici, dintr-o dată ne certăm tot timpul și avem nevoie de o ascunzătoare nouă.

— N-aveți nevoie de o ascunzătoare nouă! replică Victor tunător. I se urcase sângele la cap de enervat ce era. La naiba, n-am de gând să vă dau de gol! Dar alta e situația dacă plănuiți o spargere, s-a înțeles? Ce se întâmplă cu micuțul, dacă sunteți toți înhățați de *carabinieri*? O spargere! E altceva decât să furi poșete și aparate foto!

— Scipio știe cum se face așa ceva. Stăpânul hoților nu șterpelește poșete! țipă Riccio. Aproape că i se frânse vocea. Așa că să nu îndrăznești să-l vorbești aici de rău, umflat încrezut ce ești!

Victor rămase fără aer.

— Umflat încrezut? Stăpânul hoților? Ia să-ți spun eu ție ceva! Făcu amenințător un pas spre Ric-

cio. Mosca și Viespe se puseră protectori înaintea prietenului lor, dar Victor îi împinse nerăbdător la o parte. Voi sunteți cei care ați fost păcăliți de cel mai mare încrezut care s-a umflat vreodată în pene. Ia faceți voi o mică excursie la Fondamenta Bollani 233. Acolo aflați tot ce vreți să știți despre Stăpânul hoților. Sau ar trebui mai bine să spun: ce nu vreți să știți.

— Fondamenta Bollani? Riccio își mușcă neliniștit buzele. Ce vrea să însemne asta? E o capcană?

— Prostii. Victor îi întoarse spatele și se lăsă iar pe vine lângă radioul dezmembrat. Dar să nu uitați să vă încuiați prizonierul, înainte să plecați, spuse peste umăr. Acum voi repara chestia asta.

Nici unul nu voia să rămână la cinematograf, nici chiar Riccio, cu toate că îi dădu zor pe tot drumul spunând cât de nerușinat i se părea ca Scipio să fie spionat. Mosca îl încuiase pe Victor, apoi porniseră în grabă. Iar acum stăteau înaintea casei a cărei adresă le-o menționase Victor: Fondamenta Bollani 233.

Nu se așteptaseră la o casă atât de domnească. Priveau intimidați în sus la ferestrele ogivale înalte. Se simțeau mici și jerpeliți, intimidați. Se apropiară ezitând de intrare, strânși unii într-alții.

— Nu putem să sunăm pur și simplu, șopti Viespe.

— Dar cineva trebuie să sune, șuieră Mosca. Dacă stăm pe aici, precis nu aflăm ce a vrut să spună copoiul.

Nu se mișcă nimeni.

— Vă mai spun o dată. Scipio va spumega de furie, dacă vede că îl spionăm, șopti Riccio. Examină cu o senzație de disconfort tăblița aurie cu numele locatarului, de lângă portal. Acolo scria *Massimo*, cu litere întortocheate.

— Să-l lăsăm pe Bo să sune, propuse Viespe. Bo trezește cele mai puține suspiciuni. Nu?

— Nu. O fac eu! Prosper îl trase pe Bo în spatele său și apăsă fără să stea prea mult pe gânduri butonul auriu. De două ori. Auzi cum soneria răsună înăuntru în casă. Ceilalți se ascunseră de ambele părți ale portalului cu gratii. Când apăru o fată cu șorțul alb ca neaua în spatele gratiilor de fier, doar Prosper stătea în prag, cu Bo în spate, care îi zâmbea jenat fetei.

— *Buona sera, signora*, spuse Prosper. E..., privi în sus la blazonul de piatră, cunoașteți cumva un băiat pe care-l cheamă Scipio?

Fata se încruntă.

— Ce-i asta? E vreo glumă proastă? Ce vreți de la el? Îl scrută dezaprobatoare pe Prosper din cap până la pantofii prăfuiți. Pantalonii lui nu erau la fel de imaculați ca șorțul ei. Iar pe pulover avea niște murdărie de porumbel.

— Atunci — așa e? Prosper își simți dintr-o dată limba ca pe ceva străin în gura sa. Locuiește aici? Scipio?

Expresia fetei deveni și mai distantă.

— Cred că mai bine îl chem pe *dottor* Massimo, spuse ea, dar atunci Bo ieși din spatele lui Prosper.

— Dar Scipio precis că vrea să ne vadă, spuse el. Trebuia să ne întâlnim astăzi cu el.

— Să vă întâlniți? Fata avea în continuare o privire suspicioasă, dar când Bo îi zâmbi, pe gura ei se furișă urma unui zâmbet. Fără un alt cuvânt deschise grilajul greu. Prosper ezită preț de o răsuflare, dar Bo trecu pragul iute ca o nevăstuică. Înainte ca Prosper să-l urmeze, mai surprinse o privire îngrijorată a lui Viespe.

Fata îi conduse pe cei doi băieți printr-un hol obscur flancat de coloane în curtea interioară a casei. Bo se îndreptă imediat spre scara exterioară care urca la etajul întâi, dar fata îl reținu cu blândețe, însă ferm.

— Așteptați aici jos, spuse ea și arătă spre o bancă de piatră de la baza scării. Apoi urcă, fără a le mai arunca o privire, pe treptele abrupte și dispăru sus în spatele balustradei.

— Poate că e un Scipio cu totul diferit, îi șopti Bo lui Prosper. Sau s-a furișat aici, pentru a jefui mai târziu în liniște casa.

— Poate, murmură Prosper și privi în jur fără să se simtă în largul lui, în timp ce Bo alergă la fântâna din mijlocul curții.

Zece minute pot dura foarte mult, când stai cu inima bătând puternic și aștepți — ceva, ce nici nu înțelegi, ceva, ce de fapt nici nu vrei să știi. Bo nu părea deosebit de afectat de toate acestea, era fericit să pipăie capetele de leu de la fântână și să-și bage mâinile în apa rece. Dar Prosper se simțea teribil de rău. Mințiți, trădați. Ce făcea Scipio în această casă? Cine era el?

Când Scipio apăru în sfârșit sus în spatele balustradei, Prosper se holbă la el ca la un spirit. Iar Scipio se uită la rândul lui fix la el, cu fața palidă și străină. Apoi coborî cu pași greoi, de parcă avea greutăți de plumb la picioare. Bo îi alergă în întâmpinare.

— Hei, Scip? spuse el și se opri în josul scării. Dar Scipio nu răspunse. Pe ultima treaptă ezită și îl privi pe Prosper. Prosper îi răspunse în tăcere privirii, până ce Scipio coborî capul. Când îl ridică din nou, pentru a spune ceva, apăru un bărbat sus pe scară, mare și slab, cu aceiași ochi de culoare închisă cum îi avea și Scipio.

— Ce mai faci aici? strigă el cu voce plictisită. N-ai azi meditații? Pentru Bo și Prosper n-avu decât o scurtă privire iritată.

— Abia peste o oră, răspunse Scipio, fără a-și ridica privirea la tatăl său. Vocea sa suna altfel ca de obicei, de parcă nu ar fi fost sigur că alesese cuvintele potrivite. De asemenea, lui Prosper i se păru mai mic, dar poate că era din cauza casei uriașe sau pentru că Scipio nu purta cizmele cu tocuri înalte. Era îmbrăcat ca unul dintre copiii bogați care puteau fi uneori văzuți prin geamurile restaurantelor alese, stând rigizi la masă și mâncând cu furculița și cuțitul, fără a se păta. Bo era de fiecare dată cuprins de o mare admirație când vedea așa ceva.

— Ce stați aici? Tatăl lui Scipio le făcu un semn nerăbdător cu mâna, de parcă cei trei băieți ar fi fost păsări sâcâitoare care îi murdăreau pavajul de piatră. Du-te cu prietenii tăi în camera ta. Știi foarte bine că în curte nu e loc de joacă pentru copii.

— Or să... or să plece imediat, răspunse Scipio cu voce voalată. Au vrut doar... să-mi aducă ceva.

Dar tatăl său le întorsese deja spatele. Băieții priviră tăcuți cum dispărea din nou îndărătul unei uși.

— Ai un tată, Scip? șopti Bo incredul. Ai și o mamă?

Scipio nu părea să știe încotro să se uite. Degetele sale pipăiră neliniștite vesta sa fină de mătase. Apoi aprobă din cap.

— Da, dar călătorește mult. Îl privi pe Prosper în față și se uită din nou în altă direcție. Nu te uita așa la mine. Pot explica toate acestea. Oricum, v-aș fi spus peste puțină vreme.

— Poți să ne explici chiar acum tuturor, răspunse Prosper și îl apucă pe Scipio de braț. Vino, ceilalți așteaptă afară. Și precis că tremură deja de frig. Vru să-l tragă pe Stăpânul hoților cu sine spre ușă, dar Scipio își eliberă brațul și rămase la capătul scării. Copoiul acela blestemat m-a trădat, așa-i?

— Dacă nu ne-ai fi mințit, n-ar fi avut ce să trădeze, răspunse Prosper. Hai, vino.

— Am imediat ore, doar ai auzit! Vocea lui Scipio suna îndărătnică. Vă explic mai târziu totul. Diseară. Diseară pot să am liber. Tatăl meu pleacă. Iar în ce privește spargerea..., își coborî vocea,... rămâne cum am stabilit. Putem s-o facem deja mâine noapte. Ați ținut sub observație casa, cum v-am spus?

— Termină, Scip, se răsti Prosper la el. Pun pariu că încă n-ai furat niciodată nimic în viața ta. Văzu cum Scipio aruncă o privire speriată în sus. Probabil că toată prada ta provine din casa asta, așa-i?, întrebă Prosper cu voce joasă. Cum ai putut să accepți comanda contelui? Doar n-ai mai dat în mod garantat nicăieri vreo spargere! Când ai apărut în mod atât de misterios în ascunzătoare, te-oi fi furișat cu o cheie prin vreo ușă, pe care noi n-o cunoaștem? Stăpânul Hoților! Doamne, ce tâmpiți am fost!

Prosper se strâmbă disprețuitor, dar se simțea complet amețit de dezamăgire și tristețe. Bo se agăță de mâna lui, în timp ce Scipio nu știa încotro să se uite.

— Vino acum, spuse Prosper încă o dată. Vino cu noi afară, la ceilalți. Se întoarse, dar Scipio stătea în continuare pe loc de parcă ar fi prins rădăcini.

— Nu, spuse el, vă explic mai târziu totul. Acum n-am timp. Apoi se întoarse și urcă în fugă pe scară, atât de precipitat, încât aproape că se împiedică. Dar nu privi nici o singură dată în urma lui.

Mosca, Riccio și Viespe așteptau în continuare lângă portal, când Prosper ieși cu Bo. Cuprinși de frig, stăteau rezemați de zid, cu fețe abătute.

— Ei, poftim! strigă Riccio, când Prosper și Bo ieșiră singuri din casă. N-a fost Scipio al nostru! Cu greu putu să-și ascundă ușurarea. Dintr-o dată făcu însă o față speriată. La naiba, trebuie să ne întoar-

cem repede la ascunzătoare! Nu înțelegeți? A fost un truc de-al copoiului, ca să ne facă să plecăm, ca el să poată spăla putina!

— Ia fă liniște, Riccio, spuse Viespe și îl privi pe Prosper. Deci?

— Victor nu ne-a mințit, spuse Prosper. Hai s-o ștergem de aici.

Și înainte ca ceilalți să-l mai poată întreba ceva, se îndreptă deja spre cel mai apropiat pod.

— Hei, așteaptă! strigă Mosca în urma lui, dar Prosper mergea atât de repede, încât ceilalți îl ajunseră din urmă abia pe celălalt mal al canalului. Se opri lângă intrarea unui restaurant și se rezemă de zid.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Viespe îngrijorată, când se postă lângă el. Arăți ca moartea în persoană!

Prosper închise ochii, ca ceilalți să nu-i vadă lacrimile. Simți cum Bo îi mângâie mâna, foarte ușor, cu degetele sale scurte.

— Nu înțelegeți? Doar v-am spus, copoiul n-a mințit, îngăimă el. Singurul care a mințit e Scipio. Locuiește în palatul de colo, Bo și cu mine l-am văzut pe tatăl său. Au o servitoare și o curte cu o fântână. Stăpânul hoților! Fugit de la orfelinat. Toată purtarea sa misterioasă, „Mă descurc singur", toată vorbăria aia cu „N-am nevoie de adulți", toate-s minciuni! Doar minciuni! Măi frate, chiar că s-a distrat pe seama noastră. Hei, ia să mă joc eu un pic de-a orfanul, e o aventură! Și cum l-am mai ridicat noi în slăvi. Prosper își trecu mâneca peste față.

— Dar prada… Vocea lui Mosca abia se auzi.

— Ah, da, prada. Prosper râse ironic. Probabil că a furat lucrurile de la părinții săi. Stăpânul hoților — ce mai, e Stăpânul mincinoșilor, asta e el.

Riccio rămase pironit locului de parcă ar fi luat bătaie.

— Era acolo? L-ai… văzut? întrebă el.

Prosper încuviință din cap.

— Da, era acolo. Dar era prea laș să iasă.

Bo își băgă capul sub brațul lui Viespe.

Ceilalți nu spuseră o vorbă. Viespe privi spre *Casa Massimo*, cum se înălța și se oglindea în apa canalului. În spatele unora dintre ferestre ardea lumina, cu toate că era încă după-amiaza devreme. Dar era o zi mohorâtă, cenușie.

— Nu-i chiar atât de rău, Prop, spuse Bo și-l privi îngrijorat pe fratele său mai mare. Doar nu-i chiar atât de rău.

— Haideți să mergem acasă, murmură Viespe.

Și asta făcură.

Pe tot drumul de întoarcere, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă.

UN CUVÂNT DE ONOARE

N-a fost greu pentru Victor să spargă broasca închisorii sale. Mosca îi luase cutia cu unelte, înainte ca copiii să dispară, dar Victor avea mereu, pentru urgențe, ascunse în tocul dublu al pantofilor ceva sârmă și alte fleacuri utile. Se afla deja în antreu, ținând sub braț cutia cu țestoasele, când hotărî să nu plece fără câteva propoziții de rămas-bun. Pentru că nu găsi hârtie, scrise mesajul cu o cariocă groasă pe peretele spoit în alb:

Atenție, acesta e un cuvânt de onoare de-al lui Victor, iar după cum v-am spus, cuvintele de onoare ale lui Victor nu sunt niciodată încălcate: soții Hartlieb nu vor afla niciodată nimic de la mine — exceptând cazul în care voi auzi în viitorul apropiat de vreo spargere bizară. Ne mai vedem. Cu siguranță.

Victor

Când Victor termină, se retrase un pas și privi ce scrisese. „Trebuie să fi înnebunit", se gândi el, când citi încă o dată propriile cuvinte. Apoi se gândi dacă să mai caute o dată pistolul pe care i-l luase Prosper sau portofelul furat. Dar unde era să le caute? În harababura dintre saltele? Între troacele din antreu?

Poate îl mai și lua prin surprindere banda și totul o pornea de la capăt.

„Ei, lasă, mă duc acasă", se gândi Victor. Toate oasele îl dureau după noaptea petrecută pe gresie. Își croi obosit drum spre ușa de la intrare, pe care copiii o baricadaseră din nou, și ieși pe străduță.

Trei străzi mai încolo, câteva femei sporovăiau înaintea unei uși deschise. Când îl văzură pe Victor ieșind din cinematograful părăsit, amuțiră uimite, dar el le salută, de parcă nu exista nici cel mai mic motiv de mirare, trase în urma lui ușa năclăită de clei și porni cu țestoasele spre casă.

SPARGEREA

— Doar nu credeți asta? strigă Riccio, când descoperiră mâzgăielile lui Victor și WC-ul gol. Trebuie să-l prindem pe loc din nou.

— Ah, da? Și cum mă rog? întrebă Mosca și aruncă o privire pe ușa spartă a boxei. Pe pătura pe care i-o așternuseră prizonierului peste gresie, se afla radioul. Asamblat. Nu mai era nici o piesă cât de mică rămasă pe dinafară. Mosca se duse și învârti de butoane, în timp ce ceilalți continuau să stea înaintea mâzgălelilor lui Victor.

— Nu ne mai rămâne decât să credem ce scrie aici, spuse Viespe. Sau vrei să-ți cauți chiar acum altă ascunzătoare, Riccio?

— Și spargerea, înțelegerea cu *il conte*, vrei să uiți de toate, doar pentru că așa spune copoiul ăsta?

— Nu, nu vreau. Dar despre spargere află oricum abia după ce s-a petrecut. Iar atunci noi suntem demult dispăruți cu banii. Undeva.

— Undeva.

Riccio privi fix la mâzgălelile lui Victor. Apoi se întoarse brusc și dispăru pe ușa ce ducea la sala de cinema.

Viespe vru să-l urmeze, dar Prosper o reținu.

— Ia așteaptă, spuse el. Tot mai vreți să furați aripa? N-ați priceput absolut nimic? Scipio n-a mai dat nicăieri o spargere!

— Cine vorbește de Scipio? Viespe își încrucișă brațele pe piept. O s-o facem fără Scipio. Acum cu atât mai mult. Din ce să trăim, dacă Stăpânul hoților nu mai aduce pradă, și acum se poate spune că s-a terminat cu asta, nu? Contelui puțin îi pasă cine îi face rost de aripă. Iar când avem cele cinci milioane, atunci nu mai avem nevoie de nimeni, de nici un adult, cu atât mai puțin de Stăpânul hoților. Poate..., Viespe examină încă o dată mesajul de adio al lui Victor, poate că ar trebui s-o rezolvăm chiar mâine noapte. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Ce crezi? Nu vrei totuși să participi și tu?

— Și ce facem cu Bo? Prosper o privi și scutură din cap. Nu. Dacă vreți neapărat să vă riscați capul, n-am nimic împotrivă. Vă urez succes. Dar eu nu voi participa. Peste două zile vine mătușa mea la Veneția. Până atunci, Bo și cu mine am părăsit orașul. Încerc să ne urcăm pe ascuns amândoi pe vreun vas. Sau într-un avion... Orice ne duce departe de tot. Au mai reușit și alții. Acum câteva zile scria ceva asemănător în ziar.

— Da, și mă supără că ți-am citit. Nu înțelegi? Vocea lui Viespe suna furioasă, dar în ochii ei erau lacrimi. Asta e cu mult mai nebunesc decât să te furișezi într-o casă străină! Doar suntem cu toții acum împreună, tu și Bo, și Riccio, și Mosca — și eu. Suntem acum un fel de familie, așa că...

— Hei, oameni buni, ia veniți încoace! strigă Mosca din WC-ul bărbaților. Cred că copoiul ăsta chiar a reparat radioul! Până și partea de casetofon funcționează din nou.

Dar Viespe și Prosper nu-i acordară atenție.

— Mai gândește-te! spuse Viespe, și în vocea ei era atâta implorare, încât îi provocă durere lui Prosper. Te rog.

Apoi ea se întoarse și alergă în urma lui Riccio.

Săriră peste cină. Nimănui nu-i era foame. Doar Bo devoră două blide pline cu fulgi lipicioși de cereale, în timp ce pisoii lui îi dădeau târcoale torcând și lingeau grăbiți de pe podea ce le vărsa el. Mosca nu-și făcu deloc apariția. Înhățase undița și radioul său și se dusese afară la canal, unde era barca lui, care avea în continuare nevoie urgentă să fie vopsită. Riccio se înfundase atât de adânc în sacul lui de dormit, încât nu i se mai vedea nici părul, iar Prosper încerca să alunge toate gândurile chinuitoare din capul său, în timp ce freca cu o perie aspră găinațul de porumbel de pe scaune și podea. Porumbelul contelui îl privea. Stătea cu capul aplecat într-o parte într-un coș pe care i-l atârnaseră și privea în jos la el. Viespe stătea întinsă pe salteaua ei și citea unul dintre romanele polițiste de pe raftul lui Victor, dar la un moment dat observă că citise aceeași pagină deja a treia oară, închise cartea și-l ajută tăcută pe Prosper la curățenie. Când Bo obosi, Viespe îi citi o poveste de noapte bună și adormi după aceea cu Bo sprijinit de brațul ei. Riccio deja sforăia între animalele sale de pluș, dar Mosca încă nu reapăruse, când Prosper se băgă sub plapuma lui. O vreme rămase treaz și se gândi la cuvinte de onoare și minciuni, la tați și mătuși, la prietenie și la un loc căruia îi spui „acasă" și la pasageri clandestini. Se întoarse pe o parte și îi observă pe Viespe și Bo cum dormeau cuibăriți unul într-altul, și pe Riccio, care mormăia ceva în sacul său de dormit, și se simți protejat, în ciuda tuturor celor întâmplate în această zi groaznică. Dar când le întoarse celorlalți spatele, întunericul își întinse mâinile spre el; îi apăsă degetele negre peste ochi, până ce se simți atât de teribil de pierdut, încât își trase perna peste cap.

Când adormi în sfârșit, Prosper visă că era cu Bo din nou în trenul cu care sosiseră la Veneția. Voiau să-și caute un loc, dar de fiecare dată când Prosper deschidea ușa unui compartiment, Esther ședea în spatele ei. Prosper alerga cu Bo de-a lungul culoarului îngust al vagonului, deschidea mereu alte uși, iar în spatele fiecăreia dintre ele aștepta Esther și își întindea mâinile după Bo. Prosper își auzi bătăile inimii și-l auzi pe Bo strigând în urma lui, dar nu putu înțelege ce striga. Bo părea să se îndepărteze tot mai mult, cu toate că Prosper îl ținea de mână. Apoi, dintr-o dată, Victor le bară calea pe culoarul îngust. Iar când Prosper se întoarse și smuci disperat cea mai apropiată ușă, pentru a scăpa de el, în spatele ușii nu era nimic decât întuneric, un întuneric rece ca gheața, negru ca smoala, ca un hău fără fund, și înainte ca el să se poată feri dându-se înapoi, se și prăbușise în el. Iar Bo nu mai era lângă el.

Ud leoarcă de transpirație, Prosper se ridică în capul oaselor. În jurul lui era întuneric. Întuneric și frig. Dar nu atât de frig ca în visul său. Prosper căută pe pipăite lanterna pe care o păstra mereu lângă perna sa și o deschise. Salteaua lui Viespe era goală. Ea nu mai era aici, și nici Bo. Prosper sări speriat în picioare, alergă la salteaua lui Riccio și deschise cu o smucitură sacul de dormit. Doar animale de pluș murdare. Iar sub pătura lui Mosca nu era decât radioul său.

Plecaseră. Plecaseră toți. Cu Bo.

Prosper știu pe loc unde erau. Porni totuși împleticindu-se prin întuneric spre dulapul în care Mosca adunase toate cele procurate pentru spargere: o

funie, planurile casei, cârnați pentru câini, cremă de ghete pentru înnegrirea fețelor — totul dispăruse.

Cum de l-au luat pe Bo cu ei? se întrebă Prosper disperat, în timp ce se îmbrăcă. Cum putuse să permită Viespe una ca asta?

Luna atârna sus deasupra orașului, când Prosper ieși împleticindu-se din cinematograf. Străduțele erau pustii, iar deasupra canalelor plutea ceața în dâre alb-cenușii.

Prosper o luă la fugă. Pașii săi răsunau atât de puternic pe pavaj, încât se sperie singur. Trebuia să-i ajungă din urmă pe ceilalți, înainte să apuce să escaladeze zidul, înainte să se furișeze în casa străină. În mintea lui se îmbulziră imagini, imaginea polițiștilor ducându-l cu ei pe Bo care se zbătea, polițiști care îi săltau pe Viespe și Mosca, polițiști care-l apucau pe Riccio de părul său de arici.

Podul Accademia era alunecos de la ceață, iar sus, deasupra Canalului Grande, Prosper alunecă și se lovi la genunchi. Dar se ridică și alergă mai departe, traversă piețe goale, trecând pe lângă biserici care se înălțau negre la cer. Preț de câteva clipe confuze, lui Prosper i se păru că era în afara timpului. Fără oameni, orașul arăta atât de vechi, atât de stră-străvechi. Când ajunse la Ponte dei Pugni, abia dacă mai avea aer. Coborî gâfâind treptele, se sprijini de balustradă și privi fix la amprentele picioarelor din pardoseala de piatră a podului. Știa de la Riccio că odinioară avuseseră loc aici în fiecare an partide de pugilism, între reprezentanții laturii răsăritene și apusene a orașului. Luptele sfârșiseră mereu în apă, și de cele mai multe ori aveau o desfășurare sângeroasă. Amprentele le arătau bărbaților unde trebuiau să ia poziție.

Prosper respiră cu greu și continuă să alerge cu picioarele tremurându-i. Mai avea de trecut doar de străduța de colo, apoi intră împleticindu-se pe Campo Santa Margherita. Casa Idei Spavento se afla pe latura din dreapta, aproape de capătul pieței. Nu era luminată nici o fereastră. Prosper alergă la ușa casei și trase cu urechea. Nimic. Firește că era așa. Doar voiau să se cațere pe zidul grădinii. Prosper încercă să respire mai calm. Numai de n-ar fi arătat atât de înspăimântătoare intrarea străduței ce ducea acolo. De la înălțimea porții boltite rânjiră fețe schimonosite la Prosper, iar când luna ieși dintre nori și cufundă totul în lumina sa palidă, ele păreau să prindă viață și să se strâmbe la el. Prosper pur și simplu strânse pleoapele și porni împleticindu-se orbește, cu degetele pipăind zidul rece.

Doar câțiva pași în obscuritatea neagră ca smoala, și întunericul slăbi. Zidul grădinii de la Casa Spavento se înălță cenușiu între casele înghesuite unele într-altele, iar pe creasta lui stătea ghemuită o făptură întunecoasă. Prosper simți în același timp furie și ușurare când o descoperi.

Genunchii îi tremurau, fiecare respirație îi producea durere. Pașii lui răsunară zgomotoși în liniștea din jur. Figura de pe zid privi speriată spre el. Era Viespe, o recunoscu în ciuda feței ei înnegrite.

— Unde-i Bo? spuse Prosper răstit și își apăsă mâinile pe mijlocul cuprins de durere.

— De ce l-ați luat cu voi? Adu-l imediat înapoi!

— Calmează-te! șuieră Viespe în jos spre el. Nu l-am luat cu noi! Pur și simplu s-a strecurat în urma noastră. Și atunci ne-a amenințat că țipă de trezește tot Campo Santa Margherita, dacă nu-l ajutăm să treacă zidul! Ce era să facem? Doar știi cât de încăpățânat poate fi.

— E deja înăuntru? Frica aproape îl sufocă pe Prosper.

— Prinde!

Viespe îi aruncă funia pe care tocmai o strânsese. Fără a sta pe gânduri, Prosper își petrecu capătul în jurul încheieturii mâinii și se cățără până sus la ea. Zidul era înalt și plin de crestături și își juli mâinile de pietre. Când se săltă în cele din urmă peste mulură, Viespe strânse tăcută funia și îl ajută să se lase în jos în grădina străină. Gura lui era uscată de teamă când ajunse la baza zidului. Viespe aruncă spre el capătul funiei și sări în urma lui.

Pe sub pantofii lor foșniră frunze uscate când se strecurară spre casă trecând pe lângă straturi de flori pustiite de iarnă și ghivece de flori goale. Mosca și Riccio se ocupau deja de ușa bucătăriei. Mosca abia dacă putea fi distins în întuneric, iar Riccio își înnegrise fața asemeni lui Viespe. Bo se ascunse speriat în spatele lui Mosca, când îl văzu pe Prosper.

— Ar fi trebuit să te las la Esther! șuieră Prosper. La naiba, ce-a fost în capul tău, Bo?

Bo își mușcă buzele.

— Dar am vrut să vin și eu, murmură el.

— Noi doi o să dispărem acum de aici, spuse Prosper încet. Vino cu mine. Încercă să-l tragă pe Bo de după spatele lui Mosca, dar Bo i se strecură pe sub degete.

— Nu, eu rămân aici! strigă el atât de tare, încât Mosca îi apăsă speriat mâna pe gură. Riccio și Viespe priviră îngrijorați la ferestrele de la ultimul etaj al casei, dar acestea rămaseră întunecate. Lasă-l Prosper, te rog, șopti Viespe. O să meargă totul bine.

Mosca își luă încet mâna de la gura lui Bo.

— Să nu mai faci asta încă o dată, clar? șușoti el. Am crezut că mor de frică.

— Câinii sunt aici? întrebă Prosper.

Viespe scutură capul.

— În orice caz, noi încă nu i-am auzit, șopti ea.

Oftând, Riccio îngenunche din nou înaintea ușii de la bucătărie. Mosca îi lumină cu lanterna.

— La naiba, broasca e atât de ruginită, încât s-a înțepenit! ocărî Riccio încet.

— Ah, de-aia n-au ei nevoie de un zăvor, murmură Mosca.

Viespe se aplecă asupra lui Prosper, care stătea cu spatele sprijinit de zidul casei străine și privea fix la lună.

— Nu trebuie să intri și tu, șopti ea. Am eu grijă de Bo.

— Dacă intră Bo, intru și eu, răspunse Prosper.

Riccio împinse ușa spunând o rugăciune. Mosca și el se strecurară primii, îi urmă Bo, apoi Viespe. Doar Prosper ezită o clipă, după aceea o porni în urma celorlalți.

Îi cuprinseră zgomotele unei case străine. Un ceas tică, frigiderul mormăi. Cu un amestec de rușine și curiozitate, se strecurară mai departe.

— Închideți ușa, șopti Mosca.

Viespe trecu peste pereți lumina lanternei. Bucătăria Idei Spavento n-avea nimic deosebit. Oale, tigăi, borcane cu mirodenii, o cană de espresso, o masă mare, câteva scaune...

— Să rămână unul dintre noi de pază? întrebă Riccio încet.

— La ce bun? Viespe deschise ușa spre hol și ascultă. Poliția doar n-o să vină peste zidul grădinii. Du-te tu înainte, îi șopti ea lui Mosca.

Mosca încuviință din cap și trecu dincolo de ușă.

Ușa dădea într-un hol îngust, exact cum era trasat pe planul casei, și după doar câțiva metri au dat de scara ce ducea în sus. De-a lungul treptelor atâr-

nau de perete măști, arătau înfricoșătoare în lumina lanternelor. Una dintre măști semăna cu cea pe care o purta mereu Scipio.

Scara se termina înaintea unei uși. Mosca o întredeschise, trase cu urechea și le făcu apoi celorlalți semn cu mâna să intre într-un hol care era ceva mai lat decât cel de la parter. Era luminat slab de două plafoniere. Undeva pocnea o instalație de încălzire, în rest era liniște. Mosca își duse ca avertizare un deget în dreptul buzelor când trecură pe lângă scara ce ducea în sus. Priviră îngrijorați în susul treptelor înguste.

— Poate că totuși nu e nimeni acasă, șopti Viespe. Casa i se părea atât de părăsită, cu toate camerele ei liniștite, întunecoase. În spatele primelor două uși erau o baie și o debara minusculă, Mosca știa asta din schița pe care le-o dăduse *il conte*.

— Acum însă devine mai interesant, șopti el, când se treziră înaintea celei de-a treia uși.

— Aici ar trebui să fie *salotto*. Poate că signora Spavento a atârnat aripa deasupra canapelei.

Tocmai voia să-și așeze mâna pe clanță, când cineva deschise ușa.

Mosca se împletici izbindu-se de ceilalți, atât de speriat se dăduse înapoi. Dar în ușa deschisă nu stătea Ida Spavento, ci Scipio.

Scipio, așa cum îl știau ei. Își purta masca, cizmele cu tocuri înalte, jacheta neagră lungă și mănușile din piele de culoare închisă.

Riccio doar se holbă la el descumpănit, dar fața lui Mosca încremeni de supărare.

— Ce faci aici? se răsti el la Scipio.

— Ce faceți voi aici, șuieră Scipio la rândul lui. Asta e comanda mea.

— Ia mai ține-ți gura! Mosca îl îmbrânci în piept, încât Scipio făcu câțiva pași înapoi, împleticindu-se.

Pui de lele mincinos! Da' știu că ne-ai dus bine de tot de nas. Stăpânul hoților! Pentru tine, poate că asta e un joc de-a aventura, dar noi avem nevoie de bani, e clar? Și de aceea *noi* o să furăm aripa pentru *il conte*. Zi o dată, e acolo înăuntru?

Scipio doar ridică din umeri.

Mosca îl dădu brutal la o parte și dispăru în camera întunecată.

— De fapt, cum ai intrat aici? mârâi Riccio către Scipio.

— N-a fost deosebit de greu, altfel probabil că n-ați fi fost nici voi aici, răspunse Scipio ironic. Și v-o spun acum încă o dată. *Eu* îi duc contelui aripa. Doar eu. Veți primi partea voastră, ca de fiecare dată, dar acum dispăreți.

— Tu să dispari, spuse Mosca și reapăru în spatele lui. Altfel îi povestim tatălui tău că finețea de fii-su se furișează noaptea în case străine!

Ridicase atât de mult vocea, încât Viespe se vârî între cei doi.

— Gata acum, șopti ea. Ați uitat unde suntem?

— Și-așa nu poți să-i duci nimic contelui, Stăpân al hoților, îi șopti Riccio dușmănos lui Scipio. Nu poți să-i trimiți nici măcar un mesaj, pentru că noi avem porumbelul său.

Scipio își strânse buzele. În mod evident, nu se gândise la porumbel.

— Haideți, spuse Mosca încet, fără a-l mai învrednici nici măcar cu o privire pe Scipio. Să căutăm mai departe. Eu și cu Prosper luăm ușa din stânga, Riccio și Viespe pe cea din dreapta.

— Și vai de tine dacă ne stai în cale, Stăpân al hoților, adăugă Riccio.

Scipio nu răspunse. Rămase nemișcat locului și privi în urma lor. Mosca, Riccio și Viespe dispăruse-

ră deja în spatele ușilor, când Prosper se mai întoarse o dată. Scipio tot mai stătea acolo și nu se mișca.

— Du-te acasă, Scip, spuse Prosper încet. Ceilalți sunt destul de supărați pe tine.

— Destul de, murmură Bo și-l scrută pe Scipio cu o privire îngrijorată.

— Iar voi? întrebă Scipio. Când Prosper nu răspunse imediat, Scipio se întoarse brusc și alergă spre treptele ce duceau în sus.

— Ia uitați-vă la asta, șopti Mosca, când Prosper îl ghidă pe Bo prin ușa deschisă. Pe schiță scria *laboratorio*, și mă întrebam ce poate să însemne asta. E un laborator fotografic! Cu tot dichisul. Plin de admirație, plimbă lumina lanternei prin toată încăperea.

— Scip s-a dus sus, spuse Prosper.

— Ce? întrebă Mosca descumpănit și se întoarse speriat, când Riccio și Viespe se înghesuiră pe ușă.

— Aripa nu-i nici dincolo, în sufragerie, șopti Viespe. Cum stăm aici?

— Scipio s-a dus sus, șuieră Mosca. Trebuie să mergem după el!

— Sus?

Riccio își trecu mâna prin părul zbârlit. Tuturor le fusese teamă de asta: că aveau să fie nevoiți să se furișeze sus la etaj, unde stăpâna casei dormea în pat fără să aibă habar de nimic.

— Aripa *trebuie* să fie sus, șopti Mosca. Și dacă nu ne grăbim, Stăpânul hoților pune mâna pe ea înaintea noastră!

Rămaseră nehotărâți în laboratorul foto cufundat în întuneric și priviră unii la alții.

— Mosca are dreptate, murmură Viespe. Sper doar că treptele n-or să scârțâie la fel ca celelalte.

Brusc se aprinse lumina. O lumină roșie.

Copiii se întoarseră speriați. Cineva stătea în ușă, o femeie într-un palton gros de iarnă, cu o armă de vânătoare sub braț.

— Scuze, spuse Ida Spavento și îndreptă arma împotriva lui Riccio, probabil pentru că stătea cel mai aproape de ea. V-am invitat cumva?

— Vă rog! vă rog, nu trageți! bâigui Riccio și ridică brațele.

Bo dispăruse deja în spatele lui Prosper și Viespe.

— Oh, de fapt n-am de gând să trag, spuse Ida Spavento. Dar nu puteți să mi-o luați în nume de rău că mi-am luat mai întâi vechea mea armă, când v-am auzit șușotelile. Ies și eu în sfârșit din nou o dată în oraș, și când mă întorc, ce găsesc? O bandă de hoți mici, care se furișează cu lanterne la mine în casă! Să fiți bucuroși că n-am chemat pe loc *carabinierii*.

— Vă rog! Nu chemați poliția, șopti Viepse. Vă rog, nu.

— Mda, poate că nu. Nu păreți prea periculoși. Ida Spavento coborî țeava armei, scoase un pachet de țigări din buzunarul paltonului și își așeză o țigară între buze. Ați pus ochii pe aparatele mele foto? Doar faceți mai ușor rost de așa ceva afară, pe străzi.

— Nu, noi... n-am vrut să furăm nimic valoros, signora, spuse Viespe poticnit, pe cuvânt.

— Ah, nu? Păi ce altceva?

— Aripa, bâigui Riccio. Și e doar din lemn. Tot mai ținea mâinile sus, cu toate că țeava armei era îndreptată doar asupra picioarelor sale.

— Aripa? Ida Spavento sprijini arma de peretele holului.

Riccio își coborî brațele cu un oftat de ușurare, iar Bo ieși ezitând de după spatele lui Prosper.

Ida Spavento îl scrută încruntată.

— Eh, poftim! Mai e unul, spuse ea. Câți ani ai? Cinci? Șase?

— Cinci, murmură Bo și o privi fix plin de suspiciune.

— Cinci. *Madonna*! Chiar că sunteți o bandă foarte tânără de hoți. Ida Spavento se sprijini de tocul ușii și îi privi pe rând. Ce mă fac acum cu voi? Dați o spargere în casa mea, vreți să mă furați... Ce știți despre aripă? Și cine v-a povestit că o am?

— Deci chiar o aveți? Riccio o privi cu ochi mari.

Ida Spavento nu răspunse.

— Ce vreți să faceți cu ea? repetă ea și scutură scrumul țigării.

— Cineva ne-a însărcinat s-o furăm, murmură Mosca.

Ida Spavento îl privi incredulă.

— V-a însărcinat? Cine?

— Asta n-o spunem, zise o voce în spatele ei.

Ida Spavento se întoarse surprinsă. Dar înainte să-și dea seama ce se întâmpla, Scipio înhăță arma și îndreptă țeava asupra ei.

— Scipio, ce faci? strigă Viespe descumpănită. Pune imediat arma la loc!

— Eu am aripa, spuse Scipio, fără a coborî arma. Atârna sus în dormitor. Așa că haideți și să o ștergem.

— Scipio? Da' cine mai e și ăsta? Ida Spavento strivi țigara pe podea și își încrucișă brațele. Văd că în noaptea asta în casa mea mișună de musafiri nepoftiți. Porți o mască interesantă, dragul meu, am și eu una asemănătoare, doar că o folosesc rareori la spargeri. Dar acum pune arma deoparte.

Scipio făcu un pas înapoi.

— Se spun povești ciudate despre această aripă, zise Ida Spavento. Vi le-a povestit cel care v-a dat comanda?

Scipio nu-i acordă atenție.

— Dacă nu veniți acum, atunci mă duc singur! strigă el către ceilalți. Cu aripa. Și nici n-o să împart cu voi banii pe care-i primesc pentru ea.

Arma tremura între degetele sale. Veniți sau nu? mai strigă el o dată.

Ida Spavento făcu atunci un pas către el, apucă țeava puștii și îi trase cu o smucitură arma lui Scipio din mână.

— Gata acum, spuse ea. Și-așa nu funcționează. Și acum dă-mi înapoi aripa mea.

Scipio învelise aripa într-o pătură și o ascunsese în baia Idei Spavento, când auzi vocile pe hol.

— Am fi putut s-o avem, murmură el cu o expresie sumbră, când așeză legătura înaintea picioarelor ei. Dacă proștii ăștia n-ar fi rămas împietriți locului. Le aruncă o privire plină de dispreț celorlalți, care stăteau înghesuiți unii într-alții înaintea ușii ce ducea la laboratorul foto. Riccio era singurul care își coborî spășit privirea. Ceilalți răspunseră dușmănoși privirii lui Scipio.

— Ia mai taci din gură! Da' știi că ești complet sărit de pe fix! mârâi Mosca. Ce-ți veni să te agiți pe-aici cu pușca.

— Doar n-aș fi tras! zbieră Scipio la el. Voiam doar să primim banii. Vi-i dădeam oricum *pe toți*. Chiar tu ai zis că aveți nevoie de ei.

— Banii? Ah, da, firește. Ida Spavento se lăsă pe vine și desfăcu pătura cu care Scipio învelise aripa. Cât voia să vă dea pentru aripa mea cel care v-a făcut comanda, dacă pot să vă întreb?

— Foarte, foarte mult, răspunse Viespe.

Merse ezitând până ajunse alături de femeia străină. Acolo era aripa. Înaintea picioarelor ei. Vopseaua albă era spălăcită și scorojită, ca la aripa a cărei

poză contele le-o dăduse. Dar pe aceasta se mai vedeau pretutindeni stropi de aur.

— Dezvăluiți-mi numele său. Ida Spavento strânse din nou pătura în jurul aripii și se ridică în picioare ținând legătura. Vârful aripii se mai zărea de sub pătură. Voi îmi dezvăluiți numele celui care v-a dat comanda, iar eu vă povestesc de ce a vrut să plătească bani mulți pentru o bucată de lemn.

— Nu-i știm numele, răspunse Riccio.

— Își spune *il conte*. Lui Mosca îi scăpară vorbele fără să știe de ce. Se alese cu o privire sumbră din partea lui Scipio. Ce te uiți așa, Stăpân al hoților? se răsti la el. De ce nu i-am spune?

— Stăpânul hoților. Ida Spavento ridică din sprâncene. Oh! Atunci probabil că trebuie să mă simt onorată că te-ai furișat în casa mea, nu? Îi aruncă o privire ironică lui Scipio. Bine, eu simt acum nevoie de-o cafea. Presupun că nu așteaptă nimeni îngrijorat ca voi să vă întoarceți acasă, nu? Îi privi întrebătoare pe copii.

Nu-i răspunse nimeni. Doar Viespe scutură din cap.

— Nu, spuse ea încet.

— Bun, atunci acordați-mi compania voastră, spuse Ida Spavento, și dacă vreți, vă spun o poveste. Despre o aripă pierdută și un carusel. Și ție, spuse ea, când trecu pe lângă Scipio. Dar poate că Stăpânul hoților mai are de făcut ceva mai bun?

Scipio veni și el în bucătăria Idei Spavento. Se ținea însă deoparte și continua să stea rezemat de tocul ușii, când ceilalți se așezaseră deja în jurul mesei mari. Înaintea lor, pe fața de masă colorată, era plasată aripa. Ida Spavento o scosese din pătură, înainte să se apuce de fiert cafeaua.

— Arată frumos, spuse Viespe și își plimbă prudentă degetele peste lemn. Precis e aripa unui înger, nu-i așa?

— A unui înger? Oh nu. Ida Spavento își luă cana de espresso de pe foc. Cafeaua fâsâi în cana mică, atunci când o așeză pe masă. E aripa unui leu.

— A unui leu? Riccio o privi neîncrezător.

Ida Spavento încuviință din cap.

— Într-adevăr. Încruntându-se, se căută cu mâna prin buzunarul paltonului. Unde-or fi acum țigările mele?

— Riccio!

Mosca îl împunse cu cotul pe Riccio în coaste, iar Riccio scoase cu o expresie spășită pachetul de sub jacheta sa. Viespe se înroși până la rădăcinile părului.

— Scuze, murmură Riccio. A fost doar un reflex, n-o să se mai întâmple.

— Eh, să sperăm. Ida Spavento lăsă să-i alunece pachetul în buzunar. Atunci luă zahăr și o ceașcă pentru ea, pahare și suc de fructe pentru copii. Scipio avea și el un pahar, dar el rămase la ușă. Își scoase doar masca.

— Ce-i cu povestea aia? întrebă Mosca și își turnă un pahar de suc.

— Îi dăm drumul imediat. Ida Spavento puse paltonul peste spătarul scaunului, bău o înghițitură din cafea și își luă o țigară.

— Primesc și eu una? întrebă Riccio.

Ida îl privi mirată.

— Firește că nu. E un obicei nesănătos.

— Păi, și dumneavoastră?

Ida oftă.

— Încerc să mă las. Să începem cu povestea. Se lăsă pe spate în scaun. Ați auzit vreodată povestea caruselului Maicilor Milostive?

Copiii scuturară din cap.

— Orfelinatul de fete din sudul orașului, spuse Riccio, aparține și el unor maici milostive.

— Exact. Ida își mai adăugă niște zahăr în cafea. Cu mai bine de o sută cincizeci de ani în urmă, așa se spune, un negustor bogat a făcut acestui orfelinat un cadou foarte prețios. Din porunca lui a fost ridicat în curte un carusel, cu cinci figurine de lemn minunate, a căror imagine mai poate fi văzută și astăzi deasupra portalului orfelinatului. Sub un baldachin colorat din lemn se învârteau un inorog, un căluț de mare, un duh al apelor, o sirenă și un leu înaripat. Gurile rele susțineau pe atunci că negustorul voia să-și împace cu acest cadou conștiința, pentru că el însuși abandonase odată copilul nedorit al fiicei sale înaintea orfelinatului, dar alții tăgăduiau asta și spuneau că ar fi fost un om bun la suflet și ar fi vrut să împartă astfel bogăția sa cu bieții copii fără de părinți. Oricum ar fi, curând se vorbi pretutindeni în Veneția de caruselul minunat, și asta înseamnă ceva într-un oraș atât de bogat în minuni ca acesta. Dar nu trecu multă vreme și se răspândi zvonul că, datorită acestui carusel, se petreceau lucruri misterioase în spatele zidurilor orfelinatului.

— Lucruri misterioase?

Riccio o privi pe Ida Spavento cu ochii mari. Așa o privea mereu și pe Viespe, când ea le citea…

Ida încuviință din cap.

— Da. Lucruri misterioase. Se povestea peste tot în oraș că după câteva tururi pe caruselul Maicilor Milostive, din copii se făceau oameni mari, iar din oameni mari din nou copii.

Preț de câteva clipe se așternu liniștea. Apoi Mosca râse incredul.

— Cum să se întâmple așa ceva?

Ida dădu din umeri.

— Nu știu nimic despre asta. Povestesc doar ce am auzit.

Scipio se desprinse de tocul ușii de care stătuse rezemat și se așeză pe marginea mesei lângă Prosper și Bo.

— Ce are a face aripa cu caruselul? întrebă el.

— Ajung acum și acolo, spuse Ida și îi mai turnă niște suc lui Bo. Maicile și orfanii nu s-au bucurat multă vreme de cadoul lor. Caruselul a fost furat. După doar câteva săptămâni. Într-o zi, maicile au făcut o excursie cu copiii la Burano, iar când s-au întors, poarta era spartă, curtea goală iar caruselul dispărut. N-a mai apărut niciodată. Dar hoții pierduseră ceva în graba lor…

— Aripa leului, șopti Bo.

— Exact. Ida Spavento dădu din cap. A rămas în urmă în curtea orfelinatului, nebăgată în seamă, unde a găsit-o cândva una dintre maici. N-a prea crezut-o nimeni când spunea că ar fi o parte din caruselul minunat. Dar ea a păstrat-o, iar la moartea ei aripa a fost dusă în podul orfelinatului, unde am descoperit-o eu. Mulți, mulți ani mai târziu.

— Ce făceați acolo sus? întrebă Mosca.

Ida stinse mucul țigării, strivindu-l. Mă jucam deseori sus la porumbare, spuse ea. Sunt foarte vechi, încă de pe vremea când scrisorile erau trimise prin porumbei călători. La Veneția, multă lume era pasionată de asta. Când venețienii bogați erau plecați vara la conacele lor de la țară, trimiteau astfel vești în oraș. De cele mai multe ori mă jucam că cineva mă încuiase acolo sus și că le dădeam drumul porumbeilor mei, pentru a aduce ajutor. Jucându-mă, am găsit odată aripa în toată murdăria aia veche de porumbei. Una dintre maicile bătrâne spuse că știa de unde provenea, și astfel mi-a povestit despre carusel. Când a văzut ce mult îmi plăcea povestea, mi-a făcut cadou aripa.

— V-ați jucat în orfelinat? Scipio o privi suspicios. Cum ați ajuns acolo?

Ida își dădu cu mâna părul înapoi.

— Am trăit în acest orfelinat, răspunse ea. Am fost acolo mai mult de zece ani. N-au fost tocmai cei mai fericiți ani ai mei, dar le mai vizitez din când în când pe unele dintre maici.

Viespe o privi preț de o clipă pe Ida, de parcă i-ar vedea fața pentru prima oară. Apoi băgă mâna în jacheta ei și scoase fotografia pe care le-o lăsase *il conte*. Împinse poza spre Ida.

— Acolo, în spatele aripii, nu credeți și dumneavoastră că lucrul acela arată ca un cap de inorog?

Ida Spavento se aplecă asupra pozei.

— De unde aveți poza? întrebă ea. De la cel care v-a făcut comanda?

Viespe încuviință din cap.

Scipio se duse la geamul bucătăriei. Afară era în continuare întuneric.

— Devii adult, dacă te dai în acest carusel? întrebă el.

— După câteva tururi. O poveste bizară, nu? Ida își puse ceașca în chiuvetă. Cel care v-a dat această însărcinare poate însă precis să v-o povestească mult mai bine. Cred că știe pe unde se află caruselul Maicilor Milostive. Altfel de ce v-ar fi însărcinat să furați aripa? Probabil că acel carusel nu se învârte câtă vreme leului îi lipsește cea de-a doua aripă.

— E deja foarte bătrân, spuse Prosper. Nu-i mai rămâne multă vreme să pună în funcțiune caruselul.

— Știți, signora, Mosca își trecu mâna peste aripă. Lemnul era aspru la atingere. Dacă această aripă chiar își are locul la leul de pe carusel, atunci de fapt nu prea aveți ce face cu ea. Atunci puteți la fel de bine să ne-o dați nouă, nu-i așa?

Ida Spavento zâmbi.

— Așa, aș putea? Deschise ușa spre grădină și lăsă să intre aerul rece al nopții. Stătu așa o vreme, cu spatele la copii, apoi se întoarse dintr-o dată. Ce ziceți de un târg? întrebă ea. Eu vă las aripa, ca să puteți s-o duceți contelui și el să vă plătească pentru ea, iar în schimb…

— Acum urmează buba, murmură Riccio.

— În schimb, continuă Ida Spavento, noi îl urmărim pe *il conte* când își ia tălpășița cu aripa și poate găsim astfel caruselul Maicilor Milostive. Am spus „noi", pentru că firește că voi veni și eu, asta face parte din târg. Îi privi încordată pe vizitatorii ei nocturni. „Ei bine, ce ziceți? Nu cer nici o parte din răsplata voastră. Fotografiatul îmi aduce mai mulți bani

decât pot cheltui de una singură. Tare mi-ar plăcea să văd o dată acest carusel. Haideți, spuneți da!

Dar copiii nu păreau entuziasmați din cale afară.

— Îl urmărim? Ce vrea să însemne asta? Riccio aproape că își frânse vârful limbii între dinți.

— Nu știu, *il conte* ăsta parcă îți dă fiori, murmură Mosca. Și dacă ne prinde? Cred că ar putea deveni o persoană cam neplăcută.

— Dar nu vă face curioși poza? Ida închise din nou ușa ce dădea în grădină și se întoarse pe scaunul ei. Nu v-ar plăcea și vouă să vedeți caruselul? Se spune că e o minune!

— Leul din piața San Marco e și el o minune, mormăi Mosca. Mai bine v-ați uita la ăla.

Atunci se sculă Scipio. Nu era ușor să treacă cu vederea privirile sumbre ale celorlalți, dar se străduí cât putu.

— Eu aș accepta oferta, spuse el. E cinstită. Noi ne primim banii și chiar dacă ar observa *il conte* că îl urmărim, noi tot putem fugi mai repede decât el.

— Aud mereu de „noi", mârâi Mosca. S-a zis cu „noi", lăudăros mincinos ce ești. Nu mai ești de-al nostru, n-ai fost niciodată de-al nostru, chiar dacă te-ai prefăcut că ar fi așa.

— Da, du-te înapoi la casa distinsă în care trăiești, strigă Riccio. Sărmanii copii fără părinți nu mai au chef să se joace cu tine, *Scipio, Stăpân al hoților*.

Scipio stătu locului și își mușcă buzele. Deschise gura pentru a răspunde ceva — și o închise la loc. Riccio și Mosca îl scrutară dușmănoși, dar Viespe fixă abătută cu privirea tăblia mesei, iar Bo își băgă capul sub brațul lui Prosper, de parcă ar fi vrut să se ascundă.

— Îmi explicați și mie despre ce e vorba aici? întrebă Ida Spavento, dar când nu-i răspunse nimeni, se duse la chiuvetă și clăti cana de espresso.

— Eu nu mă întorc, spuse Scipio deodată. Vocea lui suna foarte răgușită. Nu mă mai întorc vreodată acasă. S-a zis cu asta. N-am nevoie de ei. Ei și așa nu sunt niciodată acasă. Și dacă sunt, atunci mă tratează ca pe un animal de casă sâcâitor. Dacă există cu adevărat acest carusel, atunci o să mă urc pe el și mai repede decât *il conte* și o să mă mai dau jos abia când sunt cu un cap mai mare decât taică-meu și-mi crește barba. Dacă nu vreți să acceptați târgul, atunci îl voi face eu singur, găsesc caruselul și nu mă mai tratează nimeni ca pe un câine insuficient dresat sau nu mai oftează nimeni, atunci când spun ceva. Niciodată.

Era atât de liniște după izbucnirea lui Scipio, încât putură auzi o pisică mieunând afară în grădină.

— Cred că ar trebui să acceptăm oferta signorei Spavento, spuse Viespe în tăcerea generală. Și ar trebui să îngropăm cearta, până ce îi predăm contelui aripa și am primit banii de la el. La urma urmei, avem la momentul acesta destule griji pe cap, așa că nu e cazul să ne mai îngreunăm și reciproc viața, așa-i? Îi privi pe Prosper și Bo. Deci e cineva împotriva târgului?

Nu se mișcă nimeni.

— Atunci e stabilit, spuse Viespe. Târgul se încheie, signora Spavento.

SCIPIO, MINCINOSUL

Se crăpa de ziuă deasupra acoperișurilor orașului, când copiii ieșiră din casa Idei Spavento. Scipio li se alătură celorlalți fără un cuvânt, cu toate că Riccio și Mosca nu schimbară un cuvânt cu el cât fu drumul de lung până la ascunzătoarea lor. Uneori, Riccio se uită atât de dușmănos în direcția lui Scipio, încât Prosper se intercală prevenitor între cei doi. Lăsaseră aripa la Ida Spevento, ea avea s-o aducă în ziua în care urmau să se întâlnească cu *il conte*.

— Dacă nu cumva se mai strecoară înainte și alți hoți în casa mea și-l fură, spusese ea în timp ce-și luau rămas-bun.

Bo era atât de somnoros, încât Prosper trebui să-l ducă în spinare în a doua jumătate a drumului, dar când ajunseră în sfârșit la cinematograf, obosiți și cu picioarele atârnându-le greu, Bo fu dintr-o dată din nou treaz de-a binelea. Așa că-l lăsară să prindă porumbelul contelui.

Bo se postă fericit sub coș, își umplu mâna cu grăunțe și-o întinse în direcția porumbelului, așa cum îi arătase Victor în piața San Marco. Porumbelul își smuci capul și privi neîncrezător cu coada ochiului în jos la el, dar apoi zburătăci pe mâna lui. Bo își strânse chicotind umerii, când porumbelul se prinse cu ghearele de mâneca sa. Îl duse prudent la ieșirea de urgență, în timp ce porumbelul ciuguli cu poftă grăunțele dintre degetele sale.

— Du-te la canal cu el, Bo, șopti Mosca, ținându-i deschisă ușa. Porumbelul se înfoie și clipi zăpăcit, când Bo ieși cu el în aer liber. Își ținu strânse aripile în strâmtoarea dintre casele apropiate. Abia jos la canal, unde vântul îi trecu printre pene și i le zburli, se avântă de pe mâna lui Bo înspre cer. Zbură sus în cerul dimineții, care era aproape la fel de cenușie ca aripile lui, și zbură mai repede și mai repede, până ce dispăru în dosul coșurilor de pe acoperișurile orașului.

— Când mergem să luăm de la Barbarossa mesajul contelui? întrebă Prosper, când se întoarseră înfrigurați în cinematograf. Deja în ziua în care am trimis mesajul? Înseamnă că porumbelul nu trebuie să zboare prea departe.

— Porumbeii zboară pe zi sute de kilometri, răspunse Scipio. I-ar fi ușor să ajungă până diseară la Londra sau Paris. Când Viespe îl privi incredulă, el adăugă: Am citit. Nu cu tonul arogant, cum îi plăcuse odinioară atât de mult să-l folosească, ci jenat, aproape de parcă și-ar fi cerut scuze.

— Ce să spun, nu e tocmai probabil ca locuința contelui să fie la Paris, spuse Riccio disprețuitor. Dar nici nu contează. Porumbelul e pe drum, iar tu ar trebui să dispari acum acasă.

Scipio tresări. Privi în căutare de ajutor către Prosper, dar acesta îi evită privirea. Nici el nu uitase încă purtarea lui Scipio, când ceilalți îl așteptaseră înaintea ușii casei sale părintești. Poate că Scipio îi ghici gândurile, pentru că își întoarse din nou privirea. Pă-

BIBLIOTECA PUBLICĂ „C. PETRESCU"

rea să nu știe de la cine mai putea spera la vreun ajutor. Bo se prefăcea că nu observa nimic din cearta mocnită și le dădea de mâncare pisicilor.

Viespe își ținu capul plecat, de parcă n-ar fi vrut să-l privească pe Scipio.

— Riccio are dreptate, Scip, spuse ea și își privi încruntată unghiile. Trebuie să te întorci. Nu ne putem permite ca tatăl tău să întoarcă tot orașul cu susul în jos, pentru că i-a dispărut fiul. Cât timp crezi că îi va lua să-și amintească de vechiul său cinematograf? Și atunci jumătate din poliția Veneției s-ar prezenta aici în fața ușii. Doar avem și așa deja destule necazuri.

Fața lui Scipio împietri, iar Prosper văzu cum revenea vechiul Scipio, cel îndărătnic și trufaș, care știa să se apere de atât de multă dușmănie.

— Așa deci, spuse el și încrucișă brațele înaintea pieptului, pe Prosper și Bo nu-i aruncați afară, când colo datorită lor și-a băgat nasul aici detectivul acela. Dar eu — eu n-am voie să rămân, cu toate că v-am arătat ascunzătoarea de aici, cu toate că am avut grijă de voi, cu bani și haine călduroase! Chiar și saltelele le-am adus, cu barca găurită a lui Mosca, de era să mă înec. Am făcut rost de pături și de sobele de încălzit, când s-a făcut frig aici. Credeți că a fost ușor să le fur părinților mei toate lucrurile acestea?

— Normal că a fost ușor. Mosca îi aruncă o privire condescendentă lui Scipio. Probabil că au bănuit-o pe servitoare sau l-au bănuit pe bucătar sau pe oricare altul dintre miile de servitori ai voștri.

Scipio nu răspunse. Se făcuse roșu ca focul.

— Bingo, spuse Riccio. Lovitură în plin.

— Au bănuit pe altcineva? Viespe îl privi speriată pe Scipio.

Scipio își încheie nasturii de la jachetă până sus la gât.

— Pe bona mea.

— Și? Măcar i-ai luat apărarea?

— Păi, cum? Scipio o privi la rândul lui furios pe Viespe, care se uită la el consternată. Ca tatăl meu să mă trimită într-un internat? Credeți cumva că acolo e mai simpatic decât într-un orfelinat? Nu-l cunoașteți pe tatăl meu! Pentru un buton de manșetă furat, m-ar sili să dau ture cu o pancartă atârnată de gât, pe care scrie: sunt un împuțit de hoț mic!

— Au închis-o? Bo tot auzise acum ce se vorbea, cu toate că se străduise atât de mult să nu audă nimic. Chiar la închisoare?

— Pe cine? Scipio se întoarse nerăbdător spre el, ținându-și în continuare brațele încrucișate, de parcă ar fi putut să-l apere de privirile pline de reproș ale celorlalți.

— Bona. Bo își apăsă cu dinții buza de jos.

— Eh, aș! Scipio dădu din umeri. Doar nu puteau să-i dovedească nimic. A fost concediată fără preaviz, asta-i tot. Dacă n-aș fi luat cleștele acela afurisit, atunci oricum n-ar fi observat nimic. Majoritatea lucrurilor le-am furat din camere pe care nu le folosește nimeni, unde lucrurile doar stau și se umplu de praf. Dar când mama mea a descoperit că lipsește minunatul ei cleștișor pentru zahăr, a observat că mai lipseau și alte câteva lucruri. Mda. Ce să-i faci, acum nu mai am bonă.

Ceilalți îl priviră fix pe Scipio, de parcă i-ar fi ieșit șerpi din păr.

— Scip, omule, murmură Mosca.

— Am făcut asta numai pentru voi! strigă Scipio. Ați uitat deja cum abia vă duceați zilele, înainte ca eu să vă port de grijă?

— Dispari! se răsti Riccio la el. Îl împinse furios pe Scipio în piept. Ne descurcăm și fără tine. Nu mai vrem să avem nimic de-a face cu tine. Nici n-ar fi trebuit să te lăsăm să intri iar aici.

— Nici n-ar fi trebuit să mă lăsați să intru iar aici? Scipio urlă atât de tare, încât Bo își astupă urechile cu palmele. Ce-ți închipui tu? Tot ce e aici e al tatălui meu!

— Ah, da, exact! țipă Riccio drept răspuns. Atunci du-te și pârăște-ne la el, cuconaș umflat în pene ce ești!

Atunci Scipio se năpusti asupra lui. Cei doi se încleștară cu atâta furie, încât Viespe și Prosper reușiră să-i despartă doar cu ajutorul lui Mosca.

Când Bo văzu cum îi curgea sânge lui Riccio din nas și cât de zgâriată era fața lui Scipio, se porni să plângă atât de tare în hohote, încât ceilalți se întoarseră speriați spre el.

Viespe fu și mai repede lângă el decât Prosper. Își petrecu brațul consolator în jurul lui Bo și îi mângâie părul, care la cărare avea deja din nou rădăcini blonde.

— Du-te acasă, Scip, spuse ea nerăbdătoare. Îți dăm de știre imediat ce aflăm când ne întâlnim cu *il conte*. Poate că primim deja mâine după-amiază mesajul, unul dintre noi va merge la Barbarossa imediat după micul dejun.

— Ce? Riccio îl dădu la o parte pe Mosca, care voia să-i șteargă sângele de la nas. Ca ce chestie vrei să-i dai de știre?

— Termină, Riccio! se răsti supărat la el Prosper. L-am văzut pe tatăl lui Scipio. Nu te-ai încumeta să furi nici măcar o lingură de argint de la el. Să i te confesezi, nici atât.

Riccio își trase nasul și apoi își apăsă dosul mâinii sub nas.

— Mulțumesc, Prop, murmură Scipio. Obrazul îi era vărgat ca o piele de zebră, de la unghiile degetelor lui Riccio. Pe mâine, murmură el, ezită și se întoarse încă o dată. Chiar îmi dați de știre, nu?

Prosper încuviință din cap.

Dar Scipio ezită în continuare.

— Detectivul..., spuse el.

— A șters-o, spuse Mosca.

— Ce?

— Ei, lasă, nu-i nimic. Avem cuvântul lui de onoare că nu ne dă de gol, spuse Bo și se eliberă din îmbrățișarea lui Viespe. Pentru că acum e prietenul nostru.

Scipio îl privi atât de uimit pe Bo, încât Viespe începu să râdă în hohote:

— Ei bine, e cam exagerat să-i zicem prieten, spuse ea. Doar știi, Bo e înnebunit după el. Dar probabil că într-adevăr nu ne va da de gol.

— Ei, dacă spuneți voi. Scipio dădu din umeri. Pe mâine atunci.

Porni agale printre șirurile de locuri tapițate cu roșu, își plimbă degetele peste spătare și privi în treacăt cortina brodată cu stele. Mergea foarte încet, de parcă ar fi așteptat în continuare ca ceilalți să-l cheme înapoi. Dar nu-l strigă nimeni, nici măcar Bo. El își mângâia pisoii.

„Îi e frică", se gândi Prosper, privind în urma lui Scipio, „frică să meargă acasă". Își aminti de tatăl lui Scipio, cum stătuse sus la balustrada scării. Și îi păru rău pentru Scipio.

ÎNCĂ O VIZITĂ

Prăvălia lui Barbarossa era goală, când Prosper împinse ușa deschizând-o. Clopoțelele de deasupra ușii sunară înnebunite, iar Bo se opri fascinat în prag și privi în sus la ele, până ce Viespe îl trase după ea în prăvălie. Peste noapte se lăsase gerul. Vântul nu mai venea dinspre mare, ci dinspre munți, trecând uscat și tăios peste poduri și piețe. Iarna nu-și mai trimitea vestitorii, ci venise ea însăși în Orașul Lunii și îi cuprindea fața bătrână cu degete țepene, înghețate.

— Signor Barbarossa? strigă Viespe și scrută cu privirea tabloul de deasupra tejghelei. Firește că și ea știa despre ochiul de observație prin care Barbă roșie își supraveghea clientela.

— *Sì, sì, pazienza*, îl auzi strigând morocănos.

Ochii lui Barbarossa erau injectați, când își băgă capul prin perdeaua din fața ușii biroului său. Își suflă zgomotos nasul cu batista lui imensă.

— Ah, îl aveți și pe cel mic cu voi. Ia vedeți să nu-mi mai spargă iar ceva. Ce-ați făcut cu părul lui de înger? Zi bună ziua, piticule.

— *Buon giorno*, murmură Bo și făcu în spatele lui Prosper o grimasă în direcția lui Barbarossa.

— Ah! *Buon giorno*. Italiana lui începe să sune mai bine. Intrați! Barbarossa le făcu nerăbdător copiilor semn cu mâna să intre în biroul său. Iarna, ce dracu vrea iarna încă de pe-acum aici? A înnebunit lumea întreagă? ocărî el, în timp ce se târî înapoi la masa lui de scris. Orașul ăsta e și vara greu de suportat, dar iarna de aici îl duce și pe omul cel mai sănătos la buza mormântului. Dar cui îi spun eu asta? Copiii nu știu nimic despre așa ceva. Copiilor nu le e frig, copiii sar prin băltoace și nu se aleg nici măcar cu un guturai. Zăpada le așază o căciulă în cap, iar pe ei nu-i deranjează, în timp ce oamenii în toată firea sunt mai aproape de moarte cu fiecare fulg de zăpadă. Barbarossa se lăsă oftând să cadă în scaunul său, de parcă ar fi fost bolnav de moarte. Dureri de gât, dureri de cap iar nasul ăsta curge tot timpul! gemu el. Detestabil! Parcă am fi robinete umane. Își strânse și mai mult fularul în jurul gâtului gras și îi fixă din priviri peste marginea batistei pe vizitatorii săi. Nici o sacoșă, nici un săculeț? Prada Stăpânului hoților începe de data aceasta în buzunarele pantalonilor voștri?

Bo întinse mâna și pipăi un mic toboșar de tablă, care stătea pe masa de scris a lui Barbarossa.

— Ia laba, e valoros! se răți Barbă roșie și-i întinse lui Bo o bomboană pentru tuse.

— Nu vrem să vindem nimic, spuse Viespe. *Il conte* a zis că lasă la dumneavoastră o scrisoare pentru noi.

Bo despachetase bomboana pentru tuse și o mirosea neîncrezător.

— Ah da, scrisoarea contelui. Barbarossa își mai suflă o dată zgomotos nasul și-și îndesă batista înapoi în buzunarul vestei. Vesta avea brodate pe ea gondole aurii minuscule. Sora lui, *la contessa*, a adus-o ieri seară pentru voi. El personal vine doar

rareori în oraș. Barbă roșie își băgă și el în gură o bomboană pentru tuse și deschise cu un oftat adânc sertarul de sus de la masa lui de scris.

— Poftim aici, vă rog, îi întinse cu o expresie pictisită lui Viespe un plic îngust. Nu scria nimic pe el, nici o adresă, nici un expeditor. Dar când Viespe vru să apuce plicul, Barbarossa îl trase înapoi.

— Așa, ca între prieteni, toarse el și își coborî confidențial vocea, spuneți-mi și mie ce trebuia să furați pentru *il conte*. Stăpânul hoților doar a executat în mod evident mulțumitor comanda, nu-i așa?

— Se prea poate, răspunse Prosper evaziv și trase plicul dintre degetele lui Barbarossa.

— Hei, hei, hei! Barbă roșie își propti supărat pumnii pe masa lui de scris. De spaimă, Bo aproape că se înecă cu bomboana lui pentru tuse. Chiar că ești un flăcău obraznic, știi asta? se răsti Barbarossa la Prosper. Nu te-a învățat nimeni că trebuie să te porți respectuos cu adulții?

Un acces violent de strănuturi îl făcu să se lase din nou să cadă în scaun.

Prosper nu-i răspunse. Fără un cuvânt, băgă plicul în buzunarul interior al jachetei. Bo însă își scuipă în palmă bomboana pe care începuse s-o sugă și i-o trânti lui Barbă roșie pe masa de scris.

— Na, ia-ți-o înapoi. Pentru că ai urlat la fratele meu, spuse el.

Barbarossa se holbă nedumerit la bomboana lipicioasă.

Arborând zâmbetul ei cel mai amabil, Viespe se aplecă peste masa lui de scris.

— Cum e cu dumneavoastră, signor Barbarossa? Nu v-a învățat nimeni cum trebuie să ne purtăm față de copii? întrebă ea.

Barbă roșie trebui să strănute atât de puternic, încât fața lui se înroși mai tare decât nasul.

— Bine, bine. Pe leul din San Marco, nu vă trebuie mult să vă simțiți jigniți, grohăi în batista lui. Nu înțeleg de ce faceți atât pe misterioșii! Știți ceva, hai să ne jucăm un pic de-a ghicitul, dacă nu vreți să-mi răspundeți direct! Încep eu. Se aplecă deasupra mesei de scris. Lucrul pe care și-l dorește atât de mult *il conte*, e din ... aur?

— Nu, răspunse Bo și scutură cu un rânjet larg capul. Deloc.

— Deloc? Barbarossa se încruntă. Ia să mai ghicesc o dată. Argint?

— Greșit de tot. Bo călcă de pe un picior pe altul. Mai ghicește o dată.

Dar înainte ca Barbă roșie să poată pune următoarea întrebare, Prosper îl împinse deja pe fratele său mic prin perdeaua de mărgele. Viespe îi urmă.

— Cupru? strigă Barbarossa în urma lor. Nu, așteptați, e un tablou. O statuetă!

Prosper deschise ușa magazinului.

— Afară cu tine, Bo, spuse el, dar Bo se mai opri o dată.

— E complet greșit! strigă el în prăvălie. E din diamante uriaaașe. Și perle.

— Nu mai spune! Barbarossa se luptă să treacă grăbit prin perdeaua lui. Descrie-mi totul mai exact, micuțule!

— Băgați-vă în pat cu ceva cald, signor Barbarossa, spuse Viespe, îl trase pe Bo cu ea în afara prăvăliei și se opri surprinsă lângă Prosper.

Pe stradă se învolburau fulgi de zăpadă, cădeau atât de des din cerul de un alb murdar, încât Bo mijii ochii. Dintr-o dată totul era cenușiu și alb, de parcă cineva ar fi șters cu guma culorile orașului, în timp ce ei erau în magazinul lui Barbarossa.

— Deci e un lănțișor. Sau un inel? Barbarossa scoase emoționat capul pe ușa prăvăliei sale. De ce

nu mai stăm puțin la taclale? Vă invit la o felie de tort, dincolo la *pasticceria*. Ce ziceți?

Dar copiii se îndepărtară agale, fără a-i acorda atenție.

Nu-și mai puteau dezlipi ochii de zăpadă. Fulgii reci se așezară pe fețele și părul lor. Bo își linse extaziat unul de pe nas și întinse mâinile în aer, de parcă ar fi vrut să-i prindă, în timp ce Viespe clipi la nori, nevenindu-i să creadă. De câțiva ani nu mai ninsese la Veneția. Oamenii care veneau înspre ei pe stradă aveau priviri la fel de vrăjite ca și cele ale copiilor. Chiar și vânzătoarele ieșeau din magazine, pentru a privi la cer.

Prosper, Viespe și Bo se opriră pe podul următor, se aplecară peste balustrada de piatră și priviră cum apa de un cenușiu de argint înghițea fulgii. Zăpada acoperea încet casele din jur, acoperișurile de un maroniu ruginiu, grilajele negre ale balcoanelor și petalele florilor de toamnă ce creșteau în spatele grilajelor în ghivece și găletușe de plastic.

Prosper simți în păr atingerea umedă și rece a zăpezii. Și dintr-o dată își aminti de o altă țară, aproape uitată, îndepărtată, de o mână care îi ștersese zăpada din păr. Și stătu acolo, între Viespe și Bo, privind fix și fără să vadă la casele care se oglindeau în apă, și îndrăzni să savureze pentru câteva clipe amintirea. Dezorientat, simți că nu mai era atât de dureros să-ți aduci aminte. Poate că datorită lui Viespe și Bo, prezențe atât de calde și familiare alături de el. Chiar și balustrada de piatră de sub degetele sale părea familiară și îl apără de durere.

— Prop? Viespe îi cuprinse umărul cu brațul și îl privi îngrijorată, în timp ce Bo stătea și prindea fulgii cu limba. E totul în ordine?

Prosper își șterse zăpada din păr și încuviință din cap.

— Deschide plicul, spuse Viespe. Vreau să aflu când o să-l văd în sfârșit și eu la față pe *il conte*.

— De unde știi că vine chiar el? Prosper scoase plicul din jachetă. Era sigilat, asemeni plicului din confesional, dar sigiliul arăta ciudat, de parcă cineva l-ar fi vopsit cu roșu.

Viespe luă plicul din mâna lui Prosper.

— Cineva l-a deschis! Îl privi îngrijorată pe Prosper. Barbarossa!

— Nu-i nimic, spuse Prosper. Tocmai de aceea *il conte* i-a indicat lui Scipio încă la confesional punctul de întâlnire. El a prevăzut că Barbă roșie va deschide plicul. E evident că-l cunoaște foarte bine.

Viespe deschise prudentă plicul tăindu-l cu briceagul ei. Bo se uită peste umărul ei. Din nou, mesajul contelui era scris pe un carton mic, de data aceasta erau însă doar câteva cuvinte.

— Barbarossa precis că și-a mușcat masa de scris de dezamăgire, când a deschis plicul, spuse Prosper și citi:

la punctul de întâlnire stabilit
pe apă
uitați-vă după o lanternă roșie
în noaptea de marți spre miercuri, ora 1

— Deja mâine noapte! Prosper scutură din cap. La ora unu. E destul de târziu. Își băgă din nou în buzunar plicul cu mesajul și-i ciufuli lui Bo părul vopsit negru. Ideea cu diamantele uriașe chiar că a fost bună, Bo. Ați văzut ce ochi lacomi a făcut Barbarossa?

Bo își linse chicotind un fulg de zăpadă de pe mână.

Dar Viespe privi cu o senzație de disconfort peste balustrada podului.

— Pe apă? murmură ea. Ce vrea să spună? Să facem predarea pe o barcă?

— Doar nu e nici o problemă, răspunse Prosper. Barca lui Mosca e destul de mare pentru noi toți.

— Așa e, spuse Viespe. Dar mie tot nu-mi place. Nu știu să înot bine, iar lui Riccio i se face rău numai dacă se uită la bărci.

Privi îngrijorată în jos la canal, care continua să înghită fulgii de zăpadă. O gondolă lunecă în umbra podului. Trei turiști ședeau înfrigurați pe pernele acoperite de zăpadă. Viespe îi privi cu o expresie sumbră, până ce barca dispăru pe sub pod.

— Nu-ți plac bărcile? spuse Prosper ironic și trase încet de coada subțire a lui Viespe.

— Doar te-ai născut aici și am crezut că tuturor venețienilor le plac bărcile.

— Uite că nu crezi bine, răspunse Viespe sec și întoarse spatele apei. Haideți, ceilalți precis că ne așteaptă deja.

Zăpada făcea ca orașul să fie și mai liniștit ca de obicei. Viespe și Prosper merseră tăcuți unul lângă celălalt, dar Bo le-o luă înainte sărind ca un purice și fredonă zumzăind o melodie.

— Nu vreau ca Bo să vină și el la predare, îi șopti Prosper lui Viespe.

— E de înțeles, răspunse ea tot în șoaptă. Dar cum vrei să-i explici asta, fără ca el să ne spargă la toți timpanele cu țipetele sale?

— Habar n-am, murmură Prosper încurcat. Chiar că e teribil de încăpățânat, mai ales dacă îi spun eu ceva. Nu poți să vorbești tu cu el?

— Să vorbesc? Viespe scutură din cap. Să vorbești nu folosește la nimic în cazul acesta. Nu, am o idee mai bună. În felul acesta pot să mă eschivez și de la drumul cu barca. Doar că astfel nu-l voi vedea nici de data aceasta pe *il conte*.

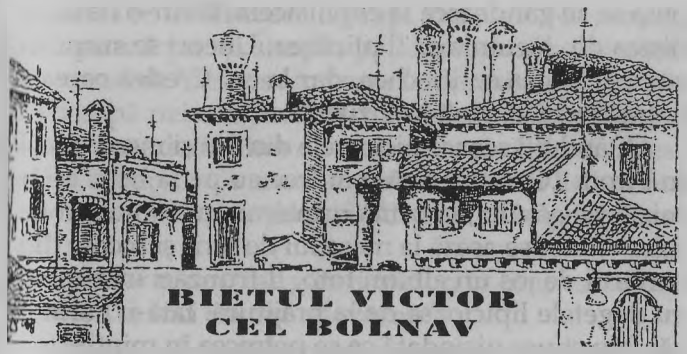

BIETUL VICTOR CEL BOLNAV

Victor zăcea în pat, cu pătura trasă peste cap.

De două zile zăcea așa. Se scula din pat doar pentru ca să meargă la toaletă, ca să hrănească țestoasele sau ca să-și cumpere o prăjitură la *pasticceria* de jos. Nici măcar zăpada de afară de pe balconul lui nu reușea să-l înseninize.

— Sunt răcit, mormăi el, când vânzătoarea îl întrebă îngrijorată de sănătate. Am luat răceala de la țestoasa mea. Apoi se băgă cu prăjitura din nou în pat. Nu se duse la telefon și nu deschise ușa, când sună. Se uită la televizor, privi la fulgii de zăpadă, care plutiră în dreptul ferestrei sale și își băgă în cap că era bolnav și că de aceea era imposibil să se întâlnească cu soții Hartlieb la hotelul *Sandwirth*.

Imposibil. Nu se putea. Foarte simplu. Mesajul lui Esther Hartlieb de pe robotul său telefonic îl șterse oricum imediat.

Victor trecu prin toate ziarele în căutare de știri despre spargeri, dar tot ce găsi era un articol despre un liftier cu apucături de hoț dintr-un hotel de lângă gară. În mod bizar, asta îi dădu un sentiment de ușurare.

Totul era ciudat, de când se întorsese din prizonierat. La naiba, nu știa ce era cu el. Tot timpul tre-

buia să se gândească la copiii aceia. Dintr-o dată, liniștea din locuința sa îl plictisea. Uneori se surprinse cum trăgea cu urechea, dar la ce? Credea oare că banda avea să vină în vizită la el?

Oftând, își scoase picioarele din pat și merse greoi în birou. „Cândva o să mai trec eu pe la hoții ăștia mici", se gândi, „la urma urmei mi-au furat bărbile false. Victor se așeză la masa lui de scris și scoase din sertarul de jos un album foto. Îl frunzări încruntat, cu degetele lipicioase de la prăjitură. Iată-i. Părinții săi. Nu știuse niciodată ce se petrecea în mințile lor. Acum era el însuși adult, dar tot n-o știa. Uite, copilul din căruțul flancat de părinții săi în atitudini atât de țepene era el, la prima lui zi de naștere. Cel puțin așa îi povestiseră că el era acela. Victor nu-și putea aminti să fi arătat vreodată așa, atât de rotofei și rozaliu, cu un puf brunet și des pe cap. Răsfoi mai departe. Își amintea mai curând de chipul pe care-l înfățișase aparatului foto la șase ani. Fața lui la vârsta de doisprezece ani o cercetase deseori timp de ore întregi înaintea oglinzii, în căutare de coșuri. Dar îi era totuși străină, străină asemeni feței unui alt om.

Victor lăsă albumul deschis pe masa de scris și merse pe picioare nesigure, în șosete, până la oglindă. Nasul nu se schimbase prea mult. Sau totuși? Ce era cu ochii? Se apropie atât de mult de oglindă, încât își văzu propria imagine în pupile. Ochii rămâneau la fel? Același Victor privea oare prin ochii copilului de un an sau de șase ani, care tocmai începuse școala? Cine era în acest corp aflat într-o schimbare continuă? Cum putea uita cine fusese el odată, cum se simțise la vârsta de doi, cinci, treisprezece ani?

Victor se uită la ceasul care atârna de perete lângă ușa de la dormitor. Ora zece. Ce zi era astăzi? Da, era așa cum se temuse să fie. Era marți, ziua în care

urma să se întâlnească cu soții Hartlieb. Nu reușise să doarmă pur și simplu până trecea ziua aceasta. Cu un oftat, Victor se întoarse în dormitorul său, stătu o clipă nehotărât între dulapul de haine și patul cu aspect ademenitor de moliciune și căldură și deschise dulapul. Ce era să-i povestească lui Esther cea cu nas ascuțit și soțului ei? Ce *voia* să le povestească?

„Habar n-am", se gândi Victor, în timp ce se îmbrăcă. „În nici un caz adevărul."

MINICIUNI ZADARNICE

Victor întârzie. Era deja patru fără un sfert, când păşi în holul de intrare distins de la *Gabrielli Sandwirth*. Ultima dată fusese aici cu o lună în urmă. Atunci urmărise pe cineva care descinsese în acest hotel. Victor cunoscuse astfel multe hoteluri ale oraşului. Din câte îşi amintea, la *Sandwirth* purtase o barbă neagră care îi acoperea tot obrazul şi o pereche de ochelari dezgustători. El însuşi aproape că nu se recunoscuse în oglindă, un semn sigur pentru o deghizare reuşită. Astăzi îşi purta propria lui faţă, lucru care în mod straniu îi conferea mereu sentimentul că era niţel mai mic.

— *Buona sera*, spuse, când se prezentă la recepţie. În spatele unui buchet enorm de flori apăru capul recepţionerei.

— *Buona sera*. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mă numesc Victor Getz. Am o întâlnire cu soţii Hartlieb..., Victor zâmbi scuzându-se,... la care în mod regretabil am întârziat un pic. Aţi putea să verificaţi dacă domniile lor mai sunt în cameră?

— Firește. Zâmbind, femeia îşi dădu după ureche părul negru. Ce ziceţi de zăpada asta? întrebă ea în timp ce întinse mâna după receptorul telefonului. Vă puteţi aminti când a nins ultima oară la Veneţia?

Pronunţă cuvântul „nins", de parcă era o bomboană care i se topea încet pe limbă. Victor putu să-şi imagineze atât de limpede faţa ei din copilărie, de parcă ea i-ar fi arătat o fotografie veche de-a ei. Nu putut să nu zâmbească atunci, când văzu cum privirea ei se îndreaptă mereu spre afară, la fulgii care pluteau atât de încet înaintea ferestrelor mari, de parcă lumea s-ar fi învârtit dintr-o dată cu o mişcare încetinită.

— Alo, signora Hartlieb, spuse ea în receptor. Vă caută un anume signor Victor Getz.

Soţii Hartlieb nici nu se sinchiseau de zăpadă. Înaintea ferestrelor lor, San Giorgio Maggiore plutea pe lagună, de parcă tocmai ar fi apărut din apele ei. Priveliştea era atât de frumoasă, încât Victor simţi o înţepătură în inimă, dar Esther şi soţul ei stăteau cu spatele la fereastră, cot la cot, şi aveau ochi doar pentru el. Ochi duşmănoşi. Cu o senzaţie de disconfort, Victor îşi încrucişă degetele la spate.

„De ce nu mi-am lipit măcar o mustaţă?", se gândi el. „Asta mi-ar fi uşurat esenţial minciunile." Dar copiii doar îi furaseră toate bărbile sale minunate. Aşa că tot ei erau de vină dacă Esther cea cu nas subţire şi privire pătrunzătoare îl prindea cu minciuna.

— Mă bucur că aţi primit mesajul meu, începu ea într-o engleză perfectă. Vorbea cu Victor doar în limba lui maternă. După convorbirea telefonică cu secretara dumneavoastră lipsită de amabilitate, începusem deja să mă îndoiesc că mai sunteţi în general în oraş.

— Aproape că nu părăsesc niciodată oraşul, răspunse Victor. Îmi lipseşte prea mult, când sunt plecat.

— Chiar așa! Esther ridică aproape un centimetru sprâncenele pensate subțire.

„Uimitor", gândi Victor, „eu nu sunt în stare de așa ceva."

— Deci, vă rog, signor Getz. Domnul Hartlieb era în continuare mare cât un dulap și aproape la fel de palid ca fulgii de nea, care se învolburau afară. Povestiți-ne despre investigațiile dumneavoastră.

— Investigațiile mele, da. Victor se balansă nervos pe vârfurile degetelor de la picioare. Rezultatul investigațiilor mele e din păcate neechivoc. Micuțul nu mai e în oraș, la fel de puțin ca și fratele său mai mare.

Soții Hartlieb schimbară o privire rapidă.

— Secretara dumneavoastră a făcut aluzie la așa ceva, spuse Max Hartlieb. Dar...

— Secretara mea? îl întrerupse Victor — și își aminti la timp că Viespe, Prosper și Riccio fuseseră în biroul său, pentru a hrăni țestoasa. Ah, da, firește, secretara mea. Dădu din umeri. După cum știți, mă apropiasem în urmărirea mea deja foarte mult de Bo și fratele său. Fotografia pe care v-am trimis-o demonstrează acest lucru cu prisosință. Din păcate n-am avut atunci nici o ocazie de a pune mâna pe cei doi. Toți oamenii aceia de acolo, înțelegeți, dar am aflat că nepoții dumneavoastră se înhăitaseră cu o bandă de hoți tineri. Din păcate, unul dintre ei m-a recunoscut, cu multă vreme în urmă îl prinsesem asupra faptului, când încerca să fure o poșetă. Ei bine, acest pungaș mic probabil că i-a convins pe nepoții dumneavoastră că nu mai sunt în siguranță în Veneția. Spre regretul meu, cercetările mele au evidențiat faptul că... Își drese glasul. De ce oare avea de fiecare dată când mințea senzația că i se înțepenise o gălușcă în gât?... hm, cercetările mele au evidențiat faptul că cei doi s-au îmbarcat clandestin cu

două sau trei zile în urmă pe unul din marile bacuri, care acostează aici în mod regulat. De la fereastra dumneavostară aveți o vedere bună asupra locurilor de acostare.

Soții Hartlieb se întoarseră confuzi și priviră în jos la doc, unde un grup de turiști cuprinși de frig se înghesuia pe un vapor de excursii.

— Dar..., Esther Hartlieb arătă atât de decepționată, încât lui Victor aproape că i se făcu milă de ea, ... încotro a pornit acest vapor, Doamne Dumnezeule?

— Corfu, răspunse Victor. Cu cât sânge rece o spusese, făcând abstracție de gălușca din gât. „Ce fac eu aici?" se întrebă el. „Îi mint pe cei care mi-au dat o misiune! Dacă aș fi Pinocchio, nasul meu ar străpunge acum geamul din față, și toți porumbeii din oraș ar avea loc să se așeze pe el..."

— Corfu! strigă Esther Hartlieb și-l privi pe soțul ei, de parcă acesta ar fi trebuit s-o salveze pe loc de la înec.

— Sunteți sută la sută sigur? întrebă Max Hartlieb suspicios.

Victor îi răspunse la privire cu expresia cea mai nevinovată de care era în stare. Doar că trebui să-și dreagă din nou glasul. Ce noroc că cel din fața lui nu bănuia ce însemna asta.

— Ei bine, firește că nu pot fi foarte sigur, spuse el. La urma urmei, când te îmbarci clandestin pe un vapor, nu ești trecut pe lista de pasageri, dar le-am arătat unor marinari fotografia băieților, când vaporul a acostat astăzi la prânz din nou aici, iar doi dintre ei i-au recunoscut în mod clar. Doar că nu puteau cădea de acord în care zi anume cei doi au fost la bord.

Consolator, Max Hartlieb o cuprinse cu brațul pe soția lui. Țeapănă ca un manechin din vitrina maga-

zinului, ea se lăsă îmbrățișată și-l privi în acest timp pe Victor. Preț de o răsuflare, el avu sentimentul neplăcut că minciuna lui mirosea de la o poștă.

— Nu se poate, spuse Esther Hartlieb și se desprinse de soțul ei. Doar v-am povestit că nu e o coincidență faptul că Prosper a venit la Veneția. Acest oraș îi amintește de mama lui. Nu cred că ar pleca din nou. Și unde, pentru Dumnezeu?

— Probabil că a urcat pe vapor, pentru că și-a dat seama că situația nu e atât de paradisiacă precum în poveștile mamei sale, opină soțul ei.

—...și că ea nu-i aici, chiar dacă totul arată ca în paradis, murmură Victor și privi pe fereastră.

— Nu. Nu. Nu. Esther Hartlieb scutură energică din cap. Prostii. Tot mai am sentimentul că e aici, iar dacă Prosper e aici, atunci e și Bo.

Victor își privi pantofii. Avea în continuare grămezi mici de zloată pe ei. Ce putea să spună?

— Am multiplicat fotografia cu băieții pe care ne-ați trimis-o, signor Getz, continuă Esther Hartlieb. Ne-a sosit la scurt timp după convorbirea telefonică pe care am avut-o cu secretara dumneavoastră și am tipărit afișe cu poza. Recompensa pe care o oferim este considerabilă. Știu, m-ați mai sfătuit o dată să nu abordez astfel căutarea băieților și, recunosc, cu o recompensă atragi mereu și persoane dubioase, dar voi dispune expunerea afișelor, la fiecare canal, în fiecare bar, fiecare cafenea și fiecare muzeu. Chiar am dat deja comanda. Îl voi găsi pe Bo, înainte ca el să moară de pneumonie sau oftică în acest oraș mizerabil. Trebuie apărat de fratele său egocentric!

La aceste cuvinte, Victor doar scutură obosit din cap.

— Tot n-ați înțeles? spuse el nerăbdător. Cei doi au fugit doar pentru că dumneavoastră ați vrut să-l despărțiți pe Bo de acest frate.

— Cum de vă permiteți un asemenea ton? strigă Esther Hartlieb descumpănită. Să fim dintr-o dată noi vinovați de toate?

— Cei doi țin unul la altul! strigă Victor. Cum de nu înțelegeți asta?

— Îi vom dărui un câine lui Bo, răspunse Max Hartlieb degajat. Veți vedea cât de repede o să-și uite fratele mai mare.

Victor îl privi fix, de parcă bărbatul mare și tare tocmai și-ar fi descheiat cămașa și i-ar fi arătat cu un zâmbet că nu avea nici o inimă în piept.

— Răspundeți-mi la o întrebare, spuse Victor. Vă plac de fapt copiii?

Max Hartlieb se încruntă. În spatele lui, zăpada așeza căciuli albe pe capetele îngerilor de la San Giorgio.

— Copiii în general? Nu, nu neapărat. Sunt neastâmpărați, gălăgioși și destul de des murdari.

Victor își privi din nou pantofii.

—...și, în afară de asta, continuă Max Hartlieb, n-au habar despre ce e important.

Victor încuviință din cap.

— Mda..., spuse el încet, e ciudat cum ființe atât de inutile se transformă cu timpul în ceva atât de extraordinar și rezonabil ca dumneavoastră, nu-i așa?

Apoi se întoarse și plecă. Afară din camera cu vederea minunată, tot înainte pe holul lung al hotelului. În lift, lui Victor îi bătea inima să-i spargă pieptul, fără ca el să știe de ce. Femeia de la recepție îi zâmbi, când el trecu prin holul de intrare. Apoi privi din nou afară, unde se însera încet și continua să ningă.

Dana bărcilor din fața hotelului era părăsită, de parcă vântul înghețat ar fi măturat-o. Doar două siluete înfofolite așteptau la marginea apei următorul *vaporetto*. La început, Victor vru și el să-și cumpere

un bilet, dar apoi se hotărî să meargă pe jos. Avea nevoie de timp de gândire, iar o plimbare avea să-i calmeze inima revoltată. Cel puțin, așa spera. Se opinti obosit în contra vântului, trecu pe lângă Palatul Dogilor, înaintea căruia tocmai se aprinseră felinarele rozalii, și traversă cu pași apăsați piața San Marco, aproape lipsită de oameni pe vremea amurgului. Doar porumbeii mai erau aici și ciuguleau printre scaunele părăsite ale cafenelelor, culegând firimituri căzute. „Trebuie să-i avertizez pe băieți", se gândi Victor, în timp ce vântul îi suflă cu ace de gheață în față. „Trebuie să le povestesc care e situația: că vor găsi în curând câte-un afiș cu poza lor la fiecare colț. „Și apoi? Ce întrebare perfidă. De unde era el să știe asta? Nu mai știa absolut nimic. Doar că era al naibii de frig. „N-am nici măcar o pălărie la mine", se gândi Victor, „iar drumul spre cinematograful acela e lung. Mă voi duce mâine dimineață acolo. La lumina zilei, veștile proaste își mai pierd din efect."

Porni obosit în drum spre casă. Ajuns în fața ușii, își aminti că în această noapte mai trebuia să supravegheze pe cineva. Oftând, urcă pe scară. Mai era timp pentru o ceașcă de cafea fierbinte.

FĂRĂ BO

Sacca della Misericordia se întinde în amestecul amețitor de case al Veneției, de parcă marea ar fi mușcat și înghițit o bucată din oraș.

Era unu fără un sfert, când Mosca își opri barca la ultimul pod dinaintea golfului. Riccio sări la mal și legă barca de unul dintre pilonii de lemn care se înălțau din apă. Fusese o călătorie interminabilă, prin canale pe care Prosper nu le văzuse niciodată. Mai fusese doar o singură dată în această parte a orașului, cea mai nordică. Aici casele erau la fel de vechi, dar nu chiar atât de fastuoase ca cele din inima Veneției. Se oglindeau tăcute și obscure în apă, de parcă ar fi fost vrăjite.

Erau doar trei, Mosca, Riccio și el.

Viespe îi făcuse lui Bo la cină lapte fierbinte cu miere, iar el băuse două pahare, fără să bănuiască nimic. Apoi, Viespe se instalase împreună cu el comod pe saltea, pusese un braț în jurul lui și îi citise din cartea sa preferată: *Regele din Narnia*. Deja la al treilea capitol, Bo începuse să sforăie, cu capul sprijinit de pieptul lui Viespe.

Iar Prosper plecase cu Riccio și Mosca, furișându-se în tăcere. Viespe încercase să nu aibă o expre-

sie prea îngrijorată când făcu în urma lor cu mâna un semn de rămas-bun.

— Auziți ceva? Riccio scrută cu efort noaptea. Din unele ferestre mai răzbătea lumină și se oglindea pe apă. Zăpada arăta bizar în lumina lunii, ca zahărul pudră pe un oraș din hârtie. Prosper privi de-a lungul canalului. I se păru că aude o barcă, dar poate că doar îl amăgea nerăbdarea sa. Ida Spaventto voia să vină cu propria ei barcă și urma să-l aducă cu ea și pe Scipio.

— Cred că aud ceva!

Riccio se urcă prudent din nou în barcă. Mosca se opinti cu o vâslă în pilonul de lemn, ca barca să nu se clatine prea tare.

— Era și timpul să apară, șopti Prosper și își privi ceasul. Cine știe cât o să aștepte *il conte*, dacă întârziem.

Dar acum pătrunse prin noapte până la ei foarte limpede zgomotul unui motor. O barcă lunecă spre ei, mult mai lată și mare decât cea a lui Mosca, lăcuită în negru ca o gondolă. La cârmă stătea ghemuit un bărbat masiv și în spatele lui ședeau Ida Spaventto, greu de recunoscut în dosul voalului pe care și-l înfășurase în jurul capului, și Scipio.

— Ei, în sfârșit! exclamă Mosca încet, când barca ajunse lângă ei. Riccio, dezleagă parâma.

Aruncând o privire dușmănoasă în direcția lui Scipio, Riccio sări încă o dată pe malul canalului.

— Scuzați-ne, Giaco s-a rătăcit, spuse Ida. Iar Stăpânul hoților n-a fost nici el deloc punctual. Se ridică în picioare și îi întinse cu grijă lui Prosper o legătură grea, aripa leului, învelită într-o pătură, înnodată cu o legătură de piele.

— Tatăl meu a avut în vizită niște prieteni de afaceri, se apără Scipio. A fost destul de greu să ies neobservat din casă.

— N-ar fi fost nici o pagubă dacă n-ai fi reușit, murmură Riccio.

Prosper se ghemui la pupa bărcii, ținând strâns aripa în brațe.

— Cel mai bine ar fi dacă ați aștepta cu barca dumneavoastră acolo unde canalul se revarsă în golf, îi indică Mosca Idei. Dacă ieșiți mai mult în larg, *il conte* ar putea să vă descopere și să amâne predarea.

Ida încuviință din cap.

— Da, da, bineînțeles, spuse ea cu voce joasă. Fața ei era palidă de emoție. Din păcate, a trebuit să-mi las acasă aparatul foto, pentru că ne-ar da de gol blițul, dar — și scoase un binoclu de sub palton — acesta precis că ne va fi foarte de folos. Iar o propunere tot aș vrea să mai fac... Analiză din priviri barca veche de lemn a lui Mosca. Atunci când *il conte* iese după predare în largul lagunei, ar fi mai bine dacă am lua pentru urmărire barca mea.

— În largul lagunei? De spaimă, Riccio rămase cu gura căscată.

— Firește, spuse Ida încet. Aici în oraș n-ar putea să țină nicodată secret caruselul. Dar acolo afară, în largul lagunei, există nenumărate insule pe care nu calcă niciodată picior de om.

Prosper și Riccio se priviră. În timpul nopții, în largul lagunei — ideea nu-i convenea nici unuia dintre ei.

Dar Mosca nu făcu decât să dea din umeri. El se simțea bine pe apă, mai ales pe întuneric, când pretutindeni era liniște. Și nimeni prin preajmă.

— Bine, s-a făcut, spuse el. Cu barca mea se poate ieși la pescuit, dar nu se poate porni într-o cursă de urmărire. Și cine știe ce barcă are *il conte*. Imediat ce vedem că iese din golf, vâslim cât de repede pu-

tem înapoi la dumneavoastră și îi urmărim cu barca cu motor.

— Așa facem. Ida își suflă în mâinile reci. O, e minunat, de mult n-am mai făcut așa o nebunie, oftă ea. O adevărată aventură! De n-ar fi atât de frig. Fu scuturată de un frison și se cuibări în paltonul ei gros.

— Ce-i cu ăla? Riccio făcu o mișcare discretă cu capul în direcția cârmaciului Idei. Vine cumva și el? Mosca și cu el îl recunoscuseră imediat: era soțul menajerei Idei Spavento. Avea ca întotdeauna o expresie morocănoasă și încă nu scosese nici un sunet.

— Giaco? Ida ridică din sprâncene. Trebuie să vină și el. Știe să umble cu barca mult mai bine decât mine. În afară de asta, e foarte discret.

— Fie, dacă ziceți dumneavoastră, murmură Riccio.

Giaco îi făcu semn cu ochiul și scuipă în canal.

— Gata cu vorbăria! Mosca apucă vâslele. Trebuie să pornim.

— Mai trebuie să vină și Scipio în barcă, spuse Prosper. La urma urmei, *il conte* a dus cu el tratativele. S-ar mira dacă n-ar fi și el prezent.

Riccio își strânse buzele, dar nu protestă când Scipio se urcă la ei în barcă. Din clopotnița de la Santa Maria di Valverde se auzi bătând ora unu atunci când vâsliră în larg la Sacca della Misericordia. Pe apă se oglindeau doar puține lumini. Barca Idei rămase în urmă asemeni unei umbre, cu puțin mai mare decât o pată întunecată înaintea liniei obscure a malului.

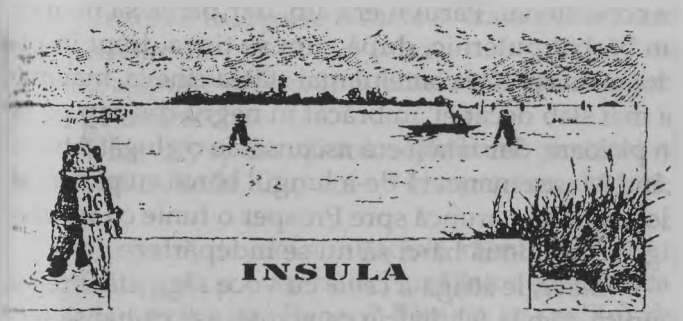

Il conte îi aștepta deja.

Barca lui era ancorată nu departe de malul vestic al golfului. Era o barcă cu pânze. Lămpile de poziție străluceau luminoase deasupra apei, iar la pupa atârna vizibil de departe o lanternă roșie.

— O barcă cu pânze, șopti Mosca, când vâsliră în direcția ei. Deci Ida a avut dreptate. *Il conte* a venit de la una dintre insule.

— Categoric. Scipio își puse masca. Vântul e însă favorabil. Ne va fi ușor să-l urmărim cu barca cu motor.

— Să pornim în largul lagunei. Riccio gemu. Oh, la naiba. La naiba, la naiba.

Prosper nu spuse nimic. Nu scăpa din ochi lanterna roșie și ținea strâns aripa. Vântul rece aproape că se potolise iar barca lui Mosca alunecă lin peste suprafața netedă a apei. Riccio se ținea cu toate acestea strâns de marginea bărcii și își privea atât de concentrat pantofii, de parcă s-ar fi temut că barca avea să se răstoarne pe loc dacă arunca fie și o singură privire asupra apei negre.

Il conte stătea la pupa bărcii sale, îmbrăcat într-un palton larg de culoare gri. Nu arăta atât de bătrân și slăbit cum și-l imaginase Prosper după întâlnirea de

la confesional. Părul îi era alb, dar părea să fie încă un bărbat puternic, după cum se ținea drept în picioare. În spatele contelui mai stătea cineva, mai mic și mai slab decât el, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, dar fața îi era ascunsă de o glugă. Atunci când Mosca manevră de-a lungul bărcii cu pânze, al doilea bărbat aruncă spre Prosper o funie cu un cârlig, ca cele două bărci să nu se îndepărteze.

— *Salve*, le strigă *il conte* cu voce răgușită. Presupun că vă e la fel de frig ca și mie, așa că hai să terminăm repede afacerea. Anul acesta, iarna vine devreme.

— Bine. Aici e aripa.

Prosper îi dădu legătura lui Scipio, iar acesta i-o întinse precaut contelui. Barca îngustă se clătină sub picioarele lui Scipio, care aproape că se împletici, iar contele se aplecă grăbit spre el peste marginea bărcii, de parcă s-ar fi temut că obiectul căutat atât de multă vreme de el s-ar mai putea totuși pierde. Când luă însă în primire legătura, fața lui brăzdată arătă dintr-o dată ca cea a unui băiețel care ține în brațe un cadou îndelung râvnit.

Desfăcu nerăbdător pătura.

— Aceasta e, îl auzi Prosper șoptind. Bătrânul mângâie aproape evlavios lemnul vopsit. Morosina, uită-te la ea.

Îi făcu nerăbdător semn cu mâna însoțitorului său. Acesta stătuse tot timpul sprijinit de catargul bărcii. Abia când îl strigă *il conte*, veni alături de el și își dădu gluga pe spate. Băieții văzură surprinși că era o femeie, nu cu mult mai tânără decât *il conte*, cu părul cărunt prins într-un coc în creștetul capului.

— Da, ea e, o auzi Prosper spunând. Să le dăm răsplata.

— Rezolvă tu, spuse *il conte* și trase pătura din nou peste aripă.

Fără a spune un cuvânt, femeia îi întinse lui Scipio o geantă veche.

— Uite, ia!, spuse. Și folosește banii pentru a-ți căuta altă meserie. Câți ani ai? Unsprezece, doisprezece?

— Cu banii de aici sunt adult, răspunse Scipio, luă geanta grea și o așeză în barcă între el și Mosca.

— Ai auzit asta, Renzo? Femeia se sprijini de marginea bărcii și-l examină pe Scipio cu un zâmbet ironic. Vrea să fie adult. Cât de diferite sunt dorințele.

— Această dorință îi va fi curând îndeplinită de natură, răspunse *il conte* și înveli legătura cu aripa suplimentar într-o foaie de cort. Alta-i situația cu dorințele noastre. Mai vrei să numeri banii, Stăpân al hoților?

Scipio puse geanta în poala lui Mosca și o deschise.

— Sfinte Pantalone, șopti Mosca, scoase un teanc de bancnote și începu să le numere cu o expresie incredulă. Prosper se aplecă curios peste umărul lui. Chiar și Riccio uită de teama lui de apă și se ridică în picioare. Dar când barca începu să se clatine, se așeză repede din nou.

— Drace, a mai văzut vreunul dintre voi atât de mult bănet? șopti el.

Scipio verifică o bancnotă la lumina lanternei lui, numără teancurile din geantă și făcu un semn mulțumit din cap către Mosca.

— Par să fie toți aici, strigă el în direcția contelui și a însoțitoarei sale. Îi mai numărăm o dată bine în ascunzătoarea noastră.

Femeia cărunță doar aprobă din cap.

— *Buon ritorno*, spuse ea.

Il conte păși alături de ea. Prosper îi aruncă funia, cu care amaraseră la barca mai mare, iar *il conte* o prinse în zbor.

— *Buon ritorno* și mult noroc în viitor, spuse el; apoi le întoarse spatele.

La un semn al lui Scipio, Prosper și Mosca apucară vâslele, și cu fiecare cufundare a lor în apă se îndepărtară mai mult de barca lui *il conte*. Gura canalului la care îi aștepta Ida părea departe, infinit de departe, iar în spatele lor — Prosper văzu limpede în ciuda întunericului — *il conte* îndreptă prora bărcii sale spre direcția în care Sacca della Misericordia se deschidea înspre lagună.

Scipio avusese dreptate, vântul era alături de ei. Boarea ușoară încreți doar puțin apa, iar când ajunseră la barca Idei, velele contelui se vedeau în continuare. Legară repede barca lui Mosca la adăpostul podului și urcară în barca mai mare.

— Hai povestiți o dată, a mers totul bine? întrebă Ida nerăbdătoare, când cei doi ajunseră la bord. Am putut vedea doar că are o barcă cu pânze, în rest nimic, erați prea departe în larg.

— E totul în regulă, avem banii, iar el are aripa, spuse Scipio și își înțepeni geanta cu prada între picioare. Mai era o femeie cu el. Și ați avut dreptate, a luat-o înspre largul lagunei.

— M-am gândit eu. Ida îi făcu lui Giaco un semn, dar acesta pornise deja motorul și barca se îndreptă în zgomotul pocniturilor motorului înspre largul golfului.

— Din păcate a stins lanterna roșie, strigă Mosca spre Giaco pentru a acoperi larma motorului, dar norocul nostru e că barca e foarte ușor de recunoscut.

Giaco murmură ceva inteligibil și păstră cursul, de parcă n-ar fi fost nimic mai ușor decât să urmărești o barcă străină la lumina lunii.

— Ați numărat și voi banii? întrebă Ida.

— Aproximativ, spuse Scipio. Sunt în orice caz o mulțime.

— Pot să mă uit și eu prin binoclu? întrebă Mosca.

Ida i-l dădu și își strânse fularul în jurul capului.

— O vezi? întrebă ea.

— Da, răspunse Mosca. Avansează destul de încet, dar iese imediat din golf.

— Să nu te apropii prea mult, Giaco! strigă Ida spre prora.

Dar Giaco scutură din cap.

— Nici o grijă, signora, mormăi el.

Lăsară orașul în urmă. De fiecare dată când Prosper privea înapoi, orașul i se părea o comoară pierdută, care licărea în întuneric. La un moment dat însă, licărul dispăru, și în jur mai erau doar noaptea și apa. Pocniturile motorului sfâșiau deconspirativ liniștea, dar din când în când mai răzbăteau și din alte direcții zgomote de motor până la ei. Nu erau singurii de pe lagună, chiar dacă li se părea așa. Apăreau mereu lumini în întuneric, roșii, verzi și albe, lămpi de poziție, cum avea și barca Idei.

Dar chiar dacă *il conte* le-ar fi observat barca, cum putea bănui că era urmărit? La urma urmei, îl plătise pe Stăpânul hoților.

Prosper își lăsă cu o senzație de disconfort privirea să alunece pe suprafața apei, o mare de cernează care se contopea undeva abia sesizabil cu întunericul cerului. Bo și cu el nu mai fuseseră niciodată aici în larg, cu toate că ceilalți le povestiseră mult despre lagună, despre toate acele insule în apa de mică adâncime, mici petice de pământ înconjurate de stuf,

cu ruine ale unor sate și fortărețe de mult decăzute. Cu livezi și câmpuri pe care se cultivau tot felul de legume pentru aprovizionarea orașului. Sau mănăstiri și spitale, la care erau duși odinioară bolnavii, ca să plece de aici, dincolo de apa neagră.

Taciturnul Giaco manevră prevăzător barca trecând pe lângă *bricole*, piloni de lemn care ieșeau pretutindeni din apă și indicau calea de urmat între vaduri cu laturile lor marcate cu alb. Uneori, abia dacă puteau fi văzuți în lumina lunii.

— Acolo în față e San Michele, șopti Mosca la un moment dat.

Trecură încet pe lângă zidurile insulei, pe care de multe sute de ani încoace erau îngropați morții Veneției. Când insula-cimitir dispăru din nou în noapte, corabia contelui luă direcția nord-est. Lăsară în urmă Murano, insula sticlei, și înaintară, afundându-se tot mai mult în păienjenișul de insule și insulițe acoperite de iarbă.

— Am trecut deja de insula pe care erau duși odinioară bolnavii de ciumă? întrebă Riccio îngrijorat, când silueta unei case dărăpănate lunecă pe lângă ei.

Cunoștea Veneția ca nimeni altul dintre ei, dar aici printre insule era un străin ca și Prosper.

— Asta a fost demult, Riccio, murmură Prosper și se gândi că barca dinaintea lor avea să continue să înainteze veșnic cu pânzele în vânt, veșnic și pentru totdeauna.

Spera că Bo va mai dormi când se vor întoarce, altfel Viespe avea să aibă parte de o noapte grea. Bo avea să facă un scandal monstru aflând că ceilalți se întâlneau cu *il conte*, iar Viespe îl făcuse să adoarmă cu ajutorul unei căni cu lapte fierbinte și a unei cărți, ca ei să poată pleca pe furiș fără el.

— Vrei să spui San Lazzaro. Ida Spavento își aruncă peste bord chiștocul de țigară arzând. Nu, insula se află pe partea cealaltă a orașului, dar locul nu e atât de înfiorător pe cât se povestește. *Madonna*, dacă ar fi adevărate toate poveștile cu stafii despre lagună…

— Povești cu stafii? Riccio își suflă în mâinile reci ca gheața. Ce fel de povești?

Mosca râse, dar râsul nu era al lui. Cunoșteau cu toții asemenea povești, Viespe le povestise deja câteva duzini. În ascunzătoarea lor, încotoșmăniți în pături călduroase, era distractiv să simți puțină groază, dar aici în largul apelor, în toiul nopții, situația era alta.

— Ia să vedem, Mosca. Riccio apucă binoclul, pentru a-și abate gândurile. Cât mai are de gând tipul să navigheze? Dacă o ține tot așa, suntem curând la Burano și înghețați bocnă ca niște pui din congelator.

Continuară să înainteze prin întuneric. Simțiră cu toții cum deveneau somnoroși, în ciuda frigului. Dintr-o dată Riccio fluieră ușor printre dinți. Se lăsă pe genunchi, pentru a vedea mai bine.

— Cred că acum începe, spuse el încet și emoționat. Uite, se îndreaptă spre insula de colo! Habar n-am care ar putea fi asta. O recunoașteți, signora?

Ida Spavento îi luă binoclul din mână și se uită. Prosper se aplecă peste umărul ei. Chiar și fără binoclu, recunoscu două lanterne la mal, un zid înalt și, mai departe, în dosul unor crengi negre, silueta unei case.

— *Madonna*, cred că știu care insulă e! Vocea lui Ida suna puțin speriată. Giaco, nu te mai apropia! Oprește motorul. Și stinge lămpile de poziție.

Când motorul amuți, liniștea îi cuprinse atât de brusc, încât Prosper o percepu ca pe un animal invizibil, care stătea la pândă în întuneric. Auzi apa lagunei izbindu-se molcom de peretele bărcii, pe Mos-

ca respirând lângă el, iar de la depărtare, voci care răsunau peste apă.

— Da, ea e, șopti Ida. E Isola Segreta, insula secretă. Despre ea chiar că există povești înfiorătoare. Cei din neamul Vallaresso, una dintre cele mai vechi familii ale orașului, aveau odinioară acolo un conac, dar asta a fost demult. Am crezut că familia a plecat iar clădirile au decăzut demult. Dar se pare că m-am înșelat.

— Isola Segreta? Mosca privi fix la lumini. Asta e insula la care nu se duce nimeni.

— Așa e, nu-i ușor să găsești un cârmaci care s-o facă, răspunse Ida, fără a lua binoclul de la ochi. Insula trece drept vrăjită, se spune că s-au întâmplat aici lucruri rele... Acolo să se afle caruselul? Caruselul Maicilor Milostive?

— I-auziți, șopti Riccio abia perceptibil.

Peste ape se auziră lătrături de câini, gălăgioase și amenințătoare.

— Trebuie să fie mai mulți câini, șopti Mosca. Și mari pe deasupra.

— Nu vă ajunge acum, signora? Vocea lui Riccio era stridentă de frică. L-am urmărit pe *il conte* până la această insulă de trei ori blestemată. N-a fost vorba de mai mult când am făcut târgul, așa că spuneți-i tipului taciturn de colo să ne ducă acasă.

Dar Ida nu răspunse. Continuă să privească insula prin binoclu.

— Coboară pe uscat, spuse ea încet. Aha, așa arată *il conte* al vostru. După cum l-ați descris, mi l-am imaginat mai bătrân. Iar lângă el..., își coborî și mai mult vocea,... probabil că e femeia despre care a povestit Scipio. Oare cine sunt cei doi? Mai locuiește oare pe insulă cineva din neamul Vallaresso?

Mosca, Prosper și Scipio priviră la fel de fascinați ca și Ida către insulă. Doar Riccio se lăsase cu o expresie sumbră pe vine lângă geanta cu bani și privea fix la spatele lat al lui Giaco, de parcă asta i-ar fi putut îmblânzi frica.

— Uite un chei pentru bărci, șopti Scipio, și o scară de piatră, care urcă malul, la o poartă în zid.

— Cine e colo pe zid? Mosca se agăță speriat de brațul lui Prosper. Uite două siluete albe.

— Sunt statui, îl liniști Ida. Îngeri de piatră. Acum deschid poarta. Oh, câinii chiar că sunt mari.

Și băieții putură să-i vadă, deși nu aveau binoclu: dogi albi uriași, mari cât viteii. Dintr-o dată, de parcă ar fi adulmecat ceva neobișnuit, își îndreptară boturile spre apă și începură să latre, atât de tare și furios, încât Ida tresări și scăpă din mâini binoclul. Prosper întinse mâna să-l prindă, dar binoclul îi alunecă printre degete și căzu cu un pleoscăit sonor în apă.

Sunetul străpunse liniștea asemeni unei împușcături.

Riccio își apăsă înspăimântat palmele pe urechi, de parcă ar fi putut astfel să anihileze cele petrecute, în timp ce ceilalți se ghemuiră speriați unii într-alții în barcă. Doar Giaco păru să nu-și piardă liniștea. Stătea netulburat în spatele cârmei.

— Ne-au auzit, signora, spuse pe un ton degajat. Se uită în direcția noastră!

— Așa e, spuse încet Scipio și privi precaut peste marginea bărcii. Ce ghinion afurisit!

— Chiar că-mi pare rău, șopti Ida. Oh, Doamne! Băgați capul între umeri, și tu, Giaco! Cred că femeia are o pușcă!

— Asta mai lipsea! Mosca gemu și își trase peste cap jacheta.

— Ce să-ți spun, pe tine oricum n-o să te vadă! țipă Riccio ca din gură de șarpe și se ghemui la podea cu geanta de bani. Dar noi ceilalți strălucim îm întuneric ca niște licurici! Doar v-am zis că totul e o idee trăsnită! V-am zis să facem cale întoarsă!

— Riccio, tacă-ți fleanca! se răsti Scipio la el.

Dogii de pe insulă lătrau tot mai agitați. Printre lătrături se distingea o voce de femeie, ascuțită și supărată, și apoi — se auzi o împușcătură. Prosper se ghemui și-l trase după el pe Scipio, când străfulgeră flacăra de la gura țevii. Riccio începu să plângă cu sughițuri.

— Giaco! Vocea Idei era tăioasă. Întoarce! Pe loc!

Fără un cuvânt, Giaco porni motorul.

— Și ce-i cu caruselul? Scipio vru să se ridice în picioare, dar Prosper îl trase din nou alături de el.

— Caruselul nu poate trezi la viață morții! strigă Ida. Calc-o, Giaco! Iar tu, Stăpân al hoților, lasă capul jos!

Zgomotul motorului le răsună în urechi și apa îi împroșcă cu stropi, când Giaco lăsă în urma lui Isola Segreta. Insula deveni tot mai mică, până ce o înghiți noaptea.

Ida și băieții stăteau ghemuiți și strânși unii într-alții, cu fețe decepționate, temătoare, dar și ușurați că scăpaseră cu toții nevătămați.

— A fost cât pe ce, spuse Ida și își potrivi peste urechi fularul. Îmi pare rău că v-am îndemnat la prostia asta. Giaco!, strigă ea supărată. De ce nu m-ai bătut la cap să renunț?

— La așa ceva nu renunțați pe bază de vorbe, signora, răspunse Giaco fără să se întoarcă.

— Eh, ce mai contează acum, fu de părere Mosca. Principalul e că avem banii.

— Exact, murmură Riccio, cu toate că mai avea încă o privire destul de speriată.

Scipio însă scrută sumbru cu privirea urma înspumată pe care o lăsa barca.

— Hai, uită, spuse Prosper și-l înghionti. Mi-ar fi plăcut și mie să văd caruselul.

— E aici, spuse Scipio și îl privi. Sigur e aici.

— Ei, din partea mea, n-are decât, spuse Riccio. Dar acum ar trebui să ne numărăm banii.

Văzând că Scipio și Prosper nu dădură semne că le-ar veni în ajutor, el și cu Mosca se apucară de treabă, în timp ce Ida ședea lângă ei cu o expresie gânditoare și aruncă un chiștoc după altul în lagună. Când primele lumini ale orașului se oglindiră deja în apă, Riccio și Mosca tot nu terminaseră cu număratul.

Abia când Giaco dirijă barca înapoi în Sacca della Misericordia, închiseră geanta.

— Pare să fie bine, spuse Mosca. Cel puțin cu aproximație. Doar greșești mai tot timpul la atâtea bancnote.

Ida încuviință din cap și privi îngrijorată geanta.

— Aveți un loc unde-i puteți lăsa? Chiar că e o grămadă de bani.

Mosca privi nesigur spre Scipio. Acesta doar dădu din umeri.

— Ascundeți-i acolo unde păstrăm banii de la Barbarossa. Pentru început, sunt în siguranță acolo.

— Bine. Ida oftă. Atunci vă las la barca voastră. Sper că aveți un loc călduros unde să dormiți. Salută-l pe cel mic din partea mea, Prosper, și pe fată. Eu..., mai vru să spună ceva, dar Riccio o întrerupse, precipitat, de parcă ar fi trebuit să scape de cuvinte înainte ca ele să-i ardă buzele:

— Scipio trebuie să se ducă în altă parte. L-ați putea duce acasă?

Prosper își coborî capul, Mosca se jucă cu cataramele genții de bani și evită să privească în direcția lui Scipio.

— Ah da, firește. Ida se întoarse către Scipio. Armistițiul s-a încheiat. Vrei iar la podul Accademia, de unde te-am luat, Stăpân al hoților?

Scipio scutură capul.

— Fondamenta Bollani, spuse el încet. Se poate?

„Nu mai suntem împreună", se gândi Prosper. Încercă să-și amintească furia, decepția, când descoperise că Scipio îi mințise. Dar văzu doar fața palidă, rigidă a lui Scipio, buzele strânse, care probabil îl ajutau să-și rețină lacrimile. Scipio ședea țeapăn ca un băț, cu umerii drepți, de parcă i-ar fi fost teamă că se prăbușește chiar și dacă trăgea aer în piept. Sau privea la unul dintre prietenii săi.

Ida părea să simtă și ea cât de greu se stăpânea.

— Bine, Giaco, mai întâi la barcă și pe urmă la Fondamenta Bollani, spuse ea repede.

Când intrară în canal, unde se afla barca lui Mosca, începu din nou să ningă, foarte ușor, doar niște fulgi minusculi treceau peste apă. Unul îi nimeri Idei în ochi și ea trebui să clipească.

— S-a dus aripa mea, spuse ea și privi în sus la casele de pe maul canalului. Probabil că toată noaptea mă voi uita fix la peretele de deasupra patului meu și mă voi întreba dacă aripa e acum cu adevărat pe spatele unui leu. Sau cine erau acest conte misterios și femeia căruntă. Cuprinsă de un frison, își strânse mai bine paltonul în jurul ei. În patul cald nu-i periculos să te gândești la asta.

Barca lui Mosca se legănă pașnică acolo unde o lăsaseră. O pisică se instalase comod sub banchetă și sări speriată la mal, când se apropie barca cu motor.

— *Buona notte*, spuse Ida înainte ca Prosper, Riccio și Mosca să se urce din nou în barca lor. Să mai treceți pe la mine în vizită, dar să nu așteptați până

deveniți adulți și nu vă mai recunosc. Și dacă aveți vreodată nevoie de ajutor — știu, acum sunteți bogați, dar nu se știe niciodată —, atunci gândiți-vă la mine.

Băieții se priviră încurcați.

— Mulțumesc, murmură Mosca și își înțepeni sub braț geanta contelui. E cu adevărat drăguț din partea dumneavoastră. Cu adevărat...

— Cu siguranță că nu vom mai da niciodată o spargere la *Casa Spavento*. Cu siguranță, adăugă Riccio.

Și se alese cu un ghiont din partea lui Mosca.

Cei doi plecau deja de la bord, când Prosper se mai întoarse o dată către Scipio. Stăpânul hoților stătea cu fața întoarsă în altă direcție și privea fix la casele cufundate în întuneric.

— Firește că poți oricând să vii să-ți iei partea, Scip, spuse Prosper.

Preț de o clipă, crezu că Scipio nu avea să răspundă. Apoi se întoarse totuși.

— Am s-o fac, spuse el și-l privi pe Prosper. Salută-i pe Viespe și Bo din partea mea. Apoi îi întoarse repede spatele.

— Brr, ce frig e, șopti Riccio, când ajunseră în sfârșit înaintea ieșirii de urgență a cinematografului. Pipăi peretele în căutarea șnurului de lângă ușă și se opri uluit. Hei, ia vedeți, ușa nu e zăvorâtă.

O deschise precaut cu piciorul.

— Probabil că lui Viespe i-a fost teamă să nu se trezească atunci când sunăm, spuse Mosca.

Ceilalți doi încuviințară din cap, dar nu se simțeau în largul lor în timp ce se furișară de-a lungul holului obscur.

În sală era așa liniște, încât auziră pisicile lui Bo alergând în întuneric.

— Ce-i asta? șopti Mosca, când se furișară pe lângă scaune. Viespe a uitat să stingă lumânările. Mai știți ce s-a enervat când mi s-a întâmplat mie odată?

— Precis că n-a vrut să se mai scoale o dată, pentru că știa că Bo avea s-o ia în colimator, când se trezește, spuse Riccio șoptit.

Se furișă chicotind până la salteaua lui Viespe. Era așezată în extremitatea peretelui din stânga, înconjurată de stive de cărți uzate, asemeni zidurilor unei cetăți. Riccio aruncă o privire precaută peste peretele de cărți și se întoarse spre ei cu o față speriată.

— Nu sunt aici.

— Ce vrea să însemne asta?

Prosper simți, cum inima începu să-i bată sălbatic. Porni împiedicându-se de cărțile lui Viespe spre salteaua pe care-o împărțea cu Bo: nu văzu decât perne neprimenite și pături. Nici urmă de Bo. Nu era întins nici pe salteaua lui Mosca, nici pe cea a lui Riccio.

— Vor să se joace de-a v-ați ascunselea cu noi, spuse Mosca. Hei, Viespe, Bo! strigă el. Ieșiți o dată, n-avem chef să vă căutăm. Nu vă puteți imagina ce frig a fost afară! Nu mai vrem decât să ne băgăm sub păturile noastre.

— Exact! strigă Riccio. Dar înainte de asta mai aveți voie să vă uitați la munții de bani pe care i-am adus cu noi. Ei, ce ziceți de asta?

Nu veni nici un răspuns. Nici un chicotit, nici un foșnet. Nici pisicile nu se mișcară. Prosper se gândi la ușa nezăvorâtă. Avea senzația că cineva îi strângea gâtlejul.

Brusc, Riccio îngenunche pe salteaua lui Viespe.

— Uite un bilet. E scrisul lui Viespe.

Prosper îi smulse dintre degete petecul de hârtie.

Mosca se aplecă îngrijorat peste umărul lui.

— Citește. Ce scrie?

— E aproape indescifrabil! Trebuie să fi scris biletul în graba mare. Prosper scutură disperat din cap. Scrisul deveni nedeslușit înaintea ochilor săi. *Cineva e înaintea intrării principale*, citi el poticnindu-se. *Poate poliția. O luăm pe traseul de pericol. Veniți la punctul de întâlnire pentru cazuri de urgență. Viespe.*

— Nu-i a bună, șopti Mosca.

Prosper privi fix biletul.

— La naiba! Am știut eu! De ce nu m-ați ascultat?

Riccio răsturnă cu piciorul stivele de cărți, una după alta.

— Cum ați putut să aveți încredere în copoiul acela? Cuvântul lui de onoare! Ne-a trădat. Vedeți și voi ce înțelege el prin cuvânt de onoare!

Prosper înălță capul. Nu putea să creadă, dar nu exista altă explicație. Riccio avea dreptate. Doar Victor putea să fi trădat ascunzătoarea. Fără un cuvânt, Prosper își îndesă în buzunarul pantalonilor biletul lui Viespe și începu să caute frenetic printre pernele lor.

— Ce cauți acolo? întrebă Mosca.

Prosper nu răspunse. Dar când se ridică în picioare, avea un pistol în mână, pistolul pe care el însuși îl scosese din buzunarul lui Victor.

— Pune chestia aia deoparte, Prop! Mosca îi bară calea. Ce vrei să faci cu el? Să-i faci felul copoiului? Doar nici nu știm dacă el ne-a trădat.

— Cine altul? Prosper își îndesă pistolul în jachetă și trecu pe lângă Mosca. Mă duc la el. Dacă îi bag sub nas propriul lui pistol, îmi va spune dacă a fost el.

— Nu vorbi prostii! Mosca încercă să-l rețină. Mai întâi mergem la punctul de întâlnire.

— Ah da, despre asta Bo și cu tine nu știți nimic. L-a ales Viespe: e *cagalibri*, căcănarul de la cărți, de pe Campo Morosini.

Prosper încuviință din cap.

— Bine, atunci să mergem! Ce mai așteptați?

— Și ce facem cu banii? Riccio se holbă la ceilalți doi ca un iepuraș speriat. Și lucrurile noastre, care acum chiar nu mai sunt în siguranță aici.

— Luăm doar banii cu noi, răspunse Mosca nerăbdător.

— Restul îl putem lua și mai târziu. Oricum, nu e nimic de valoare. Unde mai pui că poate e vorba de o alarmă falsă.

Mosca își îndesă sub jachetă banii care mai rămăseseră de la ultimul târg cu Barbarossa, iar Riccio luă geanta contelui. Mai priviră o dată în urmă, de parcă nu ar fi fost siguri că aveau să se mai întoarcă vreodată. Apoi stinseră lumânările și porniră la drum.

Alergară aproape tot drumul spre Campo Morosini. Pe străzi se deschideau deja primele prăvălii, cu toate că cerul mai era întunecat. Pe sub poduri treceau încet bărci de transport și aduceau alimente în oraș, vapoarele de gunoaie duceau cu ele deșeurile zilei trecute. Orașul se trezea, dar cei trei băieți abia dacă băgară de seamă. În timp ce alergau pe străzile întunecate, își imaginară mii de lucruri care ar fi putut să li se întâmple lui Viespe și lui Bo, și cu cât se apropiau de Campo Morosini, cu atât mai teribile deveneau imaginile. Ajunseră respirând din greu la monument, omul cu stiva de cărți fiind în spate, Niccolò Tommaseo se numea, dar în oraș lumea i se spunea doar *cagalibri*, căcănarul de la cărți.

Viespe nu era aici, și nici Bo. Nimic nu schimba acest lucru, nici faptul că cei trei priviră atent în jur.

Fără un cuvânt, Prosper se întoarse din nou și alergă mai departe.

— Prop! strigă Mosca în urma lui, în timp ce Riccio își proptea mâinile în șoldurile cuprinse de dureri. E departe până la copoi. Vrei să fugi tot drumul?

Dar Prosper nici măcar nu privi în urmă.

— Vino, spuse Mosca și-l trase după el pe Riccio care gâfâia. Trebuie să mergem după el, altfel mai face vreo prostie.

TATĂ ȘI FIU

Scipio o rugase pe Ida să-l lase la depărtare de două poduri de casa tatălui său. Mai voia să meargă câțiva pași de-a lungul malului înzăpezit al canalului, în aerul rece, care îi dădu sentimentul de a fi liber și puternic. Doar că nu trebuia să se gândească la ceilalți. Sau la casa mare, care curând avea să-l domesticească și să-l facă mic. Scipio trasă cu tocurile modele în stratul subțire de zăpadă, apoi se lăsă pe vine și desenă cu degetul o aripă pe marginea canalului. Când se uită în sus, văzu șalupa poliției. Era la doar câțiva metri depărtare de casa părinților săi.

Scipio se ridică speriat. Gândurile i se învălmășiră. Putea să fie oare vreo legătură cu *il conte*? Ce bine că nu avea la el geanta cu banii.

„Ei, lasă, e imposibil!", șopti el și, de emoție, abia reuși să bage cheia în broască. „Precis că s-au dus dincolo la signor Veronese. Acolo se pornește instalația de alarmă chiar și când se găinează un porumbel pe acoperiș." Deschise poarta încercând să nu facă nici un zgomot, bucuros că tatăl său nu trăsese zăvoarele. Printre coloane ardea ca întotdeauna lumina. În curte nu era nici o mișcare. Ținându-și respirația, Scipio se furișă până la scară. Era un maestru al furișatului. Dar de data aceasta strădania sa fu zadarnică.

Pusese deja piciorul pe prima treaptă, când răzbătu până la el zgomotul unor voci. Conștient de vina proprie, înălță capul — și se opri de parcă ar fi prins rădăcini: doi *carabinieri* coborâră pe scară, împreună cu Viespe. Părea atât de mică și plăpândă între cei doi bărbați în uniformă albastră, care râdeau de vreun banc pe care-l spusese în mod vădit tatăl lui.

Tatăl lui.

Stătea sus la balustradă. Când privirile îi căzură asupra lui Scipio, se încruntă. Zâmbetul mulțumit de sine dispăru de pe buzele sale și făcu loc expresiei obișnuite a feței pe care o arbora la vederea lui Scipio: nerăbdare, nemulțumire, mirare supărată.

— Domnilor! strigă el cu vocea pe care Scipio o imita cu atâta plăcere, pentru că sunetul ei era cu mult mai impresionant decât cel al vocii proprii. După cum vedeți, chestiunea s-a rezolvat. Fiul meu a hotărât în cele din urmă să vină acasă, chiar dacă la o oră foarte nepotrivită. Vă mulțumesc mult pentru eforturile dumneavoastră. Dar acest lucru probabil că demonstrează faptul că nu are nimic de-a face cu acești copii, care și-au găsit adăpost la STELLA.

Scipio își mușcă buzele și privi în sus la Viespe. Ea își încetini pașii când îl observă.

— Îl cunoști pe băiat? întrebă unul dintre polițiști. Mustața lui era închisă la culoare și subțire. Spune o dată.

Dar Viespe scutură doar din cap.

— Unde vreți s-o duceți? strigă Scipio.

Se sperie de sunetul propriei voci, atât de stridentă și ascuțită era.

Polițistul cu mustață râse, în timp ce celălalt apucă brațul lui Viespe.

— Oh, crezi că trebuie s-o protejezi? Un mic cavaler, așa-i? Nu-ți face griji, n-am furat-o nimănui. E o obrăznicătură, nu vrea să ne spună numele ei. Am venit aici cu ea doar pentru că ne-am gândit că tatăl tău ar putea afla de la ea ceva despre dispariția ta.

— Servitoarea noastră m-a chemat complet isterică de la locul în care eram invitat, Scipio! strigă *dottor* Massimo de sus. Pentru că în miezul nopții nu te-a găsit la tine în pat, și imediat după ce m-am întors, sună poliția aici, pentru a-mi comunica faptul că la STELLA, cinematograful pe care l-am închis, a fost prinsă o bandă de copii fără părinți. Le-am explicat imediat domnilor că dispariția ta n-ar trebui să aibă nici o legătură cu aceasta. Ce toană copilăroasă te-a ademenit noaptea afară din casă? Ai fugit după vreo pisică fără stăpân?

Scipio nu răspunse. Încercă disperat să nu se holbeze tot timpul sus la Viespe. Arăta atât de speriată, atât de pierdută. N-arăta deloc ca fata care îl supărase atât de des.

— Am vrut doar să mă uit la zăpadă, murmură el.

— Ah da, zăpada, care nu-i înnebunește doar pe copii, spuse acel *carabiniere* mustăcios și îi făcu semn cu ochiul lui Scipio, în timp ce celălalt polițist o trase după el pe Viespe în josul scării.

— Dați-mi drumul, pot să merg singură! se răsti Viespe la el. Sări ultima treaptă și trecu pe lângă Scipio ținând capul plecat. Bo e la mătușa lui, îi șopti ea.

— Hei, hei, nu te grăbi așa, da? se răței la ea polițistul, de lângă care ea se smulsese, și o apucă de ceafa ei subțire.

— *Buona notte, dottor* Massimo! strigară polițiștii, înainte să dispară printre coloane. Viespe nu se mai întoarse încă o dată.

Scipio urcă ezitând pe scară. Auzi cum se trânti poarta de la intrare.

Tatăl său îl privi fără să spună un cuvânt.

„Cine a dat în vileag ascunzătoarea?", se gândi Scipio. „Ce-i cu ceilalți? Ce e cu Prosper, Mosca și Riccio? Cum de e Bo la mătușa lui?"

— Deci de unde vii tu cu adevărat?

Tatăl său îl scrută din cap până-n picioare. Scipio avu impresia că-i putea auzi gândurile. Precis că tatăl său se întreba din nou ce avea el de-a face cu această ființă bizară, pe care o numea fiul său: nu era mare ca și el, nu atât de deștept, interesant, muncitor ca el, nu atât de stăpânit, previzibil, rezonabil, nu era nici măcar un pic așa ca el.

— Doar am spus deja, răspunse Scipio. M-am uitat la zăpadă. În afară de asta, am fugit după o pisică. Din fericire, a mea se simte mai bine, mănâncă din nou.

— Poftim, bine că n-am chemat veterinarul. *Dottor* Massimo se încruntă. Firește că va avea consecințe faptul că umbli brambura pe afară în timpul nopții. Vocea lui suna foarte liniștită. Nu ridica niciodată tonul, chiar dacă se supăra foarte tare. În următoarele nopți, servitoarea va încuia ușa ta. Cel puțin atâta vreme cât această zăpadă prostească te face să ai o purtare și mai copilăroasă ca de obicei. S-a înțeles?

Scipio nu răspunse.

— Doamne, cât urăsc fața asta îndărătnică. Dacă ai ști cât te tâmpit poți să arăți. Tatăl lui Scipio se întoarse smucit. Trebuie să-mi vină o idee ce să fac cu acest cinematograf, spuse în timp ce pleca. Copii neglijați, incredibil, te pomenești că sunt niște mici hoți. Așa presupune poliția. De ce nu mi-a povestit nimic despre asta jurnalistul acela, cel care a fost de curând aici, cum se numea? Getz sau așa ceva.

— Cum așa neglijați? Scipio înghiți în sec. Fata doar arăta drăguț. Și dacă acei copii n-au un cămin al lor, de ce să nu locuiască într-un cinematograf? Doar e gol.

— Doamne, ce lucruri absurde scot uneori copiii. E gol, ei și? Crezi că pentru acest motiv vreau ca toți vagabonzii orașului să se ascundă acolo?

— Dar ce se alege acum din ei? Scipio simți cum îl cuprinse fierbințeala. Și apoi frigul. Un frig teribil. Doar ai văzut fata. Ce o să se aleagă din ea? Nu te gândești la asta?

— Nu. Tatăl său îl privi surprins. Ce mare era. Ce te tulbură atâta soarta acestei fete? Atâta compasiune demonstrezi altminteri cel mult pentru pisici. O cunoști totuși?

— Nu. Scipio auzi cum vocea sa creștea în intensitate. Nu putea să se împotrivească acestui fapt. Nu, la naiba! strigă el. Chiar trebuie s-o cunosc, ca să-mi pară rău pentru ea? Nu poți s-o ajuți cumva? Aveam impresia că ești atât de nemaipomenit de important în acest oraș.

— Du-te în patul tău, Scipio, răspunse tatăl său și își ascunse un căscat în dosul palmei înguste. Doamne, ce seară complet ratată.

— Te rog! bâigui Scipio. Ochii i se umplură de lacrimi, și veneau mereu altele, oricât de supărat le ștergea. Te rog, tată, poate cunoști pe cineva care ia la el o asemenea fată, doar n-a făcut nimic, numai că e singură…

— Du-te în pat, Scipio, îl întrerupse tatăl său. Cerule, cred că te-ai holbat prea mult la lună cât ai stat afară. Probabil că în curând o să începi să trăiești conform horoscopului, ca și mama ta.

— N-are nimic de-a face cu luna! urlă Scipio. Tu oricum nu mă asculți! Nu știi deloc cine sunt eu! Habar n-ai!

Dar tatăl său deja închidea în urma lui ușa de la dormitorul său.

Iar Scipio rămase pe loc, plângând.

VICTOR ARE VIZITATORI

Victor avusese parte de o noapte groaznică. Bărbatul pe care trebuise să-l supravegheze colindase barurile până la ora două dimineața. După aceea dispăruse într-o casă în care Victor stătuse de-i venise rău până în zori. Iar în tot acest timp, se așternuse zăpada pe el. Avea senzația că era compus până la genunchi doar din gheață, o gheață scârțâind și pârâind.

— Mai întâi o să mă întind în cada de baie, murmură el, când traversă podul de la care nu mai era mult până la casa lui. Cu o apă atât de fierbinte, să faci ceai cu ea, nu alta.

Căută căscând cheia în buzunarul paltonului. Poate că ar trebui să-i schimbe profesia. Chelnerii cafenelelor din piața San Marco alergau la fel de mult ca și el, dar cel târziu la miezul nopții se puteau duce acasă. Sau custode la vreun muzeu, de ce oare nu se făcea custode? Programul se termina acolo și mai repede. Victor căscă din nou. Nici nu se mai putea opri din căscat. Era atât de somnoros, încât observă cele trei siluete mici care așteptau înaintea intrării în casa

lui abia când săriră asupra lui. Arătau speriați, cu toate că unul îi înfipse lui Victor un pistol în nară, propriul lui pistol, după cum trebui să constate.

— Hei, hei, ce înseamnă asta? spuse el calm, în timp ce cei trei îl trăgeau după ei în direcția ușii.

— Descuie, Victor! șuieră Prosper, fără să îndepărteze pistolul.

Victor dădu însă pur și simplu la o parte țeava, înainte să scoată din buzunar cheia casei.

— Sunteți amabili să-mi explicați ce înseamnă circul ăsta? mârâi el, în timp ce descuie. Dacă e un nou joc pentru copii, trebuie să vă spun că sunt prea bătrân ca să mi se pară vesel.

— Bo și Viespe au dispărut, spuse Mosca. Iar Prop crede că tu ai spus poliției despre ascunzătoarea noastră. Riccio crede la fel.

— Poliției sau mătușii mele, spuse Prosper.

Era palid de furie, dar ochii lui păreau să-l implore pe Victor să spună că toate acestea nu erau adevărate, că Victor nu-i trădase pe Bo și Viespe, că nu-i mințise și nu-i înșelase.

— V-am dat cuvântul meu de onoare, ați uitat asta deja? răbufni Victor. Luă nerăbdător pistolul din mâna rece a lui Prosper. De la mine n-a aflat nimeni nimic, s-a înțeles? Chiar așa, nu mai știți deloc în cine puteți avea încredere? Veniți sus, altfel o să fim curând o atracție turistică.

Cei trei urcară pe scară încet și spășiți în urma lui.

— M-am gândit imediat că n-ai fost tu, spuse Mosca, atunci când Victor îi împinse în locuința sa. Dar Prosper...

— Prosper nu mai poate gândi limpede, îi termină Victor fraza. E de înțeles, dacă fratele său a dispărut cu adevărat. Dar povestiți-mi acum mai întâi cum s-a putut întâmpla una ca asta. Cei doi erau singuri?

Se așezară în bucătăria minusculă. Victor își făcu o cafea și îi servi pe băieți cu niște măsline, în timp ce ei îi povestiră toate cele întâmplate de când el se eliberase singur din detenție. Refuzară, mulțumind, rachiul pe care vru Victor să-l încălzească pentru ei, după ce îl mirosiseră.

— Chiar că aveți noroc că vă cunosc, spuse Victor, după ce ei își terminară relatarea. Altfel n-aș crede un singur cuvânt din povestea asta nebunească. Pătrundeți prin efracție într-o casă străină, faceți o înțelegere cu persoana de la care furați, vindeți cu acordul ei prada și hoinăriți noaptea prin lagună pentru a găsi un carusel. Doamne, bine că nu trebuie să le explicați asta carabinierilor. Ce i-aș mai zice eu părerea mea despre ea acestei signora Spavento nebune! Auzi, să instige niște băieți să iasă noaptea cu ea în larg la Isola Segreta.

— Doar n-am știut că *il conte* locuiește taman pe insula blestemată, murmură Mosca abătut.

— Oricum ar fi. Victor se încruntă și își frecă ochii obosiți de nesomn. Ce-i în geantă? Răsplata voastră de hoți?

Mosca încuviință din cap.

— Arată-i banii, spuse Prosper. Lasă, că nu ni-i fură el.

Mosca așeză ezitând geanta pe masa din bucătăria lui Victor. Când o deschise, Victor scoase un fluierat ușor printre dinți.

— Cu ăștia ați fugit prin jumătate de oraș? mormăi și scoase unul dintre teancurile de bani. Da' știu că aveți vână în voi.

Scoase o bancnotă din teanc, o privi mai îndeaproape și o ținu în direcția lămpii din bucătărie.

— Ia stați, spuse el. Cineva v-a păcălit cum scrie la carte. Sunt bani falși.

Băieții se priviră descumpăniți.

— Bani falși? Riccio îi smulse lui Victor din mână bancnota și se holbă îngrijorat la ea. Nu văd nimic. Arată... arată foarte autentică.

— N-arată, răspunse Victor, își mai bagă o dată mâna în geantă și examină alt teanc. Toți sunt falși, constată el. Și nici măcar nu sunt făcuți deosebit de bine. Arată de parcă cineva i-ar fi fabricat la vreun copiator. Îmi pare rău pentru voi.

Cu un oftat, aruncă banii înapoi în geantă. Cei trei băieți se holbară unii la alții ca bătuți în cap.

— Totul a fost în zadar, murmură Riccio. Spargerea, drumul peste lagună. Era să fim împușcați. Și pentru ce? Pentru o grămadă de bani falși. La naiba!

Împinse furios geanta de pe masă. Teancurile de bani se revărsară și căzură pe podeaua bucătăriei lui Victor.

— Iar Viespe și Bo au dispărut. Mosca își îngropă fața în mâini.

— Exact. Victor culese banii de pe podeaua lui și îi îndesă la loc în geantă. La asta ar trebui să ne gândim înainte de toate. Unde or fi Bo și fata? Se sculă cu un oftat și se duse la biroul său. Cei trei băieți îl urmară, palizi ca niște stafii.

— Clipește robotul tău telefonic, constată Mosca, în fața biroului.

— O să-i fac odată vânt de pe balcon, mormăi Victor și apăsă butonul de redare.

Prosper recunoscu pe loc vocea ce răsună din micul difuzor. Ar fi recunoscut vocea lui Esther și dacă ea ar fi anunțat dintr-o dată în gara din Veneția orele de plecare ale trenurilor.

— Signor Getz, sunt Esther Hartlieb. Misiunea dumneavoastră s-a rezolvat astă-noapte. Datorită indicațiilor unei doamne bătrâne, care a văzut afișul nostru, am putut să-l găsim în sfârșit pe nepotul meu. Se pare că stătea ascuns de mai multe săptă-

mâni într-un cinematograf părăginit, împreună cu o fată care nu vrea să-și spună numele. Se ocupă poliția de ea. În ce-l privește pe Bo, firește că e încă confuz și a cam slăbit. Până acum n-a vrut să spună nimic despre unde se află fratele său. Cine știe, poate că e la fel de furios pe el ca și mine. Problema onorariului o clarificăm în zilele următoare, mai suntem la *Sandwirth* până la începutul săptămânii viitoare. Vă rog să vă anunțați vizita. La revedere.

Prosper stătea atât de nemișcat, de parcă s-ar fi transformat în piatră.

Victor nu știa ce să spună. Își dorea să fi putut spune ceva, orice, care să-l facă pe băiat să arate din nou mai plin de viață. Dar nu-i veni nici o idee. Nici un cuvânt.

— Care doamnă bătrână? întrebă Riccio cu voce jalnică. Rahat, cine poate să fi fost?

— Mătușa lui Prosper lipește începând de ieri afișe în tot orașul, spuse Victor. Cu o poză cu Prosper și Bo. Era mai prudent să nu spună cine făcuse poza. Urma să se menționeze și o recompensă substanțială. Încă n-ați văzut nici unul?

Băieții scuturară consternați din cap.

— Ei bine, se pare că doamna bătrână le-a văzut, spuse Victor. Poate că locuiește în apropierea cinematografului și a observat cândva cum v-ați strecurat înăuntru sau afară. Poate că s-a gândit chiar că face un bine dacă o înștiințează pe mătușa bieților băieți.

Prosper stătea locului și privea afară la balconul lui Victor. Se luminase de ziuă între timp, dar cerul era cenușiu și acoperit de nori. Esther nu-i va mai da niciodată drumul lui Bo, murmură Prosper. Niciodată. Disperat, îl privi pe Victor. Unde e *Sandwirth*?

Victor nu era sigur dacă era cazul să-i spună, dar Mosca luă decizia în locul lui.

— E la Riva degli Schiavoni, răspunse el. Dar ce vrei să faci acolo? Vino mai bine cu noi în ascunzătoare. Trebuie să ne împachetăm lucrurile, înainte ca poliția să apară încă o dată acolo. În timpul acesta Victor ar putea afla unde au dus-o polițiștii pe Viespe, nu-i așa? Îl privi întrebător pe Victor.

Acesta încuviință din cap.

— Sigur, sunt suficiente câteva telefoane. Spuneți-mi doar numele ei adevărat.

Riccio făcu o față consternată.

— Nu-l știm.

— În unele din cărțile ei e scris un nume, spuse Prosper cu o voce abia auzibilă. Caterina Grimani. Dar la ce ne folosește asta? Precis au dus-o pe Viespe într-un orfelinat, iar de acolo oricum n-o mai scoateți. S-a dus, exact ca și Bo.

— Prosper… Victor se sculă și se sprijini de biroul său. Hai, nu-i sfârșitul lumii…

— Ba e, spuse Prosper și deschise ușa. Acum trebuie mai întâi să fiu singur.

— Așteaptă! Riccio făcu neputincios un pas în direcția lui. Întâi putem să ne ducem calabalâcul la Ida Spavento. Ne-a oferit ajutorul ei, ai uitat? Bine, probabil că nu s-a așteptat ca noi să apărem deja astăzi, dar am putea totuși să încercăm.

— Încercați, spuse Prosper. Mie nu-mi mai pasă de nimic. Apoi trase în urma lui ușa de la locuința lui Victor.

Mosca și Riccio se întoarseră din nou spre Victor, implorându-i din priviri ajutorul.

— Ce facem acum? întrebă Riccio.

Dar Victor scutură doar din cap și privi fix robotul telefonic.

Le deschise menajera Idei, când Riccio sună la ușa din față. Capul lui ciufulit abia dacă se vedea în spatele cutiei mari de carton pe care o purta.

— Nu te cunosc eu pe tine? mormăi menajera grasă și își săltă circumspectă ochelarii pe nas.

— Exact. Riccio îi dărui zâmbetul lui cel mai radios. Dar acum nu vreau la dumneavoastră, ci la Ida Spavento.

— Așa deci. Menajera își încrucișă brațele înaintea bustului ei enorm. Se spune: „signora Spavento", derbedeule. Și ce vrei de la ea, dacă pot să întreb?

„Ei bine, acum sunt curios să văd ce se întâmplă", murmură Victor, care stătea în spatele lui Riccio ținând în brațe o cutie și mai mare. Toată avuția copiilor încăpuse în trei cutii de carton. Pe a treia o ducea Mosca. Chiar că trebuiau să pară un trio bizar. Victor se miră că femeia cu șorțul înflorat nu le trântea ușa în nas. Unde mai pui că din buzunarele paltonului lui Victor se iteau capetele pisoilor lui Bo.

— Spuneți-i că au venit Riccio și Mosca, și o să știe ea, zise Riccio.

— Riccio și Mosca, ăștia ar fi doi. Femeia grasă îl scrută din priviri pe Victor. Și acela cine-i, taică-tu?

— El? Da' de unde! Riccio râse. E...

— ...unchiul lui, completă Victor propoziția. Ați putea vă rog să-i dați acum de știre signorei Spavento, înainte să-mi cadă pe picioare cutia asta? Să știți că nu-i prea ușoară.

Menajera îi aruncă o privire atât de severă, încât Victor se simți pe loc de parcă ar fi fost un băiețel. Dar apoi menajera se făcu nevăzută. Când se întoarse, deschise larg și fără nici un cuvânt ușa și le făcu celor trei semn cu mâna să intre.

Victor era curios s-o vadă pe Ida Spavento.

— E puțin cam nebună, îi povestise Riccio. Și fumează ca un furnal, dar mie n-a vrut să-mi dea nici o țigară. Totuși în rest e drăguță.

Victor nu era prea sigur de asta. Să ieși noaptea cu trei copii în largul lagunei, pentru a urmări un bărbat misterios care îi trimisese pe cap pe micii hoți — asta nu suna prea drăguț pentru Victor. A nebunie, da. Dar drăguț? Nu.

Dar când o văzu pe Ida, cum îngenunchea în sufrageria ei pe covor, în pulovărul ei mult prea mare, o plăcu. Cu toate că nu ar fi vrut.

Ida tocmai se apleca asupra unui șir de poze care erau așternute pe jos, le mută dintr-un loc într-altul, puse una deoparte.

— Măi, măi, ce surpriză! spuse ea, când intrară băieții cu Victor. Nu m-am așteptat atât de repede la o vizită din partea voastră. Ce-i în cutii și de unde aveți dintr-o dată un unchi? Strânse la un loc fotografiile și se sculă în picioare.

„Doamne", se gândi Victor, „poartă cercei în formă de gondolă."

— Am cam dat de necaz, Ida, spuse Mosca și puse jos cutia lui.

Cu un oftat, Riccio îl imită.

— Câinii grasei sunt aici? întrebă el. Victor are pisoii lui Bo în palton.

— Te referi la câinii Luciei? Nu, i-am închis în grădină. Pentru că mi-au halit bomboanele de ciocolată. Ida se încruntă și privi îngrijorată copiii. Ce necazuri? Ce s-a întâmplat?

— Cineva ne-a pârât la poliție ascunzătoarea, spuse Mosca.

Buza inferioară a lui Riccio începu să tremure.

— Iar *carabinierii* i-au luat cu ei pe Viespe și Bo, continuă Mosca. Prosper e terminat, pentru că…

— O clipă. Ida își așeză pozele pe o măsuță. În dimineața asta nu sunt foarte pe fază. Ia să văd dacă am înțeles bine: ați avut o ascunzătoare, iar poliția a găsit-o. V-au căutat pentru furturile voastre?

— Nu! strigă Mosca. Doar din cauza lui Bo. Pentru că îl caută mătușa lui. Dar Bo vrea să rămână la Prosper. De aceea au fugit cei doi. Așa că noi i-am ascuns la noi. Până ieri noapte totul a fost în regulă, dar acum cineva a dat de gol ascunzătoarea, iar Bo a fost prins de mătușa lui, iar Prosper e complet disperat, iar pe Viespe au dus-o la orfelinatul Maicilor Mislostive, iar…

— …*il conte* ne-a vârât pe gât bani contrafăcuți, spuse Riccio. Își bagă mâna în buzunarul jachetei sale și îi ținu Idei sub nas un teanc de bani. Uite, sunt toți falși.

Ida se așeză încet pe cel mai apropiat scaun. Doamne! murmură ea.

În momentul acesta, Victor nu se mai putu stăpâni.

— Acești copii chiar că au deja destule greutăți, signora Spavento! izbucni el zgomotos. Iar dumneavoastră ați făcut în așa fel, încât să mai și sporiți numărul problemelor! N-ați avut de lucru să-i convingeți să pornească în această aventură care îți face părul măciucă! O excursie nocturnă la Isola Segreta…

— Victor, fă liniște! murmură Mosca.

Ida se înroșise sub părul ei vopsit blond.

— I-ați povestit totul unchiului vostru? întrebă ea cu voce răgușită. Am crezut că suntem prieteni…

— Da' nici măcar nu e unchiul nostru! izbucni Riccio. Victor e un detectiv și a vrut să vină neapărat cu noi. În afară de asta ne-a ajutat să ne punem în siguranță lucrurile și a aflat că polițiștii au dus-o pe Viespe la maici.

— Viespe. Asta-i fata care a fost cu voi aici, nu-i așa? Ida se jucă cu cerceii ei. Știți, încă nu înțeleg prea bine treaba cu Bo și mătușa, poate îmi explicați asta când oi fi ceva mai trează. Dar în ce-o privește pe Viespe — aici s-ar putea să facem ceva.

Ida se sculă și luă unul dintre pisoii din buzunarele paltonului lui Victor. Și-l așeză prudentă pe umăr.

— Am avut așa un presentiment, de când am fost pe insula aceea, spuse ea. N-am închis un ochi toată noaptea. Ce-i cu Scipio?

— El încă nu știe nimic despre toată tevatura, răspunse Mosca.

— Ei bine, nici n-ar folosi la cine știe ce în momentul de față. Ida se întoarse din nou spre Victor. Bun. Noi ce facem? Îl privea, de parcă se aștepta la un răspuns din partea lui.

Luat prin surprindere, el îi întoarse privirea.

— Ce, *noi*? îngăimă el. Nu putem face absolut nimic. Cel mult, să-l oprim pe Prosper să se arunce în lagună. Ce să-i faci, nu iese bine când o grămadă de copii vor să se descurce singuri.

— Nici la orfelinat nu se descurcă prea bine de cele mai multe ori! Ida se încruntă nerăbdătoare. Co-

piii au nevoie de ajutor sau credeți că această harababură se rezolvă de la sine, signor...?

— El e Victor, spuse Riccio. Dar puteți să-i mai spuneți și signor Getz.

Victor îi aruncă o privire iritată.

— Ar fi trebuit să vă reținem pe toți pe loc aici, când ați apărut în toiul nopții la mine, le spuse Ida băieților. Pisoiul lui Bo se juca cu cercelul ei în formă de gondolă. Dar am crezut că vă descurcați de-adevăratelea — of, pur și simplu îmi place să cred în basme! Voi încerca să le dreg pe toate. Lucia vă va da ceva de mâncare și apoi vă duceți sus lucrurile. Sub acoperiș mai e o cameră liberă. Dar ce-i de făcut în privința lui Prosper și a micuțului? Putem face ceva?

— De Bo nu ne putem apropia, răspunse Victor cu o expresie distantă. Nici o șansă. Mătușa lui are tutela. Iar pe fratele său mai mare n-ar trebui să-l slăbim din ochi, era destul de disperat când l-am văzut ultima oară. Riccio, crezi că ești în stare să-l găsești pe Prosper, chiar dacă nu stă în față la *Gabrielli Sandwirth*?

Riccio încuviință din cap.

— Îl găsesc eu, spuse el. Și apoi îl aduc aici.

— Bun. Ida aprobă din cap. Asta sună deja mai bine. Mosca, se întoarse către el, nu știu ce ceartă aveți voi cu Scipio, dar cred că ar trebui să-l suni și să-i povestești ce s-a întâmplat astă-noapte. Și că v-ați găsit acum un adăpost. Faci asta?

Mosca încuviință din cap, chiar dacă nu era prea entuziasmat.

— Să-i povestesc treaba cu banii falsificați? întrebă el.

Ida dădu din umeri.

— Tot trebuie s-o afle la un moment dat, nu-i așa? Să vedem acum ce avem noi de făcut, spuse ea și-l împunse pe Victor cu degetul în piept, ce-ar fi dacă noi doi am porni acum s-o scoatem pe biata fată din orfelinat, Victor sau signor Getz, oricum vă este mai pe plac?

— Victor e suficient, mârâi Victor. Dar cum de vă imaginați că ar fi atât de simplu?

Ida așeză pisoiul pe podea și îi zâmbi.

— Oh, am și eu relațiile mele, spuse ea. Și nu trebuie să mă însoțiți, dacă nu vreți. Cu toate că la asemenea ocazii doi adulți fac întotdeauna o impresie mai puternică decât unul singur.

Victor își privi cu o senzație de disconfort pantofii. Covoarele Idei nu erau atât de uzate ca ale sale și erau mai frumoase, mult mai frumoase. Am avut odată ceva scandal cu Maicile Milostive, murmură el. Am căutat un spărgător căruia îi plăcea să se deghizeze în măicuță și din păcate am înhățat o măicuță adevărată. De atunci, nu au o părere bună despre mine. Cu toate că acum doi ani le-am recuperat cea mai frumoasă statuetă a Maicii Domnului pe care o au.

Mosca și Riccio se înghiontiră și rânjiră, dar Ida nu făcu decât să-l fixeze pe Victor cu capul înclinat lateral.

— Ne-am putea deghiza, propuse ea. În momentul de față arătați întru totul ca un detectiv, dar acest lucru poate fi schimbat cu ușurință. Am un dulap cu haine pe care le folosesc ca rechizite pentru fotografiile mele. Bineînțeles că printre ele se numără și costume, chiar și unele din secolul al XIX-lea.

— Aș prefera secolul XX, murmură Victor.

Ida zâmbi.

— Am și bărbi false, spuse ea. O colecție întreagă.

— Adevărat? Victor îi aruncă o privire lui Riccio. Ale mele mi-au fost furate de curând, dar din fericire le-am regăsit.

Riccio roși și privi pe fereastră.

Victor însă o urmă pe Ida într-o încăpere mică de la parter, în care nu se aflau decât două dulapuri imense. „Faptul că are bărbi false", se gândi el, în timp ce-și alegea un costum, „e cu adevărat un lucru de mirare."

Viespe ședea pe patul ce-i fusese repartizat, se uita la pereții din jur, goi și albi, și închise ochii pentru a o suta oară, ca să vadă un alt spațiu: o cortină plină de stele. O saltea, înconjurată de stive de cărți, care-i șopteau noaptea povești. Își aminti de voci, a lui Mosca, a lui Riccio, mereu puțin emoționată, a lui Scipio, a lui Prosper — și a lui Bo, mai subțire ca a ei. Viespe atinse pătura acoperită de așternutul alb și-și închipui că ținea mâna mică, rotundă a lui Bo. Atât de caldă...

Nu că aici la orfelinat ar fi fost mai frig decât în cinematograful părăsit, probabil că era mult mai cald, dar lui Viespe îi era frig. Frigul o pătrundea până în oase, până în inimă. Oare lui Bo îi era mai bine la mătușa lui? Și ce era cu ceilalți?

Viespe simți cum îi chiorăiau mațele. Nu mâncase nimic de când o aduseseră *carabinierii* aici. Nici micul dejun, pe care i-l dăduseră, nici prânzul. Mâncarea de prânz se servea aici foarte devreme. Ceilalți copii mai erau jos, în sala de mese. Mirosul mâncării pătrundea până sus în dormitoare. Cu cât fusese mai plăcut mirosul spaghetelor fierte de Mosca,

chiar dacă punea mereu prea multă sare în apă și de cele mai multe ori lăsa să se ardă sosul.

Viespe se ridică și se duse la fereastra prin care putea privi jos în curte. Niște porumbei ciuguleau printre pietrele pavajului. Ei puteau să-și ia zborul, uite așa, pur și simplu. Viespe văzu doi adulți care treceau de poarta mare de la intrare, o femeie cu o pălărie mare neagră și un bărbat cu barbă. Măicuța cu vocea răsunătoare îi conduse pe amândoi la clădirea principală. Veniseră să adopte vreun copil? Precis voiau un copil mic, dacă se putea un bebeluș. Doar cei mici aveau o șansă să primească părinți noi. Ceilalți nu puteau decât să aștepte să devină adulți, an după an. Zile, săptămâni, luni. Cât de încet se creștea. Pisicile lui Bo creșteau într-o săptămână mai mult decât Viespe în tot anul care trecuse. Ani, luni, săptămâni, zile.

Viespe își sprijini obrazul de geamul rece și privi la cealaltă aripă a orfelinatului, unde în dosul unei ferestre încă un copil își lipea nasul de geam. Ea nu-și dăduse în vileag numele, cu toate că maicile o întrebaseră mereu cum o cheamă. Ea nu voia să rămână aici, dar nici nu voia acasă. Dacă nu mai aveai părinți, așa ca Riccio, puteai să-ți imaginezi ce minunați au fost. Dar ce te făceai dacă aveai părinți și nu erau minunați? Nu, ea nu avea să-și spună numele. Niciodată.

Ușa se deschise. Viespe se întoarse speriată. Închisese ușa, când ceilalți copii coborâseră. Măicuța cu vocea răsunătoare băgă capul pe ușă.

— Caterina?

Viespe tresări. De unde îi știa numele?

— Aha, deci pare să fie cu adevărat numele tău. Bun, vino te rog cu mine, cineva vrea să te vadă!

— Cine? întrebă Viespe.

Nu știa dacă să se bucure sau să se teamă.

— De ce n-ai spus cine e nașa ta? o certă măicuța, în timp ce parcurse grăbită alături de Viespe coridoarele goale. O doamnă atât de renumită. Precis că știi cât de multe a făcut deja pentru orfelinat.

Renumită? Nașă? Măicuța părea să fie emoționată, își potrivea necontenit ochelarii. Erau ochelari cu lentile groase, în dosul cărora ochii ei arătau nefiresc de mari.

— Hai, vino o dată, Caterina! Măicuța o trase nerăbdătoare pe Viespe mai departe. Cât vrei să mai stea să te aștepte?

„Cine?", ar fi vrut Viespe să strige. Ce se petrece aici? Dar își înghiți cuvintele, când o văzu pe Ida. Aproape că n-ar fi recunoscut-o datorită pălăriei. Și cine era bărbatul de lângă ea?

— Cred că ați avut dreptate, signora Spavento, trâmbiță măicuța când se mai aflau la distanță de cei doi. Pe fata noastră fără nume o cheamă Caterina. Doar e fina dumneavoastră, nu-i așa?

Viespe se simți dintr-o dată ușoară ca o boare. Îi venea să alerge spre Ida, să-i cuprindă cu brațele gâtul, să se ascundă sub paltonul ei larg și să nu mai iasă niciodată de acolo. Dar îi era teamă să nu distrugă totul. Așa că zâmbi doar sfioasă și se îndreptă șovăitoare spre Ida și însoțitorul ei străin.

— Da, ea e. *Cara*! Ida își deschise larg brațele și o strânse pe Viespe atât de tare la piept, încât fata se simți pe dată pătrunsă de căldură.

— Bună, Viespe, spuse cu voce joasă bărbatul străin de lângă Ida. Viespe îi privi mirată fața — și-l recunoscu: Victor, copoiul, cu o barbă nouă. Victor, prietenul lui Bo. Și al ei.

— Dânsul e avocatul meu, *cara*, explică Ida, în timp ce-i dădu din nou drumul fetei.

— *Buon giorno*, murmură Viespe și-i zâmbi lui Victor.

— De ce iei mereu atât de în serios certurile părinților tăi, *cara*? întrebă Ida și oftă atât de adânc, de parcă ar fi discutat deja de mult prea multe ori cu Viespe despre părinții ei necugetați. De trei ori a fugit deja din cauza certurilor necontenite, îi explică ea măicuței, care îi privea mișcată pe cei trei. Mama ei, o verișoară de-a mea, s-a măritat din păcate cu un bărbat imposibil, dar probabil că va divorța curând. Până ce o să trecem și de asta, o să iau fata la mine, altfel te pomenești că mai fuge încă o dată și cine știe de unde o s-o mai culeagă poliția. Ultima oară se ascunsese tocmai dincolo, în Burano, dacă puteți să vă imaginați una ca asta!

Viespe ascultă vrăjită minciunile Idei. O făcu ținându-i strâns mâna, de parcă nu mai voia să-i dea drumul niciodată. Atât de adevărat suna totul, încât pentru o clipă Viespe însăși aproape că fu convinsă de existența acestor părinți, care se certau mereu, în timp ce copiii lor își astupau urechile cu palmele.

Măicuța cu vocea răsunătoare era atât de înduioșată, încât îi dădură lacrimile. Lentilele ochelarilor ei se aburiră și când și-i dădu jos, pentru a-i șterge, Viespe văzu că ochii ei erau mici, înconjurați de riduri fine, complet diferiți de cum arătau prin lentilele groase.

— Pot să o iau chiar acum pe Caterina cu mine? întrebă Ida, de parcă ar fi fost lucrul cel mai de la sine înțeles de pe lume.

— Firește că da, signora Spavento, răspunse măicuța și-și așeză grăbită din nou ochelarii pe nas. Suntem atât de bucuroși că putem și noi să vă fim o dată de ajutor, după toate donațiile generoase pe care le-ați făcut să parvină orfelinatului nostru. Iar pozele făcute copiilor — ce să vă spun, și le păzesc cu toții ca pe niște comori.

— Ei, lăsați. Ida evită jenată privirea curioasă a lui Viespe. Transmiteți-le vă rog salutări măicuței Angela și măicuței Lucia, mulțumiți-i și stareței și trimiteți-mi acasă hârtiile ce trebuie semnate.

— Firește! Măicuța porni grăbită spre ușă și o deschise pentru Ida. O zi bună vă urez, și dumneavoastră, domnule avocat.

— Mulțumesc, murmură Victor, când trecu pe lângă ea cu pas apăsat.

Lui Viespe îi bătea inima nebunește în timp ce traversau curtea. Nenumărate ferestre priveau asupra pavajului cenușiu, ferestre goale, lipsite de orice podoabă. Doar la parter erau lipite deja niște steluțe de Crăciun pe geamuri. Sus de tot, o fată continua să-și apese chipul de geam, exact cum făcuse Viespe.

— Atât de multe ferestre, murmură Victor lângă ea. Atât de multe ferestre și atât de mulți copii.

— Da, și nimeni care să-i ia în brațe și să se bucure în fiecare zi de ei, spuse Ida. Ce risipă.

— *ArrivederLa*, signora Spavento! strigă măicuța, care țâșni din căsuța portarului pentru a le deschide poarta cea mare.

— Doamne! murmură Victor, în timp ce treceau de poartă. Da' știu că vă tratează de parcă ați avea o aureolă de sfântă! De ce e atât de înaltă poarta asta? Ai putea crede că a fost construită pentru o turmă de elefanți, nu pentru copii.

Viespe se desprinse de mâna lui. Dintr-o dată era foarte grăbită. Alergă până la marginea canalului, pe al cărui mal se afla orfelinatul, scuipă în apa închisă la culoare, privi în urma vapoarelor care se îndreptau în jos spre Canal Grande și trase adânc aer în piept.

Preț de o clipă rămase așa, cu plămânii umpluți de aerul proaspăt, umed.

Apoi expiră, încet de tot, și o dată cu aerul scoase și toată frica și disperarea care o cuprinseseră, de când o aduseseră aici *carabinierii*. Dar apoi își aminti dintr-o dată de Bo.

Se întoarse îngrijorată spre Ida și Victor.

— Ce-i cu Bo? întrebă ea. Și cu ceilalți?

Victor își dădu jos barba falsă.

— Mosca și Riccio sunt la Ida, spuse el. Dar Bo e încă la mătușa lui.

Viespe își lăsă capul în piept și împinse cu piciorul un chiștoc de țigară, care căzu în canal.

— Și Prosper? întrebă ea.

— Tocmai ce-l caută Riccio, răspunse Victor. Nu mai face fața asta. O să-l găsească el.

Riccio îl găsi pe Prosper în fața la *Gabrielli Sandwirth*. Stătea pe promenada largă de parcă ar fi fost înghețat, fără să acorde atenție oamenilor care treceau pe lângă el. La Riva degli Schiavoni domnea mereu înghesuiala, chiar și într-o zi cu frig tăios ca cea de acum, căci aici se aflau unele dintre cele mai frumoase hoteluri ale orașului. Nenumărate vapoare soseau la locurile de acostare, era un du-te-vino neîntrerupt. Prosper auzi cum vântul împingea vapoarele în stâlpii danelor, cum se loveau de lemn cu zgomot surd, auzi oamenii aflați în trecere cum râdeau și vorbeau, în nenumărate limbi, dar el nu făcea decât să stea locului, cu gulerul ridicat pentru a se apăra de frigul pătrunzător, și privea în sus la ferestrele lui *Sandwirth*. Când Riccio îi așeză mâna pe umăr, se întoarse speriat.

— Hei, Prop, iată-te în sfârșit, spuse Riccio ușurat. Te caut deja de o jumătate de zi. Am mai fost și pe aici de câteva ori, dar nu erai aici.

— Îmi pare rău, murmură Prosper și se întoarse din nou. Am fugit toată ziua după ei, spuse el, fără ca ei să observe. Uneori Bo era să mă descopere, atunci m-am aplecat repede. Mi-era teamă că o s-o ia la goană dacă mă vede. Unchiul meu nu poate suferi așa ceva. Prosper își dădu părul la o parte de pe

frunte. I-am urmărit peste tot. I-au cumpărat niște haine lui Bo, Esther voia să-i lege și un papion de gât, dar Bo l-a aruncat pe ascuns într-un coș de gunoi. Nu l-ai mai recunoaște. Chiar că arăta complet altfel în puloverele prea mari pe care i le adusese Scipio. L-au cărat până și la frizer, nu mai e nici urmă din vopseaua neagră cu care l-am dat pe cap. După aceea s-au perindat cu el de la o cafenea la alta, dar el nu s-a atins de nimic, indiferent de ce au comandat ei. Pur și simplu doar se uita fix pe deasupra capetelor lor. O dată cred că m-a descoperit în dosul geamului și a vrut s-o rupă la fugă, dar unchiul meu l-a înhățat ca pe un cățeluș și l-a așezat din nou pe scaun. Înaintea înghețatei uriașe, pe care nu voia s-o mănânce.

— De ce n-a mâncat-o?

Riccio nu-și putea imagina nimic și pe nimeni care să-i poată strica pofta pentru porțiile mari de înghețată.

Prosper nu putu să nu zâmbească. Dar fața lui redeveni imediat serioasă.

— Acum sunt acolo înăuntru, spuse el și arătă în sus la ferestrele luminate. La un moment dat am îndrăznit să intru și să-l întreb pe portar în ce cameră stă Esther. Dar tipul a spus doar că soții Hartlieb nu pot fi deranjați. De nimeni.

Preț de câteva clipe, cei doi băieți au stat unul lângă altul și au privit în sus la ferestre. Erau ferestre frumoase, bine luminate, cu perdele strălucitoare. În spatele căreia se afla oare Bo?

— Vino acum, spuse Riccio în cele din urmă și privi după un bărbat, care își bălăngănea neglijent aparatul foto în toate direcțiile. Doar nu poți să stai aici până noaptea. Nu vrei să știi unde ne-am găsit adăpost? Victor ne-a ajutat să ne adunăm lucrurile și apoi am cărat totul la Campo Santa Margherita.

Mosca a cârtit tot drumul că e o idee trăsnită de-a mea, dar ce să-ți spun? Ida ne-a primit fără să clipească! Avem chiar și o cameră proprie, sub acoperiș. Saltelele nu le-am putut lua cu noi, dar Ida mai avea două paturi vechi, pentru început le-am împins unul lângă altul. O să fie cam strâmt pentru noi toți, dar tot e mai bine decât să dormim afară. Hai, spune și tu o dată ceva! Nu e minunat? Vino, în curând o să și primim ceva de mâncare. Îți zic eu, menajera grasă știe să gătească! Îl apucă pe Prosper de braț, dar Prosper scutură doar din cap.

— Nu, spuse el și se eliberă. Rămân aici.

Riccio scoase un oftat adânc și înălță o privire spre cer, de parcă ar fi cerut ajutor de acolo sus.

— Prop! spuse el insistent. Ce crezi că o să facă portarul, dacă te vede că hoinărești noaptea prin fața hotelului? Îi cheamă pe *carabinieri*. Și ce-o să le povestești? Că mătușa ți-a răpit fratele?

Prosper nu răspunse.

— Pleacă, Riccio, spuse el, fără să-și dezlipească privirea de la ferestrele hotelului. S-a dus totul de râpă. Noi nu mai avem o ascunzătoare, Viespe a dispărut iar Bo e la Esther.

— Viespe n-a dispărut! strigă Riccio atât de tare, încât se întoarseră oamenii după el. Își coborî repede vocea. N-a dispărut, șopti el. Ida și copoiul au scos-o de la orfelinatul în care au băgat-o *carabinierii*!

— Ida și Victor? Prosper îl privi nevenindu-i să creadă.

— Da, și știi ceva, s-au distrat pe cinste. Ar fi trebuit să-i vezi cum au pornit la drum, braț la braț ca o pereche bătrână. Riccio chicoti. Copoiul se poartă ca un gentleman adevărat, îi deschide Idei ușa și o ajută să-și pună paltonul. Doar țigările nu i le aprinde, cârtește pentru că ea fumează.

— Dar cum au reușit?

Riccio constată mulțumit că Prosper uitase în mod evident pentru câteva momente de existența hotelului.

— Viespe a fost dusă la orfelinatul Maicilor Milostive, în care a fost și Ida odată, povesti el cu vocea coborâtă. Ei bine, în orice caz, se pare că donează destul de des bani, colectează jucării, chestii de-astea... Victor spune că maicile au tratat-o ca pe Fecioara Maria și au crezut tot ce a spus ea. El n-a trebuit să facă nimic decât să stea lângă ea și să pară important.

— Asta e o veste cu adevărat bună. Privirea lui Prosper se întoarse la ferestre. Salut-o pe Viespe din partea mea. Îi merge bine?

— Nu, nu-i merge bine! Riccio se postă astfel înaintea lui Prosper, încât acesta fu nevoit să-l privească. Pentru că-și face griji pentru tine. Și pentru Bo, dar el probabil că nu va sări în lagună.

— Crede ea cumva că eu am de gând să fac așa ceva? Prosper îl împinse supărat înapoi pe Riccio. Ce prostie. Mi-e frică de apă.

— Minunat, n-ai decât să-i povestești personal asta, te rog! Riccio ridică mâinile înaintea feței lui Prosper, implorându-l. Am văzut-o doar pentru scurt timp, când m-am dus la prânz să-mi iau ceva de mâncare. Toată căutarea asta a ta îmi face foame, știi, dar Viespe abia dacă m-a lăsat să termin de mâncat. Își prefăcu vocea. „Haide, du-te o dată, Riccio!", vorbi el dulce. „Mai ai un pic și plesnești, Riccio. Caută-l pe Prosper. Te rog! Poate s-a aruncat în vreun canal." Chiar a vrut să vină și ea cu mine, dar Ida a zis că e mai bine să stea o vreme în casă, să nu se trezească imediat din nou la orfelinat. Mie mi-a convenit, m-ar fi înnebunit cu vorbăria ei. În afară de asta, am știut eu că o să apari la un moment dat aici.

Riccio descoperi un zâmbet pe fața lui Prosper, unul mic de tot, dar era prezent.

— Așa, spuse el. Acum am vorbit destul. Mâine dimineață n-ai decât să te instalezi din nou aici, dar acum vii cu mine.

Prosper nu răspunse, dar se lăsă tras de Riccio, trecând pe lângă standurile cu suveniruri, care se aflau pretutindeni pe Riva degli Schiavoni. Mulți comercianți își demontau deja la ora aceasta standurile, dar la unele se mai putea cumpăra câte ceva: evantaiele de plastic, care îi plăceau atât de mult lui Bo, cu dantelă neagră și imaginea podului Rialto, șiraguri cu corali, gondole din material plastic auriu, ghiduri turistice, căluți de mare uscați.

Prosper îl urmă pe Riccio prin înghesuială, dar se oprea mereu și privea în urmă la *Gabrielli Sandwirth*. Când îl surprinse făcând asta, Riccio îl luă consolator cu brațul pe după umăr. A trebuit să se ridice în vârful picioarelor pentru a face asta, la urma urmei era mult mai scund decât Prosper.

— Hai, vino. Dacă Ida și Victor au reușit s-o aducă înapoi pe Viespe, spuse el, atunci o să reușească și în cazul lui Bo, o să vezi!

— La începutul săptămânii viitoare se întorc acasă cu avionul, spuse Prosper. Și atunci, ce mai putem face?

— Mai e mult până atunci, răspunse Riccio și își înălță cuprins de un frison gulerul. În plus, Bo nu e la închisoare sau la orfelinat. Omule, ăla e *Sandwirth*-ul. E un hotel al naibii de distins.

Prosper nu făcu decât să încuviințeze din cap. Se simțea atât de gol. Gol ca și marile scoici, care se aflau în coșuri înaintea standurilor. Arătau minuna-

te, doar o gaură minusculă din carapacea sclipitoare trăda uneori faptul că cineva le supsese viața.

— Ia stai un pic, Prop. Riccio se opri.

Deasupra lagunei cerul își schimba culoarea. Se lăsa întunericul, cu toate că era abia ora patru. Câțiva turiști stăteau vrăjiți la debarcader și priveau cum soarele ce apunea îmbrăca în aur apa murdară.

— Ce ocazie, îi șopti Riccio lui Prosper. La o asemenea privelițte, ăștia n-ar observa nici dacă le-aș șterpeli pantofii. Îmi trebuie doar câteva secunde. Uită-te la scoici, până mă întorc.

Se întoarse și își compusese deja expresia cea mai inocentă de Sunt-doar-un-băiat-slăbuț-și-nici-usturoi-n-am-mâncat-nici-gura-nu-mi-miroase, când Prosper îl reținu prinzându-l de guler.

— Lasă asta, Riccio, spuse el supărat, sau crezi că Ida Spavento te lasă să dormi în casa ei, dacă te prind *carabinierii* șterpelind?

— Nu-nțelegi! Jignit, Riccio încercă să se elibereze din strânsoarea lui. Nu vreau să-mi ies din mână.

Dar Prosper nu-i dădu drumul, iar Riccio merse mai departe cu un oftat adânc, în timp ce turiștii admirau apusul de soare, fără să trebuiască să-și plătească încântarea cu propriile portofele.

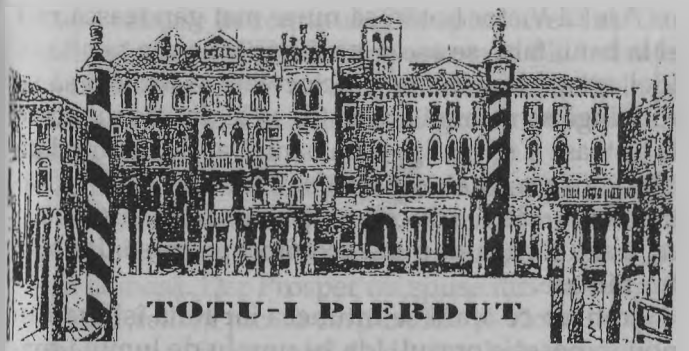

În seara aceasta era sărbătoare în casa Idei. Lucia, menajera, gătise toată după-amiaza, făcuse fripturi și pateuri, bătuse frișcă și copsese cozonaci, făcuse ravioli și frecase la sosuri. Victor era mereu atras în bucătărie de câte un miros ademenitor, dar imediat ce încerca să guste ceva pe furiș, încasa o lingură de lemn peste degete. Prosper și Viespe așezară împreună masa în sufragerie, în timp ce Mosca și Riccio se fugăreau de la un etaj la altul, urmăriți de câinii lătrând ai Luciei.

Cei doi erau atât de exuberanți și fericiți, nici măcar nu mai păreau să se supere că îi înșelase contele.

— Putem oricum să-i cheltuim, spusese Riccio, când Victor îl întrebase ce aveau de gând să facă cu toate acele teancuri de bancnote.

La care Victor se pornise să-i certe de mama focului și le ceruse ca Riccio să-i dea pe loc geanta. Dar Riccio nu făcuse decât să scuture din cap rânjind și să anunțe că el și cu Mosca ascunseseră geanta. Într-un loc sigur, după cum spunea el. Nici măcar Viespe și Prosper nu știau unde, dar pe cei doi acest lucru nici nu părea să-i intereseze în mod deosebit.

Așa că Victor hotărî să nu se mai gândească nici el la banii falși, se așeză pe canapeaua din *salotto*-ul Idei, ronțăi bomboane cu ciocolată și încercă să se convingă să meargă acasă. Ca să le dea de mâncare la țestoase și să câștige ceva bani. Dar de fiecare dată când, cu un oftat, voia să se ridice și să-și ia rămas-bun, Ida îi aducea un pahar de rachiu sau o *caffè* sau îl ruga să pună scobitori pe masă. Iar Victor rămase.

În timp ce afară se întuneca iar luna își lua din nou în posesie orașul, Ida își umplu de lumină toată casa, de parcă aceasta avea să facă concurență luminii palide a lunii. Era imposibil să numeri toate lumânările pe care le aprindea. La candelabrul de deasupra mesei ardea doar fiecare al doilea bec, dar cristalul sclipea atât de minunat, încât Viespe abia dacă se îndura să-și abată privirea de la el.

— Ciupește-mă, îi spuse lui Prosper, după ce terminaseră de așezat farfuriile, tacâmurile și pahare suficiente pentru toată lumea pe masa mare, de culoare întunecată. Ce vedem noi aici nu poate fi adevărat.

Prosper o ascultă. O ciupi foarte ușor de braț.

— E adevărat! strigă Viespe și dansă râzând în jurul lui. Dar nici măcar exuberanța ei nu putea izgoni expresia tristă de pe fața lui Prosper. Încercaseră deja cu toții, fiecare în felul lui, Riccio cu glume iar Mosca arătându-i toate ciudățeniile pe care casa Idei le ținea ascunse pe după uși de culoare închisă. Nimic nu fusese de ajutor, nici dulciurile Idei, nici asigurările lui Victor că avea să-i mai vină lui vreo idee în privința lui Bo. Bo nu era acolo. Și îi lipsea lui Prosper, așa cum i-ar fi lipsit un braț sau un picior. Îi părea rău că le strica celorlalți bucuria cu fața lui tristă, băgă de seamă cum Riccio începea să-l ocolească iar Mosca o lua la fugă când îl vedea pe el. Doar

Viespe rămase în continuare în apropierea lui. Dar când ea încerca plină de compasiune să-l ia în brațe, el o dădea repede la o parte, potrivea furculițele pe masă sau se așeza înaintea unei ferestre și privea fix afară.

În timpul mesei Riccio și Mosca s-au prostit atât de mult, încât Victor mormăi la un moment dat că nici cu o turmă de maimuțe nu putea fi mai mare gălăgia la masă. Dar Prosper nu spuse nici un cuvânt.

Când ceilalți jucară cărți cu Ida și Victor, el urcă deja. Ida mai făcuse rost de două saltele gonflabile, ca ei să nu se înghesuie în cele două paturi pe care Riccio le alăturase. Viespe își trăsese deja pe unul dintre ele lângă perete și își stivuise în jurul lui toate cărțile. Mosca și Riccio nu îndrăzniseră să lase nici măcar una la cinematograf. Prosper trase cea de-a doua saltea sub fereastra prin care canalul putea fi văzut îndărătul grădinii Idei. Păturile din dulapul de lenjerie al Luciei miroseau a levănțică. Prosper se ascunse adânc sub ele, totuși nu reuși să adoarmă.

Când ceilalți se băgară în paturi la ora unsprezece iar Victor porni totuși spre casă clătinându-se ușor, pentru că îl mâna conștiința să se ducă la țestoasele sale înfometate, Prosper încă nu dormea. Doar se prefăcea. Stătea întins cu fața la perete și aștepta ca ceilalți să adoarmă.

De îndată ce Riccio chicoti în somn, Mosca sforăi sub pătura lui iar Viespe adormi cu un zâmbet pe buze printre cărțile ei, Prosper se sculă. Dușumelele uzate de lemn scârțâiră sub picioarele sale, dar zgomotul nu-l trezi pe nici unul dintre ceilalți. Atât de în siguranță ca în casa Idei nu se mai simțiseră niciodată în viața lor.

Coborând treptele, Prosper aproape că se împletici de oboseală, dar cum putea să mai doarmă vre-

odată? Totul era pierdut. Vremurile bune trecuseră. Din nou. Acest gând se întorcea, ori de câte ori îl alunga. Coborî cu paşi mici până la parter. Măştile se holbau la el din întuneric, dar de data asta nu-i insuflară teamă.

Lucia încuia uşa, de când îi povestise Ida cum pătrunseseră copiii noaptea în casă. Unsese şi lustruise broasca ruginită. Uşa scârţâi doar uşor în balamale, când Prosper o deschise şi ieşi afară în grădina cufundată în întuneric.

Totul era alb de atâta promoroacă. Noaptea, fiecare piatră a oraşului aparţinea iernii. Frigul părea să ajungă până sus, la stele. Acolo unde proprietatea Idei avea drept limită canalul, era o poartă în zid, la doar câteva palme deasupra nivelului apei. Când deschise uşa, Prosper auzi cum apa canalului se lovea de zid. Barca Idei se legăna bine legată între doi piloni de lemn vopsiţi, aşa cum se vedeau pretutindeni din canale în Oraşul Lunii. Modelul lor şi culoarea vârfului trădau cine era proprietarul locului de acostare. Prosper coborî prudent în barcă, se ghemui pe bancheta rece şi privi fix în sus la lună.

„Ce să fac?", se gândi el. „Spune o dată. Ce să fac?"

Dar luna nu-i dădu nici un răspuns.

În aproape fiecare poveste relatată de mama lui Prosper, apăruse şi ea — luna. O aliată puternică, ce putea împlini visurile şi deschide uşile atunci când doreai să te strecori din lumea asta într-alta. Aici, în propriul ei oraş, luna era considerată frumoasă, *la bella luna*. Lui Bo îi plăcuse asta foarte mult. Dar, indiferent dacă era sau nu frumoasă — luna nu putea readuce fraţii mici.

Prosper stătea aşezat în barca Idei şi lacrimile i se prelingeau de-a lungul nasului. Crezuse că acesta era oraşul său, doar al său şi al lui Bo. Crezuse că,

dacă se refugiau aici, în acest loc, care era atât de diferit de toate celelalte locuri, atunci aveau să fie în siguranţă de Esther. Locul lui Esther nu era aici. Esther detesta Veneţia, ea era o intrusă. De ce nu se repezeau porumbeii asupra ei, s-o lovească cu ciocurile? De ce n-o muşcau dragonii de marmură de ceafă, de ce n-o izgoneau leii înaripaţi cu răgetele lor? Ei toţi nu-l puteau proteja, aşa cum crezuse el.

Cât de minunaţi i se păruseră leii, când îi văzuse cu adevărat pentru prima dată — nu prin ochii mamei sale, ci cu cei proprii. Privise în sus la ei, cum stăteau pe coloane şi între stele, îşi petrecuse degetele peste piatra răcoroasă şi îşi imaginase cum străjuiau ei minunile Veneţiei. Şi pe el. Când urcase cu Bo Scara Uriaşilor, în interiorul curţii Palatului Dogilor, şi stătuse acolo sus, între siluetele imense, se simţise atât de în siguranţă, ca un rege în împărăţia sa, apărat de lei şi dragoni şi de apa care-l înconjura. Esther ura apa, îi era frică chiar şi să se urce într-o barcă. Şi totuşi venise şi-l luase pe Bo. Iar acum Prosper nu mai era rege, acum era doar o nimica toată, prea mic, prea slab, un cerşetor în oraşul său, izgonit din palatul său şi cu fratele răpit.

Prosper îşi şterse cu mâneca lacrimile de pe faţă. Când auzi o barcă cu motor venind de-a lungul canalului, se ghemui şi aşteptă să treacă de el. Dar nu trecu de el. Zgomotul motorului încetă, Prosper auzi pe cineva înjurând încet şi apoi ceva lovi barca Idei. Speriat, aruncă o privire peste marginea bărcii.

Scipio îşi ridică masca întunecată şi zâmbi atât de uşurat, încât Prosper uită preţ de câteva clipe de ce ochii săi erau plini de lacrimi.

— Ia te uită, spuse Stăpânul hoţilor. Să mai zici că n-am noroc! Ştii că am venit să te iau cu mine?

— Să mă iei cu tine? Unde să mergem? Prosper se ridică uluit în picioare. De unde ai barca?

Era o barcă frumoasă, din lemn de culoare închisă, împodobită cu ornamente aurii.

— E a tatălui meu, răspunse Scipio și ciocăni lemnul, de parcă ar fi lovit ușor cu palma corpul unui cal de rasă nobilă. E mândria lui. Am împrumutat-o, și iată tocmai s-a ales cu prima zgârietură.

— De unde știai că suntem aici? întrebă Prosper și se aplecă îngrijorat peste peretele lateral al bărcii, dar nu putu descoperi nici o zgârietură pe barca Idei.

— M-a sunat Mosca. Scipio privi în sus la lună. Mi-a povestit că ne-a înșelat contele. Și că Bo ar fi la mătușa lui. Așa e?

Prosper încuviință din cap și își dădu cu dosul mâinii peste ochi. Nu voia ca Scipio să observe că plânsese.

— Îmi pare rău. Vocea lui Scipio suna voalată. A fost o prostie să-i lăsăm singuri pe el și pe Viespe, nu?

Prosper nu răspunse, cu toate că se gândise deja de cel puțin o sută de ori la același lucru.

— Prop? Scipio își drese glasul. Eu mai ies o dată la Isola Segreta. Vii și tu?

Prosper îl privi consternat.

— *Il conte* ne-a înșelat! Scipio coborî vocea, de parcă cineva ar fi putut să tragă cu urechea. Ne-a păcălit. Ori îmi dă banii, dar de data asta bani adevărați, ori mă lasă să mă dau în carusel. E pe insulă, sigur de tot!

Prosper clătină din cap.

— Doar nu crezi povestea aceea, nu? Uit-o, și uită și de bani, asta e, ne-am lăsat păcăliți. Ghinion. La ce ne mai ajută să ne stoarcem creierii? Ceilalți și-au luat și ei gândul de la bani. Riccio se gândește deja cum să pună în circulație banii falși. Dar la insula aceea blestemată nu s-ar mai duce nici unul, nici măcar pentru o geantă plină de bani adevărați.

Scipio îl privi și se jucă între degete cu legătura măștii sale.

— Eu m-aș duce acolo, spuse el. Împreună cu tine. Vreau să mă dau în caruselul acela, și dacă *il conte* nu mă lasă, atunci îmi recuperez aripa. Vino și tu, Prop, da? Ce mai ai de pierdut, acum că Bo nu mai e?

Prosper își privi intens mâinile. Mâini de copil. Se gândi la privirea condescendentă cu care îl scrutase portarul de la *Gabrielli Sandwirth* și la unchiul său mare cât dulapul, cum mersese alături de Bo, cu mâna așezată posesiv pe umărul îngust al lui Bo. Și dintr-o dată Prosper își dori ca Scipio să aibă dreptate. Ca acolo în larg, pe acea insulă dătătoare de fiori, să-i aștepte ceva, ceva ce te făcea din mic, mare și din slab, puternic. Iar această dorință luă amploare în golul care-i umplea inima. Fără a mai spune ceva, sări în barca lui Scipio.

Era o noapte foarte întunecoasă. Luna dispărea mereu în spatele norilor. Cu toate că Scipio furase de la tatăl său o hartă marină, cu ajutorul căreia se puteau orienta, se abătură de două ori din drum. Prima oară priveliștea insulei-cimitir îi readuse pe drumul cel bun, iar când Murano apăru din noapte, știură că se abătuseră prea mult spre vest. Apoi, în sfârșit, când erau deja atât de pătrunși de frig încât abia își mai simțeau degetele, din noapte se profila zidul de pe Isola Segreta, scăldat în cenușiul palid al luminii felinarelor. Îngerii de piatră priveau asupra lor, de parcă i-ar fi așteptat.

Scipio reduse turația motorului. Barca lui *il conte* se legăna la capătul potecii cu pânza strânsă, iar Prosper auzi câinii dând de veste.

— Ce facem acum? îi spuse șoptit lui Scipio. Cum vrei să treci de dogi?

— Crezi că sunt atât de nebun să mă cațăr peste poartă? răspunse Scipio încet. Încercăm prin spate.

Prosper nu considera asta un plan deosebit de deștept, dar nu spuse nimic. Dacă voiau să urce pe insulă, probabil că nu le rămânea altceva de făcut.

Lătrăturile câinilor amuțiră abia când lăsaseră de mult în urmă lumina felinarelor. Scipio conduse barca foarte aproape de mal, în căutarea unei spărturi în zid. În unele locuri zidul se înălța direct din apă, în altele parcă ar fi fost construit direct pe stuf și nămol, dar părea să înconjoare întreaga insulă. În cele din urmă Scipio își pierdu răbdarea.

— Gata, ne cățărăm pe el, șopti el, opri motorul și aruncă o ancoră în apă.

— Și cum ajungem la mal? Prosper fixă cu o privire neliniștită întunericul. Mai erau încă câțiva metri de apă între barcă și insulă. Poate vrei să înoți?

— Prostii. Ia ajută-mă. Scipio scoase de sub un capac rabatabil de la baza cârmei două vâsle și o barcă de cauciuc. Prosper se miră cât de grele puteau fi niște cauciuc și niște aer, când îl ajută pe Scipio s-o salte peste balustradă.

Răsuflarea lor îi însoți ca un abur alb când vâsliră spre insulă. Ascunseră barca în stuful care creștea la piciorul zidului. Privit de aproape, părea și mai înalt. Prosper se uită în sus și se întrebă dacă dogii păzeau într-adevăr doar poarta.

Când băieții ajunseră să stea unul lângă celălalt călare pe mulura crestată a zidului, respirară din greu iar mâinile lor erau pline de julituri. Dar reușiseră. Înaintea lor se afla grădina, o grădină imensă sălbăticită. Tufele, gardurile vii, drumurile, toate erau albe de promoroacă.

— Îl vezi pe undeva? întrebă Scipio.

Prosper scutură din cap. Nu, nu vedea nici un carusel, doar o casă mare. Se înălța obscură dintre copaci.

Coborârea de pe zid era aproape mai grea decât escaladarea lui. Băieții aterizară într-un mărăciniș des și când se eliberaseră în sfârșit din el, stătură nehotărâți locului, neștiind încotro s-o apuce mai întâi.

— Caruselul trebuie să fie în spatele casei, șopti Scipio, altfel l-am fi văzut de sus.

— Așa e, murmură Prosper și privi în jur.

Se auzi un trosnet între tufele desfrunzite și ceva mic și de culoare închisă o zbughi peste drum. Prosper descoperi urme în zăpada subțire, urme de păsări și amprentele unor labe. Niște labe destul de mari.

— Haide să încercăm pe drumul de colo, șopti Scipio și o luă înainte.

Printre tufe stăteau figuri de piatră acoperite de mușchi, unele aproape dispăruseră sub crengile crescute sălbatic și mai aveau vizibile doar brațele sau capul. Prosper avu o dată impresia că aude pași în urma lui, dar când se întoarse brusc doar o pasăre porni zburătăcind dintr-un gard viu sălbăticit. Nu dură mult și se rătăciră. Curând nu mai erau nici măcar siguri în ce direcție se afla barca sau casa pe care o văzuseră de pe zid.

— La naiba! Vrei s-o iei tu înainte, Prop? întrebă Scipio, când descoperiră la o răspântie propriile urme în zăpadă; dar Prosper nu răspunse.

Auzise din nou ceva. Dar de data aceasta nu era o pasăre pe care o speriaseră. Suna ca o respirație întretăiată, în rafale scurte și dure, și apoi se auzi un mârâit din întuneric, slab, adânc și atât de amenințător, încât Prosper uită să mai respire. Se întoarse încet și iată-i stând acolo, la o depărtare de trei pași, de parcă ar fi crescut din zăpadă. Doi dogi albi uriași. Îl auzi lângă el pe Scipio respirând mai repede.

— Nu te mișca, Scip, șopti el. Dacă o rupem la fugă, or să se ia după noi.

— Ne mușcă și dacă tremurăm? șopti Scipio înapoi.

Câinii mârâiră în continuare. Se apropiară cu capetele plecate, cu blana palidă și scurtă zburlită la ceafă, arătându-și colții. „Imediat or s-o ia la goană picioarele mele", se gândi Prosper. „Pur și simplu or s-o ia la goană, fără ca eu să mă pot împotrivi." Își strânse disperat pleoapele.

— Bimba! Bella! *Basta*! strigă o voce în spatele lor.

Câinii încetară pe loc să mai mârâie și trecură în salturi pe lângă Prosper și Scipio. Băieții se întoarseră zăpăciți și clipiră în lumina unei lanterne. În spatele lor stătea pe drum o fată, poate de opt, nouă ani, aproape invizibilă în rochia de culoare închisă pe care o purta. Dogii aproape că îi ajungeau până la umăr, ea ar fi putut să-i călărească.

— Ia te uită, spuse ea. Ce bine că-mi place atât de mult să mă plimb la lumina lunii. Ce căutați aici? Câinii ciuliră urechile când ea ridică vocea. Nu știți ce se întâmplă cu oamenii care se furișează pe Isola Segreta?

Scipio și Prosper se priviră.

— Vrem la *il conte*, răspunse Scipio, de parcă n-ar fi cine știe ce să te plimbi în miezul nopții într-o grădină străină.

Poate că vocea lui suna atât de curajoasă, pentru că Prosper și el erau amândoi mai mari decât fata. Dar Prosper considera că dogii compensau cu vârf și îndesat acest fapt. Stăteau lângă ea, de parcă ar urma să sfâșie pe oricine s-ar apropia prea mult de ea.

— La *il conte*. Așa deci. Vă faceți mereu vizitele după miezul nopții? Fata lumină chipul lui Scipio. Lui *il conte* nu-i plac vizitatorii neanunțați. Ce să mai vorbim de cei care se strecoară pe ascuns pe insula sa.

Apoi își îndreptă lanterna asupra lui Prosper. Acesta clipi jenat în lumina puternică.

— Am avut o înțelegere cu *il conte*! strigă Scipio. Dar ne-a înșelat. Și nu vom accepta asta decât dacă ne lasă să ne dăm pe carusel. Pe caruselul Maicilor Milostive.

— Un carusel? Fata nu făcu decât să-i privească și mai ostil. Nu știu despre ce vorbești.

— Știm că e aici! Arată-ni-l! Scipio făcu un pas în direcția ei, dar dogii își arătară pe dată colții, iar Scipio se retrase alături de Prosper. Dacă *il conte* ne lasă să ne dăm pe el, n-o să mergem nici la poliție.

— Câtă mărinimie! Fata îl fixă ironică. Cum de crezi că vă va lăsa să mai plecați vreodată? Asta e Isola Segreta. Doar cunoașteți poveștile. Cine calcă pe această insulă nu se mai întoarce. Haideți! Arătă nerăbdătoare cu mâna spre drumul care dispărea la stânga lor între tufe. Pe acolo. Și nu încercați să fugiți. Credeți-mă, câinii mei sunt mai rapizi decât voi.

Cei doi băieți ezitară.

— Faceți ce vă spun! strigă fata supărată. Sau o să fiți hrană pentru câini!

— Ne duci la *il conte*? întrebă Scipio. Zi o dată!

Dar fata nu răspunse, ci le dădu câinilor o comandă cu voce scăzută. Fără a scoate vreun sunet, aceștia porniră spre Prosper și Scipio.

— Haide, Scip, spuse Prosper și-l apucă pe Scipio de braț.

Împotrivindu-se, Scipio se lăsă totuși tras.

Câinii rămaseră atât de aproape în urma băieților, încât le simțiră în ceafă răsuflarea fierbinte. Scipio se întoarse de câteva ori, gândindu-se dacă nu merita totuși să încerce să se abată printre tufe, dar Prosper îl reținu de fiecare dată de mânecă.

— Prinși de o fată, mârâi Scipio. Omule, bine că nu sunt aici Riccio și Mosca.

— Dacă ne duce într-adevăr la *il conte*, șopti Prosper, atunci ar fi mai bine să nu-l amenințăm cu poliția. Altfel cine știe ce face cu noi, e clar?

Scipio doar încuviință din cap și privi cu o expresie sumbră în urmă spre câini.

Nu trecu multă vreme și știură unde îi ducea fata. Printre copaci apăru casa pe care Prosper o văzuse de pe zid. Era imensă, mai mare decât casa tatălui lui Scipio. Dar chiar și în lumina lunii, care favorizează amăgirile, casa părea nelocuită și neîngrijită. Tencuiala se desprindea de pe ziduri, obloanele dinaintea ferestrelor obscure atârnau strâmbe în balamale iar acoperișul era atât de găurit, încât luna lumina prin el. O scară lată ducea la intrare. De pe balustradă se aplecau îngeri, dar aerul mării le rosese fețele de piatră, până ce deveniseră la fel de neidentificabile ca și blazonul deasupra portalului.

— Oh nu, nu acolo sus, spuse fata, când Scipio se îndreptă spre scară. În noaptea asta contele precis nu va mai vorbi cu voi. Puteți petrece restul nopții în vechiul grajd de cai. Pe acolo.

Arătă nerăbdătoare spre o clădire cu acoperiș plat de lângă casă, dar Scipio se opri.

— Nu, spuse el și își încrucișă îndărătnic brațele pe piept. Doar pentru că ai acești viței uriași cu tine, crezi că poți să ne comanzi. Dar eu vreau să vorbesc acum cu *il conte*. Pe loc.

Fata plescăi din limbă, iar dogii îi împunseră pe Scipio și Prosper cu boturile în burtă. Băieții se retraseră speriați până la cea mai de jos treaptă a scării.

— În noaptea asta nu mai vorbiți cu nimeni, spuse fata cu voce tăioasă. Cel mult cu șobolanii din grajd. *Il conte* doarme, va hotărî mâine dimineață ce facem cu voi. Și ar trebui să vă bucurați de asta, căci astfel nu vă treziți acum imediat în lagună.

Scipio își mușcă buzele de furie, dar câinii începură din nou să mârâie iar Prosper îl trase repede cu el.

— Fă ce spune, Scip, șopti el, în timp ce se îndreptau spre gard, care arăta exact la fel de neîngrijit ca și clădirea principală. Mai avem toată noaptea să ne gândim cum scăpăm de aici, dar n-o putem face

dacă ești hrană pentru câini. Și atunci nu mai poți nici să te dai în carusel.

— Da, da, bine. Scipio îi aruncă fetei o privire sumbră.

— Intrați pe aici, domnilor, spuse ea și deschise ușa grajdului. Înăuntru domnea bezna, iar duhoarea care-i întâmpină era atât de pătrunzătoare, încât Scipio se strâmbă scârbit.

— Aici înăuntru? strigă el. Vrei să ne omori?

— Să vă las câinii drept companie? întrebă fata și își băgă mâinile între colții dogilor.

— Haide o dată, Scip, spuse Prosper și-l trase pe Scipio în grajdul întunecos. Câțiva șobolani o zbughiră când fata îi lumină cu lanterna.

— Pe undeva trebuie să mai fie niște saci vechi, spuse ea. Ar trebui să fie suficienți ca pat pentru o noapte. Șobolanii nu sunt deosebit de înfometați, au aici destul de mâncare, așa că probabil nu vă vor deranja la noapte. Nu vă obosiți să căutați o cale de scăpare. Nu există nici una, în plus voi lăsa câinii în fața grajdului. *Buona notte*!

Apoi închise ușa. Prosper o auzi cum trase zăvorul. În grajd era atât de întuneric, că nu-și vedea propriile mâini. Lumina lunii pătrundea doar printr-o crăpătură în ușă.

— Prop, șopti Scipio lângă el. Ți-e frică de șobolani? Eu mă cac pe mine de frică.

— M-am obișnuit cu ei, la cinematograf erau mereu câțiva, șopti Prosper și ascultă în întuneric.

Auzi cum fata vorbea afară cu câinii, încet, cu o voce aproape tandră.

— Foarte consolator, murmură Scipio.

Și tresări atât de puternic, când ceva foșni în spatele lui, încât aproape că-l dărâmă pe Prosper.

Auziră depărtându-se pașii fetei și câinii gâfâind în timp ce se instalau comod înaintea grajdului.

Când ochii băieților se obișnuiseră cu întunericul, căutară sacii despre care vorbise fata. Dar când un șobolan se strecură rapid peste un piciorul de-al lui Scipio, hotărâră că era totuși mai bine să nu doarmă pe jos. Găsiră două butoaie de lemn pe care se așezară, cu spatele rezemate de zidul rece.

— Pur și simplu trebuie să ne lase să ne dăm în el, spuse Scipio la un moment dat în liniștea care se lăsase. Mai ales pentru că ne-a păcălit în halul acesta.

— Hm, mormăi Prosper.

Nu încercă să-și imagineze ce altceva ar mai putea face *il conte* cu ei. Și atunci trebui dintr-o dată să se gândească din nou la Bo. Pentru prima dată, de când sărise în barca lui Scipio. Și se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată pe fratele său mai mic. S-a dovedit a fi o noapte interminabil de lungă, iar gândurile lui Prosper și ale lui Scipio deveniră curând mai negre decât întunericul din grajdul împuțit.

UN APEL TELEFONIC ÎN NOAPTE

Era deja trecut de miezul nopții, când Victor auzi telefonul sunând strident. Își trase perna peste cap, dar continua să sune și să sune, până ce Victor se ridică înjurând din patul său cald și merse cu pași greoi și nesiguri în birou. Acolo se împiedică în întuneric de cutia cu țestoasele.

— Cine naiba e? mârâi el în receptor, în timp ce-și freca cu mâna degetul dureros de la picior.

— Iar a fugit! Vocea lui Esther Hartlieb suna atât de întretăiată, încât Victor abia dacă o înțelese în primul moment. Dar vă spun un lucru, de data aceasta nu-l luăm înapoi! Nu. Dracul ăsta mic a tras pe el fața de masă, în cel mai bun restaurant din oraș, și în timp ce stăteam acolo pe scaune, cu tăițeii în poală, a rupt-o la fugă! Victor o auzi plângând cu sughițuri. Soțul meu a spus mereu că băiatul nu ni se potrivește, că e ca sora mea, dar arăta ca un înger! Am fost dați afară de la hotel, pentru că a țipat atât de tare, încât am fost suspectați că-l batem. Puteți să vă imaginați una ca asta? La început n-a scos o vorbă și n-a făcut decât să stea ca mutul într-un colț, și apoi dintr-o dată accesele acestea de turbare, doar pentru că am încercat să îi pun o pereche curată de șosete.

Pe soțul meu l-a mușcat chiar! A tăiat cu briceagul său găuri în perdele, a turnat cafea de pe balcon... — Esther Hartlieb rămase fără aer — soțul meu și cu mine zburăm luni înapoi acasă, după cum am planificat. Dacă se întâmplă ca în zilele următoare nepoții mei să fie prinși de poliție, atunci vă rog ca în numele nostru să faceți cele necesare pentru ca ei să fie duși la orfelinat. Se spune că ar fi câteva instituții bune în oraș. Ați auzit, signor Getz? Signor Getz...

Victor crestă placa biroului cu un cuțit pentru deschis scrisorile.

— De câte ore rătăcește băiatul deja singur pe afară? întrebă el. La cât a fugit?

— De câteva ore. Noi doar a trebuit mai întâi să reglăm cu restaurantul problema pagubei. Și apoi să găsim un hotel nou. Cu toate bagajele noastre. Toate locațiile respectabile sunt rezervate. Și ne-am cazat în cele din urmă la un hotel teribil de primitiv la podul Rialto.

Câteva ore. Victor își petrecu mâna peste fața obosită și privi afară. Noaptea se instalase neagră și rece între case. Ca un animal, care înghițea băieți mici.

— Ați înștiințat poliția? întrebă Victor. Îl caută deja cineva pe Bo, de exemplu soțul dumneavoastră?

— Ce vreți să spuneți? Vocea lui Esther deveni stridentă. Credeți că unul dintre noi rătăcește pe aceste străzi cufundate în beznă? După tot ce și-a permis băiatul în această seară? Nu. Răbdarea noastră a ajuns la capăt, nici nu mai vreau să-i aud numele. Eu...

Victor așează receptorul în furcă. Pur și simplu închise telefonul. De câteva ore! Se îmbrăcă amețit de somn.

Când ieși pe ușa casei, îl întâmpină un frig atât de năprasnic, încât îi dădură lacrimile. „Ei, tot e mai bine decât să toarne cu găleata", se gândi Victor, își trase pălăria adânc pe frunte și porni la drum cu pași apăsați. Iarna trecută, orașul fusese inundat de mai multe ori, la cote atât de mari, încât un băiat mic ca Bo probabil că ar fi fost luat de valuri. Laguna inunda Veneția tot mai des, pe vremuri așa ceva se întâmpla cel mult o dată la cinci ani. Dar Victor nu vru să se gândească acum la asta. Dispoziția lui era și așa destul de sumbră.

Picioarele îi atârnau grele ca plumbul de oboseală, când parcurse străzile slab iluminate, peste pietre argintate de ger. Putea exista doar un singur loc în care să se ascundă Bo. La urma urmei, el nu știa că Prosper și prietenii săi își găsiseră adăpost la Ida Spavento. Victor își trase nasul și își trecu mâneca peste vârful nasului său rece ca gheața. Nu știa absolut nimic, bietul micuț.

Era un drum lung de la locuința lui Victor la ascunzătoarea copiilor. Când ajunse în sfârșit înaintea cinematografului, era înghețat până în măduva oaselor. „Trebuie să-mi cumpăr un palton mai călduros", se gândi el, în timp ce căută șperaclul potrivit. Din fericire, *dottor* Massimo încă nu dăduse dispoziție să fie schimbată broasca. Antreul mai era și el în continuare plin de troace, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic din noaptea în care copiii îl luaseră prizonier pe Victor. Dar când intră în sala întunecoasă a cinematografului, auzi un plânset slab.

— Bo? strigă el. Bo, eu sunt, Victor. Vino afară. Sau vrei să ne jucăm iar de-a v-ați ascunselea?

— Nu mă întorc la ea, se auzi din întuneric o voce plângăcioasă. Să nu care cumva să crezi asta. Nu vreu decât la Prosper.

— Dar nici nu trebuie să te întorci. Victor lumină cu lanterna de-a lungul șirurilor de locuri, până ce lumina căzu pe părul blond. Bo umbla în patru labe printre locuri, de parcă ar fi căutat ceva.

— Au plecat, Victor! plânse el cu sughițuri. Au plecat.

— Cine? Victor se aplecă la el, iar Bo îl privi cu fața lui plânsă. Pisicile mele, spuse Bo și își trase nasul. Și Viespe.

— N-a plecat nimeni, mormăi Victor. Îl ridică pe Bo și îi șterse lacrimile de pe obraji. Sunt cu toții la Ida Spavento, Viespe, Prosper, Riccio, Mosca și pisicile tale. Se așeză pe un scaun rabatabil și îl ridică pe Bo în poale. Am auzit tot felul de lucruri despre tine, dragule, spuse el. Smulgi fețe de masă, țipi, o rupi la fugă. Știi că mătușa și unchiul au fost dați afară din cauza ta din hotelul lor cel distins?

— Adevărat? Bo își trase nasul și își lipi fața de paltonul lui Victor. Eram atât de furios, murmură el. Esther nu voia să spună unde e Prosper.

— Așa deci. Victor îi îndesă lui Bo o batistă între degetele murdare. Uite. Suflă-ți nasul. Lui Prosper îi merge bine. Stă culcat într-un pat moale și-l visează pe fratele său mic.

— A vrut să-mi facă o cărare în păr, murmură Bo și își trecu mâna peste părul său ciufulit, parcă pentru a se asigura că eforturile lui Esther fuseseră zadarnice. Și n-aveam voie să sar în pat. Și a vrut să arunce puloverul pe care mi l-a făcut cadou Viespe. Mă ceartă chiar și dacă pătez cu o pată uite atâtica de mică…

— Bo arătă dimensiunea cu degetele sale — și șterge mereu ceva pe fața mea. Și spune lucruri urâte despre Prosper.

— Măi, să fie!

Victor își scutură capul plin de compasiune.

Bo se frecă la ochi și căscă.

— Mi-e frig, murmură el. Mă duci la Prosper, Victor?

Victor încuviință din cap.

— Da, așa o să fac, spuse el.

Dar când vru să-l ridice pe Bo, acesta se ghemui între locuri.

— E cineva aici, șopti el.

Victor se întoarse.

În ușa ce dădea spre antreu stătea un om și lumina cu o lampă mare de buzunar sala de spectacol.

— Ce faceți aici? strigă el cu voce aspră, când lumina căzu pe Victor.

Victor se ridică și își așeză brațul pe umerii lui Bo.

— Of, micuțului i-a fugit pisoiul, spuse el cu atâta calm, de parcă nu era nimic deosebit să stai la miezul nopții într-un cinematograf închis. A crezut că pisoiul a intrat aici, pe la ieșirea de urgență. Cinematograful doar nu e funcțional, nu?

— Da, dar *dottor* Massimo, proprietarul, m-a însărcinat să-l supraveghez, de când au fost prinși aici doi copii fără părinți. Acolo în spatele dumneavoastră..., bărbatul își flutură lampa de buzunar, e tot un copil.

— Bine observat! Victor își petrecu mâna prin părul umed al lui Bo. Dar el nu e fără părinți. E fiul meu. După cum am spus, n-a făcut decât să-și caute pisoiul. Victor privi în jur. E un cinematograf frumos. Cum de nu e funcțional?

Bărbatul dădu din umeri.

— După toate necazurile astea, *dottor* Massimo vrea să-l transforme într-un supermarket. Plecați acum. Aici nu sunt pisici, și dacă ar fi, ar fi de mult moarte, pentru că am presărat otravă pentru șobolani.

— Am plecat deja! Victor îl împinse pe Bo înaintea lui în direcția ieșirii de urgență, dar Bo se oprea mereu. La urma urmei, auzise și el ce spusese bărbatul: ascunzătoarea stelelor urma să devină un supermarket.

— Cortina, spuse el brusc. Uite, Victor, pur și simplu au smuls-o.

Materialul greu zăcea murdar și mototolit pe podea.

— Ce au de gând să facă cu cortina? îi strigă Victor paznicului, care tocmai dispărea din nou prin ușa ce dădea în antreu. Bărbatul se întoarse în silă spre ei.

— Auziți, e târziu, strigă el. Dispăreți acum cu micuțul dumneavoastră. Și dacă vă interesează cortina, n-aveți decât s-o luați cu dumneavoastră.

— Ah, da? Și cum să facem asta? murmură Victor. Ce idiot.

Apoi își scoase briceagul din buzunarul paltonului și tăie o bucată mare din materialul brodat.

— Uite, spuse el și o puse pe mâna întinsă a lui Bo. Ca un mic suvenir.

— Scipio e și el la Ida? întrebă Bo, când ieșiră prin ieșirea de urgență.

— Nu, răspunse Victor, îl înveli în pătura groasă, pe care o adusese prevenitor cu el și-l ridică în brațe... Probabil că e din nou acasă. Cred că prietenii tăi nu mai au o părere prea bună despre el.

— Dar tatăl său e scârbos, murmură Bo, cu toate că abia mai putea ține ochii deschiși. Tu ești mult mai drăguț.

Se prinse cu brațele în jurul gâtului lui Victor și își apăsă căscând fața de umărul acestuia. Deja când ajunseră pe podul Accademia, Bo dormea adânc. Iar Victor îl duse mai departe prin străzile liniștite, lipsite de oameni, până la casa Idei Spavento.

Chiar Ida îi deschise lui Victor ușa, îmbrăcată cu capotul de un roșu aprins, cu ochii întunecați de oboseală. În spatele ei, cu fețe speriate, stăteau Viespe, Mosca și Riccio și se holbau la Victor de parcă ar fi așteptat pe altcineva.

— Ce se petrece aici? întrebă el încet, înghesuindu-se să treacă pe lângă ei cu Bo cel adormit în brațe.

— Uite-l pe Bo! strigă Viespe atât de tare, încât Victor privi îngrijorat la fața adormită a lui Bo, dar acesta doar murmură ceva ininteligibil în somn și se cuibări și mai adânc în pătura caldă.

— Da, uite-l pe Bo, mârâi Victor. Și e destul de greu, așa că ați putea fi drăguți și să vă dați din calea mea, ca să-l pot lăsa pe undeva?

Se dădură toți iute la o parte iar Ida o luă înaintea lui Victor, urcând treptele abrupte până la camera în care îi găzduise pe copii. Victor îl lăsă cu un oftat pe Bo cu pătură cu tot într-unul din paturi, îi trase încă o pătură până la bărbie și se strecură apoi împreună cu Ida afară din cameră. În fața ușii așteptau cu ochi mari Mosca, Riccio și Viespe. Abia acum observă Victor că cineva lipsea.

— Unde-i Prosper? întrebă el.

— Din cauza lui suntem cu toții treji la ora asta, răspunse Ida cu voce joasă. Cu o oră în urmă m-a trezit Caterina, pentru că el nu mai era în pat.

Viespe încuviință din cap. Fața ei era și mai palidă ca de obicei.

— L-am căutat peste tot, șopti ea. În casă, în curte, chiar și pe *campo*. Nu-i aici.

Îl privi plină de speranțe pe Victor, de parcă el ar putea să-l aducă pe Prosper printr-o vrajă, așa cum în mod evident făcuse cu Bo.

— Haideți cu mine, n-ar trebui să mai stăm să șușotim aici pe la ușă, spuse Ida încet. Micuțul doar nu trebuie să afle neapărat imediat că i-a dispărut fratele. Iar Victor precis că are câte ceva de povestit.

În *salotto* era frig. Ida încălzea doar dormitoarele un pic noaptea, dar Victor aprinse focul în șemineu și când se ghemuiră toți strânși unii într-alții înaintea focului, se încălziră repede. Pisoii lui Bo se dădură jos de pe dulap și se frecară torcând de picioarele lor, când simțiră căldura. Iar Victor le povesti cum Esther îl trezise din somn și unde îl găsise pe Bo. Îi era greu să se concentreze asupra povestirii sale, căci mereu îi fugea gândul la Prosper. Unde putea fi băiatul?

— Ce înseamnă asta: ea nu-l vrea înapoi? Vocea Idei îl smulse dintre gândurile sale. Bine, dar ce-și închipuie această Esther? Băiatul acesta e un pantof, pe care-l încearcă și pe care-l aruncă apoi, pentru că nu i se potrivește?

Cu o expresie supărată, se căută în paltonul ei de niște țigări.

— Uite, Ida, spuse Riccio și îi întinse jenat un pachet boțit. Am luat doar una, pe bune.

Ida îi luă oftând pachetul din mână.

— Nu știu ce-i în capul acestei Esther Hartlieb, mârâi Victor și își frecă ochii obosiți. Știu doar că eu mă bucuram deja să văd fața lui Prosper când aveam să i-l aduc înapoi pe frățiorul său. În loc de asta, vin aici, iar Prosper nu e! La naiba!

Îi privi supărat pe cei trei copii.

— N-ați putut să aveți puțină grijă de el? Doar ați văzut cu toții cât de debusolat era.

— Ce vrei să spui? strigă Mosca indignat. Ce era să facem, să-l legăm pe Prosper de pat?

Viespe începu să plângă cu sughițuri. Lacrimile îi curgeau pe cămașa de noapte mult prea largă, pe care i-o dăruise Ida.

— Gata, terminați, spuse Ida și o cuprinse cu un braț. Ce facem? Unde-l căutăm pe Prosper? Are cineva vreo idee?

— Probabil că stă iar în fața la *Sandwirth*, spuse Mosca.

— Da, fără să bănuiască măcar că mătușa lui nici nu mai locuiește acolo, mormăi Victor. O să sun și o să-l întreb pe portarul de noapte dacă hoinărește vreun băiat afară în fața hotelului.

Își scoase cu un oftat mobilul din buzunarul paltonului și formă numărul de la *Gabrielli Sandwirth*. Portarul de noapte mai avea un pic și ieșea din tură, dar îi făcu totuși pe plac lui Victor și aruncă o privire pe fereastră. Pe promenada pustie de pe Riva degli Schiavoni nu se afla nici un băiat. Victor puse cu o expresie neajutorată mobilul la loc.

— Acum am nevoie de un pui de somn, spuse el și se ridică în picioare. Doar o oră, două, ca să pot gândi din nou. Unul dintre frați e din nou aici, celălalt e plecat, își trecu el gemând mâna peste frunte, ce noapte. Am sentimentul că o să mai am parte de asemenea nopți. Se găsește pe aici prin casă un pat neocupat?

— Ți-aș putea oferi salteaua gonflabilă a lui Prosper, răspunse Ida.

Victor acceptă oferta.

Erau cu toții morți de oboseală, dar nici unul dintre ei nu adormi repede, iar visele rele așteptau deja pe sub perne. Doar Bo dormi pașnic ca un înger, de parcă toate grijile sale și-ar fi găsit sfârșitul în această noapte.

Prosper și Scipio fură treziți de zgomotul făcut de cineva care deschidea ușa grajdului. Pe fețele lor căzu lumina zilei. În primul moment nu știură unde erau, dar fata care stătea sprijinită de usciorul ușii le readuse repede în amintire cele întâmplate.

— *Buon giorno*, domnii mei, spuse ea și trase dogii la o parte ținându-i de zgardă, când ei dădură să intre în grajd. V-aș mai fi lăsat oleacă aici în grajd, dar fratele meu insită să vă vadă.

— Frate? îi șopti Scipio lui Prosper, când păşiră din grajd în aer liber.

Casa cea mare arăta și mai neglijată în lumina dimineții decât o făcuse noaptea.

Fata le făcu nerăbdătoare semn cu mâna să urce scara, trecând pe lângă îngerii cu chipurile pierdute, până ce ajunseră între coloanele dinaintea ușii de intrare. Îi izbi un val de aer rece și stătut, când fata o deschise. Dogii se înghesuiră trecând pe lângă ea și dispărură dând din coadă în interiorul casei.

Holul de la intrare era atât de înalt, încât pe Prosper îl luă cu amețeală. Își dădu capul pe spate și privi în sus la tavan. Era acoperit de picturi. Erau înnegrite de funingine, culorile păliseră, dar se vedea totuși cât de frumoase fuseseră odată. Acolo sus se

cabrau cai, îngeri își desfăceau aripile și urcau în zbor spre un cer albastru de vară.

— Hai, mergeți o dată, spuse fata. Ieri erați atât de grăbiți. Intrați pe acolo!

Arătă spre o ușă deschisă la capătul celălalt al sălii. Dogii se năpustiră, atât de năvalnic, încât labele le alunecară pe podeaua netedă de piatră. Scipio și Prosper îi urmară ezitând, păşiră peste inorogi și sirene, imagini din pietre colorate minuscule, care erau acoperite de murdărie. Pașii lor răsunară atât de puternic, încât lui Prosper i se păru că îngerii de pe tavan se îndepărtau dând supărați din aripi.

Încăperea în care dispăruseră câinii era obscură, în ciuda luminii zilei care pătrundea prin ferestrele înguste. Într-un șemineu de forma unei guri de leu deschise ardea un foc. Dogii se culcaseră în fața lui, printre labele lor mari zăceau jucării. Acestea era împrăștiate în toată încăperea: popice, mingi, săbii, căluți de lemn care se legănau, dintre aceștia o herghelie întreagă, păpuși în toate formele și dimensiunile, aruncate cu nepăsare, cu brațele și picioarele date peste cap, între ele armate întregi de soldăței de plumb, mașini cu abur, corăbii cu pânze având marinari sculptați în lemn la balustradă — iar în mijlocul acestei dezordini stătea ghemuit un băiat. Cu o față plictisită, așeză un soldat pe un cal minuscul.

— Uite-i, Renzo, spuse fata și îi împinse ușor pe Prosper și Scipio prin ușa deschisă. Cam miros ei a găinați de porumbei, dar după cum vezi, nu i-au rontăit șobolanii.

Băiatul își înălță capul. Părul lui negru era tuns scurt, iar hainele arătau și mai demodate decât jacheta lui Scipio.

— Stăpânul hoților, constată el. Într-adevăr. Ai avut dreptate, surioară. Aruncă nepăsător pe podea

2005

BIBLIOTECA PUBLICĂ „C. PETRESCU"

soldatul pe care continuase să-l țină în mână, se ridică în picioare și se îndreptă spre Scipio și Prosper.

— Doar ai fost și tu la bazilică, nu-i așa? îi spuse el lui Prosper. Îmi cer scuze că Morosina v-a încuiat în grajd, dar asta e, nu-i indicat să te strecori în creierii nopții pe insule străine. Îmi pare rău de treaba cu banii falși, a fost ideea lui Barbarossa, altfel nu v-aș fi putut plăti. Precis că ați observat deja, arătă el cu mâna spre zugrăveala exfoliată de pe pereți, nu sunt tocmai bogat, chiar dacă îmi fac veacul în acest palat.

— Renzo! spuse Morosina nerăbdătoare. Spune ce să facem cu ei.

Băiatul dădu o păpușă la o parte cu piciorul.

— Ia uite ce consternați se holbează ăștia doi la mine, îi spuse el Morosinei. Vă întrebați poate de unde știu eu toate acestea? Ați uitat de întrunirea din confesional? Sau de întâlnirea noastră nocturnă din Sacca della Misericordia?

Prosper făcu un pas înapoi. Îl auzi lângă el pe Scipio trăgând cu un șuierat aer în piept.

— Funcționează, șopti Scipio și-l fixă cu o privire incredulă pe băiatul străin. Tu ești *il conte*.

Renzo făcu zâmbind o plecăciune.

— La dispoziția dumneavoastră, Stăpân al hoților, spuse el. Mulțumită ajutorului vostru. Fără aripa de leu era doar un carusel, acum însă…

— Întreabă-i cine le-a povestit despre carusel, îl întrerupse sora lui. Stătea rezemată de perete, cu brațele încrucișate la piept. Ziceți! A fost Barbarossa? I-am spus mereu lui Renzo că nu ne putem încrede în grăsanul de Barbă roșie.

— Nu! Scipio schimbă o privire confuză cu Prosper. Nu, Barbarossa n-ar nimic de-a face cu faptul că suntem noi aici. Ida Spavento ne-a povestit despre

carusel, femeia căreia îi aparține aripa, dar asta e o poveste lungă…

— Știe că sunteți aici? întrebă Morosina răstit. Știe cineva că sunteți aici?

Scipio dădu să răspundă, dar Prosper i-o luă înainte.

— Da, spuse el. Prietenii noștri știu și un detectiv. Și dacă nu ne întoarcem, vor veni aici și ne vor căuta.

Morosina îi aruncă o privire sumbră fratelui ei.

— Ai auzit? spuse ea. Ce facem acum? Cum de vorbești cu ei? Cum de poți să le destăinui secretul nostru? Am fi putut să-i mințim cumva…

Renzo se aplecă și culese o mască ce zăcea printre soldații de plumb. Mi-au făcut rost de aripă, spuse el. Iar eu nu i-am plătit. De aceea le voi permite să se dea pe carusel. Privi pe rând spre Prosper și Scipio. La început se învârte încet, spuse el cu voce coborâtă. Și abia dacă simți ceva. Dar apoi mișcarea se intețește din ce în ce. Era cât pe ce să mă dau jos prea târziu, dar așa…, privi în josul trupului său, e exact cum am vrut eu. Mi-am luat înapoi ce mi s-a furat. Toți anii aceia. Când copiii neamului Vallaresso se jucau cu toate cele de aici, arătă el spre căluții de lemn și soldații de plumb, eu și cu Morosina a trebuit să răzuiam în hulubar mizeria de pe stinghii. Am plivit buruienile, am frecat mușchiul de pe fața îngerilor din grădină, am lustruit clanțele. Ne-am trezit înaintea stăpânilor și ne-am culcat când ei dormeau cu toții de mult. Dar cei din neamul Valaresso nu mai sunt, iar Morosina și cu mine suntem în continuare aici. Și constat că mă plictisește să mă joc cu toate aceste lucruri. E o nebunie, nu-i așa?

Râse și răsturnă cu piciorul o locomotivă cu aburi.

— Deci doar îți spuneai *il conte*, zise Scipio. Nu ești un Vallaresso.

— Nu, nu e, răspunse Morosina în locul fratelui ei. Dar tu, îl taxă ea cu privirea pe Scipio, scrutându-l din cap până-n picioare, tu provii dintr-o familie distinsă, nu-i așa? Îmi dau seama după felul în care vorbești, după felul în care umbli. Oare și ție îți ridică cineva de pe jos pantalonii murdari, aruncați neglijent la podea, poate o fată doar cu puțin mai mare decât tine îți curăță cizmele, îți netezește așternutul? Tu n-ai nici un motiv să te dai în carusel. Deci ce vrei aici? Nu-ți poți primi banii, pentru că nu-i avem!

Scipio stătea cu capul plecat. Urmări cu vârful cizmei conturul desenelor de pe gresie.

— Așa e, lucrurile mele sunt mereu culese de cineva, spuse el, fără să ridice capul. Iar dimineața îmi sunt pregătite hainele pe care trebuie să le îmbrac. Urăsc asta. Părinții mei mă tratează de parcă aș fi prea prost ca să mă închei la pantaloni. Scipio, spală-te pe mâini după ce atingi pisica, Scipio, nu călca în bălți, Dumnezeule, nu fi atât de neîndemânatic, Scipio, ține-ți gura, habar n-ai, gâgă mic și prost, nu ești bun de nimic. Scipio o privi pe Morosina. La școală ne-au citit povestea lui *Peter Pan*, o știi? E un prost, iar tu și cu fratele tău sunteți exact ca el. Vă faceți iar copii, ca ei să poată să vă bruftuluiască și să râdă de voi! Da, vreau să mă dau în carusel, numai de aceea m-am strecurat pe insula voastră, dar vreau să merg în direcția opusă. Vreau să fiu adult, să fiu adult, adult, adult!

Scipio bătu podeaua atât de tare cu piciorul, încât zdrobi unul dintre soldații de plumb.

— Scuzați! murmură el și privi fix jucăria stricată, de parcă ar fi săvârșit ceva teribil.

Renzo se aplecă și aruncă ce mai rămăsese în foc. Apoi îl privi gânditor pe Scipio. În șemineu trosni un butuc de lemn, niște scântei sărira pe gresie și se stinseră printre jucăriile împrăștiate.

— Vă arăt caruselul, spuse Renzo. Și, dacă vreți, puteți să vă dați în el.

CARUSELUL

Prosper îl simți pe Scipio tremurând de nerăbdare când îl urmară pe Renzo afară, trecând prin portalul mare. Nu știa nici măcar dacă el însuși era emoționat. Totul i se părea straniu de ireal, de când păsiseră pe insulă. Ca un vis. Și n-ar fi putut spune dacă era un vis bun sau unul rău.

Morosina nu veni cu ei. Se opri sus între coloane și privi în urma lor, cu câinii alături.

Renzo merse cu Prosper și Scipio la o pergolă din spatele casei, de pe ale cărei stinghii de lemn atârnau frunze tomnatece degerate. Culoarul ducea spre un labirint, pe ale cărui cărări întortocheate probabil că se distraseră odinioară cei din neamul Vallaresso. Gardurile vii dintre poteci erau acum sălbăticite, iar labirintul devenise un hățiș aproape impenetrabil. Cu toate acestea, Renzo ezită doar rareori când îi călăuzi pe Prosper și Scipio. O dată se opri însă brusc și trase cu urechea.

— Ce-i? întrebă Scipio.

Sunetul unui clopot răzbătu prin aerul rece, părea că cineva îl trage vehement și cu nerăbdare.

— E clopotul de la poartă, spuse Renzo. Cine poate fi? Barbarossa voia să vină abia mâine. Părea îngrijorat.

— Barbarossa? Prosper îl privi surprins.

Renzo încuviință din cap.

— Doar v-am spus, a fost ideea lui să vă plătesc cu bani falși. Tot el mi-a și făcut rost de ei. Dar firește că Barbă roșie se lasă plătit pentru asemenea servicii. Mâine vrea să vină să-și ia plata. Jucăriile vechi. De mult a pus ochii pe ele.

— Ce mizerabil, murmură Prosper. Deci a știut de la început că vom primi doar bani contrafăcuți pentru comandă.

— Nu trebuie să vă pese! Barbarossa păcălește pe oricine, spuse Renzo și mai trase o dată cu urechea. Clopotul amuțise însă. Doar câinii lătrau. Probabil un vas cu turiști, murmură Renzo. Când e în oraș, Morosina povestește mereu lucruri îngrozitoare despre insulă, totuși se mai rătăcește câte o barcă pe aici. Dar dogii îi alungă chiar și pe cei mai curioși.

Prosper și Scipio se priviră. Își puteau imagina asta.

— Fac de multă vreme afaceri cu Barbă roșie, relată Renzo, în timp ce se luptă în continuare să răzbată prin gardurile vii sălbăticite. E singurul negustor de antichități care nu pune prea multe întrebări. Și e singurul pe care Morosina și cu mine l-am lăsat vreodată să calce pe insulă. El crede firește că are de-a face cu *il conte* Vallaresso, care a scăpătat într-atât hal, încât îi vinde din când în când câte ceva din comorile familiei sale. Morosina și cu mine trăim de mult cu ce au lăsat în urmă cei din neamul Vallaresso. Dar când o să se înființeze mâine înaintea porții, pentru a lua jucăriile, n-o să-i deschidă nimeni. *Il conte* va fi dispărut pentru totdeauna.

— Barbarossa s-a purtat mereu de parcă n-ar ști ce urma să furăm pentru *il conte*, spuse Prosper.

— Nici nu i-am povestit, răspunse Renzo.

— Știe de carusel? întrebă Scipio.

Renzo râse.

— Nu, Doamne ferește, Barbă roșie ar fi ultima persoană căreia i l-aș arăta. Ar vinde pe loc bilete pentru el, la un milion de lire bucata. Nu, nu l-a văzut niciodată. Pentru că, din fericire, Renzo dădu la o parte câteva crengi cu spini, e foarte, foarte bine ascuns.

Se înghesui printre două tufe — și dispăru. Spinii le zgâriară fețele lui Prosper și Scipio, când îl urmară. Dar apoi se treziră dintr-o dată pe un luminiș, înconjurat de tufe și copaci care-și împleteau crengile, de parcă voiau să ascundă ce se afla printre ele pe mușchiul înzăpezit.

Caruselul arăta exact așa cum îl descrisese Ida Spavento. Poate că Prosper și-l imaginase doar ceva mai fastuos și colorat. Culorile de pe lemn păliseră, uzate de vânt, ploaie și aer sărat, dar timpul nu putuse afecta grația figurilor.

Erau acolo toate cinci: inorogul, sirena, duhul apelor, căluțul de mare și leul, care-și întindea aripile de parcă nu i-ar fi lipsit nicicând una. Niște bare le țineau suspendate, figurile atârnând de un baldachin de lemn, astfel încât păreau a pluti. Duhul apelor ținea un trident în pumnu-i de lemn, sirena privea cu ochi de un verde palid spre depărtări, parcă visând la apă și marea întinsă. Iar căluțul de mare cu coada-i de pește era atât de frumos, încât, privindu-l, aproape uitai că există și cai cu patru picioare.

— A fost mereu aici? întrebă Scipio.

Se îndreptă aproape evlavios spre carusel și mângâie coama sculptată a leului.

— De când mă știu, răspunse Renzo. Morosina și cu mine eram încă foarte mici, când mama noastră a sosit cu noi pe insulă, pentru că familia Vallaresso căuta o fată la bucătărie. Nu ne-a povestit nimeni despre carusel, era ținut în mare taină, dar noi am aflat totuși despre el. Era încă de pe atunci aici în spatele labirintului și uneori mă strecuram până aici, pentru a vedea cum se dădeau în el copiii bogați. Stăteam întins pe sub tufe împreună cu Morosina și visam amândoi să ne dăm și noi doar o singură dată în el. Până ce am fost prinși și târâți înapoi la muncă. Anii au trecut, a trecut copilăria noastră, mama a murit, noi am devenit tot mai vârstnici, neamul Vallaresso și-a pierdut averea și a părăsit insula, iar Morosina și cu mine ne-am căutat de lucru în oraș. Atunci am auzit într-o zi la un bar povestea despre caruselul Maicilor Milostive. Am știut pe loc că trebuia să fie caruselul de pe insulă. Brusc, am înțeles de ce familia Vallaresso făcuse un asemenea secret din el. Nu mai puteam să-mi abat gândurile de la această poveste, visam să găsesc aripa autentică a leului, să trezesc din nou la viață magia caruselului și să mă dau în el împreună cu sora mea. Morosina a râs de mine, dar a venit și ea când am hotărât să mă întorc pe insulă. Caruselul se mai afla aici și am hotărât să pornesc în căutarea aripii. Nu mă întrebați câți ani mi-a luat să aflu unde era. Renzo se cățără pe carusel și se sprijini de inorog. A meritat, spuse el și mângâie figura pe spate. Voi mi-ați adus aripa iar Morosina și cu mine ne-am dat în carusel.

— Nu contează pe care figură te urci? întrebă Scipio, sări pe platformă și se avântă pe spatele leului.

— Nu. Pentru o clipă, Renzo stătu locului la fel de gârbovit ca și bătrânul care fusese el odată. Pentru mine, leul a fost animalul potrivit. Tu și cu prie-

tenul tău va trebui să încălecați pe una dintre ființele apei.

— Vino, Prop, strigă Scipio și îi făcu semn lui Prosper să urce și el. Alege-ți o figură. Pe care o vrei, căluțul de mare, duhul apelor? Prosper se îndreptă ezitând spre carusel. În depărtare auzi câinii chelălăind.

În mod vădit, îi auzise și Renzo. Încruntându-se, păși spre marginea caruselului.

— Urcați, îi spuse el lui Scipio. Cred că trebuie să mă întorc la casă, să văd de Morosina...

Scipio alunecase deja de pe spatele leului și se cățără pe căluțul de mare.

— Prosper, ce mai așteptți? strigă el nerăbdător, când văzu că Prosper stătea în continuare jos în fața platformei.

Dar Prosper nu se urni. Nu putea. Pur și simplu, nu putea. Își imagină cum intra, de pe acum mare și adult, în *Gabrielli Sandwirth*, îi dădea pur și simplu la o parte pe Esther și unchiul său și pleca cu Bo de mână. ȘI totuși nu putu să urce pe carusel.

— Te-ai răzgândit? întrebă Renzo și-l privi curios.

Prosper nu răspunse. Privi în sus la inorog, la duhul apelor cu fața lui de un verde palid și la leu, leul înaripat.

— Dă-te tu întâi, Scip, spuse el.

Decepția se lăsă ca o umbră pe fața lui Scipio.

— Cum vrei, spuse el și se întoarse către Renzo. Ai auzit. Fă-l să meargă.

— Stai, stai, Doamne, da' știu că te grăbești! Renzo scoase o legătură de sub pelerina sa demodată și i-o aruncă lui Scipio. Dacă nu vrei să plesnească numaidecât pantalonii pe tine, atunci îmbracă-te cu câte ceva de pe aici. Sunt haine vechi de-ale mele sau să zicem de-ale lui *il conte*.

Scipio se dădu jos fără nici o plăcere de pe căluțul de mare. După ce se strecură în hainele lui Renzo, Prosper făcu un efort să nu pufnească în râs.

— Nu râde, mârâi Scipio și îi aruncă hainele sale. Apoi își sumeți mânecile mult prea lungi, își trase peste burtă pantalonii cu cracii largi și se urcă ceremonios din nou pe calul de mare. Or să-mi zboare pantofii din picioare, ocărî el.

— Câtă vreme nu cazi tu însuți... Renzo se duse la Scipio și își așeză palma pe spatele căluțului de mare. Ține-te bine. Ajunge un brânci și va începe să se învârte, mai repede și mai repede, până ce sari de pe el. Încă e timp să te răzgândești.

Scipio își încheie nasturii la jacheta largă.

— Să sar de pe el, asta mai lipsea, spuse el. Nu c-aș avea vreo intenție, dar ... efectul poate fi reversibil?

Renzo dădu din umeri.

— După cum vezi, încă n-am încercat.

Scipio încuviință din cap și privi în jos la Prosper, care se retrăsese câțiva pași. Umbrele copacilor aproape că-l înghițeau.

— Hai vino și tu, Prop!

Scipio îl privi atât de rugător pe Prosper, încât acesta nu mai știu ce să facă. Totuși scutură din cap.

— Bine, treaba ta! Scipio își îndreptă spatele. Mânecile jachetei îi alunecară peste mâini. Să-i dăm drumul! strigă el. Și jur că voi sări abia când va trebui să mă bărbieresc!

Atunci Renzo îi dădu un brânci calului de mare.

Caruselul se puse în mișcare cu o smucitură blândă, lemnul vechi icni și scârțâi. Renzo se retrase.

— Iuhuu! îl auzi Prosper pe Scipio strigând.

Văzu cum Scipio se aplecă tare peste gâtul calului cu coadă de pește. Figurile se învârteau din ce în ce mai repede, de parcă însuși timpul le-ar fi dat un

brânci cu o mână invizibilă. Pe Prosper îl luă cu amețeală, când încercă să-l urmărească pe Scipio cu privirea. Îl auzi strigând, și dintr-o dată simți cum în el se răspândi un sentiment straniu de fericire. Inima îi era ușoară, când figurile trecură în zbor pe lângă el, atât de ușoară cum nu mai fusese de mult. Închise ochii și i se păru că se transforma în leul înaripat. Își întinse aripile, porni în zbor. Sus. Mai sus.

Vocea lui Renzo îl readuse pe pământ.

— Dă-te jos! îl auzi Prosper strigând.

Deschise speriat ochii. Caruselul se învârtea mai încet. Trecu duhul apelor, cu tridentul în mână, iată sirena și leul, veni plutind și inorogul, mult mai încet acum și sosi și călușul de mare. Caruselul se opri — iar spatele calului de mare era gol.

— Scipio? strigă Prosper și ocoli în fugă caruselul.

Renzo îl urmă.

De cealaltă parte era întuneric. Creșteau acolo copaci înalți, mereu înfrunziți, crengile lor se întindeau peste o bună parte a luminișului. Se legănau neliniștite în vânt. În umbra lor se mișca ceva. Se ridică o siluetă, înaltă și sveltă. Prosper se opri.

— A fost cât pe ce, spuse o voce străină.

Fără să vrea, Prosper făcu un pas înapoi.

— Nu te uita așa la mine.

Străinul râse stânjenit. Adică, chiar atât de străin nu era. Arăta ca o replică mai tânără a tatălui lui Scipio. Doar zâmbetul era diferit, complet diferit. Scipio își întinse brațele — cât de lungi erau! — și-l strânse năvalnic pe Prosper la piept.

— A funcționat, Prop! strigă el. Uite. Ia uită-te la mine. Îi dădu drumul lui Prosper și își petrecu mâna peste bărbie. Peri! Incredibil. Vrei să simți?

Se învârti râzând în jurul lui, cu brațele lungi întinse. Îl apucă pe Renzo, care protestă, și-l ridică.

— Puternic ca Hercule! strigă el și-l puse pe Renzo din nou pe picioare. Apoi își pipăi fața, își plimbă degetul peste conturul nasului, peste sprâncene. De-aș avea o oglindă, spuse el. Cum arăt, Prop? Foarte diferit?

Ca tatăl tău, vru să spună Prosper, dar își înghiți cuvintele.

— Ca un adult, răspunse Renzo în locul lui.

— Ca un adult!, șopti Scipio și își privi mâinile. Da, ca un adult. Ce zici, Prop, sunt mai înalt decât tata? Precis sunt cu o palmă mai înalt, nu? Aruncă o privire căutătoare în jur. Trebuie să fie pe aici pe undeva vreo fântână sau vreun iaz, în care să-mi văd imaginea.

— În casă e o oglindă, răspunse Renzo. Îi veni să zâmbească. Haideți. Trebuie oricum să mă întorc.

Dar se opri la mijlocul luminișului. Undeva printre tufe se auzi un trosnet, de parcă un animal mare și-ar fi croit drum printre crengi.

— Unde mă duci, bestie mică? auziră ei ocărând o voce. Sunt deja împănat cu spini ca un cactus.

— Acesta-i drumul. Ajungem imediat, o auziră răspunzând pe Morosina.

Renzo se întoarse speriat spre Prosper și Scipio. Vru să o ia la fugă, în direcția din care se auziseră vocile, dar Scipio îl trase înapoi în spatele caruselului.

— Pitiți-vă, le șopti el lui Prosper și Renzo și se ghemui alături de ei în spatele platformei.

— O să regretați asta, auziră strigând vocea ascuțită a Morosinei. N-aveți nici un drept să vă băgați nasul aici. Dacă află *il conte*...

— Ce să spun, *il conte*, strigă batjocoritoare o voce groasă, care i se păru cunoscută lui Prosper. Azi nu-i

aici. Mi-a spus-o chiar el. Nu, ești singură aici, oricine ai fi! De ce crezi că Ernesto Barbarossa îi face tocmai azi o vizită acestei insule blestemate?

Renzo tresări.

— Barbarossa, șopti el.

Vru să sară în picioare, dar Scipio îl reținu. Cei trei înaintară prudent și aruncară o privire peste marginea platformei.

— Crezi că m-am cățărat degeaba peste zidul ăla blestemat? îl auziră gâfâind pe Barbarossa. Vreau să știu în sfârșit despre ce e vorba în toată secretoșenia asta. Și dacă nu aflu imediat, voi deveni foarte, foarte urâcios!

Crengile trosniră încă o dată, apoi Barbarossa își făcu intrarea cu pași grei în luminiș. Pe Morosina o smucea după el ținând-o de coada ei lungă, de parcă ar fi fost o zgardă.

— La naiba, ce-i asta? urlă Barbă roșie, când văzu caruselul. Îți bați joc de mine? Caut ceva cu diamante, cu diamante și perle uriașe. Doar am știut imediat că mă duci de nas. Dar acum noi doi o luăm înapoi spre casă și vai de tine dacă nu-mi arăți ce caut!

— Prosper, șopti Scipio, atât de încet, încât Prosper abia îl auzi. Semăn cu tatăl meu? Zi o dată.

Prosper ezită. Și încuviință din cap.

— Bine. Foarte bine. Scipio își netezi cu palmele jacheta și își linse buzele ca un motan care se bucură de vânătoare. Deocamdată așteptați aici, șopti el. Cred că acum o să ne distrăm foarte, foarte bine.

Trecu adus din spate pe lângă Renzo și Prosper, se mai întoarse o dată către ei — și se ridică apoi la toată înălțimea sa.

Era într-adevăr cu câțiva centimetri mai înalt decât tatăl său. Cu bărbia scoasă în afară, așa cum îi plăcea și lui *dottor* Massimo s-o facă, Scipio se îndreptă spre Barbarossa.

Barbă roșie se holbă cu gura căscată la el. Continua să țină în mână coada Morosinei.

— *Dottore... dottor* Massimo, bâigui el descumpănit. Ce... faceți aici?

— Tocmai asta voiam să vă întreb pe dumneavoastră, signor Barbarossa, răspunse Scipio. Prosper se miră cât de uimitor de autentic imita tonul condescendent al tatălui său. Și ce, pentru numele lui Dumnezeu, faceți acolo cu *la contessa*?

Barbarossa eliberă atât de brusc coada Morosinei din strânsoare, de parcă aceasta l-ar fi ars.

— Contessa? Vallaresso?

— Firește, *la contessa* vine deseori în vizită la bunicul ei. Nu-i așa, Morosina? Scipio îi zâmbi. Dar ce vă aduce pe *dumneavoastră* pe această insulă, signor Barbarossa? Afacerile?

— Cum? Da, da. Barbarossa încuviință din cap înmărmurit. Afaceri. Era în continuare mult prea uimit, pentru a observa că Morosina îl privea pe Scipio la fel de mirată ca și el.

— A, da. Ei bine, pe mine m-a poftit *il conte* încoace, ca să supun acest carusel unei expertize. Scipio îi întoarse spatele lui Barbarossa și se trase de lobul urechii, așa cum era obiceiul tatălui său. Orașul ia în considerare posibilitatea achiziționării sale. Mă tem însă că e într-o stare regretabil de proastă. Doar îl recunoașteți, nu?

— Să-l recunosc? Barbarossa i se alătură uluit — și făcu ochii cât cepele. Firește! Inorogul, sirena, leul, duhul apelor, se lovi cu palma peste frunte, de parcă ar fi vrut să-și impulsioneze mintea leneșă, iar aici e căluțul de mare. Caruselul Maicilor Milostive! De necrezut! Își coborî vocea și-l privi conspirativ pe Scipio. Ce-i cu poveștile alea? Poveștile care se spun despre el?

Scipio dădu din umeri.

— Vreți să-l încercați? întrebă el cu un zâmbet care nu arăta deloc a *dottor* Massimo. Dar Barbarossa nu observă nici măcar asta.

— Știți cum se pornește? întrebă acesta și se cățără cu oarecare greutate pe platformă.

— Oh, am două ajutoare tinere cu mine, spuse Scipio. Sunt undeva prin spate, probabil ca să se eschiveze din nou de la muncă. Le făcu semn cu mâna lui Prosper și Renzo să iasă din spatele caruselului. Haideți o dată, voi doi. Signor Barbarossa dorește să se dea în carusel.

Barbarossa mîji ochii, când îl văzu pe Prosper.

— Da' ăsta ce face aici? mârâi el și-l fixă pe Prosper de sus cu o privire suspicioasă.

— Îl știu pe băiat. Lucrează pentru...

— Acum lucrez pentru *dottor* Massimo, îl întrerupse Prosper și se apropie de Scipio. Morosina alergă la fratele ei și-i șopti ceva. Renzo păli.

— Le-a dat câinilor carne otrăvită! strigă el și sări pe platformă, dar Barbarossa îl împinse supărat înapoi.

— Ei, și? Or să supraviețuiască, strigă el. Trebuia să mă las halit de câinii ăștia infernali? Fiarele astea m-au speriat de moarte de destule ori!

— Dă fuga și dă-le un vomitiv! îi spuse Renzo Morosinei, fără a-l scăpa din priviri pe Barbă roșie. Mai e puțin în grajd.

Morosina porni în fugă. Barbarossa privi în urma ei mulțumit de sine.

— Credeți-mă, *dottore*, monștrii ăștia n-au meritat altceva, îi spuse el lui Scipio. Știți cumva, are vreo importanță pe ce figură anume te așezi?

— Ia leul, Barbă roșie, spuse Renzo și-l fixă pe Barbarossa cu o privire dușmănoasă. S-ar putea să fie singura figură care să-ți suporte greutatea.

Barbarossa îi aruncă o privire disprețuitoare, dar se îndreptă cu pași greoi spre leu. Când își săltă pe el trupul masiv, lemnul gemu, de parcă leul ar fi prins viață.

— Fabulos, constată Barbarossa mulțumit și privi asupra celorlalți asemeni unui rege de pe calul său de luptă. Din partea mea, turul de probă poate începe.

Scipio încuviință din cap și își așeză mâinile pe umerii lui Renzo și Prosper.

— Știți ce aveți de făcut. Dați-i lui signor Barbarossa cursa călare pe care a meritat-o.

— Pentru început însă, doar un tur! Barbarossa se mută emoționat puțin mai în față și se ținu strâns de bară cu degetele sale pline de inele. Nu se știe niciodată. Poate că e ceva adevăr în poveștile alea și doar nu vreau să mă transform, arătă disprețuitor spre Renzo, într-un pici ca cel de colo. Dar câțiva anișori, râse și își petrecu mâna peste capul pleșuv, cine n-ar vrea să scape de ei, nu-i așa, *dottore*?

Scipio îi răspunse cu un zâmbet.

— Renzo, Prosper, un brânci deosebit de puternic pentru signor Barbarossa! porunci el.

Prosper și Renzo se îndreptară spre carusel. Renzo puse mâna pe spatele duhului apelor, Prosper își opinti brațele în inorog.

— Ține-te bine, Barbă roșie! strigă Renzo. O să fie cursa călare a vieții tale!

Caruselul se puse în mișcare cu o smucitură atât de puternică, încât inorogul păru să-i sară în spinare leului. Barbarossa se ținu speriat de bară.

— Hop-așa, nu atât de tare! strigă el, dar caruselul se învârtea mai repede și tot mai repede.

— Opriți-l! urlă Barbarossa. Opriți-l! Mi se face rău!

Dar figurile se perindară în cerc asemeni unui vârtej, încă un tur și încă unul.

— Drăcie blestemată! strigă Barbarossa, iar lui Prosper i se păru că vocea suna deja mai subțire.

— Sari, Barbă roșie! strigă Renzo. Hai, dacă ai curaj!

Dar Barbarossa nu sări. Țipa, ocăra, smucea de bară, lovea leul cu piciorul, de parcă ar fi putut încetini astfel cursa nebunească. Și dintr-o dată se întâmplă.

În căutarea disperată a unui punct de sprijin, Barbarossa își opinti picioarele în aripile leului. Scipio, Renzo, Prosper, toți trei auziră cum se rupse lemnul vechi. Sunetul despicării în țăndări era teribil, de parcă s-ar fi spintecat ceva viu.

— Nu! îl auzi Prosper pe Renzo strigând, dar de pe acum nu mai era nimic de salvat.

Aripa porni prin aer, se izbi de pieptul verde al duhului apelor și aterizâ zgomotos pe platforma de lemn. De acolo alunecă jos, îl lovi pe Prosper atât de puternic la braț încât acesta țipă, și dispăru între tufe.

Caruselul mai făcu balansându-se un ultimă tur, apoi figurile se opriră gemând. Și nu se mai mișcară.

— *Madonna*, auzi Prosper o voce văicărindu-se. Ce-a fost asta? Ce cursa naibii de trei ori blestemată!

De pe spatele leului înaripat alunecă un băiat cu cracii pantalonilor fluturând. Porni clătinându-se și gemând spre marginea platformei de lemn, se împiedică de cracii pantalonilor și se holbă mirat la degetele sale: degete scurte și groase, cu unghii rozalii.

— L-a rupt! strigă Renzo.

Sări pe platformă, îl împinse pe micșoratul de Barbarossa atât de nedelicat la o parte, încât acesta aproape că se lungi pe jos, și se aplecă asupra leului. Aripa de la Ida se afla încă bine fixată la locul ei, dar din cea dreaptă mai rămăsese doar un ciot. Privi disperat în jos la Prosper și Scipio. Apoi, de parcă și-ar fi amintit din nou cine era responsabil de această nenorocire, se năpusti asupra lui Barbarossa, care își privea în continuare incredul degetele.

— Ticălos de trei ori blestemat! strigă Renzo și îi dădu lui Barbarossa un brânci în piept, încât acesta porni cu spatele împleticindu-se până se izbi de calul de mare. Te furișezi pe insula mea, îmi otrăvești câinii, o amenințI pe sora mea și acum ai mai și distrus lucrul căruia i-am dedicat jumătate din viața mea!

— Nu s-a oprit! zbieră Barbarossa și își ține brațele deasupra capului pentru a se proteja, dar Renzo îl lovi orbit de furie, până ce Prosper sări pe platformă și îl târî la o parte, trăgându-l cu un singur braț. Celălalt braț continua să-l doară de la impactul cu aripa. Renzo își coborî pumnii fără a opune rezistență și privi fix leul mutilat.

Scipio stătea și el împietrit locului. Ezitând, de parcă i-ar fi fost teamă de ce avea să găsească acolo, se duse la tufa în care fusese zvârlită aripa și o trase dintre crengi.

— O să dăm la cioplit altă aripă, Renzo, spuse el și își trecu mâna peste lemnul făcut țăndări.

Renzo se duse la leu și își lipi fața de coama de lemn.

— Nu, spuse el. De ce credeți că am căutat atât de mult cea de-a doua aripă? Se spune că *il conte* Vallaresso a dat mai mult de treizeci de aripi la cioplit, după ce hoții pierduseră aripa leului. Dar fără aripa autentică nu e decât un simplu carusel.

— Prostii, celelalte figuri doar mai sunt la locul lor! strigă Barbarossa. Ce-i cu fețele astea lungi?

Stătea desculț, pantofii și șosetele îi zburaseră din picioare în timpul cursei nebunești iar mânecile paltonului său măturau pământul. Barbarossa era mai mic decât Bo.

Când nu-i răspunse nimeni, își smulse paltonul de pe umeri, își scoase pantalonii deveniți mult prea mari și porni împleticit spre duhul apelor. Nereușind să se urce pe acesta, încercă același lucru și cu calul de mare. Dar figurile erau dintr-o dată uriașe, prea înalte pentru un băiețel gras, care fusese dintotdeauna cam neîndemânatic.

— Nu te mai obosi degeaba, Barbarossa, spuse Prosper și se așeză pe marginea platformei. Doar ai auzit ce a zis Renzo. N-o să mai funcționeze.

— Prostii! țipă la el Barbarossa. Mai dați-i chiar acum încă un brânci! *Dottor* Massimo! Alergă la marginea platformei și călcă înfrigurat de pe un picior desculț pe celălalt. Vă rog, *dottore*! Puneți capăt acestei șotii nemaiauzite! Uitați-vă la mine. Sunt o persoană importantă, toată lumea mă cunoaște în oraș. În prăvălia mea vin oameni din lumea întreagă! Să-i întâmpin oare în halul ăsta?

Scipio privea în continuare aripa făcută țăndări.

— Ei, lasă-mă în pace, Barbarossa, spuse el, fără să ridice capul. Nu înțelegi nimic. Ce Dumnezeu căutai tu oare aici? Ai stricat totul.

— Dar *dottore*! zbieră Barbarossa.

— Nu sunt *dottor* Massimo! se răsti Scipio la el. Sunt Stăpânul hoților. Așează obosit aripa distrusă pe platforma caruselului. Iar acum sunt și adult. Dar cumva tu mi-ai distrus toată plăcerea. La naiba, trebuie să mă gândesc.

Barbarossa se holbă la Scipio, de parcă acesta s-ar fi dat drept dracul în persoană.

— Stăpânul hoților? șopti el. Stăpânul hoților e onorabilul *dottor* Massimo? Ce mai surpriză. Își coborî amenințător vocea, lucru care la un țânc de cinci ani nu are cine știe ce efect. Dați-i drumul să meargă! spuse el și își strânse pumnii mici. Pe loc! Sau voi povesti poliției cine sunteți.

Aici râse Scipio.

— O, da, fă-o, spuse el. Povestește-le că *dottor* Massimo e Stăpânul hoților. Ce păcat că acum ești așa un pici și n-o să te creadă.

Barbarossa rămase fără grai. Stătea locului neajutorat și furios, cu pumnii în continuare strânși, și privea fix la degetele sale de la picioare, goale și reci.

— Băi tupeistule, îndrăznești să mai și vii cu șantaj? întrebă Renzo în spatele lui. O să mă duc acum să văd ce fac câinii mei. Și dacă le-ai produs tot atâta rău ca și caruselului meu, atunci îți vei dori să nu fi călcat vreodată pe Isola Segreta. E limpede?

— Îndrăznești... Barbarossa se întoarse descumpănit spre el: Îndrăznești să mă amenințăi, mizerabil mic...

— Eu sunt *il conte*, Barbarossa, îl întrerupse Renzo aspru. Iar tu ești nepoftit pe insula mea și începând de acum prizonierul meu.

Sări de pe carusel și privi spre Prosper și Scipio.

— Aveți voi grijă de el? Trebuie să mă duc să văd ce mai fac câinii și Morosina.

Prosper încuviință din cap. Se ținea în continuare de braț.

— Ce-i cu tine? întrebă Scipio îngrijorat, când văzu fața lui schimonosită de durere.

Prosper însă scutură doar din cap.

— M-a izbit aripa de braț, o să treacă.

— Morosina o să se uite la brațul tău, spuse Renzo. Aduceți-l și pe Chică roșie la casă.

Apoi dispăru între tufe.

Barbarossa privi înmărmurit în urma lui.

— Ce gură mare nerușinată, ocărî el stând cu mâinile în șolduri. El e *il conte*. Ei și? Nu-mi plăcea tipul nici când era bătrân și cărunt. Insula lui. Ce să-ți spun. O să mă duc acasă și o să iau cel mai bun tâmplar din oraș. O să facă el să meargă din nou acest carusel infernal.

— Ba n-o să faci nimic, spuse Scipio și se postă înaintea lui. Cu toate că Barbarossa stătea în continuare pe platformă, Scipio era mai înalt decât el. Părinții tăi mai trăiesc? întrebă el.

Barbarossa își trase în sus umerii, cuprins de frisoane. Simțea lipsa paltonului său.

— Nu. Ce naiba e cu întrebarea asta?

Prosper și Scipio schimbară o privire.

— Mda, atunci ar trebui să-i propunem lui Renzo să-l ducem la Maicile Milostive, spuse Prosper.

— Ce? Barbarossa făcu înspăimântat un pas înapoi. Să nu îndrăzniți! *Să nu îndrăzniți!*

Scipio sări pe carusel și-l trase dintre figuri pe micuțul care se zbătea.

— Caruselul n-o să se mai învârte nicicând, Bărbuță roșie, spuse el. Din cauza ta. De aceea, pentru început nu te vei întoarce singur în oraș. Cine știe ce nenorociri mai provoci! Ai auzit ce-a spus Renzo: acum ești prizonierul său. Și, sincer vorbind, n-aș vrea să fiu acum în pielea ta, pentru că i-ai dat lui și surorii sale destule motive să fie supărați pe tine.

Barbarossa dădu din picioare, se zbătu, dar Scipio și-l aruncă pe spate ca pe un sac și-l cără în brațe tot drumul până la casă.

Nu s-ar fi descurcat niciodată prin labirint, dar urmele lui Renzo le arătară drumul. În timp ce Barbarossa înjura și scuipa și bătea cu pumnii în spatele lui Scipio, acesta nu scoase o vorbă. Din când în când se uită sus la cer sau la copaci și îi privi de parcă ar fi fost la fel de noi și de neobișnuiți ca și corpul său devenit dintr-o dată adult. Nu părea să audă zbieretele lui Barbarossa. Merse înainte de parcă ar fi fost surd, cu pași atât de lungi, încât Prosper îl urmă cu greu.

Abia când ajunseră înaintea casei, Scipio se întoarse către Prosper, îl puse din nou pe picioarele proprii pe Barbarossa, care ocăra în continuare, și spuse:

— Totul s-a micșorat, Prop. Lumea e dintr-o dată atât de mică. Aproape că nu mai încap în ea. Se aplecă asupra lui Barbarossa: Pentru tine precis că lucrurile stau altfel, Bărbuță roșie, așa-i? întrebă el ironic. Cum e acolo jos?

Barbarossa nu-l băgă în seamă. Examina sumbru în jur, ca un animal captiv care caută din priviri o cale de scăpare. Se opuse violent când Prosper îl trase către scară.

— Dă-mi drumul! urlă el cu capul roșu de furie. Băiatul acesta… *il conte*, mă va omorî! Trebuie să mă lăsați să fug, la urma urmei suntem parteneri vechi

de afaceri! Vă dau bani, barca mea e la poartă, puteți spune că v-am scăpat!

— Bani? Mai avem încă o geantă întreagă de bani falși, răspunse Prosper. Și pe aia o avem tot de la tine.

Pentru moment, lui Barbarossa îi pieri graiul

— Ce bani falși, nu știu nimic de nici un ban falsificat, spuse el, dar evită să-i privească în față pe Prosper și Scipio.

— Ba da, știi, spuse Scipio și urcă scara.

Barbarossa îl urmă cu o expresie morocănoasă. Și rămase țeapăn locului, când Renzo apăru sus între coloane.

— Ah! Uitați-vă ce căutătură feroce are, șopti el și se agață de brațul lui Prosper. Trebuie să mă apărați de el.

În acest moment apărură dogii în spatele lui Renzo. Ochii le erau tulburi, dar stăteau pe propriile labe. Morosina păși între ei și privi cu buzele strânse în jos la Barbarossa.

— Ai avut noroc, otrăvitor mizerabil ce ești! strigă Renzo și coborî încet treptele. Da, mai trăiesc, constată el, când văzu privirea ușurată a lui Barbarossa. Cred că nu le-ar strica ceva de mâncare. Ca pedeapsă, Morosina a propus să te lăsăm să te iei la întrecere cu ei, de exemplu cu barca ta drept țintă...

Barbarossa păli.

Renzo se opri la două trepte deasupra lui și privi în jos la el.

— Eu aș avea altă propunere, spuse el. Firește că trebuie să plătești pentru ce ai făcut, dar nu cu viața ta și nu așa cum l-am plătit pe Stăpânul hoților.

— Da' cum? Barbarossa îl privi suspicios.

— Din cauza ta, Morosina și cu mine nu putem roti înapoi ce am început, spuse Renzo. La fel de puțin ca Stăpânul hoților sau tu însuți. Ți-am vândut deja aproape tot ce a existat valoros pe această insulă, au mai rămas doar jucăriile vechi. Iar Morosina și cu mine suntem singuri. De aceea te voi lăsa să pleci, dacă îmi dai în schimb banii pe care îi ai în magazinul tău, și anume nu în casieria ta, ci în seiful tău.

Descumpănit, Barbarossa se dădu brusc înapoi, gata să se prăbușească pe scară. Prosper îl mai apucă la timp de brâul pantalonilor, dar Barbarossa îi dădu mâna la o parte, imediat ce se simți din nou sigur pe picioare.

— Ai înnebunit? se răsti el la Renzo. Și din ce-o să mai trăiesc în viitorul apropiat? Abia dacă mai pot să privesc peste tejgheaua mea. Ce vină am eu că s-a rupt aripa aia putredă?

— Da, chiar așa, ce vină ai tu? Scipio se așeză cu un oftat pe treptele reci și-l fixă cu o privire ironică pe Barbarossa. Ce vină ai tu că te-ai furișat pe această insulă cu o pungă plină de carne otrăvită și ai târât-o pe Morosina de păr după tine?

— Vom merge împreună în oraș, spuse el, iar tu îmi vei da banii. În schimb eu nu mă voi răzbuna pe tine, nici pentru carusel, nici pentru câini și nici sora mea n-o va face. Crede-mă, am putea s-o facem. Am putea să-i avertizăm pe *carabinieri* asupra unui băiat fără părinți, care își închipuie că ar fi Ernesto Barbarossa, sau să-i rugăm pe Scipio și pe Prosper să te predea la orfelinatul Maicilor Milostive. Tu hotărăști. Te poți răscumpăra de toate.

Barbarossa își mângâie bărbia și lăsă în jos mâna, când o simți golașă și lipsită de barbă.

— Șantaj, mârâi el.

— Spune-i cum vrei, răspunse Renzo. Pentru lucrurile pe care le-ai făcut pe insula mea, există câteva cuvinte și mai nedelicate.

Barbarossa îl privi atât de sumbru, încât lui Prosper îi veni să râdă.

— Eu aș accepta oferta, Bărbuță roșie, spuse el. Altfel Morosina te transformă în hrană pentru dogi.

Barbarossa își strânse neputincios pumnii mici.

— Bine, accept, spuse el și privi în sus la câini, care se lungiseră pe treapta cea mai de sus. Dar este și rămâne șantaj.

PEDEAPSA LUI BARBAROSSA

Se întoarseră dimineața la Veneția. Cerul era însă acoperit de nori atât de închiși la culoare, încât Prosper crezu pentru o clipă că se însera deja.

Își pierduse orice simț al timpului. Noaptea în care el și Scipio porniseră spre Isola Segreta părea să fi fost cu luni în urmă, iar el se simțea ca un călător care se întorcea din țări foarte, foarte îndepărtate. Când conduse barca tatălui său pe Canal Grande, începu să plouă. Vântul le suflă stropii reci pe fețe, iar palatele de la mal arătau de parcă plângeau.

— Cât mai trebuie să stau în gaura asta? îl auzi Prosper pe Barbarossa bufnind.

Scipio îl încuiase în cabină, pentru a fi la sigur că nu născocea vreo răutate neașteptată. Renzo îi urma cu barca lui Barbarossa, o barcă de transport, cu care Barbă roșie probabil că intenționase să ducă mai multe lucruri luate de pe insulă. Chiar dacă tăgăduia vehement acest lucru. Morosina rămăsese pe Isola Segreta, pentru a îngriji câinii. Dăduseră atât de obosiți din coadă când Renzo își luase rămas-bun de la ei, încât acesta se urcase cu o față îngrijorată în barca lui Barbarossa.

— Cum vrei să te întorci după aceea pe insulă? îl întrebă Scipio, când legară bărcile la cheiul unui canal retras.

— Ei, o să mai împrumut pentru o vreme barca lui signor Barbarossa, răspunse Renzo. E mult mai practică decât barca mea cu pânze și astfel el nu va putea să-mi facă în viitorul apropiat nici o vizită-surpriză.

Barbarossa murmură ceva foarte lipsit de amabilitate și merse înainte cu o expresie moroconoasă. Scipio îi lăsase hainele sale de copil, dar chiar și acelea îi erau prea mari lui Barbarossa. Pantofii îi scăpau din doi în doi pași din picioare, oamenii se întorceau să-l privească și râdeau când încerca să arboreze o mină plină de demnitate.

Figura înaltă a lui Scipio atrase și ea priviri curioase. Renzo îi făcuse cadou pelerina de culoare închisă pe care o purtase el odinioară; îmbrăcat cu ea, Scipio arăta de parcă ar fi descins dintr-un tablou vechi. Prosper mergea stingher alături de el, îi lipsea chipul familiar a lui Scipio. Chiar și cu masca, fața lui Scipio i se păruse mai puțin străină. Din când în când Scipio îi zâmbea, poate că simțea sfiala lui Prosper și voia s-o alunge, dar nu-i reuși întru totul.

Ploaia răpăia tot mai puternic pe pavaj și când ajunseră în sfârșit la străduța pe care se afla prăvălia lui Barbarossa, abia dacă se mai zărea un om printre case.

Barbarossa descuie cu o expresie sumbră pe față și aprinse lumina. Lăsă neîntoarsă placa de *chiuso*, care se bălăngănea în spatele geamului, și încuie precaut ușa în urma lor.

— Trebuie să-mi lăsați o treime, ocărî el, în timp ce le-o luă înainte îndreptându-se spre birou. Cel puțin! Altfel, din ce-o să trăiesc? Vreți să mor de foame în mod mizerabil?

Micuț cum era acum, îi era mai ușor să găsească un traseu prin prăvălia burdușită, dar în ciuda dimensiunilor noi ale corpului său, Barbarossa încercă să aibă un mers la fel de important și apăsat trecând pe lângă rafturi, așa cum avusese odinioară. Lucrul acesta arăta atât de straniu, încât Scipio îl imită în spatele lui.

— Ce-i cu chicoteala asta tâmpită? întrebă Barbarossa, când îi auzi râzând pe Prosper și Renzo.

Dispăru cu o expresie jignită prin perdeaua de mărgele dinaintea biroului său. Ceilalți trei îl urmară.

— Afară cu voi! se răsti Barbarossa la ei. Veți primi banii, dar combinația seifului nu vă interesează!

— Închidem ochii, zise Prosper și puse un scaun sub posterul muzeului Accademia, ce atârna în spatele biroului lui Barbarossa.

— Ați spionat, scuipă Barbarossa asemeni unei pisici, în timp ce se cățără cu greutate pe scaun. Tu și cu prietenul tău tuns ca un arici. De când știți că seiful e în spatele posterului?

Prosper dădu din umeri.

— N-am știut, răspunse el. Dar Riccio a presupus-o dintotdeauna.

— Bandă de lași, mârâi Barbarossa și luă afișul fără grabă de pe perete. Jefuiți un băiețel sărman. Dar-ar ciuma și variola-n voi. Las' că vedeți voi, când oi avea iar o înălțime decentă...

— Mai sunt mulți ani până atunci, îl întrerupse Renzo nerăbdător. Deschide-l o dată! Trebuie să dau de un veterinar, presupun că-ți amintești de ce... Dacă stau să mă gândesc, chiar că scapi ieftin.

Barbarossa rămase cu privirea pironită în casa de bani.

— Am uitat combinația, spuse el, dar Renzo îi aruncă o privire atât de lugubră, încât și-o aminti din nou.

— Asta-i tot? strigă Renzo, când Barbarossa îi întinse două teancuri de bancnote. Pentru atât te mai și vaiți? Cu aștia abia dacă reușim să plătim veterinarul. Fără a mai spune altceva, se întoarse și se duse înapoi în magazin.

— Ce are de gând? Barbarossa sări de pe scaun și se precipită în urma lui. Ți-ai luat banii. Să nu atingi nimic, ai înțeles?

Renzo stătea în mijlocul prăvăliei, sub lustra cu florile din sticlă colorată, și privea în jur.

— Voi ce-ați lua? întrebă el. Ce mă despăgubește pe mine pentru faptul că mi-a făcut praf aripa leului?

Scipio deschise o vitrină de sticlă și scoase ceva.

— Ce zici de asta? întrebă el și îi așeză în palmă lui Renzo cleștișorul pentru zahăr, pe care el însuși îl furase din casa tatălui său.

Indignat, Barbarossa luă o gură de aer.

— L-am plătit, Stăpân al hoților! strigă el cu voce stridentă de copil. Întreabă-l pe intermediarul tău. L-am plătit cu vârf și îndesat.

Scipio făcu supărat un pas în direcția lui Barbarossa. Acesta abia îi ajungea până la brâul pantalonilor.

— Prețul de pe etichetă e de aproape zece ori mai mare decât ce i-ai plătit lui Prosper, spuse el. Am jucat destulă vreme după regulile tale, Barbă roșie, dar acum o să joci tu o vreme după ale noastre.

— Nici gând!

Barbarossa își înfipse revoltat brațele în șolduri, dar Scipio pur și simplu îi întoarse spatele și examină din priviri restul obiecteler din vitrină.

Renzo își îndesă sub jachetă cele două teancuri din seif, își strecură cleștișorul pentru zahăr în buzunarul pantalonilor și se întoarse.

— Îți urez noroc, Stăpân al hoților, spuse el și deschise ușa prăvăliei. Vântul îi suflă ploaia în față. Dacă vei vrea să ne mai vizitezi, sună din clopotul de la poartă. Dacă sunt acolo, îți voi deschide.

— Iar eu mă voi gândi de fiecare dată la *il conte*, când voi trece pe lângă bazilica San Marco, spuse Scipio.

Renzo dădu din cap.

— Barbarossa, spuse el, înainte să pășească afară. Ar fi mai bine dacă pe viitor ai face un ocol în jurul Isolei Segreta. Câinii noștri nu-ți vor uita niciodată mirosul.

Barbarossa îl privi sumbru.

— Ei și? Fiarele alea nu vor trăi veșnic, îl auzi Prosper murmurând, dar Renzo se întorsese deja și ieșise pe străduță.

Ploaia răpăia pe acoperișuri, de parcă cerul i-ar fi promis mării să înece orașul.

Scipio se duse la fereastră și privi în urma lui Renzo, până ce acesta dispăru printre case.

— Prop, precis că te întorci la casa Idei Spavento, spuse el, fără să se uite înapoi. O să te duc până acolo, e în regulă?

— Sigur. Precis că poți dormi și tu la noi în cameră, cel puțin în ce privește noaptea ce vine, spuse Prosper, dar Scipio scutură din cap.

— Nu, zise el și privi afară în ploaie. În noaptea asta trebuie să fiu singur. Mai am ceva bani, o să-mi închiriez o cameră la hotel din ei, cu o oglindă mare, ca să mă obișnuiesc cu noua mea înfățișare. Poate că o să-l rog pe Mosca să-mi dea ceva din banii aceia falsificați. Pentru urgențe. La ce hotel stă mătușa ta?

— *Gabrielli Sandwirth*, răspunse Prosper și se întrebă dacă nu era totuși mai bine să se fi dus mai întâi acolo.

— Hai să mergem mai întâi la Ida, ceilalți poate că își fac deja griji gândindu-se pe unde poți să fii, spuse Scipio de parcă i-ar fi ghicit gândurile lui Prosper.

— Și cu mine ce-i? Barbarossa se înghesui printre cei doi.

Prosper și Scipio uitaseră complet de Barbă roșie. Cât de mic arăta printre toate acele lucruri prețioase sau lipsite de valoare, pe care le adunase. Tejgheaua îi ajungea până la umeri.

— Puteți înnopta la mine, spuse el. Locuința mea e foarte, foarte mare și direct deasupra prăvăliei.

— Nu, mulțumesc, răspunse Scipio și își strânse pelerina pe umeri. Vino, Prop, să mergem.

— Stați o clipă, nu vă grăbiți așa! Așteptați. Barbarossa îi depășește împleticindu-se și le bară calea spre ușă. Vă voi însoți, vesti el. Nu rămân aici, nici nu se pune problema. Mâine precis că lucrurile vor arăta altfel, dar acum... Privi neliniștit afară pe geamul ud. Curând se lasă întunericul, adică deja e înfiorător de întuneric afară, ploaia pare să vrea să mărture orașul, iar eu nici măcar nu ajung la frigider sau ceașca mea de cafea. *Basta!* Împinse la o parte mâinile lui Scipio, când acesta dădu să apuce clanța: Vin și eu. Numai până mâine, după cum am spus.

Prosper și Scipio se priviră încurcați. În cele din urmă Prosper dădu din umeri.

— Poate să doarmă în patul lui Bo, spuse. Dacă e numai pentru o noapte, probabil că Ida n-o să aibă nimic contra.

Pe fața în continuare rotundă, dar acum lipsită cu desăvârșire de barbă, se văzu o expresie de ușurare.

— Mă întorc imediat, anunță el și aduse o umbrelă imensă. Sub adăpostul ei, porniră toți trei pe drumul lung spre Campo Santa Margherita.

Scipio lăsă barca tatălui său acolo unde o legase. Două zile mai târziu, ea atrase atenția poliției apelor, iar *dottor* Massimo fu înștiințat că barca pe care o anunțase drept furată reapăruse. Fiul său însă, a cărui dispariție *il dottore* o anunțase de asemenea, rămânea dispărut fără urmă.

OASPEȚI NECUNOSCUȚI

Scipio avea dreptate, ceilalți își făceau griji pentru Prosper, griji teribile.

Își amintiră cu toții de fața lui disperată la ultima lor masă comună. Și că nici măcar Viespe nu reușise să-l consoleze. Față de Bo își ascundeau cât se putea de bine îngrijorarea, iar Viespe încercă să-l convingă să rămână mai bine cu Lucia și pisicile, în loc să participe la căutarea lui Prosper. Dar Bo făcu doar din cap semn că nu, se ținu strâns de mâna lui Victor și veni și el.

La început mai încercară o dată la *Sandwirth*, apoi întrebară la *carabinieri*, la spitale și orfelinate. Giaco parcurse cu barca Idei canalele și le arătă gondolierilor poza lui Prosper, Mosca și Riccio întrebară de el pe la *vaporetti*. Dar când veni ploaia iar cerul se întunecă de parcă până și soarele și-ar fi căutat un loc mai uscat, Prosper rămase în continuare de negăsit.

Ida și Viespe se întoarseră primii acasă; pur și simplu nu știau unde ar mai fi putut să-l caute. Pe Campo Santa Margherita se întâlniră cu Victor, care ducea în cârcă un Bo adormit și ud leoarcă. Ida nu trebui decât să se uite pe chipul lui Victor, pentru a vedea că avusese la fel de puțin succes ca și ele.

— Unde-o putea fi băiatul acesta? oftă ea, când descuie ușa casei. Lucia s-a mai dus o dată la cinematograf, ar trebui să se întoarcă și ea imediat.

Viespe era atât de obosită, încât își rezemă capul de spatele Idei.

— Poate că s-a strecurat pe vreun vapor, murmură ea, și e acum departe, departe de tot...

Dar Victor scutură din cap.

— Nu cred, spuse el. O să-l culc acum pe Bo în patul lui, o să mănânc ceva, o să beau un pahar din vinul de Porto al Idei și apoi o să mai trec o dată pe la *dottor* Massimo. Poate că Scipio a auzit ceva de Prosper. Am mai încercat de câteva ori să sun acolo, dar nu răspunde nimeni.

Ida deschise ușa casei.

— Da, asta ar mai fi o posibilitate, spuse ea — și se opri în pragul ușii.

— Ce e? întrebă Victor... și auzi și el.

Din bucătărie răzbăteau voci până în hol.

— Giaco? întrebă Victor, dar Ida scutură din cap.

— S-a dus la Murano.

— Aș putea spiona, șopti Viespe.

— Nu, preiau eu asta, zise Victor încet și-l depuse precaut pe Bo pe un scaun de lângă ușa de intrare. Voi două rămâneți aici cu Bo, în timp ce eu mă duc să mă uit la vizitatorii noștri. Dacă sunt probleme, îi dădu Idei mobilul său, chemați poliția.

Dar Ida îi dădu telefonul mai departe lui Viespe.

— Vin și eu, șopti ea. La urma urmei, ăia stau în bucătăria mea.

Victor oftă, dar nu încercă s-o facă pe Ida să se răzgândească. Viespe privi îngrijorată în urma celor doi, în timp ce se furișau de-a lungul holului.

Ușa de la bucătărie era deschisă, iar la masa mare, pe care Lucia obișnuia să întindă aluatul de tăiței, ședeau doi băieți și un bărbat tânăr și înalt, care spre

mirarea lui Victor arăta ca o replică mai tânără a onorabilului *dottor* Massimo. Băiatul mai mic dintre cei doi abia dacă avea vârsta lui Bo, avea bucle de un roșu ruginiu și tocmai voia să apuce sticla pe jumătate goală cu vin de Porto, care se afla între cei trei, dar celălalt băiat i-o luă. Stătea cu spatele la ușă. Când întoarse capul la o parte, Ida scoase un oftat atât de ușurat, încât se întoarse speriat.

— Fir-ar să fie, Prosper! spuse Victor zgomotos. Știi de când te căutăm?

— Bună, Victor. Prosper își împinse spășit scaunul înapoi. Își ținea brațul într-o eșarfă.

Ceilalți doi coborâră repede paharele, grăbiți ca niște copii surprinși asupra faptului în timp ce făceau ceva interzis. Tânărul încercă chiar să și-l ascundă pe al său pe sub masă, și își turnă vin de Porto peste pantalonii de culoare închisă.

— Cum ați intrat? îl întrebă Ida pe Prosper, fără a-i scăpa din ochi pe cei doi însoțitori ai săi.

— Mi-a spus Lucia unde își ține ascunsă cheia de rezervă, răspunse Prosper jenat.

— Așa deci, iar tu n-ai ce face și aduci și mai multe persoane în casă. Victor îi aruncă tânărului o privire suspicioasă. Pun pariu că numele dumneavoastră e Massimo, mârâi el. Și ce-i cu piticul ăsta? Nu-s și-așa destui copii în casa asta?

Micuțul roșcat își îndreptă brusc spatele, îl scrută pe Victor din cap până la pantofii uzați și spuse cu oarecare dificultate, ca un om beat:

— Pitic? Eu sunt Ernesto Barbarossa, sunt un om important în acest oraș, dar cine, dar-ar ciuma și putreziciunea, sunteți dumneavoastră, dacă mi-e permis să-ntreb?

Victor deschise uimit gura, dar înainte să poată spune ceva, tânărul îl și împinse pe micuț brutal înapoi pe scaun.

— Stai cuminte, Barbarino, spuse el. Dacă nu știi să te porți, te scoatem pe ușă afară. E Victor, un prieten de-al nostru. Iar cea de lângă el e Ida Spavento. Casa aceasta e a ei, iar tu ai băut în mod evident prea mult din vinul ei de Porto.

Victor și Ida schimbară o privire mirată.

— Îmi pare rău că l-am mai adus și pe Barbă roșie încoace, băigui Prosper. Și că ți-a mai și băut vinul de Porto, Ida, dar n-a vrut să rămână singur în prăvălia lui. E doar pentru noaptea asta…

— În prăvălia lui? întrebă Victor. La naiba, Prosper, poți să-mi explici acum ce se întâmplă aici?

— Ne-am dat cuvântul de onoare să nu vorbim despre asta, murmură Prosper și trase încet de cârpa murdară care-i ținea brațul.

— Da, într-adevăr. Ne pare cu adevărat rău, Victor, spuse tânărul. Victor nu-și putu aminti să mai fi văzut vreodată la un adult un asemenea rânjet nerușinat. Dar poate ai chef să ghicești pe cine ai aici în față. Chestia cu numele meu n-a fost deloc rea.

Victor fu scutit de răspuns. Cineva îl trase de mânecă, iar când privi peste umăr, Viespe stătea în spatele său.

— Ce se întâmplă? întrebă ea cu voce joasă și încercă să arunce o privire în bucătărie. Când îl descoperi pe Prosper, se înghesui grăbită să treacă pe lângă Ida și Victor. Nu le aruncă nici o privire băiatului cu bucle roșcate sau bărbatului străin care se sprijinea de masa Idei. Ochii ei erau îndreptați doar spre brațul rănit al lui Prosper.

— Unde ai fost? strigă ea, iar în vocea ei erau amestecate atât furia, cât și ușurarea. Unde ai fost, la naiba? Știi ce griji ne-am făcut cu toții? Dispari pur și simplu în mijlocul nopții…

Îi dădură lacrimile.

Prosper deschise gura pentru a spune ceva, dar Viespe nu-l lăsă să spună nimic.

— Te-am căutat prin tot orașul, Mosca și Riccio mai sunt și acum pe drum! strigă ea. La fel Lucia și Giaco. Iar Bo a plâns de i-au ieșit ochii din cap! Nici măcar Victor nu l-a putut consola…

— Bo? Prosper evitase încurcat privirea lui Viespe, dar acum o privi drept în față, nevenindu-i să creadă, de parcă n-ar fi auzit bine. Bo? bâigui el. Bo e la Esther.

— Nu, nu e! strigă Viespe. Dar de unde să știi tu asta, dacă pur și simplu dispari? Ce-i cu brațul tău?

Prosper nu răspunse. Doar îl privi pe Victor.

— Da, nu te uita așa. Frățiorul tău iar a fugit de la Esther, spuse Victor. Și înainte de asta s-a purtat atât de urât, încât mătușa ta nu-l mai consideră un înger. Nu mai vrea să-l vadă niciodată, niciodată, acestea sunt cuvintele ei, nici pe el și pe tine oricum deloc. Urmează ca eu să găsesc un orfelinat frumos pentru voi, în cazul în care mai apăreți vreodată. Dar *ea* nu mai vrea să aibă de-a face cu voi.

Prosper scutură din cap.

— Imposibil! șopti el.

— L-am găsit pe fratele tău la cinematograf, spuse Victor. Am crezut că vin aici iar tu o să-mi sari de gât de bucurie. Dar tu nu erai aici.

Prosper mai clătină o dată din cap, de parcă pur și simplu n-ar putea crede ce îi povestea Victor.

— Ai auzit asta, Scip? murmură el.

— Să nu spui că ăsta nu-i motiv de sărbătoare, zise tânărul signor Massimo și își așeză brațul pe umerii lui. Poate ar trebui să cheltuim un teanc din banii noștri falși.

— Cine naiba e ăsta, Prosper? mârâi Victor.

— Scipio, firește, răspunse Prosper. Și acum spune-mi unde e Bo, te rog, Victor!

Dar Victor rămăsese fără grai. Deschidea gura, după aceea o închidea. Dar nu-i ieși nici un sunet dintre buze. Atunci Ida îl apucă pe Prosper de mână.

— Vino cu mine, spuse ea și-l trase afară pe hol.

Bo dormea în continuare pe scaunul pe care îl depusese Victor. Se ghemuise ca unul dintre pisoii săi pe sub puloverul pe care-l așternuse Viespe peste el. Părul lui era ud de ploaie iar ochii lui arătau plânși. Prosper se aplecă peste el și îi trase puloverul până sub nas.

— Da, Bo s-a ocupat personal de toată treaba, spuse Ida încet. În timp ce fratele său s-a dus pe Isola Segreta.

Prosper o privi, surprins asupra faptului.

— N-am voie să povestesc nimic despre asta, spuse el. E secretul altuia. Iar…

— …Isola Segreta să-și păstreze secretul, încheie Ida fraza lui. Se așeză pe spătarul scaunului. În orice caz, aripa mea probabil că e din nou la locul ei, spuse ea. Bo se va bucura că nu te-ai dat în lucrul acela despre care nu putem vorbi.

— Da. Și eu cred. Prosper se ridică. Ce-a făcut la Esther?

— Mătușa ta a fost dată afară din hotel, răspunse Ida. Și îmi mai amintesc ceva despre tăiței și sos de roșii.

Prosper trebui să zâmbească.

— A fost exact la fel de frumos cum ai povestit, spuse el dintr-o dată. Dar s-a rupt, din cauza lui Barbarossa, și cred că acum nu va mai merge niciodată, nicicând.

Ida tăcu. Se aplecă îngândurată peste Bo cel adormit și îi dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr udă.

— Ar trebui să-l trezești acum pe fratele tău mic, spuse ea. Și apoi mă voi uita la brațul tău.

— Ei, nu-i atât de grav cu brațul, răspunse Prosper. Dar cunoști cumva un veterinar, care ar avea curajul să meargă la Isola Segreta și să se uite la doi câini?

— Sigur, răspunse Ida. Apoi se duse înapoi la bucătărie. Iar Prosper îl trezi pe Bo.

O IDEE TRĂSNITĂ

Viespe puse în seara aceasta zece farfurii pe masa din sufrageria Idei. Când Ida îi explicase Luciei că micuțul Chică roșie și tânărul străin aveau să mai rămână și ei la masă, acesta scuturase doar sumbru din cap și murmurase că atâtea guri aveau să-i mănânce signorei până și părul din cap. Dar apoi dispăruse în bucătărie și fiersese cantități uriașe de tăiței. Când aduse străchinile aburinde în sufragerie, aproape toți erau așezați la masă. Mai lipseau doar Ida și Barbarossa.

Prosper văzu cum Mosca, Riccio și Viespe priveau mereu pe furiș la Scipio, care se așezase cu picioarele sale lungi în capul mesei. Probabil că ei căutau ceva familiar, dar așa ceva nu prea era de găsit. Din când în când Scipio își petrecea palma peste păr, așa cum o făcuse deseori odinioară, și își mai ridica și sprâncenele la fel, dar în rest îi era străin chiar și lui Prosper. Și el părea să simtă asta, cu toate că zâmbea, când observa privirile nesigure ale prietenilor săi.

— Ei bine, signor Massimo, când vrei să le dai un semn părinților tăi? întrebă Victor, după ce Lucia se așezase și ea cu un oftat profund la masă. Poate chiar azi?

— De ce aș face-o? răspunse Scipio și își plimbă degetul peste dinții furculiței sale. Abia dacă îmi vor simți lipsa. Cel mult să mă mai strecor o dată în casă, să văd ce mai face pisica mea.

— Doar nu poți să-i lași complet în beznă pe părinții tăi, spuse Victor și își luă încă o porție de tăiței, cu toate că Lucia își încreți dezaprobatoare fruntea. Indiferent de părerea pe care o ai despre tatăl tău, nu-l poți lăsa să trăiască cu grija eternă că fiul său a căzut într-un canal sau a fost răpit de pedofili.

Scipio dădu cu furculița peste fața de masă și nu răspunse.

— Dacă nu vrea, Victor, spuse Bo. Și, în afară de asta, acum e adult.

Scipio îi zâmbi.

— Adult. Ei și? Victor tocmai vru să explice cam ce credea el despre faptul că Scipio era adult, când se deschise ușa și intră Ida. Îl ținea de mână pe Barbarossa, care privi morocănos spre tavan când toți se întoarseră către el.

— Începând de acum, prietenul vostru nu mai are voie să se miște neînsoțit prin casa mea, spuse Ida supărată. Își bagă nasul în laboratorul meu, îmi cotrobăie prin sertare și îmi mănâncă bomboanele cu ciocolată!

Barbarossa se îmbujoră ca o roșie.

— Mi-era foame! se răsti el la Ida. O să vă cumpăr unele mai bune, imediat ce voi dispune din nou de bani. De câte ori să vă mai explic că portofelul meu se află pe acea insulă blestemată? Imediat ce se vor deschide mâine băncile, voi ridica bani, vă voi restitui pralinele și mă voi îmbrăca decent. E o rușine pentru un bărbat ca mine să umblu în… — trase ușor strâmbând din nas de puloverul pe care i-l împrumutase Bo — aceste piese ridicole de vestimentație.

— Eh, minunat.

Ida îl împinse ușor dar nedelicat pe singurul scaun rămas liber între Riccio și Bo și își trase pentru ea un taburet lângă Victor.

— Aud că te-ai milogit de Prosper și Scipio să te ia cu ei aici? întrebă Viespe peste masă. Așa că fă bine și poartă-te cum trebuie, da?

— Feciorașul ăsta nu fură doar bomboane cu ciocolată, declară Lucia pe un ton feroce. L-am prins și cu ultimele noastre linguri de argint. Mai făcuse să dispară pe sub jacheta sa și un aparat foto.

Riccio chicoti, iar Prosper îl surprinse cum îi aruncă o privire admirativă lui Barbarossa. Bo se sculă însă de la masă cu farfuria lui și se așeză la o oarecare depărtare pe jos pe covorul Idei.

— Nu vreau să stau lângă ăsta, zise el. Te pomenești că-mi mai fură tăițeii. Barbarossa aruncă după el cu o măslină. Așa că se alese cu o palmă din partea lui Viespe.

— Încetați! strigă Victor. Ce se petrece aici? Nu vă lăsați înnebuniți de veninosul ăsta mic.

Lucia se sculă cu un oftat adânc.

— Signora, eu mă duc acasă, spuse ea și își împături șervețelul. Poate că ar trebui să-l încuiați pe cel mic în debara, dacă tot trebuie să înnopteze aici.

— Încă o obrăznicie, Barbarino, spuse Scipio, când Lucia închise ușa în urma ei, și poți să dormi la noapte în dosul tejghelei tale. O să fie foarte comod și plăcut. Afară, străduța cufundată în beznă, ploaia răpăie în geam, iar Barbarino al nostru stă lungit singur-singurel, cu dinții clănțănindu-i toată noaptea de frică.

Barbarossa își strânse buzele și privi fix în farfuria sa. Viespe, Mosca, Riccio, Prosper, nimeni n-avea

o privire prietenoasă pentru el. Ida șușotea cu Victor și nu-i acorda atenție.

— Poate ar trebui să dăm un anunț pentru tine, Barbarino. Scipio se lăsă pe spate în scaunul lui și își întinse brațele lungi. Pici insuportabil de vreo patru, cinci ani, caut mamă. Sau ai de gând să te descurci singur? Cred că Ida nu-ți stă la dispoziție ca înlocuitoare de mamă.

— Nu, sigur că nu, spuse Ida și își aruncă o măslină în gură. Dar sigur aș putea să-i fac unui bărbat important rost de un pat la Maicile Milostive.

— Nu, mulțumesc! Barbarossa strâmbă din nas. Nu-i nevoie. Și dacă voi fi într-adevăr silit să-mi caut o înlocuitoare de mamă, atunci sigur nu voi alege o femeie care-și dăruiește orfanilor tacâmurile de argint și umblă cu părul nepieptănat.

Ida rămase fără aer.

— Pari să știi foarte exact ce vrei, Bărbuță roșie, mârâi Victor. Și când te gândești că în prezent abia dacă poți să vezi ce-i dincolo de propria ta tejghea. Dar nici o grijă, maicile de la orfelinat sunt pieptănate impecabil!

Riccio chicoti, până ce Barbarossa îl lovi atât de tare cu piciorul în gleznă, încât îi dădură lacrimile.

— O să mă descurc eu, răspunse Barbă roșie. Am bani mai mult decât suficienți la bancă.

— Ah, da? Victor schimbă o privire amuzată cu Ida. Iar tu ești de părere că această bancă plătește banii lui Ernesto Barbarossa unui băiat cam de cinci ani?

Cu o expresie sumbră, Barbarossa își turnă un pahar de vin roșu.

— Când o să fiu din nou mare, murmură el și le aruncă o privire amenințătoare lui Prosper și Scipio, mă voi răzbuna pe fiecare din cei care nu m-au oprit

să mă urc pe caruselul acela de trei ori blestemat. Voi…

— Ține-ți gura, Barbarino! îl întrerupse Prosper. Ți-ai dat cuvântul de onoare la fel ca și noi să nu vorbești despre asta! În plus, cunosc doi câini care abia așteaptă să le mai faci o vizită pe insula lor.

— Of, nici nu-l mai asculta, Prop, zise Scipio și își puse picioarele lungi unul peste altul. Și așa nu interesează pe nimeni ce spune piciul ăsta. Nu-l va asculta nimeni, indiferent ce povești debitează.

Ceilalți ridicară capetele. Pentru câteva clipe se lăsă liniștea în sufrageria Idei, de parcă ar fi sperat cu toții să mai afle totuși ceva despre lucrurile misterioase pe care le trăiseră Prosper și Scipio. Dar cei doi nu făcură nimic altceva decât să se privească și să tacă.

— Mda, Barbarino, spuse Riccio și îl bătu pe Barbarossa pe umăr. Bun venit în împărăția piticilor.

— Ia laba! mârâi Barbarossa. Ce-ți închipui, lasă familiaritățile, căpușă ce ești. Iar tu, îl privi fix Barbarossa pe Bo, care continua să stea întins pe covor, ce te holbezi așa? Te uiți tot timpul la mine cu ochii tăi de câine!

Bo nu răspunse. Stătea pe burtă, cu bărbia sprijinită în palme, și-l examina pe Barbarossa ca pe un animal rar, care urcase din vreun canal și se târâse în casa Idei.

— Cum vorbește ăsta, i-ar plăcea lui Esther, ce zici, Prop? spuse Bo. Vorbește și mai distins decât Scipio. Și e mai mic decât mine. Doar înjurăturile probabil că nu prea i-ar plăcea.

— Mai mic? Nu sunt mai mic, bășinos întins pe covor ce ești! făcu gură Barbarossa. Ne despart lumi, s-a înțeles? Eu sunt cult, am studiat, iar tu nici măcar nu te duci la grădiniță.

Bo se rostogoli plictisit pe spate.

— Nici nu face pete când mănâncă, constată el. Cred că asta i-ar plăcea cel mai mult lui Esther, nu-i așa, Prop?

Prosper lăsă jos furculița și-l examină pe Barbarossa.

— Așa e, spuse el. Nici măcar o pată cât de mică. Asta ar da-o gata. Și uită-te cu câtă grijă și-a periat părul. Sau i l-ai aranjat tu, Ida?

Ida scutură din cap.

— Doar ai auzit, nu m-am pieptănat nici măcar pe mine. Ia zi, Victor, l-ai periat tu pe Chică roșie?

— Nevinovat, mormăi Victor.

— Cine-i Esther asta, despre care trâncăne proștii ăștia? Barbarossa se întoarse spre Riccio.

— Mătușa lui Prosper și Bo, răspunse Riccio cu gura plină. Era înnebunită după Bo, dar acum nu mai vrea să-l aibă.

— Cât de înțelept din partea ei.

Barbarossa își trecu mâna prin buclele dese. Mândrețea lui nouă de păr părea să-l consoleze pentru lipsa bărbii sale.

Scipio îi aruncă o privire îngândurată.

— Știți, îmi vine o idee trăsnită, spuse el încet. Mai e încă nițel neclară, dar de-a dreptul genială…

— Genială? Barbarossa se întinse din nou după vin, dar Victor îi luă sticla și o puse lângă farfuria lui.

Barbarossa îi aruncă o privire sumbră.

— Știi, Stăpân al hoților, mârâi el în direcția lui Scipio. Tu nici măcar nu poți să clocești idei geniale. Pentru că nu ești nimic altceva decât o copie proastă a tatălui tău!

Scipio țâșni în sus, de parcă l-ar fi mușcat ceva.

— Mai zi asta o dată, broască mică…

Doar unindu-și forțele, Viespe și Prosper îl putură opri să se năpustească asupra lui Barbarossa.

— Nu te lăsa stârnit de șobolanul ăsta mic, Scip, îi șopti Viespe, în timp ce Barbarossa își privea cu un zâmbet mulțumit de sine unghiile rozalii de la degete.

Scipio se lăsă din nou să cadă pe scaun.

— Bine, murmură el, fără a-l scăpa pe Barbarossa din priviri. Mă voi stăpâni. Și îi voi trimite cândva lui signor Barbarossa o carte poștală la orfelinat, pentru că nu încape vorbă că acolo va ateriza, dacă nu moare înainte de asta în mod mizerabil de foame în prăvălia sa. Da, așa se vor petrece lucrurile cu bietul de el, dar mi-e nu-mi pasă. Nu voi mai irosi nici măcar un gând în privința asta, ce să mai vorbesc de unul genial.

Se sculă cu o față plictisită, porni agale spre fereastră și privi afară în noapte.

Riccio și Mosca se înghiontiră. Iar Prosper nu-și putu reprima un rânjet. Da, Scipio era în continuare Scipio, tot îi mai plăcea să joace teatru.

Iar Barbarossa înghiți momeala.

— Bine, bine, bombăni el. Care-i ideea aceea genială? Hai, zi o dată, Stăpân al hoților. Doamne, omul acesta e mai sensibil decât o floricică de sticlă.

Dar Scipio continua să-i întoarcă spatele. Stătea la fereastră de parcă era singur și privea Campo Santa Margherita cufundată în noapte.

— Hai o dată, zi, la naiba! strigă Barbarossa, în timp ce ceilalți începură să chicotească. Dar Scipio nu se mișcă.

Barbarossa sorbi ultimul rest de vin din paharul său și-l trânti atât de tare pe masă, încât era să-l spargă. Să mă târăsc în genunchi? strigă el.

— Această mătușă a lui Prosper și Bo, spuse Scipio, fără să se întoarcă, își dorește un băiețel dulce cu maniere bune la masă și purtarea unui adult. Iar tu ai nevoie de un adăpost, un cămin pentru anii ur-

mători, cineva care să-ți pună mâncarea în față și să doarmă alături când se întunecă…

Barbarossa ridică din sprâncene.

— Are bani? întrebă el și își dădu la o parte o șuviță de pe frunte.

— O da, răspunse Scipio. Nu-i așa, Prop?

Prosper se mulțumi doar să încuviințeze din cap.

— E într-adevăr o idee destul de trăsnită, Scip, spuse el. N-o să meargă niciodată.

Barbarossa refuză să doarmă într-o cameră cu ceilalți copii. Preferă să se instaleze comod pe canapeaua din *salotto*. Ida nu se opuse, dar îl încuie preventiv, fără ca Barbarossa să observe. Apoi îl conduse pe Victor la ușă și se duse la culcare.

Scipio plecase de mult. Acceptase de la Mosca niște bani rămași de la negoțul cu Barbarossa și dispăruse în noapte. Nu spusese unde voia să se ducă.

— Ca pe vremuri, murmură Viespe, când priviră în urma lui de pe balconul Idei.

Noaptea îl înghiți pe Scipio, iar ei rămaseră cu promisiunea lui de a se întoarce curând. Și cu o tristețe bizară, care-i făcu să se strângă laolaltă. Fiecare dintre ei știa la ce se gândeau ceilalți — la o cortină plină de stele, la o ușă de pe o străduță, la saltele așternute pe podea și scaune roase de șoareci. Și la argint și aur din punga Stăpânului hoților. Toate-s pierdute.

— Haideți să intrăm, spuse Viespe la un moment dat. Iar începe să plouă.

Urcară în camera lor, unde atârna de perete bucata de cortină pe care o decupase Victor. Ida le în-

tinsese un covor pe podeaua goală iar pereții erau împodobiți cu ce mai putuse fi salvat din cinematograf. Dar multe fotografii atârnau în continuare acolo de pereți deasupra saltelelor lor goale, la fel și ceea ce desenaseră și mâzgăliseră ei pe pereți; nu le putuseră lua cu ei.

Se băgară obosiți sub pături. Dar nici unul dintre ei nu-și găsi somnul, nici măcar Bo, căruia altminteri i se închideau ochii de cum punea capul pe pernă.

— Ar fi o chestie dacă Barbarossa și-ar face cuib la mătușa voastră, spuse Mosca la un moment dat în întuneric. Dar ce ne facem noi? Acum, că s-au întors Prop și Bo. Are vreunul vreo idee?

— Nuu, mormăi Riccio în perna lui. Ceva atât de bun ca ascunzătoarea stelelor n-o să mai apucăm niciodată. Oricum, nu cu o geantă plină de bani falși. Iar din ceilalți bani oricum n-a mai rămas mult. Poate găsim ceva la Castello. Acolo stau multe case goale.

— Cum așa? Bo se ridică atât de brusc în capul oaselor, încât trase pătura de pe Prosper. Nici nu vreau o ascunzătoare nouă. Vreau să rămân aici. La Ida!

— Of, Bo!

Viespe aprinse lampa pe care Ida i-o pusese lângă pat, ca să mai poată citi seara.

— I-auziți-l pe pitic, spuse Riccio batjocoritor. Stătea cu spatele rezemat de perete și își înveli corpul slab în pătură. Ida știe deja de onoare? Bun, deci eu voi da mâine o raită prin Castello. Voi ce aveți de gând?

Mosca încuviință din cap.

— Clar, vin și eu, murmură el și privi pe fereastră, de parcă voia să găurească noaptea cu privirea.

Viespe apucă una dintre cărțile pe care și le luase din raftul Idei și începu s-o frunzărească pierdută în gânduri.

— Dar eu rămân aici, spuse Bo și își încrucișă îndărătnic brațele pe piept. Așa am să fac.

— Tu te culci acum, spuse Prosper, îl împinse înapoi pe pernă și-l acoperi. Vorbim mâine despre asta.

— N-avem decât să vorbim o sută și o mie de ani despre asta! strigă Bo și dădu din picioare până rămase dezvelit. Eu rămân aici. Le place și pisicilor mele aici, pentru că pot să-i supere pe câinii Luciei, și Victor vine să mă ia pe mine și pe Ida, și mergem să mâncăm înghețată, și Lucia îmi face tăițeii preferați, și...

— Ei și? îl întrerupse Riccio. Urmează să-ți spună că trebuie să te duci la școală și când să dormi și ce să mănânci și că trebuie să te speli mai des. Nu, mersi! Omule, ne descurcăm deja de atâta vreme singuri, așa că să nu-mi vină mie unul să-mi spună că sunt prea tânăr ca să fumez sau că am unghiile murdare. Nu, domnii mei, nu ține cu Riccio.

Preț de câteva clipe, ceilalți tăcură. Apoi Mosca spuse cu voce domoală:

— Mamă, dar ăsta a fost un adevărat discurs, Riccio.

Viespe își puse cartea la o parte, se duse desculță la fereastră și privi afară.

— Și mie mi-ar plăcea să rămân aici, spuse ea, atât de încet, încât ceilalți abia o înțeleseră. E mai bine decât tot ce mi-am imaginat.

— Delirezi, spuse Riccio și se băgă căscând din nou sub pătura lui. O să-l întreb pe Scipio ce are de gând să facă. În caz că se mai întoarce vreodată. Poate că are *încă* o idee genială.

— Oare ce-o face el acum, murmură Mosca. Ai cumva habar, Prop?

Viespe se întoarse la patul ei și stinse lampa.

— Se poate, răspunse Prosper și privi fix tavanul întunecat.

Încercă să și-l imagineze pe Scipio: cum mergea pe străzile înguste și scruta din priviri propria imagine în oglindă în vitrinele obscure ale magazinelor, cum pășea în lumina felinarelor și se uita cât i se lungise umbra. Poate că se ducea într-unul dintre barurile în care adulții stăteau până noaptea târziu. Și apoi, când pașii îi deveneau tot mai obosiți, își închiria în cele din urmă camera de hotel despre care vorbise, cu o oglindă mare, și își bărbierea înaintea ei pentru prima oară chipul străin.

— Crezi că îi e bine? întrebă Bo și își puse capul pe pieptul lui Prosper.

— Cred că da, răspunse Prosper. Da, cred că îi e bine.

Când Victor ajunse a doua zi la *Casa Spavento*, aduse cu el un ziar, care avea pe prima pagină fotografia lui Scipio. Aproape toate ziarele o aveau în această dimineață pe prima pagină, împreună cu un apel al poliției către toți venețienii, să-l ajute pe venerabilul *dottor* Massimo în căutarea fiului său dispărut.

Ida tocmai era în laboratorul ei și developa fotografii făcute leilor de piatră din oraș. Atârnau peste tot pe pereți — lei șezând, pășind, urlând, cu botul rotund și cu botul ascuțit, cu și fără aripi. Ida citi apelul lui *dottor* Massimo și oftă.

— Știi unde-i Scipio? o întrebă pe Viespe, care o privea cum developa.

Dar Viespe nu făcu decât să scuture din cap.

— Nici unul dintre noi știe, spuse ea. Nici măcar Prosper.

— Ar trebui să i se dea ceva de știre lui *il dottore*, mormăi Victor. Chiar dacă Stăpânul hoților vede altfel lucrurile. Ida încuviință din cap:

— Da, așa mă gândesc și eu. Mă întorc imediat, spuse ea către Viespe și merse cu Victor în *salotto*, unde Barbarossa se întindea plictisit pe canapea și răsfoia o carte despre comorile artistice ale Veneției.

— N-am atins nimic, spuse el morocănos, când Ida intră cu Victor. Trezise deja în zori toată casa cu

ţipetele sale, când constatase că Ida îl încuiase în *salotto*.

— Nici nu te-aş sfătui, Buclă roşie, mârâi Victor.

Ida se aşează la biroul ei şi scrise ceva pe o carte poştală. I-o dădu apoi lui Victor.

Dragă dottor Massimo!, citi el. *Doresc să vă comunic că fiului dumneavoastră Scipio îi merge bine. Ce-i drept, pe moment nu doreşte să se întoarcă acasă şi mă tem că nu intenţionează s-o facă nici în viitorul apropiat. Se bucură de cea mai bună sănătate, ştie unde poate dormi şi altminteri nu duce lipsă de nimic. Regret că nu vă pot spune mai multe. Cu salutări amabile. O prietenă a fiului dumneavoastră.*

— Pune-o te rog în cutia poştală a familiei Massimo îi spuse Ida. L-aş putea ruga şi pe Giaco să rezolve, dar de când mi-a povestit Prosper cum i-a vândut contelui planul casei mele, nu mai am încredere în el.

— Nici o problemă, spuse Victor şi băgă cartea poştală în buzunar. Vă mai pot fi de folos cumva?

— Ce-i cu mătuşa?

Barbarossa lunecă de pe canapea. Se postă cu braţele încrucişate deasupra pieptului înaintea lui Ida şi privi în sus la ea.

— E deja trecut de zece. Propun să o sunaţi odată, ca să vină încoace şi să pot să mă uit la ea.

Victor avea deja un răspuns nu prea prietenos pe buze, când Viespe băgă capul pe uşă.

— Am atârnat fotografiile la uscat, Ida, spuse ea. Să mai fac ceva?

— Da. Ai putea să-i anunţi pe Prosper şi pe Bo, răspunse Ida şi îi aruncă o privire supărată lui Barbarossa. O voi suna imediat pe mătuşa lor. Poate că vor să fie şi ei de faţă.

Prosper şi Bo se jucau cu Riccio şi Mosca fotbal pe *campo*. Când Viespe coborî şi le povesti că Ida voia într-adevăr să încerce ideea trăsnită a lui Scipio, alergară cu toţii în casă.

Ida şedea deja lângă telefon, când cei patru intrară bulucindu-se. Se aşezară repede pe covor, Viespe şi Prosper preventiv alături de Bo, ca să poată să-i acopere gura în caz că se pornea pe chicotit. Barbarossa trona pe cel mai bun scaun al Idei asemeni unui rege căruia o trupă de actori netrebnici urma să-i ofere o reprezentaţie.

— Da' ştiu că te agiţi pentru feciorăşul acesta, îi spuse Victor încet Idei. Uită-te la prichindel cum stă acolo…

— Tocmai de aceea mă agit: ca să le scutesc pe Maicile Milostive, şopti Ida. În plus, ar putea să le fie de folos lui Bo şi lui Prosper. Cred că Prosper îşi face în continuare griji că mătuşa lui ar putea să se răzgândească în privinţa lui Bo. Să-i dăm … îi zâmbi lui Barbarossa, care îi privea suspicioşi pe ea şi Victor — Bărbuţa roşie.

— Eh, dacă vezi tu aşa problema, mormăi Victor. Poţi să vorbeşti în italiană cu ea.

— Cu atât mai bine, spuse Ida, întinse mâna după telefon şi formă numărul hotelului la care se cazaseră soţii Hartlieb. Lui Victor nu-i luase mult să afle numele.

— *Buon giorno*, spuse Ida cu voce fermă, când portarul răspunse la celălalt capăt al firului. Sunt maica Ida de la Ordinul Maicilor Milostive. Aş putea, vă rog, să vorbesc cu signora Esther Hartlieb?

Trecu ceva timp până să răzbată vocea lui Esther din receptor.

— Ah, bună dimineaţa, signora Hartlieb, spuse Ida. V-au spus cei de la recepţie cine sunt eu? Bun. E vorba de următorul lucru, signora. Azi-noapte po-

liția a adus doi băieți la orfelinatul nostru. Una dintre maicile noastre și-a dat seama imediat că e vorba de nepoții dumneavoastră, pe care i-ați căutat cu afișe în tot orașul. Ida făcu o pauză și ascultă. Ah. Adevărat? Nu, ce neplăcut. Păi da. Poftim? Cum așa, nu-i mai vreți pe băieți... Ascultă în continuare.

Bo își roase neliniștit degetele, până ce Viespe îl cuprinse cu brațul.

— Da, dar nu sunteți dumneavoastră tutorele celor doi? continuă Ida. Înțeleg. Da, copiii au povestit ceva asemănător. E trist, signora, foarte trist. Firește că ne vom ocupa de nepoții dumneavoastră, e misiunea noastră, dar date fiind împrejurările trebuie să vă rugăm să treceți pe la noi pentru formalitățile... Da, e neapărat necesar, signora.

Ida își compuse o mină severă, de parcă Esther ar fi putut vedea asta la capătul celălalt al firului.

— Ba da, în orice caz. Când spuneați că plecați?... Deja atât de curând. Ei bine, atunci voi fixa mâine după-amiază un termen pentru dumneavoastră. O clipă, mă uit în agendă. Ida răsfoi în ziarul care era lângă ea pe canapea. Auziți, signora? spuse ea în receptor. Pe la trei aș putea să am timp... Nu, chiar că e neapărat necesar. Mă găsiți la oficiul nostru auxiliar, *Casa Spavento*, Campo Santa Margherita 423. Întrebați de maica Ida. Da. Mulțumesc mult, signora Hartlieb. *ArrivederLa*.

Cu un oftat adânc, Ida puse receptorul în furcă.

— Fabulos, spuse Victor. N-aș fi făcut-o mai bine.

— Iar eu n-am chicotit, spuse Bo și dădu la o parte brațul lui Viespe.

— Chiar vine? Prosper o privi incredul pe Ida.

Ida încuviință.

— Incredibil! Barbarossa făcu vânt uneia dintre pisicile lui Bo, care încercase să i se așeze în poală. Unii oameni chiar că sunt inimaginabil de creduli.

Ida dădu din umeri și își luă o țigară.

— Eu am aruncat momeala, spuse ea. Acum e treaba ta ca signora Hartlieb s-o înghită.

Barbarossa își petrecu plin de mulțumire de sine mâna peste buclele dese.

— N-ar trebui să fie o problemă.

— Nu vreau să fiu aici când vine Esther, murmură Bo și își frecă neliniștit nasul.

Prosper se sculă în picioare și se duse la fereastră.

— Nici eu, spuse el.

— De ce ați fi? întrebă Victor și i se alătură. Arată spre afară. Vedeți cafeneaua de colo? Propun ca voi toți să mergeți mâine acolo și să vă cinstiți cu câteva cupe cu înghețată, în timp ce signora Hartlieb discută cu maica Ida. Vă dau și bani, ca să nu plătiți cu rezervele voastre de bani falși.

— Sper că-ți faci treaba ca lumea, Barbarino, mârâi Mosca. Să scăpăm în sfârșit de tine.

— Bărbuță roșie, Barbarino, vă interzic să vă adresați cu aceste nume prostești, ocărî Barbarossa, care întâmpină oarece greutăți în a ajunge de pe scaunul mare din nou pe covor. Sper cu adevărat ca această mătușă să aibă atât de mulți bani, după cum susțineți voi. Vai vouă, dacă se dovedește a fi o minciună, atunci îi voi povesti pe loc ce joc ați făcut aici cu ea.

— În orice caz, Esther e mereu pieptănată, răspunse Prosper ironic.

— Foarte hazliu! Barbarossa își culese scârbit un fir de păr de pisică de pe pantaloni. Bo i-i împrumutase. Și dacă e zgârcită? Atunci nu-mi folosesc la nimic toți banii ei. Firește că nici la școală n-are voie să mă trimită, Ernesto Barbarossa nu se așază în mijlocul unei turme de mucoși gălăgioși, care nu știu să deosebească litera A de litera B! Și dacă Esther asta nu pricepe aceste lucruri?

— Atunci, spuse Viespe și făcu un pas spre el arborând un zâmbet dulce ca mierea, precis că se va mai găsi un pat pentru tine la Maicile Milostive.

— Puteți să le întrebați imediat, spuse Ida. Că tot voiam să te rog pe tine și pe Prosper să luați ceva de la maici.

— Să ia ceva? Ce anume? întrebă Barbarossa suspicios.

Dar Ida doar își puse un deget înaintea buzelor.

— E încă un secret, spuse ea. Dar o să-l afli în timp util, Barbarino.

Esther veni singură. Trecu direct pe lângă cafeneaua în care Prosper ședea cu ceilalți, fără să bănuiască cine privea în urma ei printr-una dintre ferestre. Când arătătorii de la ceasul din bucătăria Idei se apropiară de ora trei, Victor gonise copiii din casă, pe toți, cu excepția lui Barbarossa.

— Ce te uiți așa? întrebă Viespe, când observă cum Prosper privea fix afară pe geam.

— Chiar a venit, răspunse Prosper, fără s-o scape din ochi pe Esther.

— Mătușa ta? Viespe se aplecă curioasă peste umărul lui. Ea e? Prosper dădu din cap.

— Cine? întrebă Bo, cu gura plină de înghețată. Își comandase o cupă imensă, la fel ca și Riccio, doar că acela o înghițea deja pe a doua.

— Nimeni, murmură Prosper și observă cum Esther se îndrepta spre casa Idei. Purta cizme de cauciuc înalte, iar de pe umbrela ei picura ploaia.

— Mi-am imaginat-o complet altfel, îi șopti Viespe lui Prosper. Mai mare — și cumva mai sumbră.

— Hei, nu-ți place înghețata ta, Prop? întrebă Riccio și își linse niște înghețată de ciocolată de pe vârful nasului. S-o mănânc eu?

— Lasă-l în pace, Riccio, spuse Viespe.

Când Esther sună la ușa casei Idei, îi deschise o maică grasă cu privire morocănoasă, care îi făcu fără nici un cuvânt semn s-o urmeze. Ida trebuise să se milogească aproape o oră, până să-și tragă Lucia peste cap hainele de călugăriță, dar acum oferea o priveliște cu adevărat impresionant de veridică. O conduse cu pași energici pe vizitatoare la încăperea care altminteri servea drept debara și depozit de provizii. Scândura de călcat a Luciei, sticlele de apă și proviziile de făină dispăruseră, în schimb se aflau acolo o masă de scris, pe care Victor o cărase din pod înjurând cât îl ținea gura, câteva scaune și un sfeșnic mare. Pereții albi, goi erau împodobiți doar de icoana Fecioarei cu pruncul, care atârna de obicei în bucătăria Idei.

— Signora Hartlieb, presupun, spuse Ida și se ridică din spatele mesei de scris, când Lucia îi dădu drumul înauntru lui Esther.

Lângă Ida stătea Victor, fără barbă, fără deghizare, pur și simplu doar Victor, cum îl cunoștea Esther. Ida însă purta, asemeni Luciei, portul închis la culoare al Maicilor Milostive. „Spune-i signorei Spavento că hainele trebuie să fie neapărat înapoi înainte de lăsarea întunericului", șoptise călugărița, care îi dăduse lui Prosper hainele prin portalul orfelinatului. Și avea o expresie atât de vinovată, de parcă ar fi săvârșit o fărădelege. Dar ce nu făceai pentru amabila, generoasa signora Spavento.

— Luați loc, vă rog, signora Hartlieb, spuse Ida când Esther păși ezitând spre ea și făcu semn cu o față serioasă către scaunele ușor prăfuite. Soțul dumneavoastră n-a putut să vină?

— Nu, are treburi și n-a putut lipsi. La urma urmei, plecăm poimâine.

Victor observă cum se așează Esther Hartlieb, cum își trase fusta peste genunchi și aruncă o privire stingheră în jur asupra încăperii goale. Când ea îi observă privirea, el îi făcu semn din cap.

— Pe signor Getz doar îl cunoașteți, spuse Ida și luă din nou loc în spatele mesei de scris. L-am poftit încoace, după ce poliția îmi povestise că fusese însărcinat de către dumneavoastră cu căutarea nepoților dumneavoastră. De altfel e un bun prieten al mânăstirii.

Esther se uită la Victor, de parcă nu ar fi fost sigură că prezența sa era bună sau rea pentru ea. Apoi se întoarse din nou către Ida.

— De ce m-ați chemat aici? întrebă ea și își netezi fusta.

— Ei bine, doar e evident, signora, răspunse Ida îngăduitoare. Noi trebuie să ne ocupăm de foarte mulți copii, iar banii care ne stau la dispoziție pentru asta sunt sume restrânse, foarte restrânse. Astfel că, dacă aflăm, ca în cazul nepoților dumneavaoastră, că există rude…

— Nu mai sunt dispusă să mă ocup de cei doi! o întrerupse Esther abrupt. Am fost dispusă, dar cel mic…, își duse nervoasă mâna la lobul urechii, cu siguranță că signor Getz v-a povestit deja, prin ce a trebuit să trecem cu el. Poate că Bo v-a amăgit și pe dumneavoastră cu fața lui de înger, dar eu m-am lecuit. E îndărătnic, plin de toane și rău ca un câine mic. Pe scurt… , trase ea aer în piept, îmi pare rău, dar nici măcar de dragul surorii mele decedate nu mai sunt dispusă să-l primesc la mine, iar în familia mea nu mai e nimeni care ar fi dispus să ia pe unul dintre cei doi băieți. Deci, dacă îi puteți păstra aici pe cei doi… la urma urmei, ei voiau neapărat să fie în acest oraș. Banii puțini pe care i-a lăsat mama lor familia îi va pune cu siguranță cu plăcere la dispoziția orfelinatului.

Ida se mărgini să încuviințeze din cap. Cu un oftat adânc, își împreună mâinile pe masa de scris. — Toate acestea sunt desigur foarte regretabile, signora Hartlieb, spuse ea și aruncă o privire spre ușă.

Victor firește că auzise și el. Pe hol se apropiau pași, exact conform planului. Apoi se auzi o bătaie în ușă. Esther Hartlieb se întoarse să se uite în spate.

— Da, intră, strigă Ida.

Ușa se deschise, iar Lucia îl împinse ușor pe Barbarossa în încăpere.

— Cel nou iar a avut necazuri, soră, vesti ea și-l scrută din priviri pe Chică roșie, de parcă ar fi privit un păianjen păros sau vreun alt animal neliniștitor.

— Mă ocup eu, răspunse Ida, iar Lucia părăsi încăperea cu o expresie morocănoasă pe față.

Barbarossa rămase mic și pierdut înaintea ușii. Când observă privirea curioasă a lui Esther Hartlieb, îi dărui un zâmbet timid.

— Mă scuzați, signora Hartlieb, spuse Ida. Dar acest băiat este încă foarte nou la noi și are mult de tras cu ceilalți. Deci iar te-au necăjit, Ernesto?

Barbarossa încuviință din cap și aruncă o privire discretă în direcția lui Esther. Apoi se porni pe plâns cu sughițuri, mai întâi încet, apoi tot mai tare.

— Aveți o batistă pentru mine, mamă Ida? spuse el trăgându-și nasul. Iar mi-au luat cărțile.

— Vai, nu!

Ida își duse mâna la portul ei negru, dar Esther fu mai rapidă. Cu un zâmbet jenat, îi întinse lui Barbarossa batista ei împodobită cu dantelă.

— *Grazie, signora*, murmură el și își șterse delicat lacrimile de pe genele lungi.

Victor aruncă o privire discretă în direcția lui Esther și constată că ea nu se îndura să-și ia ochii de la el micuțul roșcovan.

— Du-te la sora Caterina, Ernesto, îl îndrumă Ida pe Barbarossa. Și transmite-i să le ia celorlalți cărțile tale. În plus, drept pedeapsă, să-i trimită în camerele lor.

Barbarossa își suflă, bine crescut, ușor de tot nasul în batista lui Esther și dădu din cap. Apoi porni cu pași șovăielnici spre ușă.

— Mamă Ida? spuse el cu voce înfundată, când avea deja mâna pe clanță. Aș putea afla când facem în sfârșit excursia la muzeul Accademia? Mi-ar plăcea atât de mult să mă mai uit o dată la tablourile lui Tizian.

„Doamne!", se gândi Victor, „acum chiar că exagerează Bărbuță roșie!" Însă privirea extaziată a lui Esther îl convinse că nu era deloc așa. În mod evident, Barbarossa știa foarte bine ce făcea.

— Tizian? întrebă Esther și îi zâmbi micuțului. Îți plac picturile lui Tizian?

Barbarossa încuviință din cap.

— Și mie-mi plac foarte mult, spuse Esther. Vocea ei suna dintr-o dată foarte moale, complet altfel de cum o auzise Victor până acum. Tizian e pictorul meu preferat.

— Oh, într-adevăr, signora? Barbarossa își dădu cu mâna la o parte buclele roșii. Atunci precis că ați vizitat deja mormântul său de la biserica Frari, nu-i așa? Cel mai mult îmi place tabloul în care s-a pictat pe el însuși: cel în care o imploră pe Madonă să-l cruțe de ciumă pe el și pe fiul său. L-ați văzut?

Esther scutură din cap.

— Fiul său a murit totuși de ciumă, continuă Barbarossa. Iar Tizian la fel. Știți, signora, semănați puțin cu ea, cu Madona din această pictură. Mi-ar plăcea să v-o arăt o dată.

„Pe toți leii înaripați!", gândi Victor. Mai e un pic și i se prelinge mierea de pe buze micuțului linguși-

tor. Totuși dacă își amintea Victor bine, Madona de pe pictură arăta destul de severă, poate chiar semăna un pic cu Esther Hartlieb. În orice caz, complimentul își făcuse efectul.

Esther se înroșise ca macul, Esther cea cu nasul ascuțit. Ședea asemeni unei fetițe pe muchia scaunului ei și își privea vârfurile pantofilor. Apoi se întoarse brusc spre Ida.

— Ar fi posibil? bâigui ea. Vreau să spun, știți, soțul meu și cu mine mai suntem în oraș doar până poimâine, dar ar fi posibil ca eu și cu micuțul...

— Ernesto, o întrerupse Ida cu un zâmbet rezervat. Îl cheamă Ernesto.

— Ernesto. Esther repetă numele, de parcă ar fi supt o bomboană cu miere. Știu, rugămintea este cam neobișnuită, dar — ar fi posibil să-l invit pe Ernesto la o mică excursie? L-aș lăsa să-mi arate biserica Frari, am putea merge să mâncăm o înghețată sau să ne plimbăm cu barca, iar diseară îl aduc înapoi aici.

Maica Ida ridică din sprâncene. Victor consideră că mirarea ei părea într-adevăr foarte veridică.

— E într-adevăr o rugăminte foarte neobișnuită, spuse Ida și i se adresă lui Barbarossa, care continua să stea acolo arborând expresia cea mai nevinovată de pe lume, cu mâinile împreunate cuviincios la spate. Își periase singur părul, multă vreme, până ce căpătase strălucire. Ce spui de oferta signorei Hartlieb, Ernesto? întrebă Ida. Ai vrea să faci o excursie cu signora? Știi că înainte de o săptămână noi n-o să apucăm s-o facem.

„Hai, zi o dată da, Bărbuță roșie", gândi Victor și nu-l scăpă din ochi pe Barbarossa. „Gândește-te la paturile tari de la orfelinat."

Barbarossa se uită la Victor, de parcă i-ar fi citit gândurile. Apoi o privi pe Esther. Nici măcar un cățeluș n-ar fi fost în stare de o privire mai sinceră și naivă.

— O asemenea excursie ar fi minunată, signora, spuse el și îi dărui lui Esther un zâmbet atât de lipicios de dulce, cum mai era doar budinca făcută de Lucia.

— E cu adevărat foarte drăguț din partea dumneavoastră, signora Hartlieb, spuse Ida și sună din clopoțelul de argint care se afla înaintea ei pe masă. În momemtul de față, lui Ernesto nu-i e ușor aici. În ce îi privește pe nepoții dumneavoastră, adăugă ea, când Lucia intră din nou, trebuie să vă spun că din păcate nu vor să vă vadă. Să o rog totuși pe maica Lucia să-i aducă încoace?

Zâmbetul de pe buzele lui Esther dispăru subit.

— Nu, nu, răspunse ea precipitat. Îi voi vizita mai târziu, cândva, când voi reveni în oraș.

— Cum spuneți dumneavoastră, zise Ida și i se adresă Luciei, care stătea la ușă așteptând. Ajutați-l vă rog pe Ernesto să se pregătească de o ieșire, soră. Signora Hartlieb l-a invitat la o excursie.

— Ce drăguț din partea ei, mormăi Lucia, în timp ce apucă mâna lui Barbarossa. Atunci ia să-i mai spălăm repede băiatului gâtul și urechile, nu-i așa?

— Sunt spălate, se răsti Barbarossa la ea, și pentru o clipă, vocea sa nu mai suna nici drăguț, nici timid. Dar Esther nu observase nimic din toate acestea. Cufundată complet în gânduri, ședea acolo pe scaunul tare dinaintea mesei de scris a Idei și privea în sus la tabloul cu Madona. Victor și-ar fi dat trei dintre bărbile sale false să-i poată citi gândurile.

— Băiatul mai are părinți? întrebă Esther, când Lucia dispăruse cu Barbarossa.

Ida scutură din cap cu un oftat adânc.

— Nu, Ernesto e fiul unui negustor bogat de antichități, care săptămâna trecută a dispărut în împre-

jurări misterioase. Poliția presupune că a fost un accident cu barca pe lagună, poate în cursul unei excursii nocturne de vânătoare. De atunci, băiatul e la noi. Mama lui l-a părăsit pe tată deja cu ani în urmă și nu mai e dispusă să aibă grijă de copil. E de mirare, nu-i așa? E un băiat atât de încântător.

— Într-adevăr. Esther privi spre ușă, de parcă Barbarossa ar sta în continuare acolo. E atât de diferit de — de nepoții mei.

— Ce să-i faci, rudenia nu-i o garanție pentru iubire, constată Victor. Cu toate că tuturor ne place să credem asta.

— Ce adevărat, ce adevărat! Esther râse, un râs mic lipsit de bucurie. Știți, chiar mi-ar plăcea să am un copil, dar... privi în sus la tavan, unde zugrăveala era atât de crăpată, de parcă avea să-i ningă dintr-o clipă într-alta pe părul bine aranjat, încă n-am găsit pe nici unul, căruia să-i placă să mă aibă ca mamă. Vedeți doar care e situația cu nepoții mei. Cei doi mă consideră, presupun, un fel de vrăjitoare. Privi din nou intens tavanul. Nu, probabil mă consideră ceva mult mai plicticos, murmură ea. Și mai râse o dată cu râsul ei mic și trist. Chiar că mi-aș dori să existe undeva un copil care să mi se potrivească.

Victor și Ida schimbară o privire conspirativă.

Esther îl aduse în acea seară foarte târziu înapoi pe Barbarossa. Prosper și Bo observară de la fereastra *salotto*-ului, cum veneau unul lângă altul traversând piața: Barbarossa lingea o înghețată enormă, fără a se păta. Pe Bo chiar l-ar fi interesat cum reușea să facă asta. Esther era plină de pungi îndesate de cumpărături, dar mâna ei stângă ținea mâna lui Barbarossa iar pe buzele ei era un zâmbet fericit.

— Ia uitați-vă cum se uită la el, parcă l-ar idolatriza! Riccio se aplecă peste umărul lui Bo. Și toate

pachetele alea, pariez că sunt toate pentru el. Tot nu regretați că ați pus-o pe fugă, că nu vă mai vrea?

Bo scutură vehement din cap, dar Prosper trebui să se gândească la altcineva, care arătase asemănător cu Esther. Era foarte bucuros că Victor îl trezi din gânduri.

— Ei bine, nu-i așa că cei doi de colo jos se potrivesc perfect? îi spuse el încet la ureche lui Prosper. De parcă ar fi făcuți unul pentru celălalt, nu-i așa?

Prosper încuviință din cap.

— Hai, lasă. Lasă pentru o vreme la o parte fața asta îngrijorată, spuse Victor și îi dădu un brânci ușor pe la spate. Încă două zile, și apoi mătușa voastră zboară spre casă. Iar Bo nu va fi și el în avion.

— Asta o cred doar când avionul e în aer, murmură Prosper. Și, în timp ce privea cum Esther îi ștergea lui Barbarossa înghețata de la gură, se întrebă pentru a suta oară unde era Scipio. I-ar fi plăcut foarte mult să-i relateze că ideea lui trăsnită părea într-adevăr să funcționeze.

Esther Hartlieb nu zbură peste trei zile acasă. Soțul ei se urcă singur în avion, în timp ce ea vizita cu Barbarossa Palatul Dogilor. A doua zi veni din nou să-l ia pe Ernesto, pentru o excursie la suflătorii de sticlă de pe Murano, dar înainte de asta mai merse cu el la cumpărături, iar când Barbarossa se întoarse seara la *Casa Spavento*, purta cele mai scumpe haine care puteau fi cumpărate la Veneția pentru un băiat de vârsta lui.

Intră mândru ca un cocoșel în *salotto*, unde ceilalți tocmai stăteau pe covor și jucau cărți cu Ida.

— Chiar că sunteți niște idioți de neînțeles, le spuse el lui Prosper și lui Bo, care își purtau în continuare hainele vechi, doar că Lucia le spălase. Providența vă dăruiește o asemenea mătușă, iar voi fugiți de ea, de parcă v-ar fugări însuși dracul. Mintea voastră probabil că încape într-un pahar pentru ouă.

— Iar tu, Ernesto, răspunse Ida, ai acolo, unde ar trebui să-ți fie inima, probabil un portofel.

Barbarossa dădu doar plictisit din umeri și băgă mâna în jacheta fină pe care i-o cumpărase Esther.

— Apropo de portofel, spuse el și scoase din buzunar un portofel bine garnisit. Aș ruga pe unul dintre cei prezenți să treacă în mod regulat pe la prăvălia mea în următoarele luni. Contra unei retribuții adecvate, se înțelege. Să aranjeze lucrurile, să facă ceva curățenie, ei bine, știți voi. În plus, trebuie găsită urgent o vânzătoare, care are cât de cât habar de materie și nu își rătăcește mâna în casa de bani. Asta ar putea fi dificil, dar mă bazez întru totul pe voi.

Ceilalți îl priviră mirați.

— Ne consideri mai nou că suntem un fel de servitori ai tăi? întrebă Riccio neprietenos. De ce nu faci tu însuți treaba asta?

Barbarossa își strâmbă condescendent gura.

— Pentru că, prost ciufulit ce ești, voi urca deja mâine cu signora Hartlieb la bordul unui avion, răspunse el, iar domiciliul meu va fi pe viitor în afara țării. Încă în seara asta, viitoarea mea mamă adoptivă o va suna pe maica Ida și îi va solicita aprobarea pentru adopție. De asemenea, a fost deja solicitat un avocat, el va rezolva toate problemele juridice. Viitorii mei părinți nu știu nimic despre magazinul meu, iar acest lucru va și rămâne așa. Voi încerca să deschid un cont, în care îmi pot fi transferate veniturile. La urma umei, nu am de gând ca în viitor să trăiesc din bani de buzunar.

Riccio era atât de uluit, încât coborî mâna în care ținea cărțile. Mosca nu scăpă ocazia și trase repede cu ochiul, să vadă ce mână avea Riccio.

— Felicitări, Barbarino, spuse Viespe. Acum ai înaintea ta o viață pe cinste, așa-i?

Barbarossa nu făcu decât să dea disprețuitor din umeri.

— Ei bine, spuse el și aruncă în jur o privire batjocoritoare prin *salotto*-ul Idei, cu siguranță una mai confortabilă decât a voastră.

Apoi se întoarse pe loc și ieși cu pași țepeni. Bo scoase limba la spatele lui. Ceilalți își fixară cărțile cu priviri îngândurate.

— Ida, spuse Mosca în cele din urmă, Riccio și cu mine vrem să plecăm și noi. Pe la sfârșitul săptămânii sau cam așa ceva. Riccio a descoperit un depozit părăsit, dincolo în Castello. Direct la apă. E chiar și un loc de acostare pentru barca mea.

Ida se jucă cu cerceii. Astăzi erau aurii, pești micuți cu ochi din sticlă roșie.

— Cum vreți să vă descurcați? întrebă ea. Viața la Veneția e scumpă. Stăpânul hoților e adult și nu vă mai poartă de grijă. Vreți să vă apucați iar de furat?

Riccio se jucă cu cărțile lui, de parcă n-ar fi auzit întrebarea Idei, dar Mosca scuturâ din cap.

— Ei, lasă. Pentru început avem bani suficienți, de la ultima noastră afacere cu Barbarossa. Dacă n-or fi și ăia bani falși.

Ida încuviință din cap și îi privi pe ceilalți trei: Prosper, Bo și Viespe, unul după altul.

— Ce-i cu voi? întrebă ea. Doar nu mă părăsiți toți deodată? Cine să mănânce atunci toate proviziile pe care le-a cumpărat deja Lucia? Cine îi mai supără pe câinii Luciei, cine îmi citește cărțile, cine joacă cu mine cărți?

Lui Viespe îi veni să zâmbească, dar Bo se sculă și se așeză pe vine alături de Ida.

— Rămânem la tine, spuse el și îi așeză în poală una dintre pisicile sale. Viespe oricum a zis că cel mai mult i-ar plăcea să stea pentru totdeauna aici.

— Bo! Viespe se înroși de rușine.

Ida însă scoase doar un oftat adânc.

— Eh, acum chiar că sunt ușurată, spuse ea. Apoi se aplecă spre Bo și îi șopti: Ce-i cu fratele tău mai mare?

Prosper privi jenat la cei doi.

— Vrea și el să rămână aici, spuse Bo încet. Dar n-are curaj să te întrebe.

Prosper gemu și își ascunse fața în mâini.

— Mda, ce bine că are un frate pentru asemenea întrebări, spuse Ida. Își puse în ordine cărțile și le ținu astfel ca Bo să nu poată trage cu ochiul la ele. Ida și Viespe, Prosper și Bo. Fac patru, spuse ea. Un număr bun, mai ales la jocul de cărți. Dar cred că trebuie să-i explicăm încă o dată lui Bo că nu-și poate face mereu propriile reguli.

A doua zi, Barbarossa, după cum anunțase, se urcă în avion cu Esther Hartlieb. Ida firește că încuviințase imediat adopția, iar toate celelate fură aranjate de avocatul lui Esther.

Barbarossa era tăcut pe barca-taxi spre aeroport, iar când Veneția dispăru la orizont, oftă. Dar când Esther îl întrebă îngrijorată ce avea, el susținu doar că nu suportase niciodată plimbările cu barca. Da, astfel își luă Barbarossa rămas-bun de la Veneția, dar în adâncul inimii sale îndărătnic de avare, își propuse să se întoarcă. Cândva, în viața sa nou-nouță.

Două zile și două nopți mai târziu, când soarele apunea deja în spatele acoperișurilor, Riccio și Mosca încărcară în barca lui Mosca puținele lucruri pe care le salvaseră din ascunzătoarea stelelor, își luară rămas-bun de la Prosper, Bo și Viespe, de la Ida și de la Lucia, care le mai îndesă în brațe două pungi de plastic pline cu provizii, și porniră vâslind, în direcția Castello, unde Veneția e cea mai săracă, cu promisiunea de a da de știre imediat ce aveau să găsească un adăpost fix.

Ceilalți trei le simțiră lipsa, mai ales Bo vărsă multe lacrimi, dar Viespe îl consolă spunându-i că Riccio și Mosca rămâneau la urma urmei în oraș. Iar Victor dădu de mâncare porumbeilor din piața San Marco împreună cu Bo, pentru a-i distrage atenția. Ida îi arătă lui Viespe școala la care urmau să se ducă

ea și Prosper, o dată cu venirea primăverii. Iar Prosper privea în fiecare seară înainte de culcare pe fereatră și se întreba ce o fi făcând Scipio.

Dar nu el, ci Victor fu cel care îl revăzu primul pe Stăpânul hoților. Într-o seară, când Victor se întorcea de la o supraveghere, mai trecu în drum spre casă repede pe la prăvălia lui Barbarossa, pentru a lipi pe ușă un anunț scris de Ida:

Caut vânzător sau vânzătoare, dacă e posibil cu experiență. Adresați solicitările la: Ida Spavento, Campo Santa Margherita 423.

Banda adezivă i se tot lipea de unghia degetului mare și Victor înjura încet, când se apropie dintr-o dată de el o figură înaltă.

— Bună, Victor, spuse străinul. Cum îți merge? Și cum le merge celorlalți?

Victor se holbă perplex la el.

— Doamne, Scipio, trebuie să te furișezi așa? gemu el. Apari aici ca un spirit din întuneric. Cu pălăria asta, aproape că nu te-aș fi recunoscut.

Scipio nu mai purta pelerina contelui, ci un palton de culoare închisă.

— Da, pălăria a fost primul lucru pe care mi l-am luat, spuse el și-o trase de pe părul negru. Când o port, mi se mai spune doar de trei ori pe zi *dottor* Massimo.

— Ida i-a scris tatălui tău o carte poștală. Victor încercă încă o dată să lipească biletul de ușa prăvăliei. De data asta reuși. A scris că îți merge bine și că deocamdată nu vei veni acasă. Ai citit apelul tatălui tău din ziar?

Scipio se mulțumi doar să încuviințeze din cap.

— Da, da, murmură el. Așa un fiu chiar că e sâcâitor. Acum s-a mai și pierdut pe deasupra. Am fost astă-noapte acasă. Mi-am luat pisica. Dar din fericire nu m-a văzut nimeni.

O vreme tăcură amândoi, stătură locului și priviră la lună. Apoi Victor spuse:

— Ideea ta... știi tu, cea cu Barbarossa, a funcționat.

— Chiar așa? Scipio își puse din nou pălăria și își trase borul adânc peste față. Mda, doar am știut că e genială. Cum le merge celorlalți? Mai sunt la Ida?

— Prosper, Viespe și Bo, da, răspunse Victor. Mosca și Riccio își fac acum veacul într-un depozit gol din Castello. Dar ție cum îți merge?

Privi curios la fața lui Scipio. Stăpânul hoților nu arăta deosebit de fericit, în măsura în care Victor își putea da seama de asta în întuneric. Mai curând puțin obosit.

— Dacă n-ai nimic mai bun de făcut, fu Victor de părere, când Scipio nu-i răspunse imediat, însoțește-mă pur și simplu și povestește-mi pe drum ce ai mai făcut. E prea frig ca să mai stăm pe aici, iar eu trebuie să ajung acasă, am stat deja toată ziua în picioare și aproape că am murit de foame.

Scipio dădu din umeri.

— Nu mi-am propus nimic deosebit, răspunse el. Iar camera de hotel pe care mi-am luat-o nu e atât de îmbietoare, încât să te apuce dorul de ea.

Așa că porniră împreună la drum spre locuința lui Victor. O vreme merseră tăcuți unul lângă altul. Pe străduțele dintre piața San Marco și Canal Grande continuau să se înghesuie oamenii, căci aerul nu era atât de înghețat ca în serile trecute iar cerul deasupra vechiului oraș era plin de stele.

Scipio își întrerupse tăcerea abia când ajunseră la podul Rialto.

— De fapt, n-am făcut nimic deosebit, spuse el, când urcară unul lângă altul treptele.

Mii de lumini se oglindeau în apă, luminile restaurantelor de la mal, luminile de la gondole, de la

vaporetti puternic iluminate, care treceau legănându-se pe canalul lat. Lumina lucea pe apa întunecată, producea valuri scânteietoare între bărci și se izbea de malul de piatră. Lumină plutind. Era greu să-ți desprinzi ochii de la această priveliște. Victor se aplecă peste balustradă. Scipio scuipă peste ea.

— Ce fac adulții toată ziua, Victor? întrebă el.

— Muncesc, răspunse Victor. Mănâncă, fac cumpărături, achită facturi, dau telefoane, citesc ziarul, beau cafea, se duc la culcare.

Scipio oftă.

— Nu-i prea palpitant, murmură el și își sprijini brațele pe balustradă.

— Mda, mormăi Victor; mai mult nu-i veni în minte.

Porniră agale mai departe, coborâră podul și se afundară din nou în labirintul străduțelor, în care oricare străin se rătăcește cel puțin o dată.

— O să-mi mai vină mie altă idee, spuse Scipio. Din vocea lui răzbătea îndârjirea. Ceva nebunesc, aventuros. Poate că ar trebui pur și simplu să plec la aeroport și să mă urc în vreun avion sau să mă fac căutător de comori, am citit o dată ceva despre asta. Aș putea să și învăț să mă scufund…

Lui Victor îi veni să rânjească, iar Scipio observă.

— Râzi de mine, spuse el supărat.

— Da' de unde! mormăi Victor.

Căutător de comori, scafandru, el nu-și dorise niciodată să devină așa ceva.

— Recunoaște că îți place și ție un strop de aventură, spuse Scipio. În definitiv, ești detectiv.

Victor nu spuse nimic. Îl dureau picioarele, era obosit și i-ar fi plăcut acum să stea pe canapeaua Idei. De ce naiba n-o făcea? În schimb, bătea noaptea străzile.

— Ar trebui să le mai dai un semn vechilor tăi prieteni, spuse el când traversară podul de pe care se vedea balconul său. Sau te deranjează faptul că acum sunt cu câteva capete mai mici ca tine? Cred că se întreabă deseori pe unde oi fi.

— O s-o fac, o s-o fac, spuse Scipio absent, de parcă gândurile i-ar fi fost dintr-o dată în altă parte. Apoi se opri brusc. Victor, spuse el. Cred că iar mi-a venit o idee genială.

— Aoleu, murmură Victor și se îndreptă obosit spre ușa casei sale. Îmi povestești mâine, da? Poate vii la micul dejun la Ida. Voi fi și eu acolo, sunt aproape în fiecare zi la ea.

— Nu, nu! Scipio își scutură energic capul. Îți povestesc acum.

Trase adânc aer în piept și pentru o clipă arătă din nou ca băiatul care fusese cu puțină vreme în urmă.

— Deci fii atent. Nu mai ești chiar atât de tânăr…

— Ce vrea să însemne asta? Victor se întoarse supărat spre el. Dacă vrei să spui că nu sunt un copil care umblă prin lume în corpul unui adult, atunci ai dreptate…

— Nu, prostii! Scipio își scutură nerăbdător capul. Dar faci deja de atâția ani treaba asta de detectiv — nu te dor uneori picioarele când alergi cu orele după cineva? Adu-ți aminte cât de greu a fost să ne urmărești…

Victor îi aruncă o privire sumbră.

— Nu mai vreau să-mi amintesc de asta, mârâi el și descuie ușa casei.

— Da, da, lasă. Scipio se înghesui să treacă pe lângă el. Dar închipuie-ți… — urcă atât de iute treptele, încât Victor începu să gâfâie când încercă să-l ajungă din urmă — închipuie-ți că toată alergătura, supravegherile de noapte, toate cele de la care te dor picioarele ar fi preluate de altcineva. Cineva…, Sci-

pio se opri înaintea ușii locuinței lui Victor și își desfăcu triumfător brațele, cineva ca mine!

— Ce? Victor se opri în fața lui răsuflând din greu. Ce vrei să spui? Vrei să lucrezi pentru mine?

— Firește. Nu e o idee minunată? Scipio arătă spre firma lui Victor, care avea din nou nevoie urgentă să fie curățată. Normal, Getz poate rămâne în continuare pe primul loc, dar dedesubt ar veni numele meu...

Victor tocmai vru să răspundă, dar se deschise ușa locuinței de vizavi, și vecina lui, bătrâna signora Grimani, își scoase capul afară.

— Signor Getz, șușoti ea aruncându-i o privire curioasă lui Scipio, ce bine că vă mai întâlnesc. Ați fi atât de amabil să-mi aduceți și mie o pâine când mergeți mâine dimineață la brutar? Știți doar că în zilele astea cu umezeală îmi vine deosebit de greu să urc treptele.

— Firește, signora Grimani, răspunse Victor și își lustrui firma cu mâneca jachetei. Să vă mai rezolv și altceva?

— Nu, nu!

Signora Grimani clătină din cap și-l examină pe furiș pe Scipio, așa cum te uiți la cineva al cărui nume l-ai uitat.

— *Dottor* Massimo! strigă ea deodată și se ținu strâns de clanța ușii ei. V-am văzut poza în ziar și ați fost o dată și la televizor. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu fiul dumneavoastră. A apărut între timp?

— Din păcate, nu, signora, răspunse Scipio cu o față serioasă. Tocmai de aceea sunt aici. Signor Getz vrea să mă ajute să-l caut.

— Oh, asta-i bine! *Benissimo*. Signor Victor e cel mai bun detectiv din oraș! Veți vedea!

Signora Grimani îl privi radioasă pe Victor, de parcă acestuia i-ar fi crescut o pereche de aripi de înger albe ca neaua.

— *Buona notte, signora Grimani*, mârâi Victor și-l trase pe Scipio cu el în locuința sa, înainte ca acesta să iște și mai multe zvonuri.

— Eh, poftim, ocărî el, în timp ce se luptă să-și scoată paltonul. Acum va ști imediat toată Veneția că Victor Getz îl caută pe fiul lui *dottor* Massimo. Ce naiba a fost în capul tău?

— Oh, a fost numai așa, o inspirație. Scipio își atârnă pălăria în cuierul din vestiarul lui Victor și apoi privi în jur. Cam strâmt, constată el.

— Ce să-i faci, nu oricine are o fântână proprie și tavane care sunt aproape la fel de înalte ca cele din Palatul Dogilor, mormăi Victor. Dar ne ajunge, mie și țestoaselor mele.

— Țestoasele tale, oh da.

Scipio se îndreptă agale spre biroul lui Victor și se așeză pe unul din scaunele pentru vizitatori. Victor se duse în bucătărie, ca să ia niște salată pentru țestoase.

— Nu te-ai mirat să mă vezi dintr-o dată în fața ta la prăvălia lui Barbarossa? strigă Scipio în urma lui. Ai trecut pe lângă mine pe podul Accademia, dar erai atât de îngândurat, încât nu m-ai observat. Așa că am hotărât să te filez. Pentru distracție. Recunoaște, n-ai observat nimic. Asta demonstrează că aș fi un detectiv de primă mână.

— Nu demonstrează absolut nimic, mormăi Victor și se lăsă pe vine lângă cutia de carton în care erau țestoasele. Asta demonstrează doar că îți imaginezi cine știe ce lucruri palpitante când te gândești la meseria de detectiv. Dar de cele mai multe ori e anostă. Victor le aruncă țestoaselor salata și se ridică din nou. În afară de asta, nu pot să plătesc mult.

— Nu-i nimic. N-am nevoie de mult.

— O să te plictisești.

— Vom vedea.

Cu un oftat, Victor se lăsă să cadă în scaunul lui de la masa de scris.

— Numele tău nu ajunge pe firma mea.

Scipio dădu din umeri.

— Oricum am nevoie de unul nou. Sau crezi că umblu în continuare prin Veneția drept Scipio Massimo?

— Bun, atunci ultima condiție. Victor pescui o bomboană din sertarul biroului său și și-o bagă în gură. Îi scrii tatălui tău.

Fața lui Scipio se întunecă.

— Ce să-i scriu ăluia?

Victor dădu din umeri.

— Că-ți merge bine. Că vrei să emigrezi în America. Că mai treci pe la el peste zece ani. O să-ți vină ție vreo idee.

— La naiba, murmură Scipio. Bine, o s-o fac. Dacă mă înveți să fiu detectiv.

Victor își lăsă oftând capul între palmele sprijinite de spătarul scaunului.

— Nu preferi să preiei magazinul lui Barbarossa? întrebă el plin de speranță. Ida și cu mine încă mai căutăm pe cineva. Ai primi jumătate din venituri. Cealaltă jumătate ar trebui s-o trimiți lui Bărbuță roșie în noua lui patrie. Așa am convenit cu el.

Dar Scipio strâmbă din nas.

— Să stau toată ziua într-o prăvălie și să vând vechiturile lui Barbarossa? Nu, mersi. Ideea mea îmi place mult mai mult. Voi deveni detectiv, un detectiv renumit, iar tu mă ajuți.

Ce putea să-i spună Victor?

— Bine, spuse el, atunci începi chiar de mâine dimineață. Iar eu mă duc să iau micul dejun la Ida.

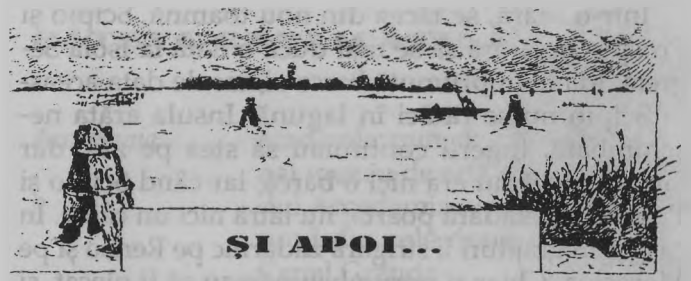

O jumătate de an mai târziu, Victor trecu totuși numele lui Scipio pe firma sa, chiar dacă cu litere mai mici decât pe al său.

Nimeni, nici măcar Prosper, nu-l întrebă vreodată pe Scipio dacă regreta că se urcase în carusel, dar poate că noul nume pe care și-l luă și îl trecu pe firma lui Victor oferea răspunsul: Scipio Fortunato, cel favorizat de noroc.

După cum convenise cu Victor, Scipio îi scria din când în când câte-o carte poștală tatălui său. Fără ca signor Massimo să bănuiască vreodată că fiul lui stătea la depărtare de doar câteva străzi de el într-o locuință care abia dacă era mai mare decât camera de lucru a tatălui său și în care Scipio era mai fericit decât fusese vreodată în *Casa Massimo*. Din când în când îi vizita pe Mosca și Riccio în ascunzătoarea lor din Castello. De cele mai multe ori le lăsa și niște bani, cu toate că păreau să se descurce binișor. Nu voiau să-i spună lui Scipio cât anume mai rămăsese din banii falși ai lui *il conte*. „La urma urmei, acum ești detectiv", spuse Riccio. Mosca își căutase de lucru la un pescar din lagună, dar Riccio — mda, în cazul lui, Scipio presupunea că se apucase totuși din nou de furat.

Pe Viespe, Prosper și Bo, îi văzu mai des. Îi vizita pe ei și pe Ida cel puțin de două ori pe săptămână, împreună cu Victor.

Într-o seară, se făcea din nou toamnă, Scipio și Prosper hotărâră să se mai ducă o dată la Isola Segreta. Ida le împrumută barca ei, iar de data aceasta Scipio nu se rătăci în lagună. Insula arăta neschimbată. Îngerii continuau să stea pe zid, dar lângă potecă nu era nici o barcă, iar când Scipio și Prosper escaladară poarta, nu lătră nici un câine. În casă și în grajduri îi strigară zadarnic pe Renzo și pe Morosina. Chiar și porumbeii păreau să fi plecat, și când răzbiră în sfârșit prin labirint, nu găsiră nimic în luminișul din spate decât un mic leu de piatră, pe care aproape că-l acoperise frunzișul tomnatic așternut pe jos.

Prosper și Scipio nu aflară niciodată dacă Renzo și sora lui dispăruseră încă din noaptea în care Barbarossa stricase caruselul. Se mai întrebară deseori în anii următori dacă Renzo găsise totuși o cale de a repara caruselul — și dacă se învârteau din nou, pe undeva, leul, duhul apelor, sirena, calul cu solzi și inorogul…

Mai e ceva? Ah, da. Barbarossa …

Esther l-a considerat o vreme cel mai grozav copil pe care-l întâlnise vreodată. Până ce îl surprinse îndesându-și în buzunarele pantalonilor cerceii ei cei mai valoroși și găsi în camera lui o colecție întreagă de lucruri valoroase, dispărute în mod misterios. Atunci îl trimise cu lacrimi în ochi la un internat distins, unde Ernesto deveni spaima colegilor și a tuturor dascălilor. Se povesteau lucruri grave despre el: că îi silea pe alți copii să îi facă temele și să-i curețe pantofii, că îi instiga chiar la furt și că își luase un nume cu care trebuiau să i se adreseze:

Ernesto Barbarossa își spunea „Stăpânul hoților".

CÂTEVA EXPLICAȚII…

Accademia	academie; numele celui mai însemnat muzeu de artă din Veneția. Podul Accademia, un pod de lemn, e unul din cele două poduri peste Canal Grande
angelo	înger
arrivederci	la revedere!
arrivederLa	vă voi revedea!
avanti	mai departe, înainte!
bazilică	biserică având naosul supraînălțat
basta	destul! gata!
benissimo	foarte bine! Minunat!
bricola	limitare a apelor pe care se circulă în laguna Veneției; pl. *bricole*
buon giorno	bună dimineața, bună ziua!
buon ritorno	să te întorci cu bine!, să vă întoarceți cu bine!
buona notte	noapte bună!
buona sera	bună seara! (Această formă de salut e folosită începând cu după-amiaza)
cal-de-mare	figură mitologică, vezi imaginea de la pagina 31
calle	uliță, stradă îngustă, la Veneția de asemenea pentru stradă de apă
campo	de fapt câmp; toate piețele din Veneția sunt însă numite *campo*, doar piața San Marco se numește *Piazza San Marco*
Canal Grande	canal mare; canalul principal al Veneției
canale	canal

cara draga mea
carabiniere polițist
Carabinieri poliția
casa casă
Castello de fapt cetate, castel; aici: cartier al Veneției
chiuso închis
conte, contessa conte, contesă
Palatul Dogilor palatul guvernamental al Republicii Veneția
Dorsoduro cartier al Veneției
dottore doctor; când urmează un nume, se spune *dottor*
fondamenta mal fortificat al unui canal
gondola gondolă; pl. *gondole*
gondoliere gondolier; pl. *gondolieri*
grazie mulțumesc
isola insulă
„la bella luna" „frumoasa lună" (p. 278)
laboratorio laborator
Lira fosta unitate monetară a Italiei, înainte să fie introdus Euro
leu simbolul puterii Republicii Veneția e un leu înaripat, care e întâlnit în multe locuri în orașul și regiunea administrativă Veneția. Leul Sf. Marcu poartă în labele sale din față o tăblie. Inscripția „Pax Tibi Marce Evangelista Meus" înseamnă „Pacea fie cu tine, Marcu, evanghelistul meu".
leul Sf. Marcu vezi leu
mosca muscă
palazzo palat; pl. *palazzi*
pasticceria cofetărie
pazienza răbdare

piazza piață; Piazza San Marco e cea mai mare și frumoasă piață a Veneției
piombi renumitele camere de plumb, denumirea unei închisori din Veneția
ponte pod; pl. *ponti*
Ponte dei Pugni „Podul Pumnilor"
pronto pregătit, gata; formula ital. de adresare la telefon
Rialto malul stâng al Canal Grande în cartierul San Polo; podul Rialto e unul din simbolurile Veneției
riccio arici
„Ricordi di Venezia" „Amintiri din Veneția" (p. 39); suveniruri
rosticceria restaurant în care se servește grătar; rotiserie
sacca golf mare în interiorul orașului
salotto sufragerie
salve lat.: „salut ție"; formulă de salut uzuală în Italia
San / Santa / Santo sfântul, sfântă, sfânt
San Marco de asemenea: cartier din Veneția
San Polo aici: cartier din Veneția
scusi mă scuzați!, scuze!
sì da
signor, signora domnul..., doamna...; pl.: *signori, signore*. Dar:
signore formă uzuală pentru *signor*, atunci când nu urmează un nume
Turnul orologiului Torre dell'Orologio construcție datând din secolul al XV-lea, din piața San Marco. În peretele său e încastrat unul dintre cei mai frumoși lei Sf. Marcu, pe fond albastru și cu stele aurii. Tur-

nul e încoronat de cei doi „mauri", care lovesc cu ciocanele lor la ora fixă un clopot mare

„Un vero angelo!" „Un adevărat înger!" (p. 17)

va bene în regulă, okay

vaporetto autobuz pe apă; mijlocul obișnuit de circulație venețian; pl. *vaporetti*

„Va tutto bene, signore. Soltanto una revisione." „E totul în regulă, domnule. E doar o verificare." (p. 132)

vietato l'ingresso intrarea interzisă (p. 24)

Cornelia Funke, una dintre cele mai cunoscute autoare de literatură pentru copii și tineret din Germania, a început să scrie abia după ce și-a încheiat studiile. Au luat ființă texte pentru cărți cu ilustrații, cărți concepute pentru începătorii într-ale cititului și pasionații de lectură, fiind în mare parte tot ilustrate de ea însăși; unele dintre romanele ei sunt destinate întregii familii, în cel mai adevărat sens al cuvântului. Multe dintre ele au obținut premii și sunt acum descoperite și în plan internațional, printre cele mai renumite numărându-se *Stăpânul hoților*, care a apărut de asemenea în Marea Britanie, în SUA, Japonia, Polonia și în multe alte țări. Cornelia Funke trăiește cu soțul și cei doi copii la Hamburg.

VENEȚIA

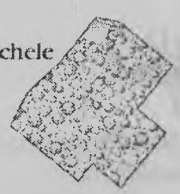

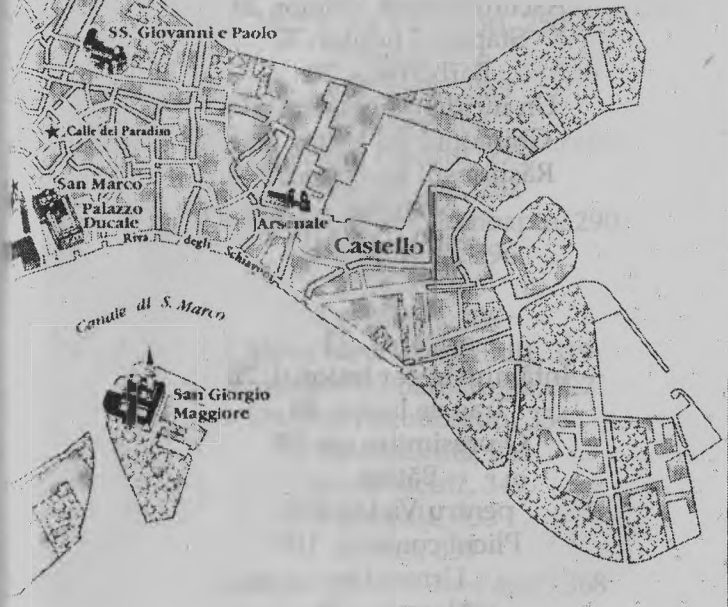

BIBLIOTECA PUBLICA
„C. PETRESCU"
Str. Duca nr. 13
— BUCUREȘTI —

CUPRINS

Clientelă pentru Victor, 7
Trei copii, 15
Ascunzătoarea stelelor, 24
Stăpânul hoților, 32
Barbarossa, 39
Un incident neplăcut, 47
Ghinionul lui Victor, 56
Răspunsul lui Scipio, 58
Noaptea,
ești mic, 64
Vestea, 70
Victor
așteaptă, 73
Întâlnire în confesional, 78
Tras de limbă, 88
O presimțire rea, 98
Bătaie
pentru Victor, 104
Plicul contelui, 109
Urma, 116
Alarmă, 125
În capcană, 131
Vizită nocturnă, 138
Perplecși, 146
Casa spavento, 151
Furie și ceartă, 162
Domnișorul Massimo, 169
Un cuvânt de onoare, 176
Spargerea, 178
O poveste veche, 193
Scipio, mincinosul, 200
Încă o vizită, 206
Bietul Victor cel bolnav, 213
Miniciuni zadarnice, 216
Fără Bo, 223
Insula, 227
Doar un bilet, 240
Tată și fiu, 244
Victor are vizitatori, 250
Refugiu, 256
Orfelinatul, 263
Prosper, 269
Totu-i pierdut, 275
Isola Segreta, 282
Un apel Telefonic în noapte, 290
În siguranță, 296
Il conte, 300
Caruselul, 306
Câteva tururi prea mult, 319
Pedeapsa lui barbarossa, 327
Oaspeți necunoscuți, 334
O idee trăsnită, 341
Ce-i de făcut?, 349
Momeala, 353
Esther, 359
Toate se rezolvă, nu-i așa?, 368
Și apoi..., 379

Câteva explicații..., 381
Planul Veneției, 386